M.J. Arlidge

GHICI CINE PÂNDEȘTE ÎN PĂDURE

M.J. ARLIDGE

Seria: *Helen Grace*

Volumul 8

GHICI CINE PÂNDEȘTE ÎN PĂDURE

Original: *Down to the Woods* (2018)

Traducere din limba engleză și note de:
ALEXANDRA FUSOI

virtual-project.eu

3
TREI

2022

1.

Întinse mâna, dar găsi doar un gol. Țesătura mătăsoasă era rece la atingere, ceea ce o nedumeri. Unde ar fi trebuit să se afle o ființă caldă, conștientă, era doar… un gol.

Descurajată, Melanie Walton se ridică. Ceea ce regretă imediat, pentru că o durere de cap crescândă o plesni peste frunte. De câte ori mergea cu cortul cu Tom se întâmpla la fel. Planurile pentru o seară relaxată și cumpătată lăsau rapid loc hedonismului dezlănțuit – o pălălaie de foc, muzică dată tare, apoi inevitabil sex alimentat de Bourbon. De fapt, Melanie nici n-ar fi vrut altceva – încă mai simțea pe piele atingerea lui Tom, iar golul de lângă ea devenea și mai derutant.

Cortul lor era vechi și înghesuit – un cort de două persoane amărât pe care-l găsise Tom la reduceri –, iar Melanie era obișnuită să simtă alături trupul masiv și liniștitor al logodnicului ei. E drept, sforăia, dar Bourbonul o ajuta să ignore zgomotul și-i plăcea senzația pe care o avea când stăteau îmbrățișați sub cerul liber. De obicei, gândul o făcea să zâmbească, dar nu și în noaptea asta – când își întindea gâtul să vadă ceva prin beznă, iar sacul de dormit gol al lui Tom îi confirma ce știa deja. Era singură.

Aruncă o privire în dreapta și văzu că intrarea cortului era deschisă, fluturând ușor în vânt. Simți pe loc o ușoară iritare – de parcă Tom s-ar fi dus la toaletă și ar fi uitat să o închidă. Îl mai muștruluise pe tema asta. Nu era sperioasă de fel, dar nu erau singurii din camping și putea intra oricine peste ea. Nu se punea problema că un cort cu fermoarul închis ar fi oferit mare protecție în fața unui intrus hotărât – doar că nu-i plăcea ideea că ar putea vedea cineva în interiorul micului lor refugiu.

Melanie mai rămase așezată câteva minute – pândind vreun semn că Tom se apropie împleticit și repetând câteva înțepături blânde pentru întoarcerea lui –, dar afară se încăpățâna să domnească liniștea. Înjurând, renunță să mai aștepte, își trase blugii și își puse șlapii, după care se târî afară din cort.

Fusese o zi caldă de vară, dar când ieși din coconul ei se înfioră în răcoarea nopții. Adierea îi mângâia umerii și ceafa și, în timp ce se uita prin camping, își strânse în jur brațele pe care pielea se făcuse de găină. Mai devreme, toată zona fusese plină de viață – era prima perioadă mai lungă cu

vreme bună și zeci de turiști lăsaseră în urmă Southamptonul ca să-și pună corturile în campingul ăsta din New Forest – dar acum era o liniște de mormânt. Nu se auzea decât foșnetul vântului și câte un sforăit mulțumit.

— Tom?

Chemarea ei blândă se pierdu în vânt. Unde era? De multe ori, când ieșea la baie noaptea, Tom fredona refrenul cântecelor de mai devreme care-i bubuiau în cap, dar în noaptea asta nu auzea nimic. Nici nu se vedea lumină în clădirea toaletelor.

— Tom? Ești acolo?

Mai tare de data asta – anxietatea învingând teama de a-i deranja pe ceilalți –, dar tot nu primi niciun răspuns. Oare Tom îi juca o farsă? Aștepta pe undeva să sară peste ea și s-o ia prin surprindere? Nu era stilul lui – în mod normal, la ora asta era complet rupt de lume –, dar ce altă explicație putea să existe?

— Dacă îți imaginezi că e amuzant…

Nu-i mai păsa cât de tare vorbește. Voia doar să-l găsească, să-i tragă o săpuneală și după aia să se întoarcă în cort.

Noaptea care fusese așa de plăcută devenea rapid dezagreabilă.

— Serios, Tom. Dacă ești acolo, dacă e vreun soi de farsă…

Îi tremura vocea și o cuprinseseră neliniștea și teama. Dacă *era* un joc, Tom i-ar fi pus deja capăt până acum, nu? Nu era nici crud, nici răutăcios. Era drăguț, iubitor, blând…

— Te rog, Tom. Mă sperii, spuse ea, cu lacrimi în ochi. Unde *ești*?

Dar cuvintele se pierdură, stingându-se în noapte.

2.

Se strecura prin beznă, atentă să nu facă niciun zgomot. Terenul era nefamiliar și trebuia să pășească prudent ca să evite vreun picior de pat, vreun scaun, vreun morman de haine aruncate. Își dădu brusc seama că-și ținea răsuflarea. O prostie, dar dacă reducea riscul să fie depistată, asta era. Era hotărâtă să scape nevătămată.

Helen se aplecă și-și luă de pe jos lenjeria, hainele și, în cele din urmă, costumul de motociclist, din piele. Ăsta era cel mai greu de pus discret – era vechi și uzat în luptă, scârțâind zgomotos când îl trăgea pe ea. Dar bărbatul bine făcut care dormea liniștit într-un pat la câțiva metri de ea nu părea să bage de seamă. Oftând ușurată, Helen mai făcu vreo câțiva pași spre ușa dormitorului, punând mâna pe mâner.

— Jane?

Helen încremeni, apoi se întoarse încet.

— Am treabă la prima oră. Scuze…

Dacă-i ghici minciuna jalnică, Daniel nu dădu niciun semn. Își trecu mâna prin părul ciufulit și se uită fericit la ea, cu amintirile unei întâlniri agreabile încă proaspete în minte.

— Și… putem să repetăm și altă dată?

— Sigur că da.

Răspunsese prea repede, păruse neconvingătoare, ceea ce era o prostie, pentru că o parte din ea și-ar fi dorit să mai petreacă o noapte cu acest străin atrăgător. În ultima vreme situația fusese așa de agitată – ancheta asupra morții în acțiune a detectivului-sergent Sanderson și exonerarea ei ulterioară (după opinia lui Helen, nemeritată) –, încât i se păruse o eliberare să-și dea frâu liber o noapte. Îl cunoscuse pe Daniel la un club nou de pe Lime Street; i se păruse că era singura persoană de-acolo suficient de puternică și de curajoasă să-i ofere durerea după care tânjea. Sesiunea fusese intensă și o satisfăcuse, așa că nu fusese deloc surprinsă când plecaseră în grabă spre apartamentul lui. Nu fusese surprinsă nici de dorința ei de-a evada imediat ce întâlnirea se terminase, ceea ce era deprimant.

— Atunci îmi dai numărul tău…?

Întrebarea fusese rostită nonșalant, dar oare detectase o oarecare fermitate

în spatele cererii lui? O dorință să nu fie tratat ca o jucărie de-o noapte? Helen șovăi înainte să răspundă. Nu era sigură că era dispusă și, în plus, dacă-i dădea datele personale, ar fi reieșit că mințise toată noaptea – despre trecut, despre job, despre nume…

— Jane?

Vocea lui blândă îi întrerupse concentrarea, subliniindu-i nesinceritatea. Și dacă ar fi avut discuția în pat, dezbrăcați și în intimitate, poate că ar fi mărturisit, poate că s-ar fi lăsat *convinsă*. Dar acum era îmbrăcată în armura de luptă și pregătită de plecare.

— Ne vedem la club.

Daniel știa că era trimis la plimbare și, spre lauda lui, n-o trase de mânecă atunci când ieși din cameră. Furioasă pe ea, Helen se îndepărtă cu pas tot mai grăbit. După ce-o făcuse, nu voia decât să-și găsească motocicleta și să se ducă acasă. Dar chiar în timp ce mergea pe coridor, o ajunseră din urmă îndoieli și întrebări familiare. Chiar dacă era ocupată și implicată în coordonarea Departamentului Cazuri Majore din Southampton, nu putea nega că se simțea singură. Avea nevoie de o eliberare, de companie, avea nevoie de *viață* ca să contracareze întunecimea care-o rodea pe dinăuntru și pe dinafară, dar de ce, atunci când i se ofereau, le alunga?

Ce era în neregulă cu ea?

De ce *fugea* întotdeauna?

3.

Dădu buzna prin tufăriș, smulgând cu furie frunzele. Îl străbăteau valuri de durere când îi sfâșiau spinii pielea, dar mergea mai departe, năpustindu-se înainte orbește. Habar n-avea de unde venise, nici încotro se îndrepta; n-avea decât convingerea că trebuie să meargă mai departe.

Era îmbrăcat într-un sort și un tricou, dar chiar și hainele astea subțiri complotau să-l încurce, pentru că tufișurile cioturoase se agățau de țesătură, trăgându-l înapoi către pericol. Parcă în noaptea asta dușmanul lui era chiar pădurea, dar spaima îl împingea înainte și, adunându-și toată forța, se mai năpusti o dată în față, ieșind din frunzișul des pe pământ tare. Preț de o clipă, păru să i se deschidă în față drumul – oare vedea în beznă o cărare? – și profită cât putu, mărind pasul. Dar simți imediat un junghi care-l sili să se oprească brusc, cu o smucitură.

Avansase mult, dar își dădu pe neașteptate seama că nu-și mai putea lăsa deloc greutatea pe piciorul stâng. Aruncând o privire neliniștită în spate, Tom se aplecă să-și cerceteze talpa. Spre groaza lui, văzu un ghimpe mare, zimțat – cel puțin 2,5 centimetri – înfipt în talpă. Pielea era deja încrețită, roșie și umflată, iar din rana adâncă se scurgea sânge. Fu cât pe ce să-i scape un geamăt de durere, dar îl înăbuși repede. Nu îndrăznea să scoată niciun sunet.

Scrâșni din dinți și prinse între degete vârful spinului. Numără în gând până la trei, apoi trase cu putere, scoțându-l cu totul. Încă un icnet de durere, urmat de un scurt val de ușurare, înainte să se facă din nou simțită durerea surdă și sâcâitoare. Putea să meargă? Putea să *alerge*? Părea imposibil, ținând cont de durerea care-i zvâcnea în talpă, dar trebuia să încerce.

Adăpostindu-se după o tufă de orz sălbatic, cercetă pădurea din jur. Era pe undeva, pe-acolo… întrebarea era unde. Fugea de zece minute, poate mai mult, iar urmăritorul fusese în tot acest timp o prezență constantă, pe urmele lui. Din când în când, îl auzea – o rămurică ruptă, foșnetul unui tufiș. Alteori îl zărea – o siluetă înaltă și întunecată –, dar prezența i-o simțea cel mai tare – răuvoitoare, amenințătoare, neobosită.

Zări brusc mișcare în stânga lui. Tom se întoarse rapid… dar era doar un mic rozător care o zbughise deja, întorcând privirea spre întunericul din fața lui, miji ochii, încercând să vadă în beznă vreo urmă a celui care-l urmărea.

Dar nu se zărea nicăieri. Pădurea era tăcută.

O parte din el voia să creadă că totul nu era decât un vis urât, că în curând o să se trezească agitat și mahmur lângă Melanie. Știa totuși că era prea intens ca să fie doar un vis. Dar cum era posibil? Cum a putut să ajungă *aici*? Se dusese la culcare destul de beat, lângă femeia pe care o iubea… și se trezise derutat și pe jumătate despuiat într-o parte necunoscută a pădurii, cu o siluetă întunecată și ascunsă de o glugă care-i comanda să fugă.

Respirând adânc, Tom încercă să se calmeze. Dacă era să supraviețuiască, trebuia să fie inteligent, să ia deciziile corecte. Aruncă rapid o privire în jur – sperând să-l zărească pe urmăritor, dar și căutând o cale de scăpare. Vreun semn care să-i arate în ce parte să fugă. În urma lui era o potecă abia vizibilă, dar mai era și ceva care arăta ca o cărare, destul de aproape în dreapta.

Pe care s-o aleagă? Cum putea să se asigure că măcar *una dintre ele* o să-l ducă în siguranță, când habar n-avea unde se află? Nu se vedea nici urmă de camping, nicio locuință în apropiere, de fapt nicio urmă de viață omenească. Putea fi măcar sigur că se află tot în New Forest?

Intră în panică și-și mută privirea de la o potecă la cealaltă. Fu copleșit brusc de nehotărâre, conștient cât l-ar fi costat alegerea greșită. Nu știa de ce era vânat, nici încotro s-o ia, nici ce fel de chinuri îl așteptau.

Nu știa decât că în noaptea asta îl urmărea moartea.

4.

Un țipăt pătrunzător sfâșie aerul. Era strident, chinuit și înspăimântat, și Charlie se trezi cu o tresărire. Se ridică, însă organismul se străduia din greu să țină pasul cu creierul și se împletici, aproape căzând, spre ușă. O deschise și se năpusti pe holul întunecat, intrând în dormitorul Jessicăi.

Fetița era ridicată în șezut în pat, cu ochii mari de spaimă. Șocată, Charlie se duse la ea și strânse în brațe copilul de patru ani îngrozit.

— E în regulă, scumpo. A venit mama.

Un cot o nimeri pe Charlie în gât. Luată prin surprindere, icni, rămasă fără suflare, în timp ce fata i se zbătea în brațe.

— Nu, nu, nu…, mormăi Jessica, părând hotărâtă să se lupte cu maică-sa.

— Jessie, eu sunt. Totul e în regulă…

Dar Charlie avea deja lacrimi în ochi. Șocul loviturii, amestecat cu un sentiment profund de neputință. Situația era departe de-a fi în regulă. Era a cincea noapte la rând când Jessica avea coșmaruri.

— E bine?

Era vocea lui Steve, încă buimac în timp ce venea spre ea în pijamaua lui lălâie. Charlie n-avea destulă încredere în ea ca să vorbească, așa că se mulțumi să clatine din cap. Steve se așeză lângă ele, punându-și brațele în jurul copilei terifiate. Ușor-ușor, agitația se potoli, ochii Jessicăi se făcură mici și în cele din urmă se lăsă întinsă la loc în pat.

— Acum vreau să dorm, mormăi ea, întorcându-le spatele.

Încă tremurând, Charlie îi trase pătura pe umeri și o înveli. Incredibil, Jessica dormea deja liniștită, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Charlie își simțea nervii tot întinși și rămase aplecată deasupra fetei, ca și cum s-ar fi așteptat s-o vadă sărind din nou.

— Haide la culcare.

O bătaie ușoară pe umăr, care o îndemna către ușă.

— E bine acum, insistă Steve cu blândețe. Hai să dormim și noi.

— Două minute.

Steve porni spre ușă. Charlie bănuia că-și înăbușise un oftat, îi era recunoscătoare. Nu putea face față niciunei critici în clipa asta – se simțea deja suficient de prost. În fiecare noapte era la fel – un episod de groază pură,

apoi ore în șir de somn liniștit. Dimineața, Jessica nu-și aducea aminte ce se întâmplase peste noapte, nici vreo explicație despre ce o înspăimântase.

La serviciu, în scurte pauze, Charlie scotocise site-urile NHS și ghidurile pentru sănătatea familiei, încercând să găsească informații despre cauza tulburărilor nocturne ale Jessicăi. Dar îndrumările erau puține și departe de a fi liniștitoare – coșmarurile păreau să nu aibă cauze evidente, nici nu părea să existe vreo cale sigură să scape de ele. La un moment dat, neprecizat, aveau să înceteze.

Charlie avea totuși niște bănuieli în legătură cu cauza. Jessica se apropia de sfârșitul primului an de școală și, deși inițial lucrurile merseseră bine, începuse de curând să se plângă și să încerce să se fofileze, susținând că e obosită sau chiar bolnavă. Poate că fetița spunea adevărul – pentru un copil așa mic era extenuant să intre într-un program educațional încărcat –, dar Charlie nu putea să nu se întrebe dacă nu era mai mult de-atât. Să fi fost vreo problemă cu educatoarea, doamna Barnard, despre care toată lumea considera că e severă? Vreo problemă în prietenia cu un alt copil? Era posibil să fie hărțuită?

Ceasul de perete ticăia zgomotos. Charlie se uită la el și fu surprinsă să constate că stătea acolo de peste zece minute. Fără îndoială că Steve avea să fie iritat – deși o iubea și o susținea pe soția lui, o acuza întotdeauna că exagerează. Probabil că avea dreptate, ceea ce era enervant, dar Charlie nu se putea abține. Ar fi putut s-o mai țină un an acasă pe Jessica, dar hotărâseră că nu e cazul. În parte pentru că era un copil matur, care păruse pregătit pentru școală, dar și ca să le fie lor mai ușor cu serviciile. Făcuseră oare o greșeală? Încercând să îmbunătățească situația, ajunseseră oare s-o *înrăutățească*?

Jessica nu pomenise niciun fel de probleme la școală, așa încât maică-sa trebuia să ghicească motivele neliniștii ei. Pentru prima dată de când se născuse fetița, Charlie simțea că n-are nicio putere s-o ajute. Ceea ce însemna că probabil îi mai așteaptă multe alte nopți cu țipete chinuite. Coborând privirea spre copilul care dormea, Charlie se simți brusc copleșită de lacrimi, neliniște și temeri.

5.

Rămase nemișcat, cuprins de spaimă. Urmăritorul era la doar câțiva pași de el.

Nehotărât, rămăsese ascuns la adăpostul tufișului de orz sălbatic, fără să ia în seamă înțepăturile insistente ale spinilor. Cercetase în continuare pădurea întunecată și tot șovăise în ce direcție s-o ia, până când silueta neagră apăruse pe neașteptate din beznă, venind direct spre el. Instinctiv, Tom se ghemuise, încercând să se facă mai mic. Însă urmăritorul înainta cu pas hotărât către el.

Tom aproape că voia să închidă ochii, dar știa și că trebuia să-i țină deschiși. Trebuia *să știe* dacă a fost zărit. Așa că-și ținu privirea ațintită asupra lui, găsindu-l și apoi pierzându-l printre copaci. Se apropia, tot mai masiv, ca un personaj dintr-un coșmar grotesc.

Când ajunse la tufiș, silueta se opri. Lui Tom îi venea să țipe și să urle, să-și răcnească spaima și panica, dar reuși să-și controleze groaza. Își ținea deja respirația de mai mult de-un minut – simțea încordarea plămânilor și era disperat să scoată aerul din piept. Dar buzele îi rămaseră lipite, nările nemișcate, temându-se să scoată fie și cel mai neînsemnat sunet. Dacă îl descoperea acum, n-avea nicio speranță așa cum era prins în capcana tufișului.

Trecură zece secunde. Apoi încă zece. După aceea silueta se întoarse, privindu-l direct în ochi. Tom se pregăti pentru un răcnet victorios, pentru un salt brusc către el, dar, spre surprinderea lui, urmăritorul plecă mai departe, îndepărtându-se de tufiș și căutându-și prada prin pădure. Amețit de ușurare, Tom își mai ținu răsuflarea câteva secunde, apoi expiră, eliberând aerul încet și fără zgomot.

Mai numără în gând încă un minut, privind silueta care dispărea în pădure, apoi se ridică încet în picioare. Aruncă priviri precaute în jur și apoi se lăsă pe piciorul stâng. Îl înjunghie, dar înăbuși durerea. Dacă era să scape din încercarea asta, trebuia să se miște rapid.

Se îndreptă către poteca abia vizibilă pe care o zărise mai devreme. Poate că ieșea luna de după nori, poate că se învățase el cu bezna – oricum, acum vedea mult mai bine pe unde merge. Spre marea lui ușurare, poteca devenea tot mai vizibilă, o parcurse împiedicat, pe jumătate alergând, pe jumătate

șchiopătând. Inexplicabil, îi venea să râdă și simțea cum amenință să erupă de optimism și ușurare. Alungând gândul nebunesc, merse mai departe cu pas alert, cu grijă să evite spinii căzuți și vizuinile de iepuri de pe potecă.

Înainta susținut, mărind distanța dintre el și urmăritor, dar încetini. Cărarea, care până aici păruse destul de vizibilă, dispărea brusc. Începu să transpire și se uită în stânga și-n dreapta. Nimic, nimic, nimic…

Închise și deschise ochii, străduindu-se să-și înăbușe panica, și încercă din nou. Iar de data asta zări ceva în stânga. Nu era o potecă bine definită, dar părea să fie un fel de continuare a celei pe care se afla. Tufișurile fuseseră culcate la pământ, câteva flori strivite…

Porni mai departe, urmând cât de aproape putea traseul noii poteci. O pierdu, șovăi, apoi o regăsi. Și tot așa – fuga lui, care fusese rapidă până aici, începea să șovăie. Iar acum pierdu din nou poteca.

— Rahat, rahat, rahat…

Vorbi în șoaptă, sperând să-și domolească inima care bătea nebunește. Însă îl copleșea spaima, dându-i o durere de cap și făcându-i brațele și picioarele să tremure. Trebuia să existe o cale de scăpare. Trebuia să existe o cale…

Disperat, cercetă împrejurimile. Acolo, în stânga, se vedea altă cărare? În realitate, nu voia să se îndrepte în direcția aia, dar ce altă soluție avea? Să se împleticească prin tufe și mărăciniș, să sperie sălbăticiunile și să atragă atenția? Chiar în timp ce se gândea la asta, un fazan zbură de lângă el, scoțând țipete răgușite.

Asta-l ajută să se hotărască și făcu un salt către potecă. Nu-i mai păsa de durerea din talpă; fugea cât îl țineau picioarele pe cărarea bătătorită. Da, așa mai mergea. Asta era o cărare cum se cuvine, care avea să-l ducă în siguranță, înapoi la viața normală, înapoi la iubita lui, Melanie…

Cu fiecare pas, mărea ritmul, împins de adrenalină. Avea să fie în regulă, avea să scape. Și după aceea o să poată înțelege coșmarul ăsta. Tot ce-avea de făcut era să meargă mai departe.

Coti, așteptându-se să vadă că poteca se lărgește, o luminiță care sclipea printre copaci, ceva. Însă fu oprit brusc de un tufiș mare de orz sălbatic. Clătinându-se un pic, se uită la el. Părea familiar și da, avea o pată grăitoare de sânge sub el. Era același tufiș sub care se adăpostise mai devreme. Alergase într-un cerc larg.

Auzi în spate o crenguță ruptă. Cu inima în gât, se întoarse. Știa ce-o să vadă, dar imaginea tot îl lăsă fără suflare. Silueta cu glugă era la doar 5 metri

de el, tăindu-i calea.

— Te rog… N-am făcut nimic…

Urmăritorul lui făcu un pas în față. Apoi încă unul. Și în timpul ăsta, luna ieși din nori, aruncându-și razele asupra vânătorului, care se opri lângă pradă.

— Cine ești? Ce *vrei* de la mine?

Tom țipase, dar silueta nu reacționase. Mijind ochii, Tom se strădui să-i vadă chipul, să înțeleagă ce fel de rău avea în față, dar nu putea distinge niciun fel de trăsături omenești sub glugă.

Doar beznă.

6.

Vântul îi lovea trupul în timp ce gonea vuind pe drum. Era o senzație plăcută, care-i făcea sângele să se miște mai repede și o umplea de energie pentru ziua care-o aștepta. Aplecată peste Kawasaki, Helen simțea cum se bine dispune. Fusese o noapte agitată, dar o nouă zi părea întotdeauna să aducă noi speranțe.

Coti pe Southern Road, derapă cu grație spre stânga, lovind indicatoarele și intrând în parcarea pentru biciclete. Era devreme și Southampton Central nu se trezise încă la viață, ceea ce-i dădea posibilitatea să aleagă dintre cele vreo 10-12 locuri de parcare rezervate pentru pasageri singuri. Parcă elegant, opri motorul și propti cricul lateral.

Își scoase casca și își descheie combinezonul din piele. Apoi își luă telefonul și geanta și se întoarse către clădirea impunătoare din travertin și granit care se ridica în fața ei. În timpul ăsta, pe lângă ea trecu o altă motocicletă, oprindu-se cu câteva locuri mai încolo. Curioasă, Helen șovăi. Nu recunoștea nici motocicleta, nici motociclistul, ceea ce îi trezea bănuieli. În perioada asta, cu măsuri sporite de securitate, orice părea neobișnuit merita investigat.

Spre surprinderea ei, motociclistul, care se dăduse deja jos, îi făcu un semn vesel. După câteva clipe, își scosese casca și venea spre ea cu un zâmbet prietenos, dar plin de respect.

— Neața, doamnă.

— Detectiv-sergent Hudson, răspunse Helen, ascunzându-și surprinderea. Ești plin de entuziasm.

— Tu n-ai fi?

Helen nu-și dădea seama dacă era un compliment sau o întrebare sinceră. Dar era adevărat că venea întotdeauna la serviciu la Southampton Central plină de entuziasm. Și era unul dintre lucrurile care o impresionaseră în timpul interviului de angajare al lui Joseph Hudson. Lucrase de-a lungul timpului în câteva posturi dificile – sudul Londrei, centrul Liverpoolului –, dar își păstrase o energie și un optimism reconfortante. Mulți dintre cei care avansau în grad erau măcinați de experiență. Dar nu și el.

— Păi, dacă tot ai ajuns cu noaptea-n cap, ce-ar fi să-ți prezint clădirea?

Detest când se rătăcește câte un nou-venit în prima zi.

— Cred că aș putea să mă descurc, răspunse el, înăbușindu-și un zâmbet. Dar, dacă ai timp…

Urcară treptele și trecură prin holul central. Prima oprire, inevitabil, fu la Jerry Taylor, care lucra la recepție de când se știa Helen. Jerry îl călăuzi metodic pe Hudson prin diversele protocoale de securitate, fără să scape niciun detaliu. În timpul ăsta, Helen profită de ocazie să-și evalueze noul detectiv-sergent.

Multă vreme, Helen refuzase să intervieveze candidați pentru postul lui Sanderson. Încă i se făcea rău când se gândea la uciderea ei brutală – se învinuia pentru că o presase prea tare pe tânăra ei subalternă, împingând-o să se arunce în calea pericolului –, iar ideea de a o „înlocui" i se părea obscenă. Cu toate acestea, rămânea un gol în echipă – ceva ce inspectorul-șef Simmons, noul comandant al secției, se tot străduia să-i aducă aminte. Așa încât dăduseră anunțul. În mod previzibil, fuseseră sufocați de candidaturi – în pofida riscurilor inerente ale postului, departamentul lui Helen avea prestigiu și se bucura de popularitate –, dar adevărul este că Hudson se remarcase încă de la primul interviu. Educația academică solidă, cu instruire specializată în infracțiuni cibernetice, combinată cu mulți ani de experiență operațională în lupta împotriva criminalității organizate, a traficului de carne vie, droguri și mai rău de-atât îi asigurau un avantaj serios încă de la început. Însă atitudinea, personalitatea și comportamentul fuseseră decisive. În formă, sănătos, cu o expresie deschisă, era pătrunzător, incisiv și o companie reconfortant de plăcută. Nu toți polițiștii aveau simțul umorului, dar Hudson era clar că-l avea, atins de o urmă de răzvrătire și obrăznicie. Era unul dintre cei al căror chip serios era dat de gol de zâmbetul din privire, ceea ce Helen aprecia. Urma să colaboreze îndeaproape cu Helen și cu Charlie în prima echipă, iar ea simțea instinctiv că avea să fie un coleg generos și atrăgător.

— În regulă, cred că am verificat că nu lucrează pentru ruși, zise Jerry cu glas monoton și străduindu-se din răsputeri să-i facă obraznic semn cu ochiul.

Era o fosilă, dar era o fosilă drăguță, așa că Helen îi mulțumi și porni mai departe, călăuzindu-l pe Hudson în clădirea principală a secției Southampton Central. După câteva minute, erau la etajul al șaptelea – a doua casă a lui Helen.

— O să ai timp mai încolo să faci turul complet. Deocamdată, îți explic doar esențialul. Resursele Umane sunt la etajul doi, cantina la trei, arsenalul – dacă ai vreodată nevoie – e la primul etaj, iar vestiarele bărbaților sunt la

etajul de sub noi. În regulă până aici?

— Doi, trei, unu, șase, răspunse Hudson.

— Etajul șapte este în principal alocat Departamentului Cazuri Majore, dar ține bine minte ușa asta. Dacă ești aici, fie ai intrat în bucluc, fie ai făcut ceva remarcabil.

Se opriră în fața biroului ocupat de inspectorul-șef Simmons, cu numele acesteia inscripționat cu auriu în geamul jivrat. Simmons era prietenă bună cu Helen – de fapt, era mentorul ei –, iar Helen era convinsă că o să-i facă o primire călduroasă noului recrut. Dar asta trebuia să mai aștepte, pentru că Simmons era într-o ședință, iar Helen voia să-l familiarizeze pe Hudson cu mersul lucrurilor în centrul de comandă. Cu cât intra mai repede în pâine, cu atât mai bine.

Pătrunseră în sanctuar. Helen petrecuse mai multe ore decât voia să recunoască în această încăpere – unele foarte plăcute, altele, categoric nu –, dar întotdeauna îi făcea plăcere să se întoarcă aici. Criminalitatea nu murea și evolua permanent, ceea ce însemna că Helen avea întotdeauna ceva de făcut.

— Aici o să-ți petreci cea mai mare parte a timpului. Analiza datelor e acolo, grosul echipei e aici, urmă ea, arătând spre diverse grupuri de birouri uzate.

Detectivul-agent Ellie McAndrew tocmai termina de vorbit la telefon la unul dintre ele.

— Eu sunt acolo – sunt singura care are voie să aibă ușă – și tu o să stai acolo, la același post de lucru cu detectivul-sergent Charlene Brooks. Toată lumea îi spune Charlie și e o colegă de primă mână… dar să nu vorbești cu ea la prima oră. Are copil mic și îi trebuie câteva cafele ca să se înviorează.

— Reținut.

— Bine, acum hai să-ți arăt ce avem în lucru.

Tocmai se pregătea să-l ducă pe Hudson spre tabla cu cazurile, când o văzu pe agenta McAndrew venind în grabă spre ea. De-a lungul anilor, avuseseră o relație cu suișuri și coborâșuri, dar McAndrew era o polițistă profesionistă care nu se lăsa șocată prea ușor. Și de aceea chipul ei palid și agitat o alarmă.

— Scuze că vă întrerup, doamnă. Dar a apărut ceva.

Din tonul ei era evident că acest „ceva” era categoric neobișnuit. Helen își dădu seama pe loc că o zi care începuse așa de optimist era pe punctul să devină mult mai întunecată.

7.

Se grăbeau și o strânse de mână. În parte pentru că trebuia să traverseze, dar în principal pentru că întârziaseră. Charlie ațipise în cele din urmă pe la ora 2 și, inevitabil, nu auzise alarma, trezindu-se abia când era aproape 8. Ceea ce implicase un mic dejun pregătit în fugă, în timpul căruia Charlie își adusese aminte că azi era încheierea săptămânii spațiale la școală – iar asta însemna că Jessica trebuia să meargă îmbrăcată în ceva „intergalactic”.

Din fericire, se lăsase convinsă de argumentul că vreo câteva tuburi de carton lipite pe laterale și o pălărie ascuțită în cap o să fie suficiente ca să semene cu o rachetă, și plecaseră având șanse serioase să ajungă la școală înainte să sune de intrare. Sleită, Charlie stabilise un ritm de mers rezonabil și nu după mult timp vedeau deja școala Skyswood. Riscând să arunce o privire la ceas, Charlie constată că, în mod miraculos, mai aveau trei minute.

Încetinind pasul, se uită la fetița ei, care mergea agale lângă ea. Păruse destul de mulțumită azi, dar acum începea să târâie picioarele pe măsură ce se apropiau de poartă.

— Ar trebui să fie amuzant azi, zise Charlie curajoasă. Pun pariu că n-ai matematică sau citire. O să fie doar cu costumații, jocuri și pierdut timpul.

Jessica ridică din umeri, părând să nu fie deranjată de niciuna dintre variante. Era mai interesată de șireturile în culorile curcubeului.

— Ce crezi că o să faceți? Concursuri? Călătorii spațiale? Chiar o să mergeți pe Lună?

Fetița dădu din cap serioasă, ca și cum n-ar fi fost exclus. Ajunseseră deja la poartă, iar Charlie îi dădu drumul mâinii. În momentul acela, o văzu pe Jessica oprindu-se, ca și cum ar fi avut emoții să treacă pragul. Charlie se întoarse după privirea ei și cercetă curtea plină de copii îmbrăcați ca toate soiurile de extratereștri și astronauți. Ar fi trebuit să fie o priveliște plăcută, însă azi îi dădu o senzație categoric ciudată. Jessica era mică pentru vârsta ei, dar ceilalți copii păreau *foarte mari*. De-aici, avea senzația că o să fie înghițită de ceilalți.

Charlie se lăsă pe vine și o mângâie liniștitor pe spate.

— Știi, scumpo, dacă te îngrijorează ceva, poți să-mi spui.

Jessica nu răspunse, părând fascinată de șireturi.

— Dacă a spus cineva ceva, te-a speriat sau ți-a făcut ceva rău…

Gândul îi provocă un pic de greață, dar continuă:

— … atunci e în regulă să-mi spui, ca să putem să ne ocupăm. Mămicile pot să repare orice, știi doar, nu?

Jessica încuviință, zâmbi scurt și, pentru o clipă, Charlie crezu că s-ar putea să spună ceva. Dar chiar atunci se auzi clopoțelul și, luându-și ghiozdanul, fetița se îndreptă către mulțimea de copii.

— Te iubesc tare, strigă Charlie în urma ei, dându-și seama prea târziu că a uitat să-i dea pupicul de despărțire obișnuit.

O privi pe fiica ei plecând și simți un nod în stomac. Dacă era ceva în neregulă, dacă o supăra ceva, avea să rămână un secret.

Jessica era pierdută de-acum în mulțime, iar Charlie se strădui s-o zărească, zăbovind inutil. Dar chiar atunci se auzi o sonerie percutantă, care-i îndepărtă atenția de la curtea școlii. Tulburată, Charlie își scoase telefonul și constată că o suna Helen. Simți imediat cum i se încordează tot corpul. Când suna așa de devreme, însemna un singur lucru.

Probleme.

8.

Emilia Garanita privi la ecran… și își văzu chipul ei privind-o.

Era la birou, cercetând o fotografie publicitară care urma să apară într-unul dintre cotidienele naționale, împreună cu un articol elogios despre ea. Ca întotdeauna, găsi imperfecțiuni, cicatricile vechi care-i desfigurau partea dreaptă a feței, deși în realitate asta era una dintre pozele cele mai bune.

Fuseseră o mulțime în ultima vreme. Faptul că fusese răpită de Daisy Anderson, ucigașa cu sânge rece care terorizase Southamptonul timp de 24 de ore, îi prinsese bine. Dăduse o groază de interviuri la televiziuni, i se publicaseră nenumărate articole de prezentare, iar acum, după nouă luni, urma să-i apară cartea despre „perioada petrecută cu Daisy”. De-aici poza de pe ecran.

Își răsuci scaunul și-și dezlipi privirea de la computer ca să se uite la redacția din jurul ei. Era o priveliște care-i dădea în continuare satisfacție. Pe lângă notorietatea și banii veniți din intersectarea ei cu Anderson, își folosise noua poziție ca să-și îmbunătățească situația la *Southampton Evening News.* Amenințările cu demisia și plecarea la publicații mai respectabile se dovediseră suficiente ca să-l oblige pe redactorul-șef să-i redea statutul de reporter principal pentru domeniul criminalității, în detrimentul unui oportunist care ocupase pentru scurt timp postul. În mintea Emiliei, această repunere în drepturi fusese mult întârziată și, ca să fie sinceră, Martin Gardiner o promovase cu bunăvoință, deși i se forțase mâna. În timp ce-i privea pe ziariștii care lucrau cu ea și pe subordonați simți că, în cele din urmă, totul era bine în lume.

Singurul inconvenient era incapacitatea ei de a *produce* știri. În ultima vreme, în Southampton avuseseră loc o grămadă de infracțiuni neplăcute și previzibile. Câte o agresiune sexuală, un atac cu motivație rasială într-un club de noapte și un potop de jafuri, care continuau să-i îngrijoreze pe proprietarii de case din tot orașul. Dar nimic care să pună sângele în mișcare – după drama și măcelul din jurul lui Daisy Anderson, orice altceva părea *fad.*

Întorcându-se spre birou, Emilia luă pixul și începu să-i roadă capătul, încercând să găsească suficient entuziasm ca să-și termine articolul despre prevenirea spargerilor. Ar fi trebuit să-l termine de jumătate de oră – era

genul de material de băgat frica în oase pe care-l putea scrie și cu ochii închiși –, dar se lăsase distrasă de discuțiile din rețeaua radio a poliției pe care le asculta în timp ce lucra, luând cunoștință în tăcere de incidentele domestice și accidentele de trafic la care erau chemate forțele de ordine.

Rareori reținea detaliile – glasurile familiare care enumerau unitățile trimise oferindu-i un fundal liniștitor pentru gânduri. Însă acum se îndreptă brusc pe scaun, fascinată. Cinci unități fuseseră trimise în New Forest, ca să asigure un loc al crimei. Și mai interesant, fusese trimisă și unitatea Cazuri Majore, cu detectivul-inspector Helen Grace ca ofițer superior responsabil.

Pe chipul Emiliei se lăți un zâmbet. Lucrurile erau rareori plicticoase când era implicată Grace. Mâzgălind coordonatele, se ridică rapid și-și smulse căștile din urechi. Își luă jacheta și telefonul și plecă în grabă din redacție fără să le arunce măcar o privire colegilor care continuau să trudească fără să știe de această întâmplare surprinzătoare. Emilia considerase dintotdeauna că importanța muncii de echipă este mult supraestimată.

Subiectul ăsta îl ținea pentru ea.

9.

Copacii se legănau deasupra ei, aruncând umbre alungite și sinistre în razele soarelui de dimineață. Helen mergea atentă prin pădure, căutând vegetație ruptă, urme de pași sau petice de haine. Era meticuloasă și atentă, dar se mișca repede. Primele informații de la locul crimei erau așa de îngrijorătoare, încât voia să ajungă cât mai repede.

Un pădurar descoperise un cadavru undeva în adâncul Parcului Național New Forest. Apelul fusese primit imediat după ora 8:30, iar dispecerul poliției reușise cumva să înțeleagă ceva din relatarea femeii îngrozite – și Helen își trimisese imediat echipa. Cadavrul fusese găsit într-o zonă izolată a parcului, în partea de pădure virgină dintre cătunele Blissford și Fritham. Imediat ce auzise vestea, gândurile lui Helen se îndreptaseră către un alt cadavru găsit în pădure – una dintre victimele din prima ei mare investigație –, dar alungase repede amintirile macabre, ca să se concentreze asupra cazului prezent. Dacă informațiile inițiale erau corecte, aveau de-a face cu ceva foarte neplăcut.

În apropiere de locul crimei nu existau nici drumuri, nici case, nici zone de campare; Helen fusese nevoită să parcheze la aproape un kilometru, pe Abbots Well Road. Deci cum ajunsese victima într-o zonă așa de îndepărtată a pădurii? Și, mai important, de ce? Helen se uita de jur-împrejur în timp ce mergea pe cărarea abia vizibilă din fața ei, dar în peisajul bucolic nu era mare lucru care să te alarmeze sau să explice evenimentele bizare ale dimineții. Pământul era uscat și tare, așa că urmele de pași n-aveau să fie de niciun ajutor, iar vegetația nu părea răscolită în această parte a pădurii. De fapt, pădurea arăta la fel de frumoasă ca de obicei, iar pe acest fundal crima părea și mai ireală.

Cărarea se lărgi ușor, iar Helen zări mișcare în față – jachetele fluorescente familiare ale polițiștilor în uniformă. Grăbi pasul și ajunse la capătul potecii, unde ieși într-o poiană largă care forfotea deja de polițiști și criminaliști. O salută pe Meredith Walker, șefa criminaliștilor de la Southampton Central, și se opri, pregătindu-se pentru ceea ce avea să vadă când se întoarse către cadavru.

Nu era ușor de șocat, dar nu mai văzuse niciodată așa ceva. De crengile

stejarului aflat în mijlocul poienii era atârnat un bărbat tânăr – 20 și ceva, cel mult 30 de ani –, cu fața schimonosită de groază. Picioarele fuseseră legate unul de altul, apoi frânghia fusese înnodată de o ramură groasă, ridicată și legată de trunchi, astfel încât trupul dezbrăcat și maltratat spânzura cu capul în jos și cu brațele întinse fără speranță spre pământ. Însă bărbatul arăta ca un fruct bizar, pătat de sânge și lipsit de viață, atârnat de crengile străvechi.

Și mai cumplit era modul în care murise. Helen vedea trei săgeți ieșind din răni adânci din piept, gât și spate. Când se apropie și se opri chiar sub cadavru, își dădu seama că de fapt erau săgeți de arbaletă. Semăna foarte tare cu o execuție de aproape, ținând cont de adâncimea la care pătrunseseră… dar nu prea explica regia bizară a acestei crime brutale.

Lui Helen îi năvăliră în minte o groază de întrebări. De ce aici, în această poiană izolată despre care știa atât de puțină lume? Și de ce o arbaletă? Atacurile de genul ăsta erau extrem de rare. Mai mult, de ce fusese lăsată victima așa, expusă vizibil, ca să fie descoperită de vreun excursionist sau pădurar ghinionist?

Helen se îndepărtă și aruncă o privire în cealaltă parte a poienii, către femeia corpolentă de vârstă mijlocie pe care o interoga agenta McAndrew. Janice Smith era îmbrăcată în uniforma familiară verde a Asociației parcului New Forest, dar asta era singura culoare vizibilă la ea – era albă ca varul la față și în mod evident în stare de șoc. Aveau să scoată orice detalii puteau de la ea – va trebui să explice prezența în acest loc și cum a descoperit cadavrul –, dar Helen se temea că n-o să obțină informații solide. N-ar fi avut destulă putere (și părea un suspect improbabil) ca să suspende un adult de copac și, luând în considerare ora apelului, era puțin probabil să fi asistat la atac. Smith sunase la Southampton Central cu mai puțin de o oră în urmă, însă sângele din rănile victimei era deja închegat și făcuse crustă. Meredith Walker și Jim Grieves, morocănosul lor patolog-șef, le vor oferi mai multe detalii cu timpul, însă Helen bănuia deja că fusese un asasinat comis noaptea. Ideea îi provocă un fior pe șira spinării.

Îndreptându-și din nou privirea spre cadavru, Helen se trezi uitându-se la Graham Ross, cel mai experimentat fotograf pe care-l aveau și care lucra deja de zor. Ridică prietenos din sprâncene spre Helen și se dădu din calea ei, învârtindu-se în jurul victimei pentru fotografii detaliate ale picioarelor. Helen era recunoscătoare – avea nevoie să vadă tot cadavrul ca să încerce să priceapă sensul acestei crime cumplite.

Nu existase nicio încercare de a scăpa de trupul victimei – ba chiar

dimpotrivă: fuseseră făcute eforturi ca să fie expusă –, ceea ce însemna probabil că reprezenta un mesaj. Era un avertisment? O răzbunare? Putea fi oare chiar un act ocult, ținând cont de regia complicată și momentul atacului?

Sau ucigașul nu făcea decât să se dea mare, arătându-și dibăcia și îndemânarea în fața întregii lumi?

Helen răsuci în minte mai departe aceste posibilități îngrijorătoare în timp ce se uita la bărbatul măcelărit, cu privirea atrasă implacabil de balta de sânge întinsă care păta acum pădurea sub cadavrul ce se răsucea încet în aer.

10.

— Ce i s-a întâmplat? Unde e?

Melanie Walton o privea fix pe Charlie, cu lacrimi în ochi. Anunțase la prima oră dispariția logodnicului ei, însă importanța acestui fapt nu devenise evidentă până când nu fusese descoperit, la scurt timp, cadavrul din pădure. Fotografiile lui Tom Campbell de pe telefonul ei și descrierea pe care o făcuse inelului cu sigiliu distinctiv al victimei sugerau că logodnicul ei *era* nefericita victimă.

Helen îi trimisese pe Charlie și pe detectivul-sergent Hudson la campingul Woodland View, un complex impresionant aflat la marginea pădurii, iar ea rămase să cerceteze locul crimei. Charlie abia apucase să-i zică două vorbe noului coleg, dar acesta părea suficient de amabil și de implicat, dispus să se ocupe de cercetarea martorului, în timp ce Charlie discuta cu logodnica tulburată.

— A fost găsit un cadavru în pădure, răspunse Charlie grav.

— Oh, Doamne…

— Nu putem spune sigur cine este, până nu are loc o identificare oficială. S-ar putea să-ți cerem s-o faci la un moment dat. Ai fi dispusă și în stare, dacă este cazul?

Melanie încuviință în tăcere, după care își coborî privirea spre mâini. Le studie concentrată, ca și cum ar fi încercat să găsească acolo vreo explicație, vreun sens.

— Pot să te întreb de când erați împreună?

— Vreo cinci ani…

— Și câți ani are Tom?

— 29…

Helen apreciase că victima avea spre 30 de ani – un alt mic detaliu care sugera că erau pe calea cea bună.

— Mergeți des cu cortul?

— Sigur.

— Aici?

— Nu, campingul e destul de nou.

— Și atunci, de ce aici?

— Nu știu. Am primit un fluturaș acasă și ne-a plăcut cum arată. Tom e pasionat de mersul cu cortul, așa că…

Melanie se pierdu, poticnindu-se când folosi timpul prezent și dezvăluind spaimele întunecate care-i copleșeau gândurile.

— Când ați ajuns aseară?

— Pe la 7. Fuseserăm amândoi la serviciu, așa că…

— Și când l-ai văzut ultima dată pe Tom?

Melanie nu răspunse imediat, frecându-se cu mâinile pe față.

— Pe la miezul nopții, cred. Am băut ceva și am fumat, după care ne-am culcat…

Se înfioră ușor, ca și cum amintirea o bântuia.

— Și apoi?

— Păi… am…

Melanie ezită și roși înainte să spună:

— Am… am făcut dragoste și după aia am adormit. Cam așa se întâmplă întotdeauna.

— A fost de comun acord?

— Sigur că da, ripostă ea supărată.

— Nicio problemă? Certuri?

— Nu, nimic de genul ăsta. Suntem logodiți și urmează să ne căsătorim, suntem *fericiți*…

Pe obraz i se prelinse o lacrimă. Charlie îi simțea îngrijorarea – constatarea că lumea ei era pe punctul de a se întoarce cu susul în jos – și o compătimea. Mai mult de-atât, o și credea. Membrii familiei și iubiții sunt întotdeauna principalii suspecți, dar pe această tânără frumoasă nu se vedea niciun semn de violentă, iar administratorul campingului confirmase că peste noapte nu fuseseră probleme. Mai presus de toate, emoția și șocul păreau autentice.

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat. Cu calm, dacă poți…

Relatarea inițială a Melaniei fusese trunchiată, dar acum încercă să se adune, conștientă de importanța mărturiei ei.

— M-am trezit în toiul nopții.

— Îți aduci aminte la ce oră?

— Nu prea. Pe la 2? Poate 3? Îmi pare rău…

— E în regulă. Spune mai departe.

— Tom adormise lângă mine, dar nu mai era la locul lui. M-am dus să-l caut – la toalete, la mașină… dar…

— Ai încercat să-l suni?

— Sigur, dar mobilul lui era în cort. Așa că am așteptat până dimineață și, cum tot nu apăruse, m-am dus la administratorul campingului.

— Și nu l-ai auzit când a plecat?

— Dormeam.

— Nu-ți aduci aminte nimic – măcar o senzație vagă sau o amintire despre mișcare, zgomot, fermoarul cortului…?

— Nu, nu, nimic. Acum era lângă mine…

Melanie ridică privirea spre Charlie, cu spaima clar întipărită pe chip.

— … și apoi nu mai era.

11.

– N-a văzut și n-a auzit nimeni nimic.

Detectivul-sergent Hudson sperase în mod clar să-i dea lui Helen vești mai bune.

— Am vorbit cu ceilalți turiști, dar, ca să fiu sincer, sunt destul de nedumeriți de întrebări. Câțiva dintre ei s-au întâlnit aseară cu Tom Campbell, dar spun că a fost o seară liniștită și nu știu de niciun fel de probleme.

— Mai bine îi verificăm oricum pe toți. Să vedem dacă a avut vreunul legături cu Tom Campbell sau cu Melanie Walton.

— Categoric. Le-am cerut și să predea telefoanele pentru vreo oră. Înainte să le dăm drumul, vreau să verific dacă are cineva vreo înregistrare video de-aseară, orice ne-ar putea da vreun indiciu despre ce s-a întâmplat.

— Bună idee. Ce-i cu mașina lui Campbell?

Hudson arătă spre un sedan Audi aflat la marginea campingului.

— Cheile sunt încă în cort, zise el.

— Se văd alte urme de vehicule? Lângă cortul lor sau la mașină?

— Sunt multe urme de cauciucuri, ca să fiu sincer – trebuie să treci pe lângă marginea campingului ca să ajungi la parcare –, dar n-a auzit nimeni nicio mașină, așa că…

Helen rumegă informația. Oare Tom Campbell plecase de bunăvoie din camping ca să se afunde în pădure? Părea puțin probabil, dar aparent era cea mai verosimilă explicație.

— Mergi mai departe. Și anunță-mă dacă afli ceva.

— Da, doamnă.

Hudson se îndreptă către o mulțime de turiști curioși, care se adunaseră la un loc lângă mesele de picnic. Helen plecă în direcția opusă, spre un bărbat care părea hărțuit, îmbrăcat în pantaloni reiați decolorați și un hanorac maro gros.

— Domnule Robinson, sunt detectiv-inspector Grace, anunță Helen, scoțând legitimația. Știu că ați vorbit deja cu agenții mei, dar aș vrea să vă mai pun câteva întrebări.

— Vă rog…, spuse el bâlbâit.

— Vă ocupați de administrarea campingului?
— Îl administrez și sunt proprietar.
— De când?
— Am locul ăsta de peste un an. Dar am deschis acum patru săptămâni – a durat mai mult decât mă așteptam să instalăm conductele de scurgere, să construim dușurile.
— Pentru că…?
— Constructorii. Ce altceva? replică el mohorât.
— Am înțeles.
Helen îl cercetă atentă în timp ce-și pregătea următoarea întrebare. Nigel Robinson încerca să-și păstreze calmul, dar părea agitat, stingherit și avea fruntea asudată. Helen nu putea să-și dea seama dacă era din cauză că se temea de presa negativă provocată de crimă sau din cauză că pur și simplu nu era obișnuit să fie interogat de poliție.
— Dormiți aici?
— Momentan. Când o să funcționăm la capacitate maximă, o să angajez pe altcineva, dar vreau să controlez eu situația deocamdată.
— Și nu ați sesizat niciun fel de probleme aseară?
— Absolut nimic.
— Și înainte? Ați avut ceva complicații? În timpul construcției? Când ați deschis?
Robinson clătină din cap.
— Cei care vin aici sunt oameni de bună calitate. Cum sunt și cei care lucrează pentru mine, chiar dacă întârzie. E un camping liniștit, de familie, un loc plăcut să…
— Asta-i tot deocamdată, îl întrerupse Helen, dornică să evite varianta lungă a reclamei. Vă rog să rămâneți pe loc. S-ar putea să mai avem întrebări.
Robinson încuviință energic – categoric n-avea să se ducă nicăieri câtă vreme mișunau polițiști peste tot. Helen se scuză și plecă, decisă să facă un tur al campingului. Era un complex întins, cu mai multe cabane din bușteni noi-nouțe, pe lângă clădirea nouă cu băile, un magazin și un bar. Se vedea că Robinson cheltuise ceva cu ele. Se punea acum întrebarea dacă fusese o investiție înțeleaptă.
Helen schimbă direcția către cortul lui Campbell și cercetă exteriorul înainte să bage capul înăuntru. N-avea nimic special folosit și uzat – și înăuntru nu erau prea multe: câteva haine, doi saci de dormit, o cameră foto care părea scumpă și o sticlă aproape goală de Bourbon. Cât de beat fusese

Tom aseară? Să fi băut oare prea mult? Să se fi rătăcit și să se fi afundat în pădure? În condițiile date, părea mai probabil decât o răpire în forță, deși ar fi trebuit să se îndepărteze destul de mult. Și atunci, să fi fost *atras* în pădure? Era ceva ce-și dorea în partea asta de pădure?

Helen se îndreptă și-și continuă turul. Magazinul era bine aprovizionat și mirosea a zugrăveală proaspătă, sticlele cu alcool din bar erau aproape pline, dar grilajul era tras acum. Merse mai departe și ajunse la marginea pădurii. Acesta era punctul unde habitatul uman întâlnea sălbăticia, dar până și aici se vedeau semne ale sârguinței lui Robinson. Vreo 10-12 copaci fuseseră tăiați ca să facă loc unui mic loc de joacă – cu aparatele făcute aproape integral din lemn, ca să satisfacă gusturile moderne – și alți câțiva fuseseră sacrificați ca să le ofere oaspeților barului vedere largă spre lac. De fapt, tot perimetrul părea să fi fost transformat pentru plăcerea oaspeților.

Totul, cu excepția câtorva copaci care își întindeau crengile deasupra clădirii toaletelor. Când se uită la ei, lui Helen i se păru ceva ciudat. Nimic altceva nu avusese voie să stea în calea progresului, dar copacii păreau să se înghesuie în camping. Crengile fuseseră tăiate ca să facă loc acoperișului, însă pomii rămăseseră în situ, deși exista riscul ca rădăcinile să ajungă până la urmă să pună în pericol stabilitatea noii clădiri. Helen se trezi îndreptându-se către ei, împinsă de curiozitate. Ocoli toaletele noi-nouțe și ajunse la baza primului copac. Trecându-și mâna peste el, descoperi repede ceva nefiresc înfipt în scoarță.

În copac fusese înfipt un piron metalic – cu atâta forță, încât nu se mai vedea decât capul și era imposibil de scos. Cercetând mai departe, mai descoperi cinci piroane, înfipte la diferite înălțimi. Helen trecu la al doilea copac. Aceeași poveste și aici, ca și la al treilea, în timp ce se întorcea să se uite la camping, începură să-i zumzăie gândurile și apărură mai multe scenarii. Nu știa care dintre ele se va dovedi corect, dar când se uită la administrator, care-i urmărise mișcările cu atenție de la distanță, știa cu siguranță un lucru.

Nigel Robinson o mințise.

12.

– Ce naiba crezi că faci?

Emilia încremeni, înjurând în barbă. Se întoarse, cu o expresie de nedumerire nevinovată pe chip, către polițistul care se apropia de ea și lăsă din mână cordonul de securitate pe care tocmai îl ridica.

— Scuze, scuze, răspunse ea, încercând să pară cât de aiurită și agitată putea. Tocmai ieșisem la plimbare, când am dat peste… banda asta.

— Și eu sunt Brad Pitt.

— Poftim?

— Știu cine ești și de ce ești aici. Așa că șterge-o. O să trebuiască să folosești căile obișnuite dacă vrei vreo informație.

Se uita la ea, cu brațele încrucișate la piept, dând pe dinafară de mulțumire de sine. Emilia era foarte tentată să-i spună unde să se ducă, dar se mulțumi să răspundă:

— De acord. M-ai prins cu mâța-n sac.

Se întoarse și cântări din ochi pădurea, întrebându-se cât de departe trebuie să meargă ca să iasă din raza lui vizuală și să poată încerca să intre din alt unghi.

— Și în caz că ești tentată să încerci în altă parte, trebuie să te avertizez că avem polițiști staționați în jurul întregului perimetru. O să-i apelez prin radio acum, ca să-i informez despre prezența ta.

Emiliei chiar îi venea să-l pocnească. Dar își ținu nervii în frâu, se întoarse și se apropie din nou de el.

— Uite ce-i, ți-am zis s-o ștergi…

— Și eu te-am auzit, dar nu pot să mă întorc la serviciu cu mâna goală, așa că hai să-ți pun câteva întrebări.

— Nu se poate.

— Presupun că aveți un cadavru acolo, nu? continuă ea repede.

— Nu pot comenta…

— Și bănuiesc că e o crimă?

— Poți să bănuiești ce vrei.

— Nu trimiți o echipă de investigații criminale pentru o sinucidere, nu?

Polițistul șovăi, prins pe picior greșit de cunoștințele Emiliei despre

desfășurarea de forțe a poliției.

— Cât de rău e? Despre ce e vorba?

Polițistul nu spuse nimic, dar părea stânjenit.

— Cadavrul era acolo de mai multă vreme? E o zonă destul de izolată a pădurii. Sau e o moarte recentă?

— N-o să scoți nimic de la mine, ripostă polițistul, aruncând priviri în stânga și-n dreapta, ca și cum căuta – spera – să găsească întăriri.

— Apreciez că respecți regulamentul, domnule polițist…?

— N-ai nevoie de numele meu.

— Dar am spus că nu pot să plec cu mâna goală și vorbeam serios. Sincer, pot s-o țin așa toată dimineața. Așa că dacă nu vrei să mă arestezi pentru că irosesc timpul poliției…

Era clar că nu-l încânta ideea. N-avea mare lucru de câștigat dacă intra în conflict cu un reprezentant al presei locale așa de cunoscut și ranchiunos.

— A fost găsit un cadavru azi-dimineață, bine? Asta-i tot ce pot să spun.

— Bănuiesc că a fost găsit de un turist sau un excursionist…

— Păi…

— Și încă la începutul sezonului. Te rog, spune-mi că nu era o familie, că n-au fost implicați *copii*…

— Nu, n-au fost, răspunse polițistul cu convingere. Deci să nu te-apuci să scrii așa ceva. Era un pădurar, dacă chiar trebuie să știi. Nimic mai dramatic de…

— Bărbat? Femeie?

— Ajunge! se răsti el, făcând un pas spre ea. Ai obținut ce voiai. Acum du-te!

Practic țipă ultimul ordin. Oare glasul lui o să ajungă până la cel mai apropiat polițist, atrăgând și mai multă atenție? Oricum, Emilia știa că e momentul să se retragă. Nu avea o imagine completă, dar obținuse ce voia – confirmarea că avusese loc o crimă și un mijloc de a găsi mai multe informații *fără* să apeleze la căile obișnuite. Era un subiect la care era decisă să le-o ia înainte celorlalți.

Îi mulțumi polițistului, se întoarse și plecă grăbită, dispărând în pădurea deasă.

13.

— Numele victimei este Tom Campbell. Are 29 de ani și locuiește în Winchester împreună cu logodnica lui, Melanie Walton.

Helen și restul echipei se întorseseră la Southampton Central și erau adunați în fața panoului cu datele crimei. Detectivul-agent McAndrew era tot la locul crimei, unde supraveghea căutarea de amprente, însă Helen îi chemase la secție pe toți ceilalți, ca să treacă în revistă ultimele evoluții.

— E biochimist principal angajat la grupul Nexus, ceea ce ar putea avea relevanță pentru această crimă.

— Cine e Nexus? întrebă îndrăzneț detectivul-agent Bentham.

— Fac produse petrochimice și petroliere. A patra companie din lume în domeniul ăsta. Noul sediu din Lyndhurst a provocat o grămadă de controverse când a fost construit, acum vreun an…

— Îmi aduc aminte, interveni detectivul-agent Osbourne. A trebuit să trimitem polițiști în uniformă să calmeze situația.

— Au fost proteste ale activiștilor de mediu și grupurilor locale de presiune, din cauza despăduririlor masive necesare pentru noua bază, zise Helen, încuviințând. Unele proteste au fost pașnice, unele nu, dar până la urmă Nexus a obținut câștig de cauză, datorită locurilor de muncă pe care le aducea în zonă.

— Banii vorbesc, zise tărăgănat detectivul-agent Reid, în acordul tuturor.

— Consiliul din Hampshire a aprobat în ultima vreme mai multe solicitări pentru proiecte controversate, care permit unor dezvoltatori și companii să construiască în parcul New Forest sau în apropiere, urmă Helen, vorbind peste murmurele celorlalți. Încearcă să găsească o cale de revenire după criză și, per total, au avut destul de mult succes, însă intrarea în pădurea care era până acum protejată a provocat o reacție puternică.

— Și campingul lui Robinson e una dintre afacerile astea noi? întrebă Charlie, preluând tema lui Helen. Pare să fi folosit drujba cu destul de multă generozitate.

Helen încuviință și se întoarse să prindă câteva poze pe panou.

— Am numărat peste 20 de copaci tăiați, dar cei trei din imaginile astea au fost „pironiți”.

Arătă pozele cu detaliile piroanelor metalice înfipte adânc în copaci.

— E o tehnică importantă de eco-protecție sau eco-terorism, după cum

privești lucrurile. Copacii devin imposibil de tăiat, pentru că riști să rupi lama și-ți pui lucrătorii în pericol, fiindcă piroanele se despică la contact.

— Știm cine e responsabil? întrebă detectivul-sergent Hudson, trecând la subiect.

Helen se întoarse din nou către panou și de data asta prinse cu o piuneză portretul electronic al unui bărbat. Instinctiv, întreg grupul întinse gâtul să-i vadă mai bine trăsăturile – barba neîngrijită, fruntea încrețită, ochii pătrunzători.

— Contrar mărturiei inițiale, s-a dovedit că Nigel Robinson *a avut* probleme pe șantier încă din prima zi. Au început cu scrisori de amenințare, apoi s-a ajuns la o vulpe moartă lăsată spânzurată în biroul șantierului.

— Iisuse, zise detectivul-agent Edwards tresărind.

— Apoi lucrurile au devenit serioase. Au fost amenințați muncitorii și a ars o cabană din bușteni. Robinson ar fi trebuit să ne contacteze deja în stadiul ăsta, dar a preferat să angajeze niște agenți de securitate solizi ca să apere șantierul. După asta, lucrurile au mers fără probleme, dar înainte să ajungă turiștii, Robinson a trebuit să renunțe la vlăjgani.

— Și locul a devenit din nou vulnerabil, conchise Charlie.

— Robinson l-a zărit pe bărbat de câteva ori în ultima vreme, învârtindu-se prin pădure în apropiere, urmă Helen, arătând spre portret. E 99% sigur că e cel care i-a amenințat pe muncitori și i-a lăsat vulpea moartă.

— Credem că Tom Campbell a fost vizat *tot* de tipul ăsta? interveni detectivul-agent Bentham. A fost ales special pentru că lucra pentru o companie care a provocat un masacru de mediu în altă parte din New Forest?

Era o întrebare bună, dar la care Helen nu putea să răspundă.

— Asta trebuie să aflăm. Detectivul-sergent Hudson o să coordoneze cercetările despre viața privată și profesională a victimei. Campbell nu pare să aibă dușmani care să sară în ochi și, în afară de o acuzație minoră de posesie de droguri, n-are cazier. Nu e din zonă, venise din Winchester cu cortul în New Forest, așa că hai să aflăm cine știa că vine, cine i-ar fi putut ști planurile. Hai să vedem și dacă a fost implicat în vreuna dintre confruntările de la Nexus.

Hudson încuviință, iar Helen se întoarse către detectivul-agent Reid.

— Detectivul-agent Reid o să coordoneze o verificare mai amplă a pasionaților de arme din zonă, a cluburilor de tir și altele la fel. Trebuie să aflăm dacă a formulat cineva amenințări recent, dacă a fost dat afară din vreun club, dacă a fost arestat pentru comportament care prezenta riscuri.

Restul o să ne asistați pe mine și pe sergentul Brooks și o să îl verificăm pe tipul ăsta…

Helen se mai întoarse o dată spre tablă și prinse pe portretul computerizat o fotografie făcută de poliție. În încăpere se auziră din nou murmure – între fotografie și portret se vedeau asemănări izbitoare.

— Nathaniel Martin, 52 de ani. Condamnat pentru droguri, incitare la ură, atac cu circumstanțe agravante – a lovit cu o rangă de fier un polițist în timpul unui protest, în anii ’90. A făcut închisoare, dar a ieșit cu o atitudine și mai extremistă. A trecut de la Greenpeace la grupări mai agresive, după care, acum câțiva ani, a rupt legăturile cu ele. De-atunci, a acționat de unul singur și le-a trimis scrisori dezvoltatorilor și membrilor consiliului, cu expresii preferate ca…

Helen își consultă dosarul.

— „Dacă începeți să construiți, o să ardeți” și „Dacă îi faceți rău Mamei, copiii ei vor riposta”. În momentul de față, e căutat pentru interogatoriu în cazul atacului asupra unui funcționar de la Primărie, pe baza unui mandat emis acum peste doi ani.

— Unde naiba a fost? întrebă Reid, părând sincer uluit. N-are cum să fi dispărut pur și simplu.

— Avem o ultimă adresă cunoscută – la o fostă iubită –, dar nimic altceva. Nicio retragere de la bancomat în ultimul an și jumătate, nicio solicitare de ajutor de stat, niciun apel telefonic, niciun impozit plătit, nicio nouă infracțiune. Probabil că lumea și-a imaginat că s-a potolit, a murit sau și-a pierdut mințile, dar eu cred că s-a dat la fund intenționat, a întors spatele vechii vieți…

— Au circulat zvonuri despre un pustnic, un sălbatic care trăiește în pădure, o întrerupse Charlie.

— Și dacă e Martin, trebuie să-l reținem. Omul ăsta e periculos, probabil halucinează și are un cui împotriva lui Robinson, Tom Campbell și altora ca ei. Îl vreau în custodie înainte să degenereze situația. Deci haideți la treabă.

Echipa sări în picioare, fiecare îndreptându-se către biroul lui. În timpul ăsta, Helen se întoarse să se mai uite o dată la portretul lui Martin. Desenată în alb-negru, imaginea îți rămânea în minte. Chipul palid, ochii lipsiți de viață și pleoapele lăsate îți dădeau fiori.

Era un chip din cele mai negre coșmaruri.

14.

McAndrew își înăbuși un fior când se uită la paramedicii care duceau cadavrul. Nu fusese foarte încântată să rămână aici – ar fi preferat să se întoarcă la secție decât să rămână în poiana umbrită și sinistră –, dar își îndeplinise cu profesionalism misiunea, organizând echipele de căutare și asigurând legătura cu Graham Ross pentru acțiunile de la locul crimei. Cât timp fusese înconjurată de chipuri familiare, reușise să nu bage în seamă senzația tot mai intensă de neliniște care o cuprinsese încă de când zărise cadavrul maltratat. Însă acum era singură și nu se simțea deloc în largul ei.

Oare amintirea chipului schimonosit oribil al victimei o tulbura? Sau scârțâitul crengilor bătrâne, foșnetul frunzelor? Se auzea ca un cor de șoapte, ca și cum acolo s-ar fi aflat un grup de ființe nevăzute, care o urmărea. Nu era genul care să se lase purtată de imaginație, dar astăzi pădurea părea vie, plină de mistere și amenințări. McAndrew era fată de la oraș și adevărul e că nu-i plăcuse niciodată prea mult pădurea. I se păruse întotdeauna mai degrabă neliniștitoare decât frumoasă și nu reușea niciodată să scape de sentimentul că dacă pățești ceva acolo, n-o să știe nimeni de tine. Chiar în momentul acela, privirea îi fu atrasă de pata purpurie de pe pământ.

— Haide, fată, adună-te.

Încercând să-și alunge anxietatea, se uită la ceas. Echipele de căutare scotoceau prin pădure deja de două ore, începând de la un kilometru și jumătate distanță și apropiindu-se de locul crimei. În scurt timp, se vor întoarce să raporteze ce dovezi au găsit – dacă au găsit ceva –, dar înainte de asta voia să mai facă și ea un tur al zonei. Detectivul-inspector Grace și Meredith Walker făcuseră o inspecție preliminară când ajunseseră, dar era treaba ei să se asigure că n-a fost trecut nimic cu vederea. Grace punea mare preț pe informațiile pe care i le dădeau criminaliștii – dovezile obținute de ei fuseseră esențiale de multe ori –, însă aprecia și ochiul experimentat al unui detectiv versat. Și acesta era motivul pentru care McAndrew, unul dintre cei mai vechi membri ai echipei, fusese lăsată să coordoneze activitatea.

Fără să se îndepărteze de căile de abordare obișnuite, McAndrew se deplasă rapid pe marginea poienii. Înainte, privirea îi fusese absorbită de cadavru și pe urmă de pământ, unde căutase urme de pași, arme aruncate sau petice de îmbrăcăminte sfâșiată. Cum nu găsi nimic interesant, își lăsă privirea să rătăcească, uitându-se la crengi, trunchiuri de copac, păsări, chiar

și la frunzișul care se legăna în adierea vântului.

Porni înainte cu pas vioi, dar atentă, și cu ochii mișcându-se încontinuu, în speranța că o să vadă ceva, oricât de neînsemnat, care ar putea face lumină în această crimă brutală. Dar nu prea părea nimic ieșit din comun în decorul liniștit și bucolic și, cu cât privea mai mult pădurea, cu atât părea să se piardă aceasta într-un fundal încețoșat. Acum înțelegea ce însemna *de fapt* să nu vezi pădurea din cauza copacilor.

Ajunsese la jumătatea perimetrului, gândindu-se deja că o să termine turul și o să ia legătura cu echipele, când zări ceva, un pic mai departe în stânga ei. Pe multe dintre trunchiuri crescuseră plante agățătoare – erau copaci de sute de ani – și toate aveau aceeași nuanță maronie. Dar unul dintre copaci părea să mai aibă și ceva neobișnuit pe el – arăta ca o plantă agățătoare, dar culoarea nu era firească. Era prea verde, părea artificială, iar McAndrew se duse în grabă la ea, deja curioasă.

Era un cablu. Se aplecă și dădu deoparte frunzișul de la baza copacului, unde găsi o cutiuță de plastic din care pornea cablul. De-aici, urca vreo 6 metri pe trunchiul copacului, după care dispărea într-o scorbură. McAndrew se îndreptă și urmări cablul cu degetele, pipăind cuiele cu care era prins. Era evident că fusese montat de curând, ținând cont de cât de curat era, dar nu era opera ucigașului lor. Era o cameră pentru supravegherea păsărilor.

Simți brusc un fior de entuziasm. Erau câteva astfel de camere instalate prin pădure – să fi fost oare posibil să fi înregistrat chiar asta azi-noapte? Să fi prins ceva? Se dădu înapoi și cercetă copacul, încercând să-și stabilească linia de atac.

Văzu câteva crengi care ajungeau mai jos și în scurt timp se pusese deja în mișcare, pășind pe cea mai groasă dintre ele și cățărându-se. Următoarea creangă vizibilă era mai subțire, așa că se opri să verifice dacă-i poate susține greutatea. După ce se asigură, se împinse cu forță în ramura pe care se afla și urcă mai departe. Scorbura era acum doar la vreun metru și jumătate, dar crengile erau mai îndepărtate unele de altele și era nevoie să facă un mic salt până la următoarea. McAndrew știa că o ezitare i-ar fi fatală – nu era foarte mare amatoare de înălțimi –, așa că își făcu vânt și ateriză în siguranță pe ramură, agățându-se de trunchi ca măsură de siguranță. Răsuflând ușurată, își întinse gâtul ca să se uite în scorbură.

Așa cum se aștepta, acolo se afla un mic cuib, cu două ouă înghesuite înăuntru, și deasupra o cameră de mici dimensiuni. În general, camerele erau instalate în spatele cuibului și îndreptate înspre afară ca să surprindă

momentul când se întoarce mama la cuib, dar și ouăle. Și așa ar fi fost și în cazul ăsta, ceea ce i-ar fi oferit lui McAndrew posibilitatea fascinantă să dispună de înregistrări video ale pădurii de dedesubt, dacă balamaua soclului camerei nu ar fi fost stricată. Ca urmare, camera era îndreptată inutil spre adâncimile scorburii, înregistrând doar beznă.

15.

— Mă cheamă Annie Brewster. Vă sun de la *Southampton Evening News*…

Emiliei îi ieșeau minciunile din gură fără niciun efort.

— Lucrez pentru secția social. Facem un sondaj în tot Southamptonul despre nivelul de productivitate la locul de muncă. Îmi puteți acorda două minute ca să-mi răspundeți la câteva întrebări?

Directoarea de resurse umane de la autoritatea parcului New Forest părea nesigură – Emilia își dădea seama că la sediul lor central era agitație –, însă până la urmă acceptă, convinsă de entuziasmul copleșitor al Emiliei pentru subiect.

— Pot să vă întreb câți dintre angajații dumneavoastră sunt în concediu medical?

Urmă o scurtă pauză, în timp ce femeia verifica registrele. Emilia ascultă cu un sentiment de satisfacție cum apăsa tastele computerului – o diversiune de succes era întotdeauna distractivă.

— În momentul de față avem șapte angajați în concediu medical, spuse în cele din urmă directoarea, cu glasul profesional monoton.

— Și câți dintre ei sunt în concediu medical pe termen lung?

— Cinci, veni răspunsul rapid, ca și cum toți erau niște chiulangii care costau compania.

— Am înțeles. Deci ceilalți doi…

— Termen scurt, chestii obișnuite, răspunse scurt directoarea, blocând această linie de investigație.

— Bărbați, femei…?

— Nu cred că înțeleg ce relevanță ar putea avea, răspunse directoarea și, pentru prima dată, în glasul ei se strecură bănuiala.

— Vreau doar să obținem cea mai fidelă imagine cu putință asupra tendințelor pe termen lung ale productivității.

— Ambii angajați sunt femei, dar n-aș spune că indică o tendință.

— Sunt agenți de teren sau personal de birou?

— De teren.

— Bănuiesc că au program cu ore neobișnuite, petrec timpul în aer liber și

sunt mai predispuse la episoade de boală?

Emilia continuă cu întrebările, dar abia dacă asculta răspunsurile. Era prea ocupată să elimine nume de pe lista ei cu personalul Autorității Parcurilor. Organizația era încă dominată de bărbați, în special personalul care lucra pe teren, ceea ce îi ușura considerabil sarcina. Nu erau decât cinci femei care ieșeau cu regularitate pe teren, iar Emilia era convinsă că n-o să dureze mult până o găsește pe cea care nu venise la serviciu după descoperirea neplăcută de azi-dimineață. În vremurile rețelelor de socializare, ale bazelor de date cu acces public și ale folosirii (uneori inadecvate) a datelor private, era mai ușor ca oricând să scotocești prin viața personală a oamenilor.

Și acesta era unul dintre multele motive pentru care-i plăcea Emiliei să fie ziarist. În lumea ei, nimeni nu era în siguranță.

16.

Eleanor Brown o privea agitată pe Helen, care se foia prin spațiul îngust.

Podul afumat era ticsit cu cărți, tratate, broșuri și manifeste, multe dintre ele ponosite și mâzgălite cu un scris de mână haotic și mărunt. Parcă intrai în creierul cuiva – cămăruța era o comoară de radicalism ecologic, cu zeci de volume despre Gaia, Pământul-Mamă și Noua Utopie, amestecate cu manuale despre anarho-primitivism, „resălbăticire" și anarhie în acțiune. La loc de cinste deasupra celui mai apropiat teanc de cărți era o biografie a lui Unabomber – tăticul tuturor ecologiștilor militanți. Helen răsfoi cartea și nu fu surprinsă să descopere că multe pagini erau pline de adnotări, cu paragrafe întregi subliniate gros cu un pix albastru.

— Când l-ai văzut ultima dată pe Nathaniel?

Nu ridică privirea, dar știa că Eleanor Brown era lângă ea. Fosta iubită a lui Nathaniel Martin nu fusese foarte entuziasmată să lase un polițist în casa ei dărăpănată și cu siguranță n-avea s-o lase să-și facă de cap.

— Acum vreun an și jumătate. Când l-am dat afară.

— Cum se face că îi mai păstrezi toate lucrurile?

— A zis că o să vină după ele, dar… dar a fost internat la nebuni la vreo lună după ce ne-am despărțit, așa că…

Eleanor ridică din umeri, ca și cum n-avea nicio importanță pentru ea. Dar părea neliniștită. Oare teama îi sabota încercarea de a părea nonșalantă? Sau vinovăția?

— De ce a fost internat?

— A avut probleme de sănătate mintală aproape toată viața. Tatăl lui era violent, o bătea pe maică-sa. Cred că e unul dintre motivele pentru care Nathaniel era așa de *furios*.

Helen lăsă cartea din mână și trase cu ochiul la o poză aruncată pe un birou șubred. Era o fotografie cu Martin și Brown în vremuri mai fericite. Uitându-se la ea, Helen își dădu seama pentru prima dată ce *mare* era Martin – cel puțin 1,90 m și pe măsură de solid. O domina pe iubita lui, care părea fragilă ca o pasăre.

— Și drogurile nu i-au fost de ajutor… putea fi foarte paranoic, foarte ostil…

— S-a purtat vreodată violent cu tine?
— Ce credeți?
Rostise cuvintele cu un ton sfidător, dar îi tremura vocea.
— Când i-am spus să plece, a devenit foarte agresiv. După aia, a fost supărat, de fapt chiar de neconsolat. Nu m-am mirat că a fost internat.
— Cât ați fost împreună?
— Vreun an, dar a stat aici doar câteva săptămâni.
— Nu-i convenea viața domestică?
Brown râse, mult și amar, luând-o prin surprindere pe Helen. Se întoarse să se uite la femeia de 48 de ani, cercetând eșarfa pictată manual de pe cap, fața fără urmă de machiaj și trupul prelung și osos.
— Viața domestică era problema. Rădăcina răului…
— Adică?
— Adică era anormal. În mintea lui. Toate astea…
— Brown arătă spre pereții din jurul lor – … case, clădiri, drumuri, căi ferate, construcții, mecanizare, industrializare… toate erau modalități de pervertire a naturii, de scoatere a ei din starea originară.
— Voia să trăiască în paradis?
— Voia să dea timpul înapoi, să se întoarcă la vechiul stil de viață. Ideea să trăiască într-o casă cu două camere jos și două sus i se părea de tot râsul. Era doar un loc unde să-și depoziteze lucrurile.
Făcu un semn spre podul ticsit.
— Nu ești de acord cu viziunea lui?
— Cred în cauza ecologistă, ca orice adult, răspunse Brown tăios. Dar n-am fost niciodată extremistă.
— Și el era?
— Cum ți se pare? A plecat din Greenpeace fin’că erau blegi, nu-i suporta pe labagiii ăia care se costumau în pinguini. După aia a intrat în Earth First, pentru că erau dispuși să treacă la acțiune directă. Dar până și ei erau prea nehotărâți pentru el, așa că a aderat la Armata de Eliberare a Pământului, și atunci a intrat în bucluc.
— Atacul asupra polițistului?
Brown ridică din umeri, dar nu reuși să continue. Helen simți că atacul violent asupra unui tânăr polițist o tulbura.
— L-au dat afară după aia. Dar nu-i păsa. Renunțase la rezistența organizată, la munca de echipă, era încântat să înfrunte lumea de unul singur.
— Și l-ai primit înapoi?

— Ca o vacă proastă ce sunt. Dar n-avea cum să dureze. Nathaniel era pe bune. Un anarho-primitivist *adevărat,* o tot ținea cu resălbăticirea…

— Scuze, va trebui să-mi traduci.

— Înseamnă să ne întoarcem la stadiul original. Fără agricultură organizată, fără industrie, fără utilaje, o revenire la viața de vânător-culegător. Să trăim din ce ne oferă Mama-Natură, ce putem ucide, ce putem culege sau creste.

— Încă mai are convingerile astea? După părerea ta?

— Probabil, dar cine știe? Se zice că-și cam pierduse mințile spre sfârșit. Aveam prieteni care l-au văzut trăind pe străzi – beat, murdar, violent – înainte să dispară, în cele din urmă. Deci cine știe?

Glasul îi tremura un pic. Oare mai exista încă vreo urmă de afecțiune, în ciuda furiei?

— Oricum, nu-i aici. Așa că, dacă ai găsit ce căutai…

— O să trebuiască să iau câteva lucruri cu mine. Dacă vrei să-ți dau un docu…

— Ia ce vrei. Nu înseamnă nimic pentru mine.

Helen îi mulțumi și-și văzu de treabă, punând în pungi o selecție de obiecte personale de-ale lui Martin și acordând o atenție deosebită manifestelor scrise de mână, despre resălbăticire. Oare după recenta lui criză mintală se retrăsese în adâncul pădurii, sperând să trăiască în izolare totală, departe de răspândirea rapace a urbanizării moderne? Și dacă da, cum ar fi interpretat atacul susținut dat de dezvoltatorii de locuințe, proprietarii de campinguri și companiile de divertisment asupra pădurii? Și cum ar fi reacționat?

Erau multe întrebări care-și așteptau încă răspunsul, multe piste de urmărit, dar în mintea lui Helen se forma o imagine tulburătoare, de care-i era greu să scape.

Nathaniel Martin mergând prin pădure și vânându-și încăpățânat prada.

17.

– Niciun număr de serie, nicio emblemă a producătorului, niciun marcaj de calitate… nimic.

Charlie se uita la Meredith Walker, care ținea arbaleta dreaptă ca s-o vadă și ea.

— Săgețile n-au fost cumpărate din magazin sau online, urmă Meredith. Aș zice că sunt artizanale, făcute din fragmente metalice. Au fost trei cu totul și toate sunt puțin diferite ca formă, greutate și densitate.

— Deci sunt artizanale? întrebă Charlie.

— Așa par.

Meredith îi întinse lui Charlie una dintre pungile cu dovezi. Se aflau în laboratoarele criminalistice din Woolston, înconjurate de zeci de agenți legiști, însă Charlie n-avea ochi decât pentru proiectilul noduros pe care-l ținea în palmă. Greutatea lui o neliniștea – avu brusc o viziune despre cum trebuie să se simtă lovitura unuia dintre proiectilele astea letale.

— Vreo amprentă pe el? întrebă ea adunându-se.

Meredith clătină din cap.

— Și ADN-ul de pe el îi aparține lui Campbell. Dacă puteți afla unde au fost făcute proiectilele, am putea reuși să facem legătura, dar asta-i tot ce pot să fac.

Charlie încuviință, încercând să nu-și arate dezamăgirea. Sperase la mai mult, dar nu era surprinsă. Nimic din cazul ăsta nu părea simplu.

— Și frânghia?

— Nimic special. E veche, așa că probabil n-a fost procurată recent, dar e foarte solidă.

Lui Charlie îi trecu o altă imagine prin cap – trupul fără viață al lui Campbell ridicat în aer.

— Încă n-am verificat totul, poate o să avem noroc cu ceva amprente sau ADN.

Era ca un premiu de consolare pentru Charlie, ceva care să producă un strop de optimism, dar niciuna dintre ele nu se lăsa prostită. Aveau de-a face cu un ucigaș calculat și plin de imaginație – cineva care-și putea născoci propriile instrumente de tortură, cineva care n-avea de gând să i se ia urma.

Cu toate acestea, descoperirile lui Meredith erau importante, pentru că subliniau posibilitatea să nu aibă de-a face cu un ucigaș tradițional, să fie cineva care știa bine pădurea și se folosea de aceste cunoștințe.

Charlie plecă destul de repede, lăsându-i lui Helen un mesaj scurt despre ce aflase, și se duse în grabă la mașină. Prioritatea lor era acum să-l găsească pe Nathaniel Martin, dar de unde să înceapă? N-ar fi funcționat niciuna dintre metodele obișnuite – urmărirea tranzacțiilor financiare, asociați cunoscuți, un apel public pentru găsirea unor martori. N-aveau decât portretul făcut de Robinson și ideea că undeva în străfundul pădurii pândea un spirit răuvoitor, o fantomă care putea ademeni un om nevinovat la moarte. Charlie se simțea adesea năucită în viața particulară, dar începea să aibă același sentiment de anxietate sâcâitoare și la serviciu. Ar fi trebuit să conducă, s-o ajute pe Helen să ducă echipa înainte, să-l ghideze pe Hudson cât se familiariza cu secția Southampton Central. Dar ce-ar fi trebuit să facă acum?

Cum *găsești* pe cineva care s-a făcut nevăzut?

18.

– De ce-ar face cineva așa ceva? Nu înțeleg…

Melanie Walton se uita fix la Joseph Hudson, implorându-l s-o ajute. Iar el îi înțelegea durerea, șocul, nevoia de răspunsuri – era ceva ce văzuse de multe ori – și avea toată compasiunea pentru ea. Dar n-avea nimic concret de spus și n-avea niciun rost să îndulcească pilula.

— Sincer, încă nu știm. Și de aceea avem nevoie de ajutorul tău.

Melanie nu răspunse, dar începu să se joace cu inelul de logodnă, răsucindu-l în jurul degetului. Vederea lui o întrista în mod evident – inelul frumos cu diamant era ultimul dar pe care i-l dăduse logodnicul ei mort –, dar ticul ei nervos o ajuta să-și controleze cumva lacrimile. Hudson bănuia că ar fi cedat complet dacă se oprea.

— Melanie?

— Am zis că vă ajut, dar nu știu cum aș putea…

Șocul dimineții lăsa loc neajutorării și disperării. După interogatoriul din camping, Melanie fusese escortată la morga poliției. Acolo, susținută de un ofițer de legătură, identificase oficial victima, confirmând că este Tom Campbell. După aceea, fusese condusă acasă, pentru că Joseph hotărâse că era mai bine să discute cu ea într-un mediu familiar și confortabil decât în sălile austere de interogatoriu de la secție.

Acum se întreba dacă luase cea mai bună decizie. Tom Campbell era fără îndoială un fotograf entuziast – pereții erau în întregime acoperiți cu nenumărate poze cu Melanie zâmbindu-i fericită iubitului ei. Poze în care era veselă și fericită și care păreau să-și bată joc acum de femeia îndurerată.

— Avem doar nevoie de niște informații despre Tom. Trecut, unde v-ați cunoscut…

Întâi întrebări simple, generale. Trebuia s-o facă pe Melanie să vorbească.

— E un băiat de pe coasta de est, totdeauna a fost așa, răspunse în cele din urmă femeia trăgându-și zgomotos nasul. Născut și crescut în Southampton. L-am cunoscut la un club de navigație. Eram amândoi membri și ne-am apropiat imediat.

Mai răsuci de câteva ori inelul.

— Ce vă plăcea să faceți împreună?

— Excursii, camping, mers cu bicicleta. Lui Tom îi plăceau activitățile în aer liber, îi plăcea și camera foto, o lua întotdeauna în excursii.

Joseph mai aruncă o privire la fotografiile de pe pereți.

— Cel mai tare îi plăcea să facă instantanee. Și mie îmi plăcea să mă uit la el. Părea așa de entuziasmat, așa de fericit…

Coborî privirea în podea, iar trupul îi fu zguduit de câteva suspine tăcute. Încerca din răsputeri să se controleze, dar încordarea începea să se vadă.

— Când v-ați logodit? insistă Hudson cu blândețe.

— Acum șase luni; de fapt ar fi trebuit să ne logodim mai devreme, dar am vrut să așteptăm până se obișnuia Tom la serviciu.

— Îi plăcea să lucreze la Nexus?

— Sigur. Tot ce-și dorise vreodată era să fie biochimist. Eu nu înțeleg absolut nimic, dar pentru el era o poezie…

— A avut ceva probleme în timpul protestelor?

— Nu mi-a spus nimic. N-au durat mult, iar compania a adus agenți de securitate, așa că…

Hudson bănuia că situația era de fapt mult mai complicată decât sugera Melanie, dar o lăsă în pace. Poate Campbell o protejase și nu-i spusese adevărul, ca să nu se îngrijoreze.

— Și n-a fost niciodată vizat personal, acasă sau la serviciu? Scrisori de amenințare, stricăciuni la mașină sau casă?

— Nu, era cercetător, nu director.

— Și viața lui privată? Vreo problemă? Vreo fostă iubită? Vreun fost iubit de-ai tăi?

— Nu, eram împreună de aproape șase ani. N-avusese nicio relație serioasă înainte.

— Probleme cu banii?

— Nu, e bine plătit. Așa a fost dintotdeauna.

— Dar droguri?

— Ce-i cu ele?

— Lua droguri pentru relaxare?

— Poate în trecut…, răspunse Melanie șovăitor.

— Am văzut că are o condamnare pentru deținere.

— Avea *18* ani. Momentul nepotrivit, locul nepotrivit. Avea prea multe de făcut ca să se ocupe de așa ceva acum.

— Bea mult?

— Nu mai mult ca tine.

Melanie rostise răspunsul sfidător, cu furie, ca și cum Joseph i-ar fi calomniat logodnicul.

— Și excursia pe care v-ați hotărât s-o faceți – la campingul Woodland View – a fost planificată cu mult timp înainte? întrebă Joseph, schimbând subiectul.

— Acum vreo săptămână.

— Cine mai știa unde mergeți?

— Păi presupun că ai mei. Dar nimeni altcineva.

— Ați postat ceva pe rețele sau pe Twitter?

— Sigur, dar numai după ce am ajuns. Locul era foarte frumos și apusul era minunat, așa că…

Joseph știa că Tom și Melanie erau utilizatori entuziaști de Facebook. Se uitase la secție prin postările lor recente și îi fusese greu să nu simtă tristețe. Aproape toate selfie-urile și pozele erau cu ei doi fericiți, fără griji, îndrăgostiți.

— Era perfect, totul era perfect, urmă Melanie pierzându-se în amintiri. Chiar am discutat că poate facem nunta în pădure, la unul dintre hotelurile drăguțe din Lyndhurst, cu recepția undeva în apropiere. În seara aia făceam planuri… și acum, *asta.*

Aruncă un braț în sus, într-un gest de neajutorare și disperare, ridicând încă o dată privirea spre Joseph, cu chipul umbrit de confuzie și deznădejde. Avusese o viață așa de însorită, așa de optimistă – planuri, speranțe, visuri, dar se alesese praful de toate. Își pierduse logodnicul, ba nu, logodnicul îi fusese răpit și asta o chinuia.

Să facă față realității morții lui Tom era una. Să facă față faptului că fusese ucis în mod brutal și apoi spânzurat ca să-l ciugulească păsările era cu totul altceva.

19.

Helen se uita la cadavrul lui Tom Campbell, îngrețoșată de ce vedea. Pielea cenușie, lipsită de viață, rănile de săgeată încrețite și acoperite de cruste de sânge, petele de carne vie vineție de pe glezne, în locul unde fusese legat – toate astea erau destul de rele, dar vederea chipului o tulbura cel mai tare. Avea gura deschisă, cu buza ridicată. Era o expresie de teroare curată, care o făcea pe Helen să se înfioare. Ce suferise ca să-i provoace o asemenea reacție?

— Ajunge să te afecteze, nu-i așa?

Helen ridică privirea și-l văzu pe Jim Grieves apropiindu-se de ea. Lucra deja de câțiva ani cu patologul-șef al poliției din Hampshire și știa că rareori recunoaște c-ar simți vreo emoție. Dar de data asta părea să fie afectat.

— Îi vezi durerea pe chip, răspunse Helen gânditoare. Dar și altceva. Spaimă? Groază?

— Nu-i o priveliște frumoasă, asta-i sigur, dar hai să-ți spun ce am aflat, zise Grieves, păstrându-și tonul oficial.

Helen nu putea să-și dea seama dacă era ocupat sau voia doar să termine cu povestea asta. Oricum, era mulțumită de profesionalismul lui.

— Așa cum vezi, sunt multiple zdrelituri pe trup. Hainele pe care le-am scos de pe el erau sfâșiate, așa că eu zic că putem presupune că a căzut într-un tufiș sau a fugit prin pădure. Starea picioarelor indică în mod clar a doua variantă.

Îi făcu semn să se uite spre capătul mesei.

— Se vede că tălpile au suferit numeroase lacerări, cu o singură rană adâncă aici…

Helen întinse gâtul ca să vadă gaura umflată din mijlocul tălpii stângi.

— Ținând cont de cât de curată e, de profunzime și curbarea rănii, aș zice că a fost un spin mare, dar e greu de spus cu siguranță.

Helen se înfioră, având imaginea lui Campbell care alerga să-și salveze viața, cu spinul înfipt adânc în talpă.

— O rană ca asta l-ar fi încetinit, poate l-ar fi făcut o țintă sigură. Rănile de săgeată sunt toate lovituri bune, curate – toate făcute simultan, după cum arată –, așa că atunci când a fost oprit, a fost oprit brusc.

— L-ar fi ucis?
— Așa ai spera, nu? Dar în cazul ăsta aș zice că nu.
Helen ridică privirea surprinsă.
— Trei răni majore în tors. Hemoragie și pierdere de sânge masivă, dar săgețile au evitat organele principale. Dacă ar fi atins inima, plămânii, chiar și rinichii, ar fi murit, dar așa…
Helen digeră informația. Sperase la o moarte rapidă, dar de fapt agonia lui Campbell trebuie să fi fost extremă și susținută.
— Uită-te la sângele uscat de pe tors, urmă Grieves, arătând spre dârele groase care începeau la fiecare dintre răni și continuau pe trup, spre gât și față. Și pe brațe. După cum arată lucrurile, aș sugera că victima a fost spânzurată cât încă mai trăia.
— Cum poți să fii sigur? Sângele s-ar fi scurs din răni oricum, nu?
— Nu în cantitatea asta dacă inima n-ar mai fi bătut. În plus, uită-te la glezne, n-aveau cum să fie așa de umflate dacă victima ar fi fost deja moartă când a fost ridicată în aer.
Lui Helen îi trecu prin minte imaginea lui Campbell zvârcolindu-se disperat la capătul frânghiei, dar o alungă.
— Deci care-i cauza morții? Și momentul decesului?
— E greu să stabilești exact momentul. După miezul nopții, dar înainte de zori e cea mai bună aproximare pe care pot s-o risc. Cauza morții? Ei, asta-i destul de simplu. Hemoragia.
Helen încuviință, dar îi era greu să accepte.
— Trebuie să fi fost ceva de durată, lent și chinuitor. Ca o sufocare treptată.
Helen se întrebă dacă fusese ceva accidental sau deliberat. Oare ucigașul lui Campbell privise cum se scurgea viața din victima lui?
— Oricum, astea sunt constatările mele preliminare. Am și rezultatele de la analizele toxicologice – o grămadă de alcool în sânge, dar nici droguri, nici medicamente de vreun fel.
Grieves continuă în ritm alert, expunându-și concluziile, dar privirea lui Helen rămase lipită de cadavru, urmărind dârele de sânge care ajungeau de la răni până în vârfurile degetelor. Cum trebuie să fi fost să simtă că se scurgea viața din el? Și de ce fusese făcut să sufere așa? Să fi fost doar pentru încântarea atacatorului? Fusese o pedeapsă deliberată pentru „crimele” neintenționate ale lui Tom, oricare ar fi fost acestea? Sau totul avea un înțeles mai profund?

Era oare posibil ca sângele abundent care se scurgea din nefericita victimă să fi fost o ofrandă adusă pădurii?

20.

Emilia apăsă cu putere soneria, ținând-o așa câteva secunde. Casa modestă de suburbie din fața ei era tăcută, dar vedea lumină înăuntru. Era *cineva* acolo, iar Emilia era hotărâtă să discute cu el, în pofida tentativelor acestuia de a o evita.

Era ultima adresă de pe lista ei. Până acum, căutarea fusese zadarnică. Primele trei femei pe care le abordase păruseră surprinse să fie contactate de un ziarist. În mod vădit fuseseră pe teren toată ziua, în diferite zone din New Forest, și încă nu auziseră despre descoperirea tulburătoare făcută de colega lor. Poliția nu făcuse încă niciun anunț, deci nu era nimic în presa generală; nici zvonurile interne care circulau în companie nu ajunseseră la ele. Emilia se întreba cât de strict păzea conducerea parcului micul secret murdar. Nu prea era ceva ce să vrea să strige în piața mare chiar când începea sezonul turistic.

Înăuntru se auzi mișcare, iar Emilia ridică degetul de pe butonul soneriei, îndepărtându-se de ușă, ca să pară cât mai puțin amenințătoare cu putință. Nici a patra femeie de pe lista ei nu fusese foarte binevoitoare – avea o răceală urâtă. Emilia își dăduse repede seama că lipsea deja de trei zile de la serviciu, așa că n-o reținuse, grăbindu-se să ajungă la ultima adresă de pe listă.

Ușa se deschise și în prag apăru un bărbat de vârstă mijlocie. O privi din cap până în picioare, dar chiar în timp ce se uita la ea atitudinea categoric ostilă păru să-i șovăie, poate surprins și pus în încurcătură de cicatricile de pe obrazul drept al Emiliei.

— Da? se răsti el, încercând să pară cât mai neprimitor.

— Scuze că vă deranjez așa de târziu. Mă cheamă Annie Brewster, sunt de la *Southampton Evening News.*

Flutură legitimația suficient de repede ca să ascundă numele real. Dar cu siguranță că omul abia dacă se uitase la ea – părea neliniștit să se afle în fața unui ziarist.

— Presupun că sunteți domnul Smith?

— Și ce-i cu asta?

— Mă întrebam dacă aș putea sta de vorbă cu soția dumneavoastră.

— Despre ce?

— Facem un sondaj despre productivitate și boli la locul de muncă. Înțeleg că soția dumneavoastră nu s-a dus la serviciu azi?

Bărbatul îngustă ochii, dar nu spuse nimic. Părea să încerce să înțeleagă ce întrebare i se punea, de fapt.

— Și?

— Păi, voiam doar să aflu dacă este vorba despre o boală de scurtă durată, o răceală poate, sau ceva mai gra…

— Nu-i treaba ta, veni replica răspicată, chiar în timp ce Smith se retrăgea în ușă.

Simțind că urma să-i trântească ușa în nas, Emilia făcu un pas în față, punându-și piciorul în prag.

— Hei, ce crezi că faci?

— Nu durează decât o clipă și după aia promit că plec, insistă ea, privind peste umărul bărbatului în casa întunecată.

— Categoric, nu, răspunse Smith, îndreptându-se în fața ei.

— Dacă e la pat, putem să vorbim la telefon.

— Nici vorbă.

— Și atunci despre ce-i vorba?

Tonul Emiliei era incisiv, pătrunzător, ceea ce păru să-l surprindă pe adversarul ei. Era evident nehotărât ce-i mai bine să facă.

— Uite, a avut un șoc urât, asta-i tot. Și nu vrea să discute cu nimeni, cu atât mai puțin cu un ziarist. Așa că poate îmi faci plăcerea să te întorci de unde-ai venit…

Înlătură furios piciorul Emiliei din prag.

— … și ne lași în pace.

Emilia făcu un pas în spate când i se trânti ușa în nas. Auzea pași care se îndepărtau încet, apoi o voce de femeie neliniștită. Pe chip i se lăți un zâmbet. Poate că fusese respinsă, dar obținuse ce căuta. Acum știa identitatea martorului-cheie și avea de gând să treacă la acțiune.

Avea o lungă listă de întrebări pentru nefericita doamnă Smith.

21.

– Ți-a zis ceva? Era îngrijorată de ceva?

Charlie și Steve stăteau îmbrățișați pe canapea, cu o sticlă de vin în față. După ce vorbise cu restul echipei, Charlie hotărâse să se ducă acasă. Îi aștepta o zi grea mâine și se simțea de-a dreptul stoarsă – lipsa de somn acumulată în ultima săptămână își spunea cuvântul.

Spre lauda lui, Steve o așteptase cu o lasagna de casă și o sticlă de Barolo. O dusese deja pe Jessica la culcare – încă o ocazie pierdută s-o culce ea – și părea decis să profite cât mai mult de seara împreună. Mâncaseră, se puseseră la curent cu ce făcuseră peste zi și acum stăteau împreună, iar Steve îi masa ușor picioarele. Era relaxant, era liniștitor și totuși, oricât încerca, nu reușea să-și alunge neliniștea legată de Jessica.

— Nu, răspunse prudent Steve, deloc dornic să fie atras într-o discuție de durată. S-a distrat azi la școală, i-a plăcut Săptămâna Spațială. Era în toane bune.

— N-a zis nimic despre ce o frământă?

— Știi cum e ea, ripostă Steve amuzat. Îți spune ce-a mâncat la prânz și cam asta-i tot. Dar părea bine, așa că încearcă să nu-ți faci griji.

Bineînțeles că avea dreptate – în general, Jessica venea de la școală extenuată, dar mulțumită –, și totuși Charlie nu putea scăpa de senzația că nu știau totul, că *era* ceva în neregulă.

— Nu înțeleg de unde i se trage. Părea să-i meargă bine la scoală.

— Și poate așa e și în continuare. Poate că nu există nicio legătură între ce se întâmplă în cursul zilei și coșmarurile pe care le are noaptea.

— Poate…

— Știi ce zic toate site-urile – chestiile astea n-au nicio logică.

Pentru a nu știu câta oară, Charlie își dori să aibă și ea optimismul de nezdruncinat al lui Steve, ca să nu mai vorbim despre energia lui. Părea să facă față lipsei de somn mult mai bine decât ea.

— Dar dacă există o cauză profundă, ceva despre care noi nu știm…

— Atunci o să ajungă să se vadă cu timpul. Dacă e o problemă, o să aflăm care e și o s-o rezolvăm, bine?

Vorbise pe ton blând, dar era în mod vădit o invitație să schimbe subiectul.

— Probabil…
— Bine. Și-acum, ce-ai zice să terminăm sticla asta de vin?
Charlie se conformă bucuroasă, bănuind încotro se îndreptau lucrurile. Și, așa cum se așteptase, când terminară sticla, Steve o luă în brațe și o duse sus, furându-i sărutări obraznice la fiecare pas. Trecură în vârful picioarelor pe lângă camera Jessicăi și intrară în dormitor, unde, după doar câteva clipe, erau sub pături, dezbrăcați și îmbrățișați.
Steve îi dădu deoparte părul de pe față și o sărută pe gât, pe lobul urechii și pe vârful nasului.
— Mă gândeam…
Charlie deschise ochii, intrigată de tonul lui.
— Ce-ar fi să uiți să-ți iei pilula mâine?
— Vorbești serios?
— Hai să facem copii, Charlie. Știi că ne descurcăm bine…
— Glumești.
— Jessie are nevoie de o surioară. Sau frățior.
— N-are nevoie.
— Și îți promit că o să ne distrăm. Dar am nevoie de ajutorul tău.
— Scuze, nici vorbă. E strict recreațional.
Preț de o clipă, Charlie crezu că o s-o contrazică, dar Steve nu făcu decât să-i șoptească la ureche:
— Îmi place când vorbești murdar.
Steve trecu la atac, trăgând-o spre el și apoi întorcându-se pe spate, astfel că acum era ea deasupra. Charlie închise ochii și se lăsă dusă de val, savurând atingerea lui și simțind fiori de excitare zvâcnindu-i prin tot corpul. Mai târziu, când stătea întinsă lângă Steve și-i asculta răsuflarea ușoară și satisfăcută, încercă să se lase cuprinsă de somn, dar rămase perfect trează. În pofida distragerii agreabile din cursul serii, nu se putea deconecta, nu-și putea înăbuși îngrijorarea legată de Jessica.
Așa că rămase întinsă în beznă, frustrată și supărată, așteptând țipetele despre care știa că or să vină.

22.

O bătaie rapidă la ușă o făcu pe Helen să ridice privirea. Se aștepta să fie Joseph Hudson – era singurul ofițer rămas în sala pentru situații de criză, dovedindu-și vitejește entuziasmul în prima zi de muncă. Dar, spre surprinderea lui Helen, intră în birou inspectorul-șef Grace Simmons, care închise încet ușa în urma sa.

— Ai o clipă pentru o doamnă în vârstă?

— Categoric. Oricum aveam de gând să te sun înainte să plec.

Simmons se așeză și privi de jur-împrejur prin biroul lui Helen, oprindu-și privirea pe distincțiile atârnate pe perete, dosarele care umpleau biroul și paharele goale de cafea care dădeau pe dinafară din coșul de gunoi.

— Am zis să văd cum arată și viața grea. Când ești blocat în săli de ședință atât timp ca mine, e plăcut să vezi și unde se face treaba adevărată de poliție.

Inspectorul-șef Simmons conducea de șase luni secția Southampton Central. Abia trecută de 60 de ani, s-ar fi putut pensiona legal, dar în ultima clipă superiorii o convinseseră să preia interimar conducerea secției, pentru că nu găsiseră niciun înlocuitor potrivit pentru postul lui Jonathan Gardam. Până atunci, Helen acoperise două posturi în același timp și fusese recunoscătoare să aibă un înlocuitor, mai cu seamă că Simmons îi fusese dintotdeauna foarte dragă.

După asasinarea părinților ei, Helen fusese plimbată prin diverse cămine, ajungând în cele din urmă într-unul din Basingstoke. Ce văzuse acolo – ce *suferise* – avea să-i rămână pentru totdeauna în minte, însă intervenția lui Simmons, pe atunci o simplă polițistă, se dovedise esențială și o ajutase să scape. După aceea, Simmons o urmărise îndeaproape, îndrumând-o, susținând-o și în cele din urmă devenindu-i mentor când Helen se hotărâse să intre în poliție. De fapt, influența ei asupra lui Helen fusese atât de profundă, încât împrumutase prenumele ei – Grace – când își alesese noua identitate.

Ca atare, Helen fusese încântată când Simmons preluase secția Southampton Central. Dacă Gardam fusese obsesiv, răzbunător și dispus la manipulări, Simmons era sinceră, înțelegătoare și blândă. Era prima dată când Helen avea un șef cu care se înțelegea. Și de aceea ușa ei era întotdeauna

deschisă pentru Simmons.

— Ești prea modestă. Ai uitat deja despre munca de poliție mai multe decât o să știu eu vreodată, răspunse Helen, mulțumită că încheie într-o notă agreabilă o zi grea.

Simmons îi făcu semn că ignoră complimentul – era o femeie directă, care n-avea nevoie să fie periată.

— Cum merge?

— Păi, avem o persoană căutată – Nathaniel Martin –, dar nicio cale să dăm de el deocamdată. A devenit complet invizibil de un an și jumătate.

— Nu l-a văzut nimeni? întrebă Simmons surprinsă.

— Nimic confirmat. Credem că s-ar putea să se ascundă în New Forest, așa că toată echipa merge acolo mâine. Mi-ar prinde bine totuși niște oameni în plus, pentru că zona pe care o acoperim e destul de mare.

— Sigur, ia pe oricine se poate.

— Mulțumesc. Și o operațiune de genul ăsta o să atragă inevitabil atenția, deci ce-ai vrea să facem cu presa?

— Ce știe deja?

— Ofițerul de legătură a dat publicității o declarație în care spune că în New Forest a fost găsit un cadavru azi-dimineață. Dar fără detalii despre cum a murit.

— Hai să rămână așa deocamdată, confirmă Simmons hotărât. Aș vrea să știu cu ce-avem de-a face înainte să înspăimântăm hoardele de turiști.

— Sigur.

— Atunci, asta e, zise Simmons ridicându-se. Bănuiesc că închei și tu pe ziua de azi curând.

Helen aruncă o privire la ceas – 11 seara –, apoi se uită din nou la Simmons. Presupunea că acesta era motivul real al vizitei neașteptate a lui Simmons.

— Încă zece minute.

— Nu mai mult, te rog. Secția nu pleacă nicăieri până dimineață.

Lumea se minuna de ritmul de lucru și de implicarea lui Helen, dar Simmons nu se lăsa păcălită. Știa că Southampton Central era refugiul lui Helen, adăpostul ei în fața unei lumi care o tratase dintotdeauna cu duritate.

— Știu că-ți place meseria asta, Helen, urmă Simmons. Că tot ce faci *contează*, dar trebuie să-ți mai acorzi și câte o pauză din când în când.

— Așa și fac. Doar că întotdeauna sunt așa de multe de făcut…

— Nu-i treaba ta să duci pe umeri toată povara lumii. Știu că te simți prost

pentru ce i s-a întâmplat lui Joanne, că îți imaginezi că dacă lucrezi în fiecare moment o să repari cumva lucrurile.

Când pomeni numele detectivului-sergent Sanderson, Helen simți cum i se întind nervii.

— Nu despre asta-i vorba.

— Chiar nu e? Ai făcut tot ce-ai putut în investigația aia ca să te alegi cu o sancțiune, ba chiar să fii dată afară. Ți-ai asumat toată responsabilitatea, te-ai torturat public, ți-ai pus la îndoială deciziile operative…

— Și am avut dreptate…

— Nu, n-ai avut. N-ai greșit cu nimic, Helen. Și de-asta ai fost descărcată de orice vină. Este o meserie periculoasă, iar tu știi mai bine decât cei mai mulți. Așa că e momentul să te ierți și să privești înainte.

Probabil că avea dreptate, dar era mai ușor de zis decât de făcut. Joanne Sanderson murise în brațele lui Helen, iar amintirea era greu de șters.

— Vorbesc serios, Helen. Nu te agăța de trecut. Pentru că o să te consume cu totul.

Se ridică și se îndreptă către ușă, însă când o deschise spuse:

— Să știi că meriți și tu o viață.

Cu asta, Simmons ieși, lăsând ușa întredeschisă, ca să plece și Helen. Iar Helen o privi îndepărtându-se și se gândi la ce-i spusese. *Trebuia* să iasă din nou în lume, să se implice, dar în ce scop? Ce-o aștepta?

Își strânse dosarele și se ridică de la birou, aruncând o privire scurtă în sala de ședințe – unde-l văzu pe Joseph Hudson fixând-o cu privirea. Nu-și dădea seama de când se uita la ea, dar, stânjenit că fusese surprins, coborî grăbit privirea și-și văzu mai departe de treabă. O clipă se uită și Helen la el, intrigată de curiozitatea lui, însă încă îi răsunau în urechi cuvintele lui Simmons, așa încât se întoarse către ușă, stinse lumina și lăsă întunericul să învăluie încăperea.

23.

Deasupra pădurii aninau nori grei, acoperind soarele. Abia se iviseră zorii, însă ziua încă nu începuse, iar campingul Woodland View era scăldat într-o lumină lăptoasă fără niciun haz. Charlie se muta de pe un picior pe altul, cu un *latte* în mână, sperând că până la urmă cafeaua aburindă o să-i readucă la viață creierul și corpul. După încă o noapte nedormită, se simțea apatică, la fel ca vremea.

Echipa se aduna la camping, așteptând-o pe Helen înainte să înceapă căutarea în pădure. Bentham, McAndrew și Reid erau deja aici, ca și Joseph Hudson, care stătea acum cu Charlie, fumând o ultimă țigară înainte să înceapă bătălia. Nou-venitul părea să se împace bine cu echipa, făcându-și timp să discute cu detectivii cu grad mai mic și cu polițiștii în uniformă, dar stătea aproape de Charlie în dimineața asta, dornic să afle de la unul dintre cei mai experimentați colegi cum stau lucrurile.

— Cum e să lucrezi cu ea?

— Cu Helen?

Hudson încuviință, ca și cum răspunsul ar fi fost evident.

— Bine. De fapt, mai mult decât bine.

— Pentru că?

— Pentru că îi pasă. Pentru că muncește mai mult decât oricine altcineva. Pentru că duce treaba la bun sfârșit. Și… pentru că e loială.

— Lucrați de mult împreună?

— De câțiva ani.

— N-are cum să-ți strice perspectivele să lucrezi cu cineva ca detectivul-inspector Grace.

— Sigur, dar nu de-asta lucrez cu ea. Lucrez cu ea pentru că așa devin un polițist mai bun. Dacă vrei să înveți, ai venit unde trebuie.

— Așa să fie.

Mai trase un ultim fum din țigară, după care o stinse și o aruncă într-un coș aflat în apropiere.

— N-a fost niciodată tentată să avanseze? Să fie promovată într-o zonă nouă?

— Îi place Southampton.

— Are familie aici?

— Nu.

— Soț?

— Mă aștept să știi deja răspunsul. Dar nu, n-are. Helen nu se implică în relații. Dar tu?

Hudson ridică privirea zâmbind spre Charlie, ca și cum l-ar fi amuzat mișcarea ei plănuită de a readuce discuția la el.

— Am *fost* căsătorit. Când lucram la Londra. Dar n-a mers și n-am avut nicio legătură adevărată cu cineva în Liverpool. N-aveam vocabularul.

Charlie încuviință. Presupunea că sergentul chipeș ar fi fost o pradă bună oriunde, dar era drept că accentul lui sudic pronunțat îl făcea să iasă în evidență.

— Păi, poate o să ai mai mult noroc aici. Pe noi nu ne deranjează băieții educați.

Charlie își termină cafeaua, dar rămase cu paharul în mână, dornică să se bucure cât mai mult de căldura lui. Dar oricât se străduia, nu putea să scape de frig.

— Și e adevărat?

Charlie ridică privirea spre Hudson și fu surprinsă să-l vadă ezitând pentru prima dată.

— E adevărat ce s-a scris despre ea? Despre ce a suferit în închisoare? Despre toată povestea aia cu Robert Stonehill?

Charlie miji ochii. O proteja în mod firesc pe Helen și nu-i plăcea să-și bage nimeni nasul în aspectele care-i făceau rău. Ziarele se delectaseră scuipând detalii despre relația lui Helen cu dominatorul Jake Elder, care fusese ucis, despre încăierarea periculoasă cu răzbunătorul ei nepot Stonehill, în urma căreia ajunsese în închisoarea Holloway. În multele zile în care se ocupaseră de subiect, adăugaseră tot felul de detalii indecente, înșelătoare sau neadevărate, ceea ce însemna că absolut oricine putea crede că o cunoștea pe față și pe dos pe prietena lui Charlie. Adevărata Helen era foarte diferită de portretele caricaturale din ziar – dar Charlie nu era dispusă să împărtășească așa ceva cu o persoană pe care abia o cunoștea.

— Nu vrei să începi să crezi tot ce citești, ripostă ea. Dar dacă ești așa de curios, de ce n-o întrebi direct?

Îi făcu semn cu capul peste umăr către Helen, care tocmai își parcase motocicleta și acum venea către ei. Charlie se distră văzându-l cum se îndreaptă, renunțând la zâmbetul obraznic, ca un soldat în așteptarea

inspecției.

— Toată lumea gata?

— Sigur, răspunse Charlie, întorcându-se către Helen. Eu conduc Echipa A spre nord. Detectivul-sergent Hudson o să preia Echipa B în sud, iar tu o iei înainte cu Echipa C.

— Are toată lumea hărți și rutele stabilite?

— Da, și au fost verificate și distribuite și stațiile. Suntem pe banda trei.

Charlie îi întinse un aparat de emisie. Helen îl luă repede și trecu pe frecvența indicată.

— Atunci hai să mergem.

Helen se întoarse și porni spre marginea pădurii, unde erau adunați ceilalți polițiști. Hudson porni imediat după ea și în cele din urmă se puse în mișcare și Charlie. În mod normal, operațiunile de amploare ca asta o entuziasmau, dar azi nu putea scăpa de o senzație sâcâitoare de agitație. Poate că era amploarea misiunii, poate că erau norii amenințători, dar ceva părea să-i strice dispoziția azi. Încercă din răsputeri să nu bage în seamă anxietatea, dar chiar când încerca să scape de ea, începu să plouă. O ploaie pătrunzătoare, ranchiunoasă. De parcă vremea în sine conspira împotriva lor, bătându-și joc de eforturile lor.

Oare perspectiva întunecată a pădurii o deprima? Sau amintirea chipului stăruitor al lui Martin? Orice ar fi fost, nu putea lăsa să i se vadă sentimentele, așa încât își duse echipa înainte, pătrunzând în adâncurile pădurii și sperând că activitatea concertată i-ar putea înăbuși spaima tot mai puternică.

24.

Trase agitată de draperii și aruncă o privire afară. Ziarista care îi apăruse aseară în prag nu se arătase din nou, dar Janice Smith nu putea scăpa de senzația că e pe undeva pe-afară. Povestea ei cu sondajul despre locurile de muncă era o aiureală evidentă – nu era nicio coincidență că apăruse la ei acasă în ziua în care făcuse ea descoperirea aia șocantă. Pur și simplu îi vâna povestea.

Fie și numai gândul îi provoca greață. Pentru că însemna că e adevărat. Tot nu putea încă să înțeleagă, nu putea accepta ce i se întâmplase. Ieri se dusese la serviciu ca de obicei – cu noaptea în cap, să verifice cuiburile. Era partea care-i plăcea cel mai tare, să se plimbe prin pădure cum se lumina de ziuă, cu rouă proaspătă pe bocanci. Îi plăcea pădurea liniștită la prima oră, sentimentul că lumea abia se trezea. Puțini se aventurau pe unde mergea ea, în adâncurile ascunse ale pădurii, și de multe ori rătăcea pe cărările abia văzute, într-o lume doar a ei. Ieri-dimineață trebuia să fie la fel – până când fusese smulsă cu brutalitate din visare.

Nu putuse să înțeleagă din prima, crezând că trebuie să fie vreun fel de farsă. Elevi care-și făceau de cap. Poate vreun artist local, cu un simț bizar al umorului. Chiar și o emisiune de televiziune cu camere ascunse. Dar în sufletul său știa că priveliștea din fața ei era prea macabră ca să fie așa ceva. Târându-se încet înainte, cu inima bubuind în piept, văzuse săgețile, sângele îngroșat și închegat în jurul rănilor. Și atunci știuse.

Era primul cadavru pe care-l vedea, în afară de trupurile neînsuflețite ale părinților ei. Dar ei fuseseră senini, împăcați, prezentați frumos pentru priveghi. Cadavrul ăsta era brutal și urât, iar Janice simțise cum i se face greață în timp ce se uita. Se întorsese și plecase împleticindu-se din poiană, scotocind după telefon. Panicată și agitată, îl scăpase pe jos și chiar și când îl ridicase tot parcă era legată de mâini. A trebuit să încerce de câteva ori până să reușească să formeze numărul de la urgențe.

Tot ce se petrecuse după aceea fusese din ce în ce mai ireal. Dăduse declarația la poliție. Discuțiile telefonice cu conducerea. Ziarista care-i sunase la ușă… Din fericire, David fusese aproape ca s-o aline și s-o susțină, venind în grabă de la serviciu ca s-o ia acasă. Fusese alături de ea de-a lungul

unei zile care devenise tot mai tulburătoare și o ținuse strâns în brațe azi-noapte, când se străduiau în zadar să doarmă. Azi-dimineață insistase să rămână acasă, dar ea-l gonise. Ar fi fost plăcut să-l aibă alături, dar nu-și puteau permite să nu lucreze nici el și, de fapt, ce mai era de spus? Dăduse declarația și spera că terminase cu asta. O să-și ia câteva zile libere ca să își revină – HR-ul insistase –, după care o să se întoarcă la muncă. Foarte simplu.

Totuși, acum regreta că-l trimisese la serviciu. Își terminase treburile prin casă, se uitase un pic la televizor și încercase să-și țină mintea ocupată. Dar imaginea aia cumplită tot apărea – cadavrul aproape dezbrăcat care se răsucea înainte și înapoi… Încercă s-o alunge, dar rămânea acolo, insistentă, înfricoșătoare. Dintr-odată simți că tânjește după companie, după o distragere. Pereții păreau să înceapă să se strângă în jurul ei, însă refuza să-l mai bată la cap pe David – părea că-și petrecea toată viața sprijinind-o pe ea. Refuza să fie *slabă*. Nu, o să se descurce singură, văzându-și de viață ca de obicei, mergând mai departe. Ceea ce însemna să iasă din casă – la Tesco, la centrul de grădinărit, oriunde.

Se uită afară și cercetă împrejurimile, căutând orice ar fi părut neobișnuit. Ca de obicei, totul era liniștit. Era o Corsa roșie pe care n-o recunoștea, parcată la câteva case mai încolo, dar femeia dinăuntru părea să vorbească la telefon și nu se uita la casă. Așa încât, adunându-și curajul, Janice își luă haina și sacoșa de cumpărături și ieși în grabă, sperând să se piardă în lumea reală.

25.

Era ca niciunde pe Pământ.

Helen se aventurase de multe ori în New Forest, însă tot o mai surprindea și o copleșea. Nu doar dimensiunile, nici caracterul unic, miile de măgari și cai sălbatici care hoinăreau prin multele hectare de pădure, dând zonei un aer neîmblânzit, chiar mistic. Cel mai puternic o frapa de fiecare dată sentimentul istoriei pe care-l aveai când mergeai pe sub copacii falnici.

Se îndrepta dinspre camping către est, cu toată echipa răspândită în jurul ei, toți cu ochii ațintiți după orice semn de prezență omenească. Porniseră devreme, pentru că turiștii și excursioniștii vor începe să se miște mai târziu, iar deocamdată pădurea era ciudat de liniștită. În timp ce mergea prin pădurea tăcută, îi veniră în minte cei care trecuseră pe-aici înaintea sa. Pe cărarea pe care mergea pășiseră celți, romani, vikingi, normanzi și mulți alții. Mii, poate sute de mii de suflete căutaseră adăpost în pădure în decursul anilor, trăiseră, muriseră și poate chiar fuseseră îngropați aici. Straturi de istorie, vieți reale se aflau literalmente sub picioarele ei, tăinuite sub solul străvechi al pădurii. Câte secrete erau ascunse fascinant de aproape și totuși acoperite? Ca în viață, adevărul nu se afla la suprafață.

Îi zbură gândul la o crimă comisă cu secole în urmă. William Rufus, fiul cunoscutului Cuceritor, ucis cu o săgeată chiar în pădurea asta. Era o coincidență neliniștitoare – legenda locală insinua că stafia lui Rufus încă mai bântuia prin pădure, căutându-l pe ucigașul său –, dar Helen nu o împărtășise echipei. Nu credea că avea vreo relevanță pentru ancheta de-acum – era ceva prea forțat, nu? –, însă nu putea nega amprenta stăruitoare lăsată de acea moarte celebră asupra peisajului.

Crimă sau accident de vânătoare? Dezbaterea continua în cercurile academice, însă turiștii din prezent puteau vizita piatra lui Rufus, aflată în locul în care se spunea că fusese lovit de săgeată. Sau puteau păși în Tyrrell’s Ford, pârâul pe care-l trecuse ucigașul regelui, nefericitul Walter Tyrrell, când fugea de urmăritori. Era o crimă care se întipărise în chiar urzeala pădurii, un ecou îngrijorător al barbariei din prezent. Era oare posibil ca ucigașul să fi fost conștient de această paralelă? Sau avusese alt motiv să aleagă o armă atât de neobișnuită?

Adevărul era că n-aveau de unde să știe până nu-l găseau pe Nathaniel Martin, până nu avansau în cazul ăsta tulburător. Motiv, ocazie, natura în sine

a atacului – multe aspecte ale crimei rămâneau învăluite în mister și de aceea era așa de importantă operațiunea de azi. Și dacă greșeau, dacă Martin nu se ascundea în zona pădurii? Veștile despre crimă se vor afla destul de repede, iar Helen era decisă să aibă de raportat progrese serioase până atunci.

Dar orice punct de cotitură în anchetă părea foarte îndepărtat. Priveliștea care se deschidea în fața lui Helen era calmă, ciripitul păsărilor fiind singurul care tulbura liniștea de mormânt. Cele trei echipe porniseră deja de-o oră, detectivii căutând în zadar vreo imagine, vreun indiciu, ceva. Dar poate că așa avea să fie întotdeauna într-o pădure care-și păstra secretele.

26.

Charlie sări peste copacul căzut, ateriză cu agilitate pe cealaltă parte și cercetă drumul în față, aruncând priviri dintr-o parte într-alta. Polițiștii din echipa ei mergeau în tăcere completă de mai mult de-o oră, căutând și analizând tot ce vedeau. Cercetaseră frunzișul des, se uitaseră în vizuini adânci și chiar aruncaseră o privire în susul trunchiurilor impunătoare care se ridicau deasupra lor. Dar nu descoperiseră nimic interesant, iar Charlie ridică acum mâna, făcându-le semn să se oprească. Polițiștii se adunară încet-încet în jurul ei, încercând să se adăpostească de ploaia tot mai abundentă.

— Hai să facem o pauză. Aveți toți apă și batoane de cereale. Pentru cine are nevoie de toaletă, avem grămezi de tufișuri în jur.

Câțiva polițiști se îndepărtară în grabă, în timp ce restul rămaseră să se odihnească. Charlie luă o gură de apă și-și scoase stația de emisie-recepție de la centură.

— Echipa C, sunt Echipa A, spuse ea clar, dar încet. Am ajuns la primul loc de popas. Nimic de raportat, încheiat.

Urmă o pauză, apoi se auzi vocea lui Helen, pârâind în radio.

— Idem. Ținem legătura. Încheiat.

Charlie reduse volumul cât Helen luă legătura cu echipa lui Hudson, care avea tot puține de raportat. Se întoarse cu spatele la colegii ei și mai făcu un pas spre pădure, cu privirea rătăcind peste textura bogată, verde. Ceilalți erau recunoscători pentru pauză, o ocazie să alunge încordarea spunând bancuri, dar Charlie n-avea chef de pălăvrăgeală. Adevărul este că se simțea nespus de neliniștită.

Era ceva destul de firesc, își spuse ea, doar căutau prin pădure un suspect de crimă. Dar nu era doar asta. Avea o senzație foarte pronunțată că ei erau tabăra mai slabă, că prada lor avea un avantaj. Deși încercau să avanseze cu cât mai puțin zgomot, fără îndoială că pentru cineva care știa bine pădurea se auzeau ca și cum ar fi tăiat lemne. De fapt, speriaseră deja o mulțime de păsări, anunțându-și prezența oricui ar fi stat ascuns în apropiere.

Charlie își spuse că era paranoică, însă de la bun început avusese o senzație pregnantă că sunt urmăriți. I se păruse de mai multe ori că simte o prezență în apropiere – într-o parte, chiar în spate, în tufișul din stânga. Se

întorsese, sperând să-l zărească pe voyeur, dar nu văzuse decât pădurea privind-o. Era nebună? Sau era cineva – ori ceva – în pădure chiar acum, privindu-i?

— Detectiv-sergent Brooks?

Charlie tresări, luată prin surprindere de imixtiunea neașteptată. Se întoarse și dădu peste un polițist în uniformă care o privea.

— Băieții sunt gata să pornească mai departe, dacă sunteți de acord.

— Sigur că da.

Charlie încercă să păstreze aparența profesionistă, însă detectivul știa că o speriase. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Charlie le făcu semn colegilor să o ia pe urma polițiștilor în uniformă. Era momentul să reia vânătoarea.

Merseră mai departe, cu Charlie în frunte, și se răspândiră ca să acopere o suprafață cât mai mare în cât mai puțin timp. Treptat, inima începu să-și încetinească bătăile nebunești, transpirația de pe frunte să se zvânte, dar senzația că sunt urmăriți nu dispărea. O sâcâia, iar creierul se opunea instinctului puternic, care-i spunea că ea și echipa se află în pericol.

Totuși, nu putea decât să meargă înainte, așa că păși curajoasă, uitându-se în toate părțile, în timp ce ploaia răpăia în continuare în ritmul anxietății ei.

27.

Nu se grăbea, așteptând momentul potrivit să atace.

Emilia se prefăcuse că e absorbită într-o discuție aprinsă la telefon, zăbovind în mașină când Janice Smith cea timidă ieși din casă și porni în grabă pe stradă. Îi lăsase un avans, apoi coborâse din mașină și pornise după ea. Emiliei îi plăcea să urmărească oameni – de-acum se și descurca bine –, iar misiunea din dimineața asta nu prea prezenta provocări. Femeia agitată de vârstă mijlocie mergea repede, dar habar n-avea că e urmărită. Și mai bine, era și singură.

Nu trecu mult până ajunseră pe strada principală, unde Janice se opri să schimbe amabilități cu o cunoștință, înainte să intre la Sainsbury. Emilia era chiar în urma ei, prefăcându-se interesată de reviste, în timp ce Janice se foia la raionul de fructe și legume. Totuși, până la urmă plecă de-acolo, afundându-se și mai mult în supermarket. Emilia se trezi la viață, urmărindu-și prada până când aceasta se opri într-un raion pustiu.

Era în zona cu congelatoare, unde clienții nu prea zăboveau, din cauza frigului mușcător. Emiliei îi convenea de minune – nu voia public – și înaintă ca s-o intercepteze pe femeia care nu bănuia nimic.

— Janice?

Aceasta ridică nedumerită privirea de la fasolea congelată.

— Poftim?

— Janice, sunt Emilia Garanita. Reporter principal la *Southampton Evening News.*

Îi întinse lui Janice cartea ei de vizită.

— Mă întrebam dacă putem schimba două vorbe. Înțeleg că ai avut un șoc îngrozitor.

Femeia se uita la ea stupefiată.

— E o cafenea aici. Pot să-ți ofer o ceașcă de ceai, poate o gustare?

Emilia îi luă cu blândețe fasolea din mâini și o puse înapoi în congelator.

— De unde știi despre…? întrebă Janice în cele din urmă bâlbâindu-se.

— Poliția a făcut o declarație oficială, minți Emilia, coborând glasul și adăugând: Au dat numele victimei și împrejurările crimei…

Nu fusese nimic plănuit dinainte, îi venise firesc, ceea ce îi dădu o

satisfacție imensă. Întotdeauna era capabilă să mintă pe loc și cu convingere.

— Nu știu, am…

— Janice, înțeleg că e greu să vorbești despre așa ceva. Ai avut un șoc cumplit ieri, ceva pentru care nu erai deloc pregătită. Nu-i de mirare că încă mai încerci să înțelegi. Și eu aș fi la fel, crede-mă.

Își puse o mână liniștitoare pe brațul femeii.

— Dar e mai bine să vorbești despre lucrurile astea. Și, ca să fiu sinceră, cel mai bine e să vorbești acum. Povestea s-a aflat, ceea ce înseamnă că presa o să vrea să știe cine a găsit cadavrul și ce căuta acolo. Mă tem că o să atragi un interes *considerabil*…

Janice Smith păru îngrozită de această perspectivă.

— … și cel mai bine te poți proteja, pe tine și pe soțul tău, dacă spui povestea cât mai repede. O dată și gata. Ziariștii n-o să mai aibă nimic de aflat după aia și o să-și vadă de treabă. Nu sunt tâmpiți…

Janice șovăia în mod clar, șocată de abordarea neașteptată a Emiliei, dar și parțial convinsă de argumentele ei.

— Nu sunt sigură că pot…

Începuse să răsufle mai repede și părea agitată și tulburată.

— Nu sunt sigură că *vreau* să vorbesc. A fost așa de cumplit…

— Știu, dar crede-mă, Janice. O să te simți mai bine. Acuma, ce-ar fi să iau eu ăsta…

Îi luă coșul de cumpărături greu din mână.

— … și să mergem să bem ceaiul ăla. Mie sigur mi-ar prinde bine.

Se terminase, bătălia era câștigată. O Janice care tremura toată se lăsă condusă pe culoar către cafenea. Părea în același timp agitată și recunoscătoare pentru sprijin. Emilia era bucuroasă să i-l ofere, convinsă acum că Janice Smith o să-i dea exact ce voia.

28.

Charlie aruncă o privire la ceas și fu consternată să constate că trecuseră câteva ore. Era aproape prânzul și ei tot nu se aleseseră cu nimic. Toate trei echipele se aflau de-acum în adâncul pădurii, răspândite pe o suprafață mare, însă căutările asidue nu reușiseră nici să identifice traseul lui Campbell până în poiană și nici să găsească vreo dovadă despre locul unde se afla atacatorul. Cu fiecare pas încăpățânat, părea să se mai evapore câte o picătură de optimism – Charlie își dădea seama că echipa ei suferea de frig, era demoralizată și, mai presus de orice, udă fleașcă, pentru că ploaia continua să cadă peste polițiștii nefericiți.

Unii dintre codași începeau să tragă de timp, iar Charlie știa că ar trebui să anunțe probabil pauza de prânz și să-și lase oamenii murați să se usuce. Dar era ceva care o împiedica. Să fi fost doar frustrarea? Dorința ei de a avea ceva pozitiv de raportat? Sau era vocea aceea micuță care-i aducea aminte că descoperirea importantă s-ar putea afla la doar doi pași? Altă dată ascultase vocea și se dovedise că avea dreptate, deși niciodată într-o situație atât de nenorocită și fără speranță ca asta.

Înaintă încet, furia amestecându-se cu hotărârea. Încă zece minute. Mai merg zece minute și după aia…

Și o văzu pe neașteptate. Mișcare în față. Era ascunsă de frunzișul des, dar era sigură că văzuse o siluetă mișcându-se. Ceva destul de mare, ceva întunecat, care le urmărea înaintarea. Acționând instinctiv, schimbă brusc direcția, alergând spre tufiș. Silueta reacționă imediat, tulind-o înainte. Luând-o la goană în jurul tufișului, Charlie ajunse la timp ca să zărească o siluetă înaltă dispărând printre copaci.

— Acolo! strigă peste umăr, cu privirea lipită de silueta care se îndepărta. Suspect la ora 2.

Apoi porni, făcând slalom printre copaci, disperată să nu-l piardă din vedere. Preț de o clipă cumplită, i se păru că a dispărut, dar apoi zări o străfulgerare în dreapta, urmată de țipătul puternic al unui fazan. Acum avea prada în vizor și porni în forță înainte. Orice gând despre oboseala ei de dimineață dispăruse – era concentrată și plină de energie.

Silueta care fugea știa bine pădurea, schimbând direcția brusc și dispărând

constant din vedere, înainte să reapară mult în față. Însă Charlie ținea pasul, cu stația într-o mână și bastonul în cealaltă, în timp ce sărea peste crengile căzute care acopereau pământul. Se simți brusc convinsă că Martin – sigur el trebuia să fie, nu? – va fi reținut în scurt timp, că în pofida avantajului lui natural n-avea cum să scape.

Se aplecă pe sub o creangă joasă și ajunse la un pârâiaș. Îl sări fără probleme, aterizând elegant pe cealaltă parte. Și în momentul acela se uită în jur după vreo urmă a siluetei care fugea, dar nu o zări nicăieri. Unde naiba se dusese?

Poc, poc, poc. Charlie încremeni, sigură că aude ceva. Da, iar se-aude. Undeva în pădurea tăcută auzea pași care se îndepărtau. Se încordă și încercă să localizeze sunetul. Se întoarse încet și urmă direcția apei – și atunci îl văzu. Sau cel puțin îi văzu umbra, ocolind malul pârâului. Prudent, făcu un pas către el, apoi încă unul. Și brusc dispăru din nou. Cu toată grija ei, fusese zărită.

Charlie se avântă, luând-o la goană pe mal și scurtând distanța dintre ea și pradă. Oare obosea sau se lovise? Oricum, Charlie era convinsă că îl ajunge din urmă. Strânse bastonul în mână, pregătindu-se pentru o confruntare.

Merseră mai departe, vânător și vânat încordându-și fiecare tendon. Fugarul se împiedică de un buștean, permițându-i lui Charlie să se apropie… apoi își pierdu și ea echilibrul, călcând într-o vizuină de iepure și căzând pe potecă, unde-și zdreli palmele și genunchii de pământul zgrunțuros. Totuși, chiar înainte să se oprească, se ridică din nou în picioare. Goni mai departe, în jurul unui stejar imens, după care ajunse în fața unui zid de orz sălbatic.

Fugarul nu se mai vedea nicăieri, însă Charlie era convinsă că pe-aici trebuie să fi trecut. Și acum, în timp ce înainta, văzu o deschizătură în bariera aparent de netrecut. Era suficient de mare ca să se poată strecura un adult și era o rută de scăpare atrăgătoare. Aplecându-se ca să evite spinii periculoși, trecu prin deschizătură.

Tufișul era mare și des și o zgâria, însă reuși să treacă în cele din urmă și ajunse într-o poieniță. Era singură, dar, spre surprinderea ei, zări o colibă de cealaltă parte, perfect camuflată, și totuși vizibilă din punctul său de observație.

Aruncă o privire prudentă de jur-împrejurul poieniței. Era locul perfect pentru cineva care voia să rămână ascuns, înconjurat din toate părțile de frunzișul des. Dacă *erau* poteci prin zona asta a pădurii, puteai să mergi pe ele fără griji și să nu zărești vreodată locul ăsta discret. Dar unde era

locatarul? Se retrăsese înăuntru? Sau se ascundea în tufișuri, așteptând să atace?

Un pârâit ușor din stație. Charlie șovăi, apoi reduse volumul. Nu îndrăznea să riște să-și anunțe prezența și, în plus, habar n-avea unde se află, dacă ar fi vrut să cheme ajutoare. Ridică bastonul și porni, făcând un pas prudent către colibă; își dădu seama că era făcută în întregime din materiale din pădure. Cadrul și acoperișul erau din lemn, iar la ușă și ferestre atârnau piei de animale, ascunzând vederii interiorul. Afară, atârnat deasupra unui foc mocnit, se afla un ceaunaș cu un păsat sau terci de ovăz. Și în jurul lui, într-un cerc perfect care părea să apere ceaunul, se aflau niște pari care etalau cu mândrie următoarele mese. În cel mai apropiat se afla un iepure jupuit, cu carnea palidă și rozalie și cu ochii sticloși ațintiți asupra lui Charlie. Pe următorul atârnau câteva păsări, cu picioarele legate între ele și cu ciocurile atingându-se ca și cum s-ar fi îmbrățișat. Mai departe era ceva ce semăna cu o nevăstuică, având gura căscată ca și cum stătea să izbucnească în râs.

Imaginea îi dădu fiori pe șira spinării, prezența morții o neliniștea. Cercetând prudent cu privirea poiana, înaintă sperând să-l zărească pe fugar, dar acesta rămânea ascuns. Mai făcu un pas către colibă. Apoi încă unul. Brusc, ceva sări la ea, lovindu-i-se de gambe. Charlie țipă de durere și scăpă bastonul din mână în timp ce se clătina necontrolat pe picioare, înainte să reușească să se îndrepte. Coborî privirea și fu îngrozită să constate că își prinsese piciorul într-o capcană. Arcul se declanșase, iar fălcile metalice urâte erau strânse în jurul piciorului ei.

Se apleacă și încercă să-și strecoare degetele între piele și metal. Durerea era insuportabilă, iar apăsarea părea cu fiecare secundă mai puternică, însă capcana rezista, bătându-și joc de încercările ei de-a o deschide. Încercă din nou, adâncindu-și degetele în carne… dar era imposibil.

Iar acum mai deveni conștientă de ceva. Pași care se apropiau de ea. Instinctiv, se întinse după baston, dar se mișcă prea încet. Un bocanc îl aruncă departe, iar bastonul se rostogoli în tufe. Trăgându-se înapoi, Charlie se ridică să se apere.

Și se trezi față în față cu Nathaniel Martin.

29.

Joseph Hudson se întoarse. Era sigur că a auzit ceva, ceva care sunase ca un țipăt omenesc. Dar putea fi sigur? Pădurea forfotea de păsări, vulpi și căprioare, ale căror strigăte și chemări sunau de multe ori jalnic, chiar disperat. Era ușor să te lași păcălit în mediul ăsta misterios… și totuși instinctul îi spunea că fusese un țipăt autentic de spaimă.

— Echipa A, sunt Echipa B, spuse el răgușit, apăsând butonul de transmise de pe stație. O vedeți pe detectivul-sergent Brooks? Încheiat.

— Negativ, răspunse rapid agentul Bentham. Credem că se îndreaptă către nord-est, dar am pierdut-o la un pârâiaș. Încheiat.

Hudson închise, privind concentrat în jur. Pădurea părea să-și râdă de el azi, încețoșându-i mintea cu sunete și imagini nefamiliare, dar știa că trebuie să rămână atent. Dacă Charlie o luase spre nord în urmărirea unui suspect, atunci ar fi ajuns în zona lui de acțiune. Era posibil să fi fost strigătul ei? Oare era atacată chiar acum? Făcând semn echipei să-l urmeze, se hotărî și porni spre sud, către Bentham și colegii lui, care-și căutau acum cu disperare comandantul.

De ce fugise așa? Hudson știa că Departamentul Cazuri Majore avea reputația că întâi acționează și după aia pune întrebări – fără îndoială, influența lui Grace –, dar tot era o nebunie, ținând cont de terenul nefamiliar. Pentru el nu putea exista decât o singură explicație pentru o asemenea nesăbuință – Charlie Brooks îl văzuse pe Nathaniel Martin și fusese decisă să nu-l lase să scape. Dar unde o dusese urmărirea ei disperată?

Înainta cu pas egal, încercând să mai prindă și alte țipete… dar totul era tăcut. Trebuia să se bazeze pe instinct acum, ghicind de unde *credea* că a venit țipătul și își conduse echipa într-acolo.

— Ochii praștie și urechile ciulite, le ordonă el. Și rămâneți la un loc.

Nu era nevoie să le spună de două ori. Hudson își dădea seama că și ceilalți detectivi erau disperați s-o găsească pe Brooks, dar niciunul nu era dispus să-i urmeze impetuozitatea și să riște să ajungă singur într-o parte necunoscută a pădurii.

Alungându-și propriile spaime, Hudson merse mai departe, cercetând pădurea din fața lui. Era și speriat, dar și entuziasmat. Era plin de adrenalină,

cu toate simțurile ascuțite. Oricât de neliniștit ar fi fost – pentru Brooks, pentru echipa lui –, o parte din el era încântată că e la vânătoare. Se plictisise de rutina familiară a vieții în Liverpool – aceleași chipuri, aceleași crime – și solicitase postul de la Southampton Central în speranța că o să ajungă în situații ca asta. Asta era adevărata viață grea. Aici *conta* activitatea de poliție.

Trecuse mult timp de când nu se mai simțise entuziasmat de profesia lui, dar astăzi exact asta simțea. Un coleg dispăruse, un suspect era în libertate, pericolul amenința din toate părțile. Iar acum, când era o chestiune de viață și de moarte, Joseph Hudson era hotărât să fie o prezență importantă.

30.

– Charlie, sunt Helen… Mă auzi? Încheiat.

Helen renunțase la formalități, apelând-o în repetate rânduri pe Charlie pe nume. Dar, ca și înainte, fu întâmpinată doar de tăcere. Unde putea fi? Și de ce nu răspundea? Poate-și pierduse stația sau o închisese ca să nu-și trădeze poziția? Alternativa era că e ceva sau cineva care o împiedică să-i contacteze. Charlie era o polițistă călită în lupte, mai mult decât capabilă să aibă grijă de ea, dar Helen era, dintr-odată, foarte îngrijorată.

Aproape că alerga, hotărâtă s-o găsească, dar conștientă că trebuie să-și țină echipa cu ea. Oricât de neliniștită ar fi fost pentru vechea ei prietenă, nu se putea pune problema să piardă vreun om, lăsându-l izolat și vulnerabil. În munca de poliție trebuia să te ocupi de ce era sub nasul tău, de ce puteai să influențezi, iar Helen știa că trebuie să țină haita la un loc în vânătoarea lor disperată.

Pătrunseră și mai adânc în pădure. Helen era dezorientată – harta se dovedise nepotrivită pentru scopurile lor, iar GPS-ul se străduia să țină pasul, însă aplicația Compass de pe iPhone o ajutase să aprecieze direcția în mare, așa că o luă spre nord. Cu Hudson care se îndrepta către sud, spera că se vor întâlni în cele din urmă la Charlie, dar era greu să fii încrezător când te aflai într-un mediu atât de nefamiliar. Puteau să treacă unul pe lângă altul, să treacă pe lângă Charlie – cu urmări potențial dezastruoase.

Unde era? Helen avea o senzație sâcâitoare că prietena ei a pățit ceva îngrozitor. Îi trecu prin cap, nechemată, imaginea Jessicăi, singurul copil al lui Charlie și fina *ei*, dar o alungă. Dacă prietena ei era în pericol, trebuia să rămână vigilentă, trebuia să-și înăbușe temerile. N-avea niciun rost să-și imagineze ce-i mai rău până nu se și întâmpla.

Cărarea părea să dispară și, bazându-se pe instinct, Helen o luă spre stânga. Pădurea arăta mai puțin deasă în partea aia, ceea ce însemna că pot înainta la fel de repede. Îi auzea mergând împleticit în spate pe câțiva dintre polițiștii ei, care începeau să obosească, dar îi încuraja să meargă mai departe și curând zări o rariște – un soi de poiană pe care n-o observase înainte. Se aplecă și trecu prin tufărișul plin de țepi, ieșind în luminiș, unde se opri însă brusc, șocată de priveliștea din fața ei.

Această parte izolată a pădurii fusese vizitată de moarte – chiar în mijlocul poienii zăcea un cadavru. Dar nu era cel al colegei și prietenei ei. De fapt, nu era deloc omenesc. În timp ce i se alătura și restul echipei, Helen cercetă calul doborât care zăcea țeapăn pe pământ. Era greu de crezut că ar măcelări ceva – sau cineva – de bunăvoie o asemenea ființă plină de grație, dar așa se întâmplase. Calul zăcea pe o parte, cu ochii fixați pe coroanele copacilor și cu trei săgeți de arbaletă înfipte în crupă.

Helen se aplecă, simțind un val de furie și tristețe. Imaginea calului căzut avea ceva care părea profund greșit, de parcă ar fi ucis cineva un inorog. Caii sălbatici care pășteau în pădure erau parte integrantă din habitat, ajutau și ei la menținerea pădurii în stare bună. Nu făceau rău nimănui, iar vizitatorii din New Forest erau fermecați de ei. Însă cineva îl vânase pe acesta și-l măcelărise, lăsându-l să putrezească în inima pădurii. Calul nu începuse încă să se descompună, așa că probabil fusese ucis relativ de curând, dar se vedeau deja primele semne de putrefacție. O bună parte din carnea de pe unul dintre picioare nu se mai vedea, probabil mâncată de o vulpe. În răni se instalau deja și larvele, chiar în timp ce muștele roiau în jurul ochilor, nărilor și gurii, căutând hrană.

Helen se îndreptă și se întoarse către agentul Reid.

— Rămâi aici și anunță. Avem nevoie imediat de Meredith Walker.

Reid încuviință, își scoase telefonul și-l ridică în aer, căutând cu disperare semnal. Helen le făcu semn celorlalți să meargă mai departe către nord. Charlie era în pericol și orice secundă irosită sporea riscul să i se întâmple ceva.

Nu mai aveau timp.

31.

Pe obrazul lui Charlie se prelinse o picătură de transpirație. Cel care o capturase abia dacă scosese un cuvânt de când apăruse pe neașteptate, mulțumindu-se să se uite la ea în timp ce-i evalua situația nefericită. Charlie nu putea spune dacă era încântat de durerea prin care trecea ea sau încerca să deslușească motivele intruziunii ei. Pe chip nu i se citea absolut nicio emoție.

— Sunt detectivul-sergent Charlie Brooks, izbucni ea, fără să ia în seamă zvâcnetul dureros din picior. Sunt aici cu zeci de alți detectivi de la poliția din Hampshire…

— Și unde sunt? replică el calm.

— Aici, în pădure, insistă Charlie, arătând cu mâna spre împrejurimi.

— O zonă întinsă…

Tonul bărbatului era arogant, chiar triumfător. Trecu pe lângă Charlie îndreptându-se către colibă, apoi se opri lângă un buștean. Charlie observase deja barda și o îngrijorase lama masivă. Și o îngrijora și mai tare acum, când Martin o ridică și se jucă puțin cu ea înainte s-o înfigă în lemn. Charlie tresări la impact, privind alarmată cum barda despică bușteanul în două.

— Bănuiesc că acum suntem doar noi doi.

— Așa e, Nathaniel. Și aș vrea să stau de vorbă cu tine.

Martin reacționă, părând uluit, chiar puțin furios.

— Nu-i nimeni cu numele ăsta aici. Ăla a murit acum *multă* vreme…

— OK, dacă vrei să-ți spun altfel…

— Șșș… îi porunci el ducând degetul la buze și punând mâna pe bardă ca s-o smulgă din bușteanul despicat.

Era întors cu spatele la ea, iar Charlie își strecură două degete în buzunarul hainei. Acolo era stația și dacă reușea să apese butonul de transmisie…

— Iau eu aia.

Charlie încremeni. Nici măcar nu se uita și totuși *știa* cumva. Martin se întoarse și veni spre ea. Cu o mână ținea toporul, iar pe cealaltă o întinse către Charlie, făcându-i semn să se conformeze. Cu un ochi pe lama periculoasă, scoase stația din buzunar și i-o dădu. El o aruncă pe jos și o călcă în picioare, o dată, de două ori, iar stația se dezintegră sub greutatea atacului.

— Și restul? o întrebă făcându-i din nou semn cu mâna.

Charlie băgă mâna în haină.

— Cu grijă…

Cu o încetineală deliberată, Charlie scoase din buzunar spray-ul iritant, apoi legitimația.

— Asta-i tot.

Martin adulmecă scurt spray-ul, apoi îl aruncă și se concentră asupra legitimației. Privi poza, apoi îi scoase cartea de vizită din etui.

— Detectiv-sergent Charlene Brooks. Departamentul Cazuri Majore…

Rosti cu voluptate ultimele trei cuvinte, în timp ce băga în buzunar cartea de vizită. Lui Charlie îi veniră în minte pe loc imagini cu atacul lui brutal asupra unui polițist – instantanee cu craniul fracturat al unui tânăr.

— Și ce cauți tu tocmai aici, Charlene?

Felul cum îi rostise numele era neliniștitor. O parte din ea voia să urle și să țipe, dar capcana o ținea în loc și ajutoarele n-aveau cum să ajungă înainte să coboare barda. Trebuia să-l facă să vorbească mai departe.

— Te căutam pe tine.

— Mă căutai *pe mine*? De ce să mă cauți?

Se întoarse către ea. Charlie îi simți intensitatea privirii, dorința lui de-a o intimida, dar îl privi drept în ochi, refuzând să se lase înfricoșată.

— Pentru că a fost ucis cineva în pădure.

N-avea niciun rost să se prefacă. Și-ar fi dat seama dacă-l mințea.

— Te surprinde?

Întrebarea lui cu siguranță o luase prin surprindere. Se așteptase la o negare înverșunată sau o acceptare tacită a vinovăției.

— Da.

— Pe mine, nu.

— Nu înțeleg…

— Uită-te în jurul tău, detectiv Brooks, dovezile sunt chiar sub nasul tău.

Privirea lui Charlie fugi de la Martin către topor, către animalele lipsite de viață înfipte în parii de lemn.

— Suntem sub asediu. Maica sângerează…

— Adică pădurea?

— Maica sângerează, și sângerează și copiii ei. Ne-au tăiat. Tăiat, tăiat, tăiat…

Barda se legăna înainte și înapoi, în ritmul furiei lui.

— Doboară, arde, doboară, arde. Maica era frumoasă, dar acum e urâtă, e *desfigurată*. Putreziciunea a început cu mult timp în urmă…

Făcu un pas spre ea. Charlie încercă să se tragă înapoi, dar menghina metalică o țintuia de pământ.

— Despre asta-i vorba? Vrei să te aperi? Să aperi pădurea?

Vorbea și ca să-și înăbușe frica, și ca să-l țină atent la discuție.

— Oricine are dreptul să se apere. Împotriva *intrușilor.*

Își ținea privirea ațintită asupra ei, dar ochii lui Charlie erau fixați pe topor. De-acum era în raza lui de acțiune și n-avea niciun mijloc de apărare.

— De-asta ai făcut-o? De-asta ai atacat Woodland View? Pentru că ți-au invadat teritoriul?

Pe chipul lui trecu o umbră, o reacție la menționarea campingului, apoi se lăsă pe vine, ca să fie la același nivel cu Charlie. Întinse mâna, iar ea se trase instinctiv înapoi, așteptându-se s-o prindă de cap și să i-l despice. Însă el nu făcu decât să-și treacă un deget soios peste obrazul ei.

— Asta ai de făcut în sălbăticie, Charlene. Când vezi dăunători…

Își lăsă degetul să zăbovească pe gura ei, deschizându-i ușor buzele cu unghia murdară.

— … îi extermini.

32.

Țepii o loveau peste față, zgâriindu-i cu sălbăticie pielea. Helen se opri clătinându-se și regretând hotărârea să se arunce printre trandafirii sălbatici care-i stăteau în cale. Își înăbuși durerea și se trase cu grijă dintre tulpinile cu spini, apoi își trecu mâna peste gât și obraz. Avea degetele pătate de sânge proaspăt, de un roșu cald și intens. Se șterse cu furie de pantaloni și trase de tufiș, smulgând crengile agresive și deschizând calea înainte.

Mergeau într-un ritm disperat, dar la fiecare pas pădurea le punea piedici. Întâi dăduseră peste o baltă prea adâncă să poată fi traversată. După aceea, unul dintre polițiștii în uniformă își sucise glezna, iar unul dintre colegii lui trebuise să rămână cu el. Grupul tot mai restrâns îi dăduse bătaie mai departe, dar tufișurile și crengile îi zgâriau și le încetineau înaintarea, provocându-i să renunțe la urmărire. Nu se punea problema, dar moralul scădea rapid.

Nu se vedea nici urmă nici de Charlie, nici de echipa ei. Nici grupul lui Hudson nu ajunsese la ei, așa că Helen își smulse încă o dată stația de la centură.

— Echipa B, sunt Echipa C. Unde vă aflați? Încheiat.

Urmă o tăcere îndelungată, apoi se auzi un pârâit și glasul lui Hudson.

— Poziție incertă. Mergem spre sud-est de 20-25 de minute. Nu se vede nicio urmă a detectivului Brooks, nici a echipei ei. Încheiat.

— Poți să identifici vreun reper? Ceva după care să vă localizăm? întrebă Helen disperată.

— Tocmai a trebuit să ocolim o baltă întinsă. Am pierdut ceva timp acolo… dar era prea adâncă s-o putem traversa. După hartă, cred că se cheamă Cana lui Florian, dar nu sunt sigur, încheiat.

Helen înjură în barbă. Era sigură că era aceeași baltă pe care o ocolise de curând și echipa ei – îndreptându-se în direcție *opusă.*

— Rămâneți pe loc. Îndreptați-vă către est. E singura zonă unde n-am căutat, încheiat.

— Recepție, încheiat.

Făcând semn restului echipei, Helen se întoarse în loc, pornind în direcția din care veniseră. Se auziră câteva gemete înăbușite, dar nu-i păsa. Mulțumită incompetenței ei, o dezamăgiseră pe Charlie, o pierduseră în sălbăticie, să-și înfrunte singură soarta. Mai aveau o singură șansă să schimbe situația, o ultimă ocazie să îndrepte lucrurile, o ultimă zonă de pădure de explorat și

avea să-și dea duhul până terminau.
Era acum sau niciodată.

33.

Charlie se zvârcoli pe jos, încercând cu disperare să nu-l piardă din ochi pe atacator. Bărbatul îi dădea ocol încet, bucurându-se de spaima ei. Ținea degajat barda pe umăr, cu lama îndreptată în sus.

— Te rog, nu-mi face rău…

Martin nu spuse nimic, învârtindu-se mai departe în jurul ei.

— Am un copil, o fetiță…

Atacatorul făcu semn că nu-l interesează, ca și cum n-ar fi avut nicio importanță. Charlie știa că Martin n-are copii și se înstrăinase cu totul de părinți.

— N-am făcut nimic rău, suspină ea, disperată de-acum.

— Dar ai pătruns ilegal pe proprietatea mea, detectiv Brooks. Asta-i *casa* mea, răspunse el, arătând către coliba camuflată. Ești un intrus. Și legea spune că mă pot apăra împotriva intrușilor, nu-i așa?

Charlie simți un junghi ascuțit de spaimă când Martin se opri în fața ei.

— Te rog, Nathaniel, uită-te la mine…

Martin scutură repezit din cap, vrând parcă să alunge numele.

— Sunt o ființă umană, o mamă…

Rosti apăsat ultimul cuvânt, sperând că ar putea avea vreun efect asupra lui.

— Și sunt lipsită de apărare. Nu există nicio lege, naturală sau de alt fel, care să poată justifica să faci rău cuiva care e la mila ta.

Umbla pe bâjbâite, dar trebuia să treacă de scutul lui cumva. Însă Martin părea impasibil, ridicând ușor din umeri, și mai făcu un pas către ea.

— Chiar și așa, este momentul să se întoarcă roata…

În timp ce rostea cuvintele, ridică piciorul drept și apăsă cu putere pe gamba stângă a lui Charlie.

— Mă distrugeți puțin câte puțin de ani la rând.

Glezna lui Charlie era prinsă în capcană, imobilizată, iar durerea devenea tot mai intensă pe măsură ce Martin apăsa mai tare cu piciorul. Încă o apăsare puternică și glezna avea să se rupă. Durerea era înfiorătoare, iar Charlie se simțea amețită și slăbită.

— Te rog…, murmură ea.

— M-ați abuzat, m-ați atacat…
— Te rog, Nathaniel, n-o face…
— … m-ați torturat. Aveți idee prin ce-am trecut?
Charlie nu putea decât să ghicească – o persoană care atacase cu o rangă un polițist în exercițiul funcțiunii se putea aștepta la vremuri grele în închisoare.
— Îmi pare rău dacă ți-am făcut rău, icni Charlie. Dar nu eu, n-aș face niciodată…
— Niciodată ce? Ai venit să mă arestezi, nu?
— Da, dar…
— Atunci nu ești cu nimic mai bună decât restul.
Își lăsă toată greutatea pe piciorul ei. Charlie încercase să opună rezistență, dar durerea, apăsarea era insuportabilă.
— Și o să plătești pentru asta, urmă el cu sălbăticie.
Charlie icni de durere și groază. Glezna putea ceda în orice moment, iar barda avea să-i coboare spre cap. Atunci, asta era – ziua de care se temea adesea că o să vină.
Apoi se auziră pe neașteptate strigăte. Glasurile erau aproape, dar Charlie nu-și dădea seama unde.
— Detectiv-sergent Brooks?
Martin tăcu, reducând instinctiv presiunea asupra piciorului ei.
— Detectiv-sergent Brooks? Mă auzi?
Charlie recunoscu vocea lui Hudson.
— Aici sunt, țipă Charlie. Sunt aici!
Martin se întoarse furios către ea. Cineva pătrunsese în iadul lor privat, iar Charlie nu se mai afla la mila lui.
— Sunt aici, ajutați-mă, vă rog!
Îi răspunseră câteva glasuri, din ce în ce mai puternice. De-acum se auzea zgomotul făcut de trupurile care pătrundeau printre tufișuri. Martin se uită urât la ea, cu chipul schimonosit de o furie nedisimulată. Fără niciun avertisment, o scuipă în față. Apoi ridică barda deasupra capului, însă chiar în clipa aceea în poiană năvăli Hudson, hotărât și plin de energie.
Martin aruncă pe loc barda și o luă la fugă. Gonind din răsputeri prin poiană, fugarul trecu printre pieile de animale și dispăru din vedere în colibă. Charlie îl privi plecând, ușurarea alungând teama.
Supraviețuise.

34.

O ezitare de o clipă, apoi Joseph Hudson o luă la fugă spre colega lui. Ceilalți polițiști ieșeau din tufăriș, fără suflare și nedumeriți, neliniștiți de priveliștea bizară din fața lor. Parcă ar fi dat peste inima întunecată a pădurii.

— Ești bine?

Charlie încuviință fără să scoată niciun cuvânt. Coborând privirea ca să vadă dacă e rănită, Hudson tresări când văzu fălcile metalice periculoase strânse în jurul gleznei ei stângi.

— Scoateți asta *acum*, se răsti la doi polițiști în uniformă, care veniseră în grabă să dea o mână de ajutor.

Hudson se ridică și le făcu semn celorlalți.

— Ceilalți, veniți cu mine.

Traversară rapid poiana. Hudson îl văzuse pe Martin scăpând barda și țâșnind în colibă. Știa că era datoria lui să-l prindă, dar încetini când se apropie de vizuina fugarului. Habar n-avea ce s-ar fi putut afla înăuntru și nu voia să riște să se pună și pe el, și pe colegii lui în pericol. Și-l putea imagina pe Martin așteptându-i cu arbaleta armată și pregătit de atac, și n-avea nicio dorință să intre în linia lui de ochire.

— Împrăștiați-vă. În cerc.

Reid, Osbourne și polițiștii în uniformă se conformară, înconjurând locuința făcută din resturi. Martin n-avea cum să scape – singura întrebare era dacă avea să fie vărsat sânge înainte să fie luat în custodie. Hudson își scoase stația de la centură și apăsă butonul de transmisie.

— Echipa C, sunt Echipa B, încheiat. L-am încolțit pe suspect, dar nu-l vedem. Să acționăm sau să așteptăm, încheiat?

O scurtă pauză, apoi se auzi vocea lui Helen.

— Dacă e sigur, rețineți-l, încheiat.

— Recepționat. Suntem într-o poiană, la cinci minute est de baltă. Detectivul Brooks e rănită, dar e în siguranță, încheiat.

Hudson închise stația și-și îndreptă din nou atenția către colibă.

— Nathaniel, sunt detectivul-sergent Hudson. Ești înconjurat. Ai un minut să ieși, cu mâinile pe cap.

Nu primi niciun răspuns.

— Dacă nu te conformezi în acest termen, nu vom avea de ales și te vom ridica în forță. Înțelegi?

Tot nimic. Oare Martin asuda înăuntru, intimidat și gândindu-se să se predea? Sau ridica arbaleta?

Hudson spera cu înfocare că e prima variantă.

— Treizeci de secunde, Nathaniel.

Detectivul aruncă o privire spre agentul Lucas, care părea la fel de încordat ca și el. Continuă numărătoarea inversă în gând. Zece, nouă, opt, șapte…

Dar știa că Martin n-o să iasă, minutul trecând fără niciun semn de mișcare dinăuntru. Pregătindu-se, Hudson înaintă încet. Ceilalți polițiști îl urmară, apropiindu-se de colibă. Hudson le făcu semn să rămână pe loc, unde nu intrau în raza de acțiune a armei, și mai făcu un pas spre intrarea acoperită de o piele de animal mare, atârnată peste o deschizătură în cadrul de lemn. Apucând cu grijă partea de jos a pieii, Hudson o dădu deoparte și se trase în stânga ca să nu fie văzut din cealaltă parte a cadrului ușii.

Dar contraatacul așteptat nu se materializă. Ce făcea Marin înăuntru? Era ghemuit? Ascuns într-un colț? Era oare posibil chiar să-și fi luat singur viața ca să nu fie prins? Hudson întinse gâtul pe lângă tocul ușii și încercă să vadă ceva înăuntru. Dar era greu de zărit ceva în întuneric și nu putea să distingă decât niște umbre. Ce să facă, să rămână pe loc sau să intre? Ar fi fost mai sigur să aștepte, dar ar fi putut trece o veșnicie până să ajungă o unitate înarmată, presupunând că ar fi putut nimeri poiana. În plus, ceva îi spunea că ăsta era primul lui test important.

Făcu un salt rapid până în cealaltă parte a ușii deschise, fără să i se întâmple nimic. Nici din partea asta nu vedea mare lucru, așa că se întoarse către detectivul-agent Lucas și-i șopti:

— Vino după mine și rămâi în spate…

Făcu o numărătoare inversă în gând, apoi se aruncă în colibă, ținând capul jos. Ateriză pe vine, gata să sară din nou, cu bastonul strâns în mână… dar coliba era goală.

Nathaniel Martin dispăruse.

35.

„Maniac în libertate în pădure”.

Nu era cel mai inspirat titlu al ei, dar mergea. Fie că erai un localnic care avea de gând să-și petreacă weekendul în pădure, fie un turist care tocmai ajunsese ca să-și petreacă o săptămână cu cortul, nu puteai să nu fii alarmat de titlul de pe prima pagină din *Evening News*.

Emilia se așteptase la ceva suculent, dar mărturia lui Janice Smith tot o lăsase fără cuvinte. În timp ce gonea spre redacție, Emilia îi trimisese un mesaj lui David Spivack, cârtița ei de la morga poliției, ca să confirme identitatea victimei, după care îl sună pe Gardiner și-i spuse să-i păstreze primele zece pagini din ziar. Acesta se conformase în mod mulțumitor, dând deoparte tot restul ca să asigure impactul maxim al articolului. Datorită lui Janice Smith, Emilia cunoștea în detaliu faptele – locul, arma folosită –, ca să nu mai vorbim despre o descriere înfiorătoare, la prima mână, a cadavrului. Emilia se ocupase pe larg de asta, insistând asupra detaliilor legate de trupul ciuruit de săgeți care atârna neajutorat în poiana sinistră. Bineînțeles, trebuise să recurgă la ceva licențe artistice, pentru că nu fusese la locul crimei, dar nu era o problemă. Înfloriturile și exagerările făceau parte din arsenalul ei. Redactorul-șef fusese încântat și o bătuse bărbătește pe spate, ceea ce Emilia presupunea că era modul lui de a complimenta.

Emilia era acum dornică să profite de acest succes, convinsă că mai avea de muls din subiectul ăsta extraordinar. Ucigașul era încă în libertate și în posesia unei arme neobișnuite, dar letale – cine zicea că n-o să atace din nou? O să intre în detalii despre îngrijorarea turiștilor, reglementările privind arbaletele, speculații despre motivul crimei și altele, dar accentul va fi pus pe urmărirea criminalului. Gardiner aprobase deja înființarea unei linii telefonice speciale pentru indicii sau informații despre făptaș, iar Emilia actualizase pagina de Facebook a ziarului *și* crease un hashtag pe contul ei de Twitter: #newforestkiller. Suna plăcut. Spera că o să atragă curând bârfe, speculații, poate chiar și piste, dar va deveni și un spațiu unde se va putea promova aruncând mici detalii despre ancheta în curs a poliției.

Emilia nu putea decât să-și imagineze cum o să interpreteze detectivul-inspector Grace și colegii ei. Fusese în termeni rezonabili cu poliția locală în

ultima vreme, un scurt armistițiu după experiența ei cumplită în mâinile lui Daisy Anderson. Dar știa că hotărârea ei de a scrie o carte despre adolescenta ucigașă nu picase bine la Southampton Central, pentru că aducea la viață fantome pe care poliția le-ar fi dorit îngropate. Dar cum vor reacționa acum, când Emilia publica știrea înainte să fi dat poliția măcar un comunicat? Vai, vai, își zise Emilia. Cine se scoală dimineață, departe ajunge…

Redactorul-șef o să primească fără îndoială obișnuitul telefon de la poliție, care să-i reamintească despre responsabilitățile lui. Iar Emiliei o să i se întoarcă spatele. O să fie acuzată că a căutat senzaționalul, că a încercat să creeze panică, dar o să strângă din dinți. Dacă poliția nu era în stare să apere populația, s-o avertizeze despre ucigașul aflat în mijlocul oamenilor, atunci trebuiau să se ocupe în locul ei ziariștii onești. Uitându-se încă o dată la titlul care se întindea pe toată pagina, Emilia simți un val de satisfacție.

Era jurnalism în serviciul publicului de cea mai bună calitate.

36.

– Poliția face un apel la martori în cazul unui incendiu provocat la o biserică de pe Cromwell Road. Acesta urmează unui incident similar produs luna trecută la o sinagogă de pe Duke Street. Iar locuitorii din Bitterne Park și Harefield se întâlnesc cu reprezentanții poliției ca să obțină informații în urma unei serii de jafuri în…

Schimbă postul, întrerupându-l pe crainic. Nu mai suporta și alte vești proaste azi, așa că trecu la posturile de muzică, rămânând pe Heart Extra. Calmant, siropos și reconfortant – era exact ce-i trebuia.

Lauren Scott se îndepărtă de radio, ieși din adăpostul foișorului și se întoarse la iubitul ei, care se străduia să ridice cortul în ploaia încăpățânată. Matteo o bătea la cap de-o veșnicie să meargă cu cortul, dar ea se opusese inițial, insistând în schimb pentru un weekend la Roma. Terminase cu corturile și, în plus, visase la ceva mai surprinzător, mai exotic. Însă Matteo fusese de-a dreptul insistent și în cele din urmă o făcuse să cedeze. Acum, totuși, avea îndoieli – cerurile se despicaseră imediat ce ajunseseră, iar o excursie care păruse romantică în teorie risca să devină o dezamăgire.

Înfruntând stihiile, se strecură până lângă el și-l trase de mânecă. Matteo fredona fericit pentru sine, în pofida diluviului, însă se opri când se întoarse, îngrijorat de expresia ei.

— Toate bune, scumpo?

— Da…, răspunse Lauren prudentă, cu grijă să nu-i strice bucuria. Mă întreb doar dacă e o idee bună, ținând cont de vreme…

— Aproape am terminat, răspunse Matteo, zâmbind curajos.

— Doar că prognoza zice că probabil o să plouă toată noaptea.

— Cortul e nou-nouț. N-ar trebui să avem niciun fel de probleme.

— Și temperatura scade deja.

— Atunci o să trebuiască să ne lipim un pic mai tare, nu?

Își trecu un braț pe după talia ei și o trase mai aproape.

— Dă-te de pe mine, ești ud tot.

Dar Matteo nu o luă în seamă, dându-i câteva sărutări umede. Lauren se zbătu, dar fără tragere de inimă, și curând cedă, cuprinzându-l cu brațele. Matteo o mai sărută o dată și-i dădu deoparte o șuviță de păr de pe față.

— Știi că asta am așteptat toată săptămâna, că vreau să-mi petrec noaptea cu tine sub cerul liber, șopti el. Dar… dacă vrei să mergem acasă, plecăm acum. Imediat. Pentru că te iubesc…

O sărută din nou.

— Și vreau să fii fericită…

Încă o sărutare furată.

— Deci spune-mi, ce vrei să facem…?

Lauren se uită la el, apoi la cortul ridicat cu grijă. Matteo îl cumpărase în weekend – un cort de patru persoane ridicol de scump – și de-atunci abia aștepta să-l încerce. Entuziasmul lui fusese evident – era ca un băiețel care merge în tabăra pentru cercetași –, ceea ce îi plăcuse și o mișcase. Matteo făcuse așa de multe pentru ea, sacrificase așa de multe ca s-o pună din nou pe picioare, că era minunat să-l vadă făcând și ceva pentru el. Nici chiar vremea îngrozitoare nu-i stricase dispoziția. Turna cu găleata, dar Matteo era ud fleașcă și fericit, după ce promisese că o să-și smulgă hainele de pe el – și de pe ea – imediat ce intră în cort.

— Bine, doar de data asta, cedă ea fără tragere de inimă. Dar data viitoare mergem într-un *city break…*

— Pe cuvânt de cercetaș, zise Matteo făcându-i cu ochiul și desprinzându-se ca să-și termine treaba.

Lauren n-avea de ales, în pofida frigului și a ploii. Matteo s-ar fi ținut de cuvânt, ar fi strâns bagajele pe loc dacă ar fi insistat. Dar cum ar fi putut să-i facă așa ceva, după tot ce făcuse el pentru *ea*! O salvase, n-aveai cum să pui problema altfel. De multe ori se detestase sincer și totuși acum era cu un bărbat care o iubea, care o sprijinea, care *credea* în ea. Era amețitor și înduioșător, și aproape că o făcea să creadă că finalurile fericite erau posibile. Și de aceea era dispusă să-și înăbușe presimțirile și să petreacă o noapte cu el în pădure. Probabil că n-avea de ce să fie așa de temătoare și de negativă.

Probabil că până la urmă totul avea să fie în regulă.

37.

– Ești sigură că ești bine?

Helen stătea pe vine lângă Charlie, care se adăpostise sub un copac, înfășurată în haina lui Hudson. Fusese în sfârșit eliberată din capcana de animale, dar fălcile metalice lăsaseră urme. Avea piciorul învinețit rău și era vădit afectată. Helen n-o mai văzuse niciodată așa de palidă.

— Sunt bine, serios.

— Ajung imediat și paramedicii. O să te ducă la South Hants pentru un control, după aia mergi direct acasă.

— Am zis că sunt bine…

— Abia poți să mergi, Charlie. Și ai tras o spaimă urâtă, așa că asta nu-i o rugăminte. Ai nevoie de timp ca să te refaci.

Helen era fermă, dar sentimentul de vinovăție nici n-o lăsa să fie altfel. Din informațiile inițiale despre întâlnirea cu Martin, Charlie scăpase la mustață.

— Fără discuții, te rog.

Charlie încuviință, recunoscătoare pentru preocuparea lui Helen, care o bătu cu afecțiune pe umăr înainte să se ridice și să traverseze poiana către colibă. Le spusese celorlalți din echipă să nu atingă nimic – Meredith urma să ajungă curând – și-l trimisese să caute prin pădure după fugar. Probabil că plecase de mult, dar dacă reușeau să-și dea seama în ce direcție o luase, poate că și-ar fi putut relua urmărirea. Sincer vorbind, nu mai avea nimeni energie sau chef de-așa ceva, dar trebuia să încerce.

Helen se opri în prag și cercetă cu privirea construcția impresionantă făcută de Martin. Fără ciment, fără oțel, fără cărămizi – niciun fel de material artificial. Cadrul de lemn și acoperișul erau susținute pe stâlpi făcuți numai din lut, oferind un cocon perfect, impermeabil. Coliba avea mici deschizături pentru ferestre, acoperite cu piei de animale, care puteau fi trase ca să lase să intre lumina și aerul. Era un decor atrăgător, dar era și mai impresionantă pe dinăuntru. Când intră, remarcă amenajările și mobilierul. Într-un colț era baia, care părea din lemn, și un pat solid în alt colț. Helen se duse spre el și încercă salteaua, surprinsă să constate că era făcută din frunze bătătorite. Clătinând din cap în fața ingeniozității, cercetă și restul bunurilor lui Martin – fructe de

pădure conservate în borcane, pături din lână nedărăcită și câteva volume pe teme de ecologie, acum maronii și uzate –, după care se întoarse către cea mai impresionantă modificare. În spatele colibei, lângă peretele din fund, era o groapă adâncă. O piele de animal, care probabil că o acoperise, fusese dată deoparte, permițându-i să se aplece și să privească în abis. Groapa era de fapt gura unui tunel, care fusese bine excavat. Înalt, larg, susținut de pari de lemn, era destul de mare ca să permită fuga unui bărbat de peste 1,80 m.

Martin se așteptase să vină acest moment și își făcuse planuri în consecință. Eleanor Brown considerase că fostul ei iubit își pierduse mințile, dar această gândire strategică sugera altceva. Violent, haotic, nechibzuit poate, dar Martin era evident un adversar alunecos și periculos, care n-avea să fie prins în liniște. În pofida prezenței masive a poliției în pădure, reușise să le scape.

În timp ce se uita de jur-împrejurul sălașului spartan, Helen simți din nou apăsarea eșecului lor. Avuseseră dreptate să caute în pădure, dar asta era tot ce se putea spune despre operațiunea din această dimineață. Fuseseră încălcate protocoalele, un polițist fusese pus în pericol și ce realizaseră? Aici nu se afla niciun trofeu al crimei lui Martin și nicio dovadă evidentă care să facă legătura cu uciderea lui Campbell. Nicio urmă de arbaletă. Cel mai rău, nu era nici vreo urmă a lui Martin.

Chiar în momentul ăsta era în libertate, ascunzându-se în pădure, pregătit să lovească din nou.

38.

Rămase nemișcat, cu tot corpul încordat. Urmăritorii erau aproape, atât de aproape încât mai că-l puteau atinge dacă întindeau mâna.

Se blestemă pentru cât de prost fusese. Se distrase așa de tare cu Brooks, că rămăsese orb la pericolul în care se afla. Nu fusese o cacealma când femeia îi spusese despre ceilalți polițiști, pentru că vreo șase dăduseră năvală în poiana *lui* după doar câteva clipe. Din fericire, avea reacțiile încă rapide, iar prudența lor îi dăduse suficient timp să fugă.

Profitând de avansul pe care-l câștigase, o luase la fugă pe cărări doar de el știute, schimbând des direcția ca să-i inducă în eroare pe urmăritori. Dar habar n-avea câți erau, nici dacă nu risca să dea peste un al doilea grup de polițiști. Așa încât, cu prima ocazie puse capăt șarjei grăbite prin tufișuri. Trăise în pădurea asta suficient ca să fi identificat o mulțime de ascunzători, memorându-le pentru ziua când urma să aibă nevoie de ele. Acum se bucură de prevederea lui, cățărându-se în scoarța unui copac putrezit care căzuse cu mult timp în urmă și fusese colonizat de plante forestiere. Se ghemui în scorbură, trăgând niște frunze pe lângă el. Și apoi așteptă.

La început, nu veni nimeni. O vreme, îndrăzni să creadă că polițiștii renunțaseră la urmărire. Dar apoi auzi zgomote. Voci șoptite, tropăituri, pârâitul stațiilor. Și apoi apărură încet-încet – un grup de polițiști, patru, poate cinci, înaintând constant.

Scrutau pădurea din priviri, scotoceau pământul de pe jos, dădeau deoparte tufișurile, ba chiar aruncau priviri și spre frunzișul copacilor. Păreau încordați, ca și cum s-ar fi temut de un atac. O parte din el ar fi fost încântată să le facă pe plac, dar n-avea șanse și mai avusese parte de brutalitatea poliției. Așa că rămase unde era, privind și așteptând.

Grupul era la doar câțiva pași de ascunzătoarea lui. Dacă s-ar fi întors să cerceteze frunzișul, cu siguranță l-ar fi găsit. Dar rămaseră prinși într-o discuție serioasă, dezbătând ce au de făcut în continuare. Unul dintre ei se mișcă, întorcându-se în direcția lui. Martin închise încet ochii. Era îmbrăcat în verde și maro, culori împrumutate din pădure, și era camuflat perfect pentru mediul lui. Dar albul ochilor tot îl putea trăda, așa că ținu pleoapele strânse. Își auzea răsuflarea, își auzea bătăile inimii – ambele păreau

amplificate monstruos. Însă își păstră calmul, își ținu respirația și fu răsplătit de sunetul pașilor care se îndepărtau.

Ținu în continuare ochii închiși, imaginându-și cum se pierde în chiar urzeala pădurii. În timpul ăsta, simți un val de forță, de încredere. Urmăritorii lui n-aveau nicio afinitate cu pădurea, nicio idee cum s-o stăpânească. El avea și o s-o folosească în avantajul lui, confundându-se cu desăvârșire cu mediul.

Pădurea îi era cămin de multă vreme. Iar acum avea să fie mântuitorul lui.

39.

Meredith Walker se înfioră când privi în jur. Văzuse multe scene neobișnuite de-a lungul carierei, dar nimic care să semene cu asta. Cerul înnorat încă îi mai scuipa, apa căzând greoaie pe frunzele îmbibate, iar temperatura scăzuse mult odată cu lăsarea serii. Își dădu seama că era îmbrăcată prea subțire pentru misiunea asta: echipamentul ei o proteja de umiditate, dar nu și de frigul tot mai pătrunzător.

Soarele coborâse sub linia orizontului, așa că trebuiseră să instaleze lămpi cu arc ca să lumineze poiana. Razele strălucitoare aruncau peste tot umbre ciudate – pădurea care arăta de obicei așa de frumos părea sinistră și amenințătoare în noaptea asta. Picuratul neîncetat al ploii, foiala din tufișuri, țipetele de bufniță care se auzeau din când în când – toate astea nu făceau decât să sublinieze senzația de izolare a lui Meredith. Mai erau și alți polițiști în zonă, dar ea se simțea foarte mică în seara asta, ca și cum ar fi fost înconjurată din toate părțile de ceva puternic și răuvoitor.

— Cum merge?

Deși în mod normal nu hărțuia niciun coleg, Graham Ross se mișca neobișnuit de încet azi. Îi plăcea să facă lucrurile temeinic, amintind oricui îl asculta că detaliile te omoară, dar după mintea ei acum zăbovea inutil, trăgând cadru după cadru cu nefericitul animal.

— Doar câteva mai am, răspunse el fără să ridice privirea, ocolind calul ca să găsească un unghi mai bun.

Meredith își înăbuși un oftat și îl privi făcându-și treaba. Într-un târziu, se întoarse către ea, cu un rânjet larg pe chip, și își strânse camera.

— E-al tău.

Meredith se bucura că mai putea rămâne cineva bine dispus. Spre deosebire de el, ea se apucă de treabă cu inima grea. În mod normal, nu era domeniul ei, dar n-aveau niciun veterinar angajat, așa că-i revenea sarcina să preleveze probele. Își puse mănuși de latex și îngenunche lângă cal. Solul se înmuiase considerabil în ultimele câteva ore și genunchii i se afundară în pământ, înghițiți de noroiul lacom. Nu-și făcea probleme că ar altera locul faptei – prima cercetare nu dezvăluise urme de pași, ceea ce nu era surprinzător, ținând cont că animalul trebuie să fi fost ucis cu câteva zile în

urmă, când încă era cald și pământul era uscat. Nu găsise nici petice de țesături, obiecte aruncate sau exerciții vizibile, așa încât cele mai interesante indicii se aflau fără îndoială *în interior* – cele trei săgeți de arbaletă care ieșeau din crupa dreaptă a calului.

Ideea că ar fi putut face cineva așa ceva era greu de crezut. Meredith avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru animale și călărise mult în copilărie. Ce om poate să se aplece peste un cal și să mai tragă încă două săgeți? Animalul trebuie să fi fost deja foarte chinuit – buimăcit și în agonie –, dar nu i se arătase niciun fel de milă. Ce stimulare puteai simți din așa ceva? Din măcelărirea deliberată a unei ființe așa de dulci și frumoase?

Înăbușindu-și dezgustul, Meredith își strecură degetele în rană. Ruptura însângerată scoase un șuierat ușor, iar ea o deschise mai mult, pipăind în interior. Vârfurile degetelor urmară în adâncime traseul săgeții, până găsiră vârful. Era zimțat, cum se așteptase, și avu nevoie de toată forța ca să-l scoată. Calul intrase deja în rigiditate cadaverică, iar carnea rece strângea săgețile brutale. Meredith lucră metodic, cu răbdare, având grijă să nu se zgârie în marginile tăioase. În cele din urmă, avu o pârghie suficientă ca să tragă săgeata din rană și s-o pună într-o pungă pentru probe. Se opri și se îndreptă, îndepărtându-se de cal ca să ridice săgeata în lumină.

Era din fier, cu o suprafață inegală și zgrunțuroasă. Deși era greu de spus cu sângele care o acoperea, părea să fie artizanală, probabil topită din diverse surse, ținând cont de crestele și protuberanțele de pe corpul și vârful săgeții. Mai mult, forma săgeții îi era familiară. Un cap ascuțit și subțire, apoi câte un cârlig curbat pe fiecare parte, inegale ca lungime și formă. Îl întărea convingerea că nu era opera unui muncitor în fabrică. Aveau să mai facă teste și în laborator, dar în mintea lui Meredith nu exista nicio îndoială că săgeata era la fel cu cele folosite cu două zile în urmă în atacul asupra lui Tom Campbell.

Înfiorată, Meredith privi în jur. Părea improbabil, dar era adevărat. În pădure pândea ceva malefic. Cineva crud și nemilos. Cineva care se afla încă în libertate. Aruncă o privire prudentă către pădurea întunecată și se apucă de treabă, abia așteptând să încheie investigația.

Brusc, era foarte nerăbdătoare să se afle oriunde în altă parte, numai aici nu.

40.

– Ce naiba s-a-ntâmplat?

— A fost greșeala mea prostească, minți Charlie repede. Urmăream un suspect și am călcat într-o vizuină de iepure.

— O vizuină de iepure a făcut *așa ceva*?

Steve arătă spre bandajul înfășurat pe gamba lui Charlie. Abia se întorsese de la spitalul South Hants și, deși îi spuseseră că e în regulă, piciorul bandajat generos era impresionant. Era întinsă pe pat, iar Steve stătea lângă ea.

— Abia poți să mergi.

— E doar scrântită rău. Și foarte jenant, răspunse Charlie curajoasă, adăugând și cea mai bună tentativă de zâmbet în timp ce-și schimba poziția.

— Pe cine urmăreați?

— Nu pot să spun.

— Era periculos?

— Potențial, dar mai erau și alții cu mine, așa că nu era o problemă.

Charlie detesta să-l mintă pe Steve, dar știa că ar fi luat-o razna dacă ar fi știut cât de gravă fusese situația. Oare Martin avusese de gând să-i facă rău, chiar s-o omoare? Sau se jucase doar cu ea? Charlie nu știa și, sincer, nici nu voia să se gândească. Avusese o oră sau două să se calmeze la urgențe, dar tot se simțea zguduită de experiență, revăzând tot timpul în minte amenințările lui Martin. Imaginea feței lui schimonosite era greu de alungat.

— Și acum? Îți iei liber?

— O să văd cum mă simt dimineață.

După reacția lui, Steve își dădea seama că era dus de nas și Charlie o să găsească o cale să ajungă la serviciu. Era pe punctul să-i răspundă când discuția fu întreruptă de apariția Jessicăi, care strângea la piept niște jucării de pluș.

— Hei, de ce ești trează? o luă ea la rost cu blândețe.

— Ți-am adus ursa maronie și ursulețul, răspunse Jessica sec. Ca să te ajute să dormi.

Charlie simți cum o copleșește un val de emoție. Minimalizase importanța rănii în fața lui Steve și a Jessicăi, prezentându-se drept victima propriei prostii, dar fiecare în felul lui fusese îngrijorat când o văzuse cum intrase

șchiopătând pe ușă, încercând să-și înăbușe durerea. Adevărul era că, în ciuda analgezicelor puternice pe care i le dăduseră, piciorul tot o durea ca naiba și zvâcnea cu furie sub bandaj.

— Foarte frumos din partea ta, scumpo.

Jessica zâmbi și-i întinse ursuleții, apoi trase plapuma.

— Hei, ce-i asta?

— Vreau să dorm cu tine în noaptea asta.

— Ai patul tău.

— Dar vreau…

Charlie șovăi, aruncându-i o privire lui Steve, care ridică din umeri, lăsând-o pe ea să hotărască. Jessica trebuia să doarmă în patul ei – asta era regula. Să cedeze acum, capitulând în fața tiraniei coșmarurilor, ar fi fost o greșeală majoră. Și ar fi durat zile întregi, poate chiar săptămâni, până s-o îndrepte. Însă nu putea suporta încă o noapte de țipete, cel puțin nu după tot ce se petrecuse azi.

— Doar de data asta, se înduioșă Charlie, lăsând-o pe fetița de patru ani să se ghemuiască lângă ea.

Știa că dă dovadă de slăbiciune și că o să regrete – rareori era odihnitor un somn cu trei oameni într-un pat. Însă în noaptea asta era dispusă să facă o excepție.

În noaptea asta voia să-și țină *strâns* în brațe copilul.

41.

Privirea nu i se desprinse nicio secundă de ea cât traversă încăperea. Helen se opri puțin să discute cu Ellie McAndrew, apoi se întoarse către restul echipei.

— Vă mulțumesc tuturor pentru azi. Am apreciat mult ce ați făcut, și eu, și, bineînțeles, detectivul-sergent Brooks. Ar trebui să revină alături de noi în bună regulă mâine și o s-o luăm de la capăt. Mulțumesc.

Hudson coborâse privirea, dornic să nu fie surprins uitându-se la ea. Însă acum, când Helen se ducea grăbită către birou, ridică din nou ochii, privindu-i silueta zveltă care dispărea, până nu se mai văzu deloc.

— Restul puteți pleca, zise el, când se închise ușa biroului. Pot să mă descurc eu cu orice mai apare.

Polițiștii mormăiră mulțumiri și începură să-și strângă lucrurile. Joseph Hudson voia să pară generos – era conștient cât de obosiți, uzi și înfrigurați erau toți –, dar era dornic și să sublinieze că el era la comandă când Helen și Charlie aveau alte treburi. Învățase din experiență că era important, ca detectiv-sergent nou, să se impună cu blândețe, dar repede, ca să transmită că n-o să se lase manipulat sau trecut cu vederea. Era unul dintre motivele pentru care rămăsese așa de târziu în ultimele seri – nu se punea problema să fie el veriga slabă.

Însă mai exista un motiv pentru strădaniile lui. În timp ce echipa pleca, Hudson își îndreptă din nou atenția către computer. În timpul zilei, n-avusese timp pentru cercetări personale, în parte din cauză că avusese mult de lucru și în parte din cauza riscului de a fi prins. Însă după program era altceva. Mări fereastra și se uită la rezultatele căutării. O listă lungă de operațiuni, toate cu același comandant. Era uluit că Helen Grace condusese atâtea operațiuni complexe, însă rapoartele seci o confirmau, subliniind eroismul, altruismul și dedicarea de care dăduse dovadă în timp ce le dusese la bun sfârșit.

Rapoartele voluminoase despre investigația în cazul morții lui Jake Elder, Max Paine și May Fawcett erau interesante în mod special, nu doar pentru ce dezvăluiau despre viața privată a lui Helen, ci și pentru că aduceau la lumină complexitatea relației pe care o avea cu singura ei rudă în viață – Robert Stonehill, care zăcea acum în închisoarea Winchester. Oare ura lui era la fel

de puternică? Oare găsise ea vreodată puterea să-l ierte? Mai țineau legătura? Întrebări, întrebări, întrebări…

Rapoartele poliției erau scrise în stilul sec oficial și, în timpul sesiunilor lui de lectură la ceas de seară, Hudson renunțase de multe ori la baza de date a poliției în favoarea Google. Articolele pe care le găsise erau mult mai senzaționale și antrenante – „Detectivul-inspector și dominatorul”, „Iadul din pușcărie al detectivului”, „Douăzeci și patru de ore de masacru în Southampton” –, dar adevărul este că știa pe dinafară toate detaliile. Se străduise să se pregătească sârguincios pentru interviul cu Helen, în caz că-l aborda direct în legătură cu cazurile ei din trecut, ca să vadă dacă-l putea intimida sau îl putea pune în încurcătură, ori pentru cazul în care devenea clar în cursul interviului că există zone pe care voia în mod special să le *evite*. În cele din urmă, se dovedise că meritase pregătirea – interviul mersese fără probleme, iar el obținuse postul după care tânjea –, însă asta însemna și că acum căutarea i se părea repetitivă.

Continuă să sape, încercând toate variantele numelui ei, și cel real, și cel adoptat, dar și combinând cuvinte-cheie legate de trecutul ei personal și profesional. Însă de fiecare dată dădea peste un zid și era direcționat către articole pe care le citise de zeci de ori. Mai erau și alte surse de informații care s-ar fi putut dovedi rodnice, însă erau aliați apropiați ai lui Helen – detectivul-sergent Brooks și, după toate zvonurile, inspectorul-șef Simmons – și era puțin probabil să vorbească deschis cu el. Ceea ce însemna că nu putea decât să cearnă informații și să spere, învârtindu-se în cercuri tot mai strânse.

Era momentul să plece, știa, dar rămase așezat. Eșecul era ceva nou pentru el și îi provoca emoții complexe. Vânătoarea lui era insistentă, încăpățânată, însă prada continua să-i scape. Dacă detectivul-inspector atât de cunoscut voia sincer să rămână o enigmă, se descurca fără nicio îndoială de minune. Evident că nu putea controla ce scriau alții despre ea, dar își păzea cu mare grijă intimitatea. Niciun status pe Facebook, nicio postare pe Twitter, ba chiar și telefonul mobil părea să nu fie înregistrat – o încălcare a regulilor poliției, pe care superiorii păreau s-o treacă fără probleme cu vederea. Hudson nu mai văzuse niciodată așa ceva. Nu lăsase *nicio* urmă, online sau în viața reală, iar în biroul ei se aflau doar dosare de lucru și distincții oficiale. Ceea ce îl frustra, îl intriga și, ca să fie sincer, îl și excita un pic.

42.

Helen rămase în biroul ei, cu ușa închisă și jaluzelele trase.

În mod normal, lăsa ușa deschisă, ca să încurajeze afluxul firesc de informații, însă în seara asta trebuia să se gândească. Biroul înghesuit era refugiul ei, un loc unde să se retragă când avea nevoie de puțină liniște în mijlocul furtunii. De multe ori, Charlie venea cu ea să cearnă printre piste și să-și treacă în revistă progresele, dar Charlie era acasă după ce-i dăduseră liber medicii din spital. O vânătaie urâtă, poate chiar și o entorsă ușoară, dar nu era ceva care s-o împiedice să se întoarcă la lucru. Helen se bucura – avea senzația descurajantă că ancheta o lua razna rău.

Lângă un dosar de pe birou era ascuns pe jumătate un pachet de Marlboro Gold. Helen era tentată să-l ia și să iasă în curte. Dar încerca să fumeze mai puțin și era hotărâtă să nu încoroneze o zi dezastruoasă cedând tentației. Charlie avea să fie bine, ceea ce era o binecuvântare, dar în afară de asta, lucrurile n-ar fi avut cum să meargă mult mai rău. E drept, descoperiseră ascunzișul lui Martin – câinii polițiști îi luaseră urma și acum erau două unități canine care scotoceau pădurea în căutarea lui –, însă el era încă în libertate, iar instinctul îi spunea lui Helen că va fi greu de localizat. Era posibil să locuiască în pădure de aproape un an și jumătate, fiind zărit pentru scurt timp și chiar și atunci doar când își dorise el. Mai mult ca oricine, știa cum să dispară în adâncurile pădurii, să-și ascundă urmele, să se confunde cu peisajul. Dacă voia să dispară zile în șir, sau chiar săptămâni, ce șanse aveau ei să-l găsească?

Helen se ridică și începu să se plimbe prin birou, furioasă și frustrată. Ajunseseră foarte aproape să-l prindă azi, dar le scăpase printre degete. Se dovedise fără îndoială un suspect imprevizibil și agresiv, însă lui Helen tot i-ar fi plăcut foarte tare să-l aibă în fața ei. Avea de răspuns la multe întrebări – despre comportamentul lui din trecut, despre motivele pentru care dispăruse în pădure și, bineînțeles, despre capturarea lui Charlie. Helen își dorea din tot sufletul să știe cum s-ar fi justificat.

Nu exista niciun dubiu, Nathaniel Martin *era* un suspect bun pentru uciderea lui Tom Campbell. Mai atacase Woodland View și înainte – Charlie confirmase reacția lui puternică când menționase campingul – și dovedea un

comportament instabil, violent, chiar irațional, ducând de unul singur război împotriva celor care pângăreau Mama-Natură. Era un om priceput să trăiască folosindu-și ingeniozitatea și producând orice avea nevoie din ce găsea în jur. E adevărat că prefera materialele naturale, dar în tabăra lui se găseau și obiecte din fier – oale de gătit, tacâmuri – și nu era chiar exclus să fi putut topi unele dintre ele ca să producă o armă letală.

Și totuși existau lucruri care o puneau în încurcătură, lucruri care contraziceau ipoteza vinovăției lui. După spusele lui Charlie, Martin avusese ocazia să-și mărturisească păcatele, dar n-o făcuse, deși ea se afla cu totul la mila lui. Mai mult, nu exista nicio dovadă concretă că arma crimei s-ar fi aflat la el. Sigur, era posibil s-o fi luat cu el, împreună cu săgețile nefolosite, dar dacă își producea singur armamentul, n-ar fi fost de așteptat să găsească la colibă unelte sau ceva resturi rămase după ce le făcuse?

Evident, ar fi putut fi în altă parte, însă Martin nu era nomad – construcția taberei durase multă vreme, iar borcanele cu fructe conservate, „baia” bine dotată și patul confortabil indicau că locuia acolo de ceva timp. Și atunci, unde erau dovezile meșteșugului lui letal?

Mai mult, calul ucis era cel care o îngrijora pe Helen. Martin avea un trecut plin de violență și n-avea nicio problemă să ucidă ca să aibă ce mânca – iepurii morți și hermelinele înfipte în pari în tabără sugerau că era un vânător eficient. Dar și aici erau probleme. Animalele alea păreau să fi fost prinse în capcană și nu doborâte și, în plus, atacul asupra lor n-avea nimic pervers sau neobișnuit.

Locuitorii din păduri vânau iepuri de secole.

Însă calul era altceva. Martin era hotărât să dea ceasul înapoi – filosofia lui declarată de „resălbăticire” implica o viață cum duseseră strămoșii noștri din epocile preindustriale. Practic, asta însemna să te adaptezi la natura pădurii, să-i urmezi exemplul, să mănânci ce ți se oferă – fructe de pădure, ciuperci, legume, tuberculi și ierburi – și să vânezi ce era în plus, câte un iepure, pasăre sau veveriță. Caii făceau parte din urzeala pădurii, erau parte din ritmul ei firesc, regenerativ, iar ce pășteau ei ici și colo asigura un serviciu natural de curățenie care menținea sănătatea pădurii. Să ataci un cal însemna de fapt să-i *faci rău* Mamei-Natură și contrazicea doctrinele esențiale ale filosofiei lui Martin.

Viziunea lui asupra lumii impunea să recoltezi ce-ți trebuia ca să supraviețuiești. Profanarea sau distrugerea fără discriminare nu făceau parte din lexiconul lui. Uciderea calului nu servea niciunui scop – nu fusese luată

nici carne, nici piele, iar copitele, dinții și părul din coadă erau neatinse. Era un membru inofensiv și util al comunității din pădure, deci ce rost ar fi avut să-l ucizi?

Poate că Martin folosise caii ca să-și perfecționeze calitățile de vânător. În definitiv, să ucizi o ființă umană era cu totul altceva decât să prinzi iepuri în capcane. Varianta asta i se părea mai logică lui Helen. Calul ar fi fost atunci țintă de exercițiu, poate chiar o etapă necesară pe calea către crimă – Martin își testase curajul ucigând un cal înainte să meargă mai departe și să ia viața unui om. Totuși, ce știa Helen despre convingerile și credințele lui Martin o punea pe gânduri. Martin mersese cu siguranță prea departe, dar prezența lui permanentă în pădure și discuția cu Charlie sugerau că era la fel de convins de importanța protejării Mamei-Natură.

Și atunci, aveau dreptate să creadă că Nathaniel Martin era făptașul lor? Sau era posibil ca pentru crima asta cumplită să fie responsabil ceva și mai sinistru, ba chiar mai malefic?

43.

– Te rog, Doamne, lasă-mă să mă trezesc. Te rog, Doamne, lasă-mă să mă trezesc…

Repeta mantra fără suflare, rugându-se să fie aruncată afară din acest coșmar oribil. Să se întoarcă în cortul ei, înapoi la Matteo… Dar când deschise ochii, era tot în iad.

Lauren se înfioră, strângându-și brațele în jurul ei. Era înghețată bocnă, avea tricoul și șortul îmbibate de ploaie și era copleșită de groază. Închise din nou ochii și suspină încet, disperată.

De ce i se întâmpla așa ceva? Ce se întâmpla? Petrecuse o seară plăcută cu Matteo, apoi ațipise. Doar ca să se trezească, înghețată și năucită, în beznă. La început, crezuse că le fusese luat pe sus cortul. Însă apoi își dăduse seama că era în inima pădurii, înconjurată din toate părțile de copaci falnici și vegetație abundentă. Îl strigase pe Matteo – o dată, de două ori, de trei ori –, dar degeaba, întâi îi răspunsese tăcerea, iar foșnetul ușor al vântului fusese singurul însoțitor al tulburării ei. Apoi auzise pași.

Se întorsese, oftând ușurată și sperând să-l vadă pe Matteo. Însă priveliștea care o întâmpină îi îngheță sângele în vine. O siluetă înaltă, cu glugă, venea direct către ea.

Abia îi distingea conturul în beznă – silueta era perfect camuflată – și nu-i putea vedea chipul. Însă știa cu certitudine absolută că avea de gând să-i facă rău.

— Fugi.

Ordinul fusese răstit. Imediat, se întorsese și fugise, nimerind direct în cel mai apropiat tufiș. Spinii îi sfâșiară brațele și coapsele, dar nu luă în seamă usturimea cumplită, mergând mai departe, și mai departe, și mai departe. Habar n-avea de ce fugea, nici de cine fugea, însă instinctul îi spunea că orice ezitare i-ar fi fatală. *Trebuia* să scape.

Dar cum ar fi putut? Când habar n-avea unde e, nici în ce direcție s-o apuce? Pădurea părea s-o încolțească – de câte ori țâșnea într-o parte, ajungea la un zid compact de vegetație. Țâșnea în altă direcție, se împiedica de vreun obstacol ascuns sau îl zărea pe *el*, mergând fără zgomot în urma ei.

Își înghiți groaza și se strădui în continuare, agățându-se de frunziș,

croindu-și o cale înainte. Însă trupul părea să se revolte împotriva ei – capul îi bubuia, avea gâtul uscat, plămânii erau însetați după oxigen. Era în formă și sănătoasă, deci de ce se simțea așa de rău? Asta-ți făcea groaza?

Împleticindu-se prin tufăriș, zări o potecă în față și țâșni către ea. Imediat, piciorul drept lovi ceva rigid și simți cum cade. Se ghemui pe jos, iar capul lovi cu putere pământul, în timp ce genunchiul îi fu străbătut de o durere violentă. Șocată, năucită, se uită în jur – și descoperi că se împiedicase de o rădăcină de copac, zdrelindu-și în cădere genunchiul stâng de unul dintre tentaculele lemnoase aflate la suprafață.

Îi dădură lacrimile în timp ce trupul îi fu cuprins de agonie și simți cum i se face greață și devine tot mai slăbită. Chiar și așa, se trezi ridicându-se împleticit în picioare și șchiopătând mai departe, hotărâtă să nu se oprească. Cu fiecare pas, încerca să meargă mai repede, fără să ia în seamă protestele genunchiului, străduindu-se să avanseze prin beznă.

Dar și el era aproape, îl simțea. Recuperase din distanță, poate că acum chiar își pregătea atacul. Cu toată spaima ei, Lauren simți că trebuia să știe. Voia să se poată apăra și, poate, dacă Dumnezeu era de partea ei, să păcălească moartea. Întinse gâtul și se uită peste umăr, în timp ce mergea clătinându-se.

Era la mai puțin de 10 metri de ea. Silueta, care fusese învăluită în întuneric, era luminată acum de luna care ieșise din nori. Lauren încetini și mai mult, disperată să afle cine era urmăritorul. Avea haine verde-închis, poate chiar negre, și lucioase, care reflectau lumina lunii. Gluga era făcută din același material, însă pe Lauren o interesa ce era în interiorul ei. Cine *era* individul?

Privind în neant, Lauren icni, cuprinsă de nedumerire și groază. Vânătorul n-avea chip omenesc. Nu distingea niciun fel de trăsături, în afară de doi ochi imenși, ca niște felinare.

— Te rog, nu…

Era cuprinsă de groază. Ce era chestia aia? Vreun spirit malefic? O umbră ridicată din iad ca s-o tortureze? Convinsă acum că era blocată într-un coșmar real, merse mai departe, disperată să mărească distanța dintre ea și urmăritor. Însă disperarea îi ucidea speranța, iar teama îi copleșea voința de a supraviețui. Era vânată de ceva monstruos, de ceva ireal.

Și se aștepta s-o ajungă moartea din clipă în clipă.

44.

Apăsă accelerația și porni vuind pe drumul pustiu.

După o zi grea, Helen voia să se îndepărteze de Southampton Central. Nu dorința de a se întoarce acasă o îmboldea – aceleași întrebări fără răspuns ar fi sâcâit-o și acolo –, ci setea de viteză. Când era asaltată din toate părțile, Helen recurgea uneori la durere ca să-și omoare anxietatea, dar alteori opta pentru adrenalina pe care nu i-o putea da decât viteza. Acum era târziu și drumurile erau pustii, oferindu-i cale liberă.

Când plecase din centrul de comandă, o sunase pe inspectorul-șef Simmons. Fusese util s-o pună la curent, însă discuția nu-i domolise temerile și nici n-o ajutase să avanseze, așa că până la urmă se îndreptase către parcarea pentru motociclete. În scurt timp, se afla pe centură, aplecată ca să înfrunte vântul șuierător și înclinându-se în curbe. Mersese prima dată cu motocicleta când avea 15 ani – după 30 de ani, tot îi mai dădea un fior.

Însă nu era nesăbuită, nici obsedată de viteză. Își forța motocicleta și trupul, dar controla tot timpul situația, riscându-și doar propria viață în timp ce gonea pe drum. Avea simțurile în alertă, verificând permanent drumul din față, dar și ce se afla în spate. Iar acum, când se uită pentru a enșpea oară în oglinzi, observă ceva.

Pe drum gonea o motocicletă, la vreo 100 de metri în urma ei. Nu era acolo când verificase cu câteva secunde în urmă, iar ea nu mai încetinise de ceva vreme la stopuri, deci motociclistul mergea probabil într-un ritm drăcesc. De ce gonea așa de tare? Și încotro se îndrepta cu așa viteză? Intrigată, Helen reduse viteza, trăgându-se ușor spre stânga ca să-l lase s-o depășească.

Spre surprinderea ei, motocicleta încetini, rămânând la o distanță sigură de ea. I se încordă imediat tot trupul. O urmărea? Reduse și mai mult viteza, cu ochii lipiți de oglinzi. Motociclistul reacționă, copiindu-i mișcările și transmițându-i tot ce avea nevoie să știe – mai puțin *cine* o urmărea și de ce.

Avea nervii întinși. Fusese urmărită de prea multe ori ca să nu fie vigilentă. Dar nu putea face mare lucru până nu știa cu ce-are de-a face și nici nu-i plăcea ideea că este prada altcuiva, așa încât, luând o hotărâre instinctivă, frână brusc.

Își luă prin surprindere urmăritorul, care trecu pe lângă ea, înainte să încetinească. Dar era prea puțin și prea târziu. Motocicleta era un model popular, fără nimic deosebit, însă Helen recunoscu casca și îngerul înaripat distinctiv de pe lateral. Era Joseph Hudson.

Mintea îi gonea nebunește. Din câte își aducea aminte, stătea în partea asta a orașului, așa că putea exista o explicație nevinovată pentru prezența lui aici. Poate că rămăsese în urmă fiindcă nu voia să depășească viteza legală în fața noii lui șefe sau pentru că voia să nu fie recunoscut, de teamă că o să pară că o urmărea.

Însă Helen nu era convinsă de niciuna dintre aceste explicații. N-o urmărise ca s-o intimideze, nu venise peste ea, încercând s-o dea deoparte din drum. Nu, urmărirea avea ceva precaut, chiar un pic timid. O controla de la distanță? Poate, dar dacă așa era, era o urmărire stângace. Și atunci, ar fi trebuit să-l vadă? Oare chipeșul detectiv-sergent flirta cu ea?

Oricât de nepotrivit ar fi fost, Helen spera că asta era și nu ceva mai sinistru – amintirile cu Robert Stonehill erau încă proaspete. Oricum, n-avea să fie obiectul pasiv al atenției lui – nu jucase niciodată până acum după regulile altcuiva.

Încetini și mai mult, aproape oprind și apoi, când și Hudson făcu la fel, apăsă din nou accelerația. Motocicleta ei țâșni înainte, acul mișcându-se nebunește pe vitezometru când ajunse la 60 km/h, apoi la 100 și apoi la 130. În timp ce motorul vuia, aruncă o privire peste umăr. Hudson reacționase la mișcarea ei bruscă, dar prea târziu.

Cursa se încheiase.

45.

Lauren se avântă în pădure, fără să mai îndrăznească să se uite în urmă, sperând că elanul ei neabătut ar putea-o feri de rău. Știa că era tot în urma ei, îl auzea înaintând când trecea prin tufișuri, dar, minunea minunilor, ea încă era în viață. Genunchiul zvâcnea cumplit, dar în ultimele câteva minute găsise o cale să facă față, ignorând durerea când o luă din nou la fugă.

Îi ardeau plămânii, abia respira, dar trăgea tare. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul și putea să evite mai bine capcanele presărate în cale. Nu se mai gândea la cine îi face așa ceva sau de ce, voia doar să trăiască, să fie din nou cu Matteo. Adunându-și toată energia, țâșni mai repede, îndrăznind să spere. Oare îl surprinsese pe urmăritor cu energia și hotărârea ei? Era posibil chiar să fi mărit distanța dintre ei? Gândul o îmboldi mai departe și sări cu ușurință peste un buștean căzut, aterizând elegant de cealaltă parte.

Se simțea aproape isterică, ba chiar un pic euforică. Știa că era rănită – tălpile picioarelor erau lipicioase și o dureau, fără îndoială ferfenițite de spinii căzuți pe pământ, dar nu-i păsa. Avansa, străbătea pădurea, mergea înainte și tot înainte. Din senin, simți brusc că ar putea continua veșnic, că ar putea depăși pe oricine, că ar putea *supraviețui.*

Și atunci o zări. Lumină în față. Miji ochii, temându-se că simțurile o înșelau. Dar nu încăpea nicio îndoială, pădurea se rărea. Simți un val de speranță. Dacă putea ieși din bezna asta nenorocită, poate că ar putea găsi un drum, ar putea face semn vreunui șofer, ar putea da peste o casă unde să se adăpostească.

Nu mai percepea ce era în spatele ei, gonind spre salvare. Era la 12 metri, apoi la 10, apoi la 5. Cu un urlet de triumf, se eliberă din pădurea întunecată, ieșind în fugă pe un izlaz. Un pic mai departe era un zid scund de piatră și goni spre el, cu picioarele țâșnind pe pământul umed. Îl sări cu ușurință și fugi mai departe, cercetând orizontul în căutare de semne de viață.

Însă în timp ce alerga, o cuprinse teama. Nu zărea *nimic* în față. Nicio lumină, nicio siluetă, nimic. Cum era posibil? Instinctul o făcu să încetinească ritmul și după câteva clipe se opri brusc.

O clipă, crezu că s-ar putea să cadă, clătinându-se pe marginea stâncii abrupte. Însă își aruncă greutatea în spate și se îndreptă împleticindu-se. Se

salvase, dar acum i se învârtea capul. Habar n-avusese că a înaintat așa de mult spre sudul pădurii – trebuie să se fi aflat la *kilometri întregi* de camping. Riscă încă o privire peste margine. Panta era cumplită – 30 de metri sau chiar mai mult până la marea agitată, care se lovea cu furie de stânci. Dar care era alternativă?

Se întoarse, știind foarte bine ce avea să vadă. Silueta cu glugă venea spre ea, dar acum nu se mai grăbea. Urmăritorul nu părea nici fără suflare, nici îngrijorat, plutind înspăimântător spre ea, cât se poate de sigur de victorie. Tremurând, Lauren privi în jur, căutând vreo cale de salvare, dar nu exista niciuna. Era prinsă între ciocan și nicovală.

— Te rog…, scânci ea.

Dar știa că n-avea să existe nicio milă. Se răsuci, făcu un pas către marginea stâncii… dar valurile bubuitoare o puseră din nou pe gânduri.

— Te rog…

Vorbea singură, cu lacrimi prelingându-i-se pe obraji, dar știa că n-are niciun rost.

Era momentul să moară.

46.

Alice privea în adâncul ceștii de cafea, cu un presentiment negru. În ciuda soarelui strălucitor din zori, care pătrundea prin ferestrele din podea până în tavan, lichidul întunecat îi oglindea dispoziția. Se simțea greoaie, abătută, pierdută în ceață.

Ce-ar trebui să facă? Era hotărârea corectă? De câte ori credea că a găsit un mod de acțiune, se răzgândea din cauza ezitărilor, a posibilelor capcane care se iveau când își punea sub semnul întrebării planul. O parte din toate astea se datora precauției, ba chiar unei sensibilități pentru sentimentele și bunăstarea fiicei ei, dar o altă parte era lașitate pur și simplu. Se simțea vinovată, îngrozitor de vinovată, nesigură cum să repare lucrurile.

Îi întorsese spatele fiicei ei. N-avea rost să înfrumusețeze lucrurile, asta făcuse. Și deși fuseseră niște circumstanțe atenuante, știa că lumea o judecă. Nu-i zicea nimeni nimic în față, dar toți credeau că un părinte n-ar trebui niciodată să rupă legăturile cu copilul lui, indiferent de situație. O parte din ea simțea la fel, dar dacă ar fi putut și restul lumii să vadă în sufletul ei, dacă i-ar fi *văzut* tumultul, poate că oamenii ar fi fost un pic mai îngăduitori cu ea.

Adevărul este că nu poți să rupi complet legătura cu cineva care e sânge din sângele tău. Odată ce ai purtat sarcina, ai dat naștere copilului și l-ai crescut, există o legătură care nu dispare niciodată, orice s-ar întâmpla. Și, chiar cu tot ce se petrecuse, tot simțea o atracție puternică, avea tot timpul în cap gânduri despre fiica ei înstrăinată, se gândea obsesiv la tot ce suferise, la tot ce s-ar putea să mai sufere *încă.*

De-asta era predispusă la pasele astea întunecate, de-asta se simțea așa de des atât de deprimată. Și de-asta trebuia să facă ceva. Oricât de greu ar fi fost pentru ambele părți, trebuia să facă ceva. Alternativa – să înnebunească încet-încet, zi după zi – era de negândit. Era momentul să ia taurul de coarne, momentul să îndrepte lucrurile.

Se ruga doar să nu fie prea târziu.

47.

– Ce-ar fi să vin cu tine la serviciu?

Charlie nu putu să nu zâmbească, în ciuda durerii.

— Mi-ar plăcea foarte tare, scumpo, dar trebuie să fii un pic mai mare ca să-ți dea cătușe și o legitimație…

Jessica se întunecă la față și începu iar să-și împingă cerealele prin castron.

— Dar uite cum facem. Cam la fiecare șase luni, copiii pot să vină la secția de poliție și să se uite pe-acolo. Poți să cunoști câini de urmărire și să vorbești cu polițiști adevărați. Ce-ar fi să facem și noi la fel?

— Vreau să merg *azi*, insistă Jessica bosumflată.

— Știu și e foarte frumos din partea ta. Dar cred că pot să mă descurc, chiar dacă o să trebuiască să sar într-un picior.

Charlie țopăi de la masă la chiuvetă, sperând să-i smulgă un zâmbet. Dar nu se alese cu nimic, fiind răsplătită în schimb cu o durere ascuțită în susul gambei stângi. Deși putea să calce cu greu pe piciorul rănit, încă era foarte umflat. În sufletul ei, știa că ar trebui să stea acasă și să se odihnească, dar știa și că așa spaimele ei n-ar fi făcut decât să se intensifice.

— Nu vreau să mă duc la școală.

Lui Charlie îi stătu inima.

— De ce, scumpo? E ceva în neregulă? o întrebă și veni șchiopătând către ea.

— Vreau să stau să am grijă de tine.

— Dar ți-am zis că sunt bine…

— Nu vreau să mă duc, insistă Jessica.

— Uite, iubito, știu că e greu. Școala poate fi uneori înspăimântătoare – cu toți copiii ăia mari, cu fețele alea noi. Dar profesorii sunt drăguți și…

— Nu-mi place de ea.

— De cine?

— Doamna Barnard.

— De ce?

Jessica nu răspunse, dar își împinse castronul din față. Charlie observă că abia se atinsese de cereale și de sucul de mere.

— S-a întâmplat ceva? A zis ceva care te-a supărat?

— Nu-mi place. *Te rog,* pot să vin cu tine la serviciu…?

Pe Charlie o cuprinse iritarea. Era extenuată, încordată și încerca să facă tot ce putea într-o situație dificilă. Dar nimic din ce spunea nu părea să îmbunătățească lucrurile.

— Ți-am explicat de ce nu se poate, Jessie, și acum chiar *întârziem*…

Aruncă o privire agitată la ceas. Trebuiau să plece dacă era să ajungă la timp azi.

— … așa că dacă ai terminat de mâncat, hai să luăm ghiozdanul și să mergem.

Jessica rămase pe loc, părând nemulțumită și puțin pierdută. Brusc, toată iritarea se evaporă, iar Charlie simți cum o ia din nou în stăpânire anxietatea.

— Dacă ar fi vreo problemă, mi-ai spune, nu?

Nu-și putea alunga ușorul tremur din voce.

— Iubito…?

Jessica se gândi un pic. Apoi ridică privirea spre Charlie și spuse apăsat:

— Nu vreau să mă duc.

48.

Ieșiră din casă în șir indian – mama, fiica, apoi tatăl. Duceau efectele standard ale curselor de dimineață – ghiozdane, echipamente de sport, reportofon – și păreau grăbiți. Se deschiseră ușile, gențile fură aruncate înăuntru, motorul porni. Își vedeau de treabă cu seriozitate și cu o ușurință exersată, fără să fie conștienți că sunt urmăriți.

Helen făcu un pas în spate, temându-se să nu fie reperată. În realitate, nu prea exista niciun risc – își alesese bine punctul de observație –, dar nu voia să-i sperie. Nici nu voia să-i fie observată prezența. Christina și-ar fi adus sigur aminte de ea și n-ar fi primit prea bine apariția sa neașteptată acasă. Helen nu adusese decât vești proaste familiei ăsteia.

Trecuseră ani de când n-o mai văzuse pe Christina, dar arăta bine. Cu haine scumpe, păr strălucitor și machiaj aplicat expert, arăta bine pentru vârsta mijlocie. Și Elsie părea în formă bună. În mod previzibil, Helen fusese surprinsă de cât de mult crescuse – nu doar în înălțime, ci și de cât de mult se maturizase. Bebelușul de care-și aducea ea aminte era acum o domnișorică și se îndrepta către adolescență. Părea plină de viață, inteligentă, vorbăreață – departe de copilul morocănos pe care-l cunoscuse ea. Helen simți o undă de rușine că stătuse departe atât de mult timp.

Avusese o scurtă relație cu tatăl ei, după ce Christina îl dăduse afară. Mark se lupta să facă față destrămării căsniciei și statutului de tată cu jumătate de normă și dăduse în patima băuturii. La vremea aceea, era principalul detectiv-sergent al lui Helen, așa că-l preluase ea, ajutându-l să învingă băutura. Pe parcurs, granițele deveniseră neclare și începuseră să iasă împreună. Era o greșeală care avusese urmări catastrofale, pentru că Mark murise în timpul serviciului, în parte din cauza relației cu ea. Helen se simțise nespus de vinovată, cu inima îndurerată pentru Christina și Elsie, ambele distruse de moartea lui, și hotărâse să se asigure că sunt amândouă în siguranță, conștientă de calea lungă și dificilă pe care o aveau de străbătut.

Se ținuse de cuvânt câțiva ani, însă inevitabil, pe măsură ce viața devenea tot mai complicată, vizitele ei neanunțate se răriseră. Auzise zvonuri că se recăsătorise, dar era prima dată când îl vedea și pe soțul ei. Era exact cum se așteptase – Christinei îi plăcea ca oamenii din viața ei să fie bine îmbrăcați –,

dar bărbatul părea să aibă și ceva blând în el. Era afectuos și prietenos cu Elsie, tachinând-o în timp ce încerca să convingă fetița care pierdea vremea să urce în mașină. Relația lor părea caldă și relaxată. Păreau *fericiți*.

Era departe de primele zile, după ce Helen le dăduse vestea că Mark fusese ucis. Christina se arătase distrusă, dragostea ei reziduală ieșind la iveală în pofida despărțirii, iar Elsie pur și simplu nu pricepuse, incapabilă să înțeleagă de ce n-o să-l mai vadă niciodată pe tăticul ei. Fusese foarte greu de privit, iar acum se bucura să vadă cum își reclădiseră viețile. Dovedeau că până la urmă mai există speranță.

Helen petrecuse încă o noapte fără somn, cu mintea revenind la urmărirea lui Joseph Hudson, dar și la ce-i spusese Grace Simmons. *Nu te agăța de trecut, pentru că o să te mănânce.* Cuvintele ei îi reveneau în minte acum, când se uita la familia care pleca de-acasă, discutând și râzând. Ceva o împinsese pe Helen să vină în dimineața asta. Să fi fost ca să onoreze stafia lui Mark, ultima persoană cu care avusese o relație serioasă? Sau ca să se convingă că era posibil să te refaci după o tragedie? Că era posibil *să mergi mai departe*?

Helen încă se gândea la asta, când începu să-i bâzâie telefonul. Era Hudson. După o ezitare de o clipă, Helen răspunse.

— Detectiv-inspector Grace.

— Scuze că te deranjez așa devreme, spuse el pe nerăsuflate. Dar m-am gândit că vrei să știi…

Făcu o pauză înainte să dea replica de grație:

— Un bărbat tocmai a raportat că iubita lui a dispărut dintr-un camping din New Forest.

49.

– Devii înfumurată…

Emilia șopti cuvintele în timp ce-și privea imaginea, abia înăbușindu-și un zâmbet. Era la toaleta femeilor de la serviciu și era singură. Nu avea obiceiul să vorbească singură în timp ce-și verifica machiajul, nici să simtă altceva decât demoralizare când își cerceta chipul plin de cicatrici, dar în dimineața asta se simțea veselă, ba chiar un pic frivolă.

Ediția de-aseară fusese una dintre cele vândute cel mai rapid din istoria ziarului. Dispăruse de pe rafturi, iar distribuitorii și supermarketurile se străduiseră să facă față cererii. Cei mai mulți dintre locuitorii orașului erau în plină planificare a vacanțelor de vară, o bună parte dintre ei având de gând să se ducă în New Forest. Dar gata de-acum – nu câtă vreme bântuia pe-acolo un maniac ucigaș. Localnicii sorbiseră toate detaliile – poiana întunecoasă, cadavrul spânzurat, săgețile de arbaletă –, apoi intraseră pe rețelele sociale, iar panica se răspândise cu repeziciune. Nu fusese o zi rea.

Tăcerea persistentă a poliției îi susținuse cauza. În absența oricăror informații concrete, presa apelase la ea pentru detalii. Era bine cunoscută după incidentul cu Daisy Anderson și părea să se afle din nou în poziție avantajoasă într-un subiect fierbinte. Întotdeauna dornică să-și consolideze statutul, Emilia se conformase bucuroasă. Făcuse deja două interviuri la radio și urma în scurt timp și o apariție la BBC South.

Gândul o făcu să zâmbească. Radioul era foarte bun, dar orice ziarist din presa scrisă visa să aibă un moment de glorie pe micul ecran.

Întinzându-și fondul de ten, Emilia mai verifică o dată rujul, după care-și adună lucrurile. Ieșind de la baie, se grăbi pe coridor, conștientă că taxiul avea să ajungă curând. Între timp, își scoase telefonul și se uită pe WhatsApp, înainte să deschidă Twitterul. Fu imediat intrigată să găsească multe postări cu hashtagul #newforestkiller. Majoritatea erau simple speculații și postări alarmiste, dar toate reprezentau reacții la un tweet scris mai devreme, în cursul dimineții.

„Agitație la campingul nostru azi-dimineață. O femeie dată dispărută. E cazul să ne facem griji??? #newforestkiller”.

Postarea îi aparținea lui Squeakybum74 și avea câteva fețișoare

zâmbitoare, deci probabil că autoarea nu era prea îngrijorată. Pentru ea era doar o glumă, dar Emilia o luă foarte în serios, cercetând poza care însoțea textul, înfățișa un bărbat nebărbierit, cu părul negru creț vâlvoi, care discuta cu niște polițiști în uniformă. Pozele erau făcute pe furiș și de la distanță, dar chiar și așa era clar că bărbatul era foarte tulburat.

Strângând telefonul în mână, Emilia se grăbi spre ieșire, scriind din mers. Avea să ia legătura cu autoarea postării, să afle unde era campingul și s-o sfătuiască să nu mai publice niciun mesaj până nu ajungea ea acolo. Emilia fugi spre ușă, simțind fiorul familiar, entuziasmul dat de apariția unei piste noi. Brusc, toate planurile ei pentru dimineața asta se duseră pe apa Sâmbetei, dar nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Apariția ei la BBC South trebuia să mai aștepte.

50.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

Tonul lui Helen era blând, dar ferm. Era închisă cu Matteo Dominici în biroul administratorului campingului Sunnyside. Bărbatul anunțase la prima oră că iubita lui, Lauren Scott, dispăruse și era încă tulburat. Distras, anxios, palid, își tot trecea degetele prin părul des și arunca priviri în jur. Parcă s-ar fi așteptat s-o vadă pe Lauren apărând din senin undeva în birou, însă tânăra nu mai fusese văzută de câteva ore, deși își lăsase toate lucrurile și hainele în cort.

— Te rog, Matteo, trebuie să te concentrezi.

— Îmi pare rău, nu mă simt bine…

— Putem să-ți aducem ceva? Apă? Nurofen?

— Ambele, te rog. Mă simt ca dracu', răspunse el răgușit, frecându-și fruntea.

— O noapte grea, nu? replică Helen, încercând să se rezume la subiecte de conversație simple, în timp ce îi făcu semn polițistului în uniformă să aducă analgezicele.

— Nici vorbă. Nimic de genul ăsta.

Părea aproape jignit, ceea ce o surprinse. Matteo îi observă reacția, pentru că explică:

— Noi nu bem. Și nici droguri nu luăm, dacă la asta te gândești. Suntem amândoi foști alcoolici.

— Am înțeles.

— Așa ne-am cunoscut, la Alcoolicii Anonimi. Sunt deja doi ani de când nu mai bem.

— Mă bucur pentru voi, răspunse ea cu sinceritate, perfect conștientă de distrugerile pe care le poate provoca alcoolul. Și de cât timp sunteți împreună?

— De un an și jumătate. Mi-a trebuit ceva până să-mi adun curajul s-o invit în oraș, dar de-atunci suntem de nedespărțit. Nu găsești una ca ea pe toate drumurile.

Helen zâmbi, încercând să alunge imaginile care-i pătrundeau în conștient – imagini cu locul unde s-ar putea afla Lauren, ce i s-ar fi putut întâmpla.

— Și ce s-a petrecut aseară?

— Nimic. Oricum, nimic neobișnuit…, răspunse el rar, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă ce se petrecuse. Am ajuns pe ploaie abundentă, am ridicat tabăra, apoi am petrecut seara în cort. Era prea multă umezeală ca să faci orice altceva.

— V-ați întâlnit cu cineva? Ai văzut pe cineva lângă cort?

— Nu, am fost singuri toată seara.

— Și v-ați culcat pe la…?

— Pe la 11, 11 și jumătate.

— Și când ți-ai dat seama că a dispărut?

— Imediat după răsărit. M-a trezit lumina, sau poate păsările…

— Și?

— Și nu mai era. Toate lucrurile ei erau aici, dar cortul era deschis și nu se vedea nici urmă de ea. Am ocolit de trei ori tabăra, apoi m-am așezat și am așteptat o oră, în caz că s-o fi dus în sat cine știe de ce.

— Dar vreo mașină?

— N-am. Am venit cu autobuzul.

Helen își notă în minte să verifice. Era un autobuz cu bilet pentru toată ziua, care mergea în timpul sezonului turistic și cu care veniseră probabil la camping, dar orice detaliu trebuia cercetat.

— Și ai sunat la poliție imediat după 8:30…

— Da. Până atunci, lipsea deja de aproape trei ore. Am zis că poate exagerez, dar…

Helen încuviință înțelegătoare.

— Ce i s-a-ntâmplat?

Matteo o privea direct în ochi.

— Până și eu știu că nu vin așa de mulți polițiști pentru o persoană dispărută.

— Încă nu știu, răspunse Helen cu sinceritate, bucurându-se în sinea ei că Matteo nu citise ediția de-aseară din *Evening News*. Dar am de gând să aflu. Spune-mi, Matteo, te simți des rău când te trezești? Suferi de vreo boală sau…

— Nu. Mintea limpede e unul dintre avantajele lăsatului de băut.

— Și atunci, cum explici durerea de cap?

Helen îl văzu cum mijește ochii, ca și când ar fi detectat neîncredere.

— Habar n-am. Ne-am culcat ca de obicei, fără să bem, cu mintea limpede, dar când m-am trezit mă simțeam groaznic. Amețit, cu greață, cu o

durere de cap cumplită.

— Și în timpul nopții îți aduci aminte să te fi deranjat ceva? Zgomote? Mișcare de orice fel pe lângă cort?

— Nu, nu prea, răspunse el șovăitor.

— Chiar nimic?

— Nu, adică n-am auzit-o plecând sau ceva de genul ăsta.

— Dar…

— Dar… cred că am auzit o mașină la un moment dat. Nu sunt foarte sigur, era un zgomot destul de slab, dar părea să fie o mașină. Torsul unui motor, încet și constant…

— N-ai văzut vehiculul?

— Nu, îmi aduc aminte doar pe jumătate, ca să fiu sincer. Eram așa de rupt de oboseală azi-noapte, că nu cred că am deschis ochii nici măcar o dată…

Părea abătut, ca și cum lipsa lui de vigilență era de vină pentru dispariția lui Lauren. Profitând de întoarcerea polițistului în uniformă, Helen îl lăsă pe Matteo să-și ia Nurofenul și promise să se întoarcă repede.

Ieși din birou și se îndreptă direct spre cortul lui Matteo, care fusese înconjurat cu bandă. Ceva mai departe, îi văzu pe Charlie și pe Hudson interogându-i pe turiști, Charlie șchiopătând de la un cort la altul. Dar nu zăbovi; ridică banda și se apropie de cort. De data asta nu-și mai bătu capul cu interiorul, cercetând însă exteriorul. Cortul lui Tom Campbell era ponosit, vechi și sfâșiat, însă al lui Matteo Dominici era nou-nouț, parcă abia scos din cutie. Își trecu mâna înmănușată peste material și pipăi țesătura, căutând vreun punct slab. Dar părea să fie în perfectă stare, capabil să respingă ploaia și pe oricine ar fi vrut să pătrundă în el. Dădu ocol cortului, căutând în continuare, convinsă că trebuie să existe pe undeva o spărtură. Dar și cealaltă parte părea în regulă, așa că trecu în spatele cortului. Aici încetini, străduindu-se să verifice fiecare cusătură și îmbinare și temându-se deja că s-ar putea să nu găsească nimic.

Și atunci o văzu. O mică ruptură în țesătura cortului. Nu, nu o ruptură, era prea curată. Era o incizie. Cineva trecuse un cuțit sau un scalpel de-a lungul cusăturii și o desfăcuse, permițând accesul în cort. Era mică, nu mai lungă de 10 centimetri, dar era suficient de lată ca să lase să treacă un furtun sau o țeavă.

Încă de la bun început, dispariția fără niciun hop a lui Tom Campbell o îngrijorase, iar neliniștea nu făcuse decât să se întețească odată cu dispariția

inexplicabilă a lui Lauren Scott. Însă în felul lui împiedicat, Matteo Dominici oferise o posibilă explicație. Fuseseră gazați. Melanie Walton nu-și dăduse seama, crezând că suferă de mahmureală, dar Matteo știa că e ceva în neregulă. Și tăietura din cort i-o dovedea lui Helen.

Se îndepărtă de cort și căută urme de cauciucuri. În ultimii ani, avusese loc o serie de atacuri ale unor bande organizate, îndreptate împotriva turiștilor și a proprietarilor de rulote, în special când călătoreau prin Franța. Cortul sau rulota erau sparte, apoi era pompat înăuntru monoxid de carbon de la un vehicul cu motorul pornit la ralanti, astfel încât ocupanții nu mai simțeau când erau jefuiți. Oare ucigașul lor făcea ceva asemănător?

Era riscant – dacă pompai o doză prea mare, puteai să ucizi –, dar avea avantajul că toată lumea din cort rămânea inconștientă. Mai mult, niște hoți întreprinzători începuseră de curând să-și modifice vehiculele, adăugând scuturi de aluminiu capitonate care înăbușeau sunetul motorului și sporindu-și astfel șansele să scape nedepistați. Oare așa ceva se întâmplase aici? Matteo Dominici descrisese zgomotul ca „un tors de motor, încet și constant”, ceea ce lui Helen i se părea că seamănă foarte mult cu o mașină la ralanti.

Pământul era îmbibat cu apă, iar picioarele îi alunecau pe sol. Și la 3 metri de cort, găsi urme de cauciucuri. Erau adânci și late – probabil un 4x4 – și n-aveau ce să caute acolo. Matteo spusese că au venit cu autobuzul, iar parcarea era în celălalt capăt al campingului, lângă intrare. Deci nu exista niciun motiv să parcheze vreo mașină aici.

Decât dacă erai interesat de ocupanții cortului.

51.

Mașina se hurduca prin iarbă în timp ce mergeau încet, dar cu viteză constantă pe marginea drumului. Joseph Hudson era în mijlocul unei discuții cu un turist năucit când îl convocase Helen. Îi explicase ce descoperise și o lăsase pe Charlie să caute martori, iar lui îi ceru să rechiziționeze o mașină. Apoi plecaseră, el la volan și Helen cu privirea pironită pe urmele de cauciucuri.

Se îndepărtau de camping, urmând un drumeag care-i duse către pădure și nu spre șosea. Hudson conducea hotărât, dar prudent, asigurându-se că evită urmele propriu-zise, care ar fi putut constitui o dovadă esențială. Mergeau în tăcere, concentrați asupra misiunii, dar amândoi erau conștienți că începea să se contureze o imagine mai clară a crimelor. O imagine care-i făcea să se simtă descurajați.

— Oprește.

Hudson reacționă, frânând brusc. Mașina se opri, iar Helen ieși într-o clipită. Oprind motorul, Hudson coborî din mașină și o ocoli grăbit ca să ajungă la ea.

Helen se lăsase pe coapse, cercetând urmele.

— Aceleași urme, dar sunt mai adânci aici. Mult mai adânci… Uitându-se mai bine, Hudson văzu că avea dreptate.

— Te gândești că ucigașul s-a *oprit* aici?

— S-ar putea, răspunse Helen ridicându-se. Hai să vedem.

Se îndepărtă de urme și se îndreptă cu grijă spre cei mai apropiați copaci. Hudson o urmă, cercetând pământul în căutare de zone cu iarbă culcată. Vegetația de pe marginea drumului era înaltă și sălbatică, așa că era greu să fii sigur, dar *păreau* să fie niște zone călcate în apropierea tufișurilor dese.

— Uite.

Helen se afla acum la marginea pădurii, arătând cu degetul spre un petic de pânză albă prins de creanga unui copac.

— Tricoul ei? O vestă?

Helen ridică din umeri, pășind sub creangă și înaintând prudent în pădure. Hudson o urmă, scotocind pădurea întunecată după indicii.

— Acolo.

O zări pe loc – o creangă ruptă care atârna stingher, la vreo 3 metri de ei. Helen o cercetă, încuviință și porniră mai departe. Înaintau repede – găsiră încă două crengi rupte, o bucată mai mare de pânză și apoi o pată de sânge. Aproape că trecuseră pe lângă ea, însă Helen îl prinsese pe Hudson, arătându-i urma purpurie care începuse brusc să lucească într-o rază de soare din capătul unei crengi care arăta periculos.

Continuară să înainteze, mergând după urma discretă de distrugere, până când cărarea se deschise în cele din urmă într-un luminiș. Helen era tot în față, iar Hudson îi auzi ușorul icnet de groază chiar înainte să se oprească brusc. Adunându-și curajul, ieși și el în poiană și ridică privirea.

Ca să vadă cadavrul lui Lauren Scott spânzurat de un copac din apropiere.

52.

Matteo Dominici. Lauren Scott.

Degetul Emiliei zăbovi asupra numelor lor. Nu încăpea nicio îndoială – acesta era nefericitul cuplu.

Când ajunsese la campingul Sunnyside, Emilia încercase să nu iasă în evidență, lăsând mașina departe și apropiindu-se prin pădure. Încă mai erau prezenți o mulțime de polițiști și în zonă se desfășura o activitate intensă. În zona pentru picnic erau interogați câțiva turiști și, când se apropie cu atenție de birou, îl văzu pe bărbatul tulburat cu păr vâlvoi dus de-acolo de un ofițer de legătură grijuliu. Primul instinct al Emiliei era să-i urmărească, dar ar fi fost greu fără să fie văzută și, în plus, avea nevoie de informații solide. Așa că, tot instinctiv, țâșni în biroul pustiu.

Se duse la recepție, se întinse și luă registrul oaspeților. Făcu repede o fotografie cu numele, apoi trecu la treabă. Cu un ochi după polițiști sau angajați ai campingului, începu să caute pe Google numele de pe listă, privind cu atenție imaginile obținute pentru fiecare nume. La a șaptea încercare, avu noroc. Matteo Dominici – cu claia lui de păr negru stufos – era inconfundabil. Apărea în mai multe poze cu brațul în jurul unei tinere drăguțe. Scotocind printre rezultatele de la Facebook cu numele „Lauren Scott”, confirmă rapid și identitatea iubitei lui.

Deci asta era femeia dispărută. Niciunul dintre turiștii care erau interogați nu semăna cu ea și, ținând cont de tulburarea lui Dominici, ea *trebuie* să fi fost. Oare poliția găsise deja un cadavru? Sau era încă dispărută? Emilia știa că se pripește, dar asemănările dintre uciderea lui Tom Campbell și dispariția lui Lauren erau prea izbitoare ca să fie o coincidență. Era convinsă că ucigașul din New Forest lovise din nou.

Emilia se uita la fotografia de profil a femeii. Expresia ei deschisă și încrezătoare, chipul mic și drăguț, chiar și hainele pe care le purta – un tricou roz *Race for Life* – o transformau în imaginea perfectă pentru prima pagină de mâine. Poza fusese făcută în mod clar la încheierea cursei, când Lauren era extenuată, dar fericită, cu un zâmbet larg pe față. O să le meargă direct la suflet cititorilor – iată o tânără femeie blândă și plină de viață, care contribuia în societate – și o să ofere un contrast dătător de fiori cu răpirea.

Articolul căpăta deja formă în mintea Emiliei, însă mai avea nevoie de detalii. Poate că avea să stea de vorbă cu ea vreunul dintre turiști. Sau poate că putea aborda un polițist în uniformă – să vadă dacă vreunul dintre cei mai tineri putea fi intimidat sau încurajat să discute cu ea. Însă când aruncă o privire prudentă pe fereastră, fu surprinsă să constate că poliția se retrăgea. Câțiva polițiști în uniformă rămaseră cu turiștii dezorientați, dar ceilalți – în special detectivii – se îndreptau în grabă către mașini. Deși „în grabă” era probabil un termen greșit pentru a o descrie pe detectivul-sergent Brooks, care șchiopăta destul de stângaci. Emilia se întrebă dacă suferise rana în exercițiul funcțiunii. Poate în vreun fel de confruntare?

Acum porneau motoarele și se trânteau uși. Revenind la realitate, Emilia își dădu seama că trebuie să ia pe loc o hotărâre. Albă sau neagră? Dacă rămânea pe loc, ar fi putut obține ceva informații interesante, dar cu siguranță că o plecare în masă nu putea să însemne decât un singur lucru.

Lăsând registrul din mână, Emilia ieși din birou, pornind în grabă prin pădure către mașină. Dacă putea ajunge acolo când asigurau locul faptei, poate că ar fi avut niște ocazii bune de făcut poze, ca să nu mai vorbim de șansa să ia echipa prin surprindere. Gândul îi trimise un fior de anticipare prin corp. Când se ajungea la asta, nimic nu-i plăcea mai mult decât freamătul vânătorii.

53.

Helen se îndreptă spre mașină, cu telefonul lipit de ureche.

— E același individ? Același *modus operandi*?

Simmons părea concentrată, dar îngrijorată. Încă o crimă, comisă atât de repede, sugera că e vorba despre un făptaș neînfricat, nechibzuit sau și una, și alta.

— Da, răspunse Helen repede. Echipa de legiști o să ajungă curând la fața locului… dar n-am nicio îndoială că e a doua victimă. Pare că Scott a fost răpită, urmărită și apoi lăsată să sângereze până a murit.

Urmă o scurtă pauză, apoi glasul lui Simmons se făcu din nou auzit.

— Ce ai de gând să faci?

— Păi, e decizia ta de fapt, răspunse Helen. Dar nu cred că putem s-o ținem pentru noi. Cel puțin, nu după titlurile de aseară.

Se lăsă din nou tăcerea. Ambele femei fuseseră surprinse și înfuriate de articolul incendiar al Emiliei Garanita și descurajate de reacțiile de panică pe care le stârnise. Incorigibila ziaristă se bucura în mod evident de momentul ei de glorie și o sunase deja de două ori pe Helen pe mobil în dimineața asta ca să solicite un comentariu oficial – apeluri pe care Helen le ignorase cu hotărâre.

— Crezi că ar trebui să emitem o alertă generală, să discutăm cu presa națională? întrebă Simmons.

— Săptămâna asta o să se reverse sute de turiști în New Forest. Dacă sunt în pericol, trebuie să-i anunțăm.

— Vrem să-l identificăm pe Nathaniel Martin ca suspect?

— Nu încă. Publicul n-o să ne ajute să-l scoatem la lumină – asta e treaba echipelor de căutare – și dacă-i dăm numele, asta n-o să împiedice lumea să vină cu alte informații.

— OK. Îi spun ofițerului de presă să se ocupe imediat. O să sfătuim oamenii să-și refacă planurile, să se comporte cu prudență. Vrei să mă ocup eu de conferința de presă?

Simmons o cunoștea prea bine. Helen detesta să-i țină ziariștii predici când putea face ceva util în timpul ăla.

— Ar fi minunat. Te țin la curent.

— Chiar te rog.

Simmons închise, dar chiar înainte Helen o auzi cerându-i asistentei ei să-l cheme pe ofițerul de presă. Era unul dintre motivele pentru care o admira atât de tare pe noua ei șefă – nu pierdea vremea cu aiureli, era practică și hotărâtă – și era necesar să-i urmeze exemplul. Helen îi făcu semn lui Hudson să vină la ea și urcă în mașină.

— Încotro? întrebă el, așezându-se pe scaunul șoferului și pornind motorul.

— Southampton Central, răspunse Helen pe ton sobru, dar hotărât. Avem treabă.

54.

– Deci considerăm că victimele au fost gazate?

Echipa se întorsese la bază și se adunase în centrul de comandă. Helen îi pusese la curent cu ce descoperise și, previzibil, toți erau plini de întrebări. De data asta, detectivul-agent Reid vorbise primul.

— Așa pare. Nu știm sigur ce a folosit, dar pariez pe monoxid de carbon.

— Pentru că e comod dacă ai mașină, interveni Osborne.

— Și nu lasă urme în sânge sau organe, adăugă Helen. Deci e greu de depistat.

Polițiștii digerară informația. Câtă vreme nu depășeai doza, nu încăpea îndoială că fumul de eșapament era o modalitate simplă și discretă să-ți lași inconștientă potențiala victimă.

— Și apoi? Sunt lăsați liberi în pădure.

— Probabil, răspunse detectivul-sergent Hudson. Urma după care am mers pare să indice o urmărire. Dar victima n-a fost ucisă în locul unde a fost găsită. Urma continua până la marginea unei stânci, cam la un kilometru distanță.

— Și după aia a fost târâtă înapoi în poiană? întrebă detectivul-agent Edwards.

— N-am văzut nicio urmă de târâre, așa că pare că a fost dusă în brațe, răspunse Helen. Am găsit o singură pereche de urme – un fel de bocanc militar măsura 45.

Helen apăsă ceva pe telefonul mobil și pe ecran apăru imaginea urmei de bocanc pe care o fotografiase.

— Nu-i foarte reușită, dar o să fie suficientă până avem pozele lui Ross. E interesant că am văzut și ceva care seamănă cu urma unui singur bocanc pe tricoul victimei. Probabil că făptașul a călcat-o. Sau a țintuit-o la pământ, în timp ce trăgea una dintre săgeți…

Un polițist mai tânăr se înfioră, însă Helen continuă.

— Ținând cont de măsura bocancului, forța necesară pentru transportul și ridicarea cadavrului și faptul că pare să existe un singur set de urme, aș sugera că e vorba de un singur bărbat, cu dimensiuni și forță considerabile. Dacă nu găsim dovezi concrete care să indice contrariul, vreau să plecăm de

la premisa asta.

Membrii echipei încuviințară. Nu prea îngusta opțiunile, dar trebuiau să înceapă de undeva. Helen răsfoi din nou pozele, deschizând încă una.

— Ăsta-i un prim-plan cu urma de cauciuc despre care credem că a fost lăsată de mașina făptașului. Detectivul-agent McAndrew a început deja să lucreze pentru identificare.

Îi făcu un semn cu capul lui McAndrew și toate capetele se întoarseră către ea.

— E un cauciuc lat, de mare tonaj, ceea ce indică un off-road. Dacă mă uit la tiparul urmei, sunt destul de sigură că putem considera că e vorba de un Avon Rangemaster. Sunt niște anvelope scumpe și relativ rare, dar erau cauciucuri standard pentru Land Rover Defender.

— Defender nu se mai produce, nu? interveni Edwards, obsedatul lor de mașini.

— Land Rover a suspendat producția acum câțiva ani, confirmă McAndrew.

— Dar cred că mașina asta e mai veche. Tiparul urmelor provine de la una dintre variantele mai vechi de cauciucuri Rangemaster și, în plus, e foarte puțin pronunțat și inegal, ceea ce sugerează că anvelopa e uzată. Așa că s-ar putea să fie vorba de un Defender care are șapte, opt, nouă ani sau chiar mai mult. Detectivul-agent McAndrew are cele mai recente liste de la Registrul auto. În zona Hampshire, sunt înregistrate 53 de Land Roveruri Defender. Mașina ar putea fi neînmatriculată sau furată, dar prima noastră sarcină e să localizăm aceste vehicule și să-i cercetăm pe proprietari, cu atenție la potențiale motive și, esențial, la mișcările lor din cursul ultimelor zile.

— Asta înseamnă că nu-l mai considerăm pe Martin suspect? întrebă Edwards, arătând spre fotografia lui. Adică, nu credem că are mașină și oricum nu-i place să folosească utilaje.

— Nu eliminăm pe nimeni în stadiul ăsta, răspunse Helen hotărât. Martin încă mai are de răspuns la niște întrebări despre ostilitatea lui față de Woodland View și despre atacul asupra detectivului-sergent Brooks, dar trebuie să luăm în considerare și alte posibilități…

— Căutăm pe oricine are legături concrete cu Tom Campbell și Lauren Scott, interveni detectivul-sergent Hudson. Și indicii privind alegerea modului de operare. Căutăm pasionați de vânătoare, obsedați de arme, pe oricine care ar putea ști cum să obțină componente, să construiască și să folosească o arbaletă. Trebuie să aprofundăm căutarea în zona asta, ca să

vedem dacă există cineva care are legătură cu o astfel de mașină și cazier pentru atac cu armă letală, atac deosebit de grav sau comportament amenințător. În plus, a cumpărat sau a comercializat cineva arbalete online, fie convențional, fie pe dark web?

Polițiștii încuviințară sobru, pe măsură ce misiunea lor devenea abia acum clară.

— O să vă împart în echipe mai mici și o să vă desemnez sarcini concrete, reluă Helen. Unii dintre voi o să cercetați zonele pe care tocmai le-a definit detectivul-sergent Hudson, iar alții o veți asista pe detectivul-sergent Brooks pentru cercetarea trecutului și a vieții personale a victimelor.

Charlie se ridică, clătinându-se ușor.

— Deci principala întrebare, spuse ea, regăsindu-și echilibrul, este de ce au fost atacate aceste două persoane. Făptașul nostru îi atacă pe turiști pentru că sunt vulnerabili sau pentru că are o animozitate anume față de ei?

— Detest al naibii de tare mersul cu cortul, zise tărăgănat Edwards, fiind întâmpinat de un amestec de chicoteli și gemete înăbușite.

— Au fost aleși la întâmplare? urmă Charlie netulburată. Sau au fost vizați personal? Există vreo legătură între ei?

— Se cunoșteau unul pe altul? întrebă Osbourne, preluând ideea lui Charlie.

— Nu, din câte ne putem da seama din cercetarea preliminară. Sunt amândoi din Southampton, dar în afară de asta nu prea există suprapuneri. Campbell avea aproape 30 de ani, Scott avea 27. Ea face parte din clasa mijlocie și și-a abandonat studiile, el a făcut studii și s-a descurcat bine, avea un job bine plătit, o logodnică și o casă scumpă în Winchester. Lauren Scott, în schimb, are un istoric de furtișaguri, abuz de droguri, ba chiar și câte un avertisment pentru prostituție. S-a îndreptat de curând, dar nu vorbește cu părinții și stă cu iubitul ei într-un apartament din Thornhill.

— S-ar putea să nu existe nicio legătură, adăugă Helen. Era o alcoolică și o dependentă de droguri care n-a fost niciodată în stare să-și păstreze un loc de muncă. El este un om de știință cu educație solidă, care avea lumea la picioare, dar dacă *există* vreo legătură, trebuie s-o găsim. În momentul de față, alegerea făptașului pare aleatorie – victimele sunt de genuri diferite, au trecuturi diferite și au fost răpite din campinguri diferite: campingul lui Campbell era lângă Godshill, al lui Scott mult mai spre sud, lângă South Baddesley. Deci care e elementul determinat pentru alegerile pe care le face? Victimele sau localizarea? Hai să găsim istoricul personal al victimelor, dar

să ne uităm din nou și la proprietarii campingurilor. S-a petrecut recent ceva la vreunul dintre campinguri care ar putea explica de ce au fost răpiți Campbell și Scott? Ce-l motivează pe ucigașul nostru?

Helen încheie ședința destul de repede, împărțindu-și echipa în grupuri de lucru și trimițându-i pe toți la treabă. Ultima ei întrebare încă plutea în aer, îngrijorându-i pe toți în timp ce începeau să sfâșie urzeala acestui caz. Ce semnificație aveau atacurile? Și ce anume le precipitase? Oare ucigașul avea un motiv anume?

Sau îi plăcea doar să-și vadă victimele suferind?

55.

O privea direct, provocând-o să se ia de el. Cu brațele încrucișate și bărbia împinsă înainte, idiotul ăsta macho părea hotărât să-i pună bețe în roate.

— Sunt ziarist acreditat, șuieră Emilia, abia stăpânindu-și furia. Am toate drepturile să conduc pe drumul ăsta…

— Ești o pacoste, răspunse polițistul strâmbând din nas. Iar aici este un loc al crimei. Doar personal autorizat, mă tem.

Ce era în ultima vreme cu polițiștii tineri? În trecut, Emilia reușise întotdeauna să-i convingă cumva – cu flatări, amenințări voalate sau mită de-a dreptul. Dar specia asta nouă părea insensibilă la tentații sau teamă, respectând linia oficială cu un zel care friza obscenitatea.

— Trebuie să vorbesc cu detectivul-inspector Grace, îi ceru Emilia, sperând că dacă dovedea că-l cunoaște pe investigatorul-șef o s-o ia mai ușor. Sau cu detectivul-sergent Brooks. Știu că unitatea lor e aici…

— Au plecat acum o oră.

Emilia înjură în sinea ei. Când plecaseră de la Sunnyside, urmase coloana de mașini către South Baddesley, păstrând o distanță sigură, dar fără s-o scape din ochi. Totul mersese bine, până în ultimul moment, când în fața ei intrase un tractor care se târî pe drum aproape un kilometru, după care coti pe un câmp. Până să depășească tractorul care abia se mișca, mașinile poliției dispăruseră de mult din vedere.

Nu era neapărat o nenorocire, pentru că drumul se înfunda, dispărând la marginea unei stânci. Așa că știa încotro să meargă. Problema ei deveni evidentă după vreun kilometru și jumătate, când se ivi un cordon instalat de poliție, care flutura la câțiva metri înaintea unui filtru.

Oprind mașina, Emilia se gândi ce opțiuni are. De fapt, n-avea niciuna – doar să încerce să ocolească filtrul intrând în tufărișul des din dreapta sau traversând pajiștea abruptă din stânga. De bun-simț, încercase a doua variantă, însă dădu peste doi polițiști în uniformă în vârful dealului.

Acum n-avea de ales și trebuia s-o ia pe drum și să încerce să vadă dacă nu cumva reușea să-i convingă s-o lase să treacă sau măcar să obțină ceva informații despre ce se petrecea. Însă polițistul cu chip copilăros avea limba legată și părea încântat s-o vadă frustrată.

După ce fusese înaintea tuturor, Emilia se trezise brusc în coadă. Supărată și frustrată, dădea să plece când observă ceva în depărtare. Un bărbat, cu o

geantă pe umăr, îndepărtându-se încet de pădure. Emilia se opri. Nu mai erau alte mașini – de poliție sau ambulanțe – care s-o ajute să pună cap la cap povestea, dar poate că acest supraviețuitor singuratic i-ar putea spune ceva. Nu la propriu, desigur, pentru că în ultima vreme mai toată lumea părea să știe cine era ea, blestemul actualei ei notorietăți. Dar mai avea și alte metode.

Se întoarse la mașină și pierdu vremea nonșalant, fumând o țigară și prefăcându-se că trimite niște e-mailuri. Și, așa cum se așteptase, după cinci minute trecu pe lângă ea un Volvo break negru. Își făcu de treabă cu telefonul, dar aruncă pe furiș o privire spre șofer, fiind răsplătită cu vederea lui Graham Ross. În decursul anilor, îl mai văzuse pe fotograf la câteva locuri ale crimei și-l recunoscu imediat. Mașina, totuși, îi era necunoscută, așa că nu ezită, focalizând și fotografiind numărul de înmatriculare.

Se părea că nu e totul pierdut. Emilia avea un contact la Registrul Auto, care-i putea da adresa de domiciliu. Nu-l cunoștea personal pe Ross, dar era convinsă că poate să se descurce cu el. Păruse întotdeauna un pic izolat, membru al echipei doar cu numele. N-o să fie oare încântat de o companie feminină înviorătoare?

Dacă Helen Grace și colegii ei loiali nu vorbeau cu ea, poate că o să vorbească Graham Ross.

56.

– Trebuie să vorbesc urgent cu el. Puteți să-mi spuneți când se întoarce?

Tonul lui Joseph Hudson rămase amabil și profesional, ascunzându-i frustrarea tot mai puternică.

— E la o licitație de vite în Dorset. Ar trebui să se întoarcă pe la ora 10.

— Este important să luăm legătura cu el, doamnă Druce; ați putea să-mi dați numărul lui de mobil?

— Ah, nu pot. De unde să știu că sunteți cine spuneți că sunteți?

— E simplu. Dacă sunați la secția de poliție Southampton Central și cereți cu detectivul-sergent Joseph Hudson, o să vă facă legătura.

— Nu, mulțumesc.

— Poftim? ripostă Joseph, incapabil să-și ascundă surprinderea.

— S-ar putea să fie una dintre înșelătoriile alea despre care tot auzi.

— Pot să vă asigur că nu e. Puteți să mă căutați pe internet dacă asta v-ar lini…

— N-am încredere în internet. N-am avut niciodată.

Închise destul de repede după asta, lăsându-l pe Joseph să clocotească de nervi. Soția bătrânului fermier era clar hotărâtă să nu-l ajute, în pofida dorinței evidente a lui Joseph de a-l localiza pe soțul ei, care avusese mai mulți ani un Land Rover Defender. Și nici nu era singura – Joseph avea de verificat vreo 20 de nume și doar în trei cazuri reușise să stea de vorbă cu proprietarul mașinii. Niciunul dintre ei nu părea să fie suspect – erau fie prea bătrâni, fie prea bolnavi, fie cu treabă în străinătate – și, ca urmare, după două ore de muncă n-avea niciun rezultat.

Ridică privirea și-și dădu seama că restul colegilor se descurcau un pic mai bine. Ellie McAndrew și doi polițiști mai tineri căutau pe net diverși obsedați de arme, cercetând o galerie nesfârșită de golani plini de mușchi care expuneau tot soiul de arme ofensive, în timp ce polițiștii lui erau la fel de împotmoliți ca și el. Îi vedea trăgând linii groase peste numele unor potențiali suspecți, în cel mai bun caz mai adăugând uneori câte un semn de întrebare, dacă nu reușeau să-l contacteze telefonic pe proprietar sau dacă aceștia anunțaseră furtul mașinii.

Era o priveliște destul de deprimantă, care-l împinse pe Hudson să ia

măsuri. Își luă lista, telefonul și haina și se duse în grabă spre colegii lui. Dacă nu vine muntele la Mahomed, așa cum îi plăcea maică-sii să spună, era momentul să se pună în mișcare. N-aveau ce face și trebuiau să iasă în stradă și să încerce să-i localizeze personal pe proprietarii de mașini. O să fie obositor, o să fie laborios, dar era un risc pe care trebuia să și-l asume.

În cazuri de-astea, adesea detaliile erau cele care te omorau.

57.

Se uita la cadavru, trecându-și privirea peste pielea lui.

De la Southampton Central, Helen se dusese cu motocicleta direct la morgă, dornică să obțină tot ce putea de la Jim Grieves. Patologul era chiar mai morocănos ca de obicei, plângându-se că se afla încă în primele etape ale examinării, că nimeni nu-i acorda respectul pe care-l merita. Helen îi calmă bucuroasă torentul de plângeri – așa făcea întotdeauna Grieves –, deoarece constatările lui erau de multe ori semnificative.

Stăteau în zona de vizionare, la distanță sigură de David Spivack, care încă muncea din greu pe cadavru, cu mâinile băgate acum adânc în abdomenul victimei. Hainele îmbibate de sânge ale lui Lauren Scott fuseseră îndepărtate și trimise pentru analiză la Meredith, ceea ce-i oferea lui Helen o imagine clară a victimei. Era o priveliște deosebită, nu datorită părului negru care-i ajungea până la umeri sau din cauza tălpilor sfâșiate, care erau îndreptate aproape către Helen, ci a numărului de semne de pe trup. Avusese câteva tatuaje – niciunul dintre ele deosebit de plăcut – și o sumedenie de mici tăieturi, care păreau să-i acopere torsul, brațele și coapsele.

— Astea sunt de azi-noapte?

— Nu, răspunse ferm Grieves. Sunt zeci de tăieturi vechi, unele dintre ele de câțiva ani.

— Automutilare?

— Așa aș zice. Toate sunt în locuri unde pot fi ascunse ușor.

Privirea lui Helen zăbovi pe unul dintre tatuaje – un șarpe care devora capul unui copil, aflat chiar sub sânul stâng. În ce stare de spirit se aflase Lauren?

— Toate sunt vechi?

— Nu, unele sunt mai recente. Aș zice că era destul de hotărâtă.

— Dar analizele de sânge? Ceva droguri? Alcool?

— Curată lună.

Helen reținu informația – Matteo Dominici spusese adevărul când insistase că erau amândoi abstinenți.

— Și altceva, Jim? Știu că timpul tău e prețios.

— Răni foarte asemănătoare cu ale lui Tom Campbell, continuă Grieves,

fără să ia în seamă tentativa de lingușire. Lacerații pe tălpi, zgârieturi și tăieturi zimțate pe brațe, gât și față, toate compatibile cu spinii, vegetația și așa mai departe. Trei răni majore provocate de săgeți de arbaletă. Zonele de impact sunt mai grave decât la Campbell, hemoragiile mai abundente, ceea ce înseamnă că a sângerat mai repede.

Tot era ceva. Probabil coșmarul lui Lauren s-a încheiat rapid.

— Evident, am îndepărtat săgețile și i le-am trimis lui Meredith, dar mie mi se par asemănătoare.

Confirmarea, dacă mai era nevoie, că același făptaș era responsabil pentru ambele crime. Helen se întoarse și-i răspunse:

— Bine, în regulă, ține-mă la curent…

— Mai e ceva, o întrerupse Grieves, cu privirea tot lipită de cadavrul de pe placa metalică. Deși n-are nicio legătură cu circumstanțele atacului.

Helen se opri intrigată.

— Era însărcinată.

Lui Helen îi stătu inima.

— Primele stadii, dar nu încape nicio îndoială. M-am gândit c-ai vrea să știi.

Mulțumindu-i lui Grieves pentru tot ce făcuse, Helen plecă repede de la morgă. Se duse până la motocicletă, adâncită în gânduri. Matteo Dominici nu pomenise nimic de sarcină când stătuseră de vorbă. E drept, era distras, înnebunit de îngrijorare, dar sigur că ar fi spus ceva dacă ar fi știut, nu? O presiune suplimentară asupra poliției ca s-o găsească? Oare asta însemna că nu știa? Dar Lauren? Dacă era în primele stadii, era posibil să nu fi știut nici *ea*.

Ideea o făcu să rămână nemișcată. Copilul ar fi putut fi viitorul lui Lauren, moștenirea ei pentru lumea asta, ceva bun care să iasă din ceea ce fusese în mod evident o viață grea.

Dar acum n-avea să mai fie.

58.

– Scuze, te cunosc de undeva?

Graham Ross sărise ca ars când îl abordase Emilia. Era cu gândul în altă parte – n-o văzuse apropiindu-se –, dar acum năuceala lăsa locul suspiciunii.

— Nu ne-am cunoscut, dar știu ce lucrezi, răspunse ea fermecătoare. Sunt Emilia Garanita, de la *Southampton Evening News.*

— Sigur…, zise Ross rar, când o recunoscu. Tu ești cea care îngrozește Southamptonul cu titlurile alea alarmiste.

— Nu fac decât să relatez fapte, Graham, replică Emilia vioaie. Și apropo de asta, aș vrea să schimb o vorbă cu tine, dacă ai timp.

— Despre ce?

— Despre caz, bineînțeles. Aș fi foarte interesată de părerea ta.

Graham se uită la ea, cântărind-o din priviri și evaluând situația. În timpul ăsta, trăgea nervos de cureaua genții în care avea camera și care era agățată pe umăr.

— De unde ai știut că o să fiu aici?

— Aici lucrezi, nu? răspunse ea, arătând spre apartamentul/studio din apropiere, unde locuia și lucra Ross. Mi-a spus un prieten de la Southampton Central că te găsesc aici.

De fapt, o cârtiță de la Registrul Auto îi confirmase adresa lui de domiciliu – după ce-i promisese indispensabila sumă de bani. Însă Emilia spera că dacă menționează un chip prietenos de la secție l-ar mai calma.

— Nu cred că pot. Trebuie să ajung la o ședință în vreo oră…

— Doar ceva de băut, replică Emilia, punându-și mâna pe antebrațul lui dezgolit. Promit că nu te țin prea mult.

Ross se uită la mâna Emiliei, apoi ridică privirea spre ea. Părea amuzat, chiar un pic intrigat.

— De ce-aș face așa ceva? răspunse el, provocând-o bine dispus.

Emilia îi aruncă cel mai larg zâmbet al ei.

— Pentru că plătesc eu.

— Nu pot să-ți spun nimic care nu e în comunicatul de presă.

Erau împreună într-o cârciumă din zonă. În general, Emilia nu bea în cursul zilei, dar făcuse o excepție de data asta – Ross părea dornic să-și

potolească setea cu o halbă de bere slabă.

— Comunicatul nu ne-a prea spus nimic, se plânse Emilia. Dar asta nu-i nimic nou.

Știrea că poliția din Hampshire emitea o alertă generală, avertizându-i pe turiști să nu se apropie de New Forest, ajunsese când Emilia stătea în mașină, așteptându-l pe Ross. Fusese tentată să dea fuga la Southampton Central ca să afle detaliile, apoi se răzgândi. Grace nu venea niciodată la conferințele de presă și oricine ar fi susținut-o de data asta avea să fie evaziv, așa că Emilia trimise un coleg în locul ei. O interesa mai mult Ross.

— Astea-s regulile jocului, nu? zise Ross zâmbind strâmb, încântat de ciorovăiala lor.

— Poate. Dar jocul ăsta tocmai a devenit serios, așa că un pic de sinceritate ar fi de apreciat. Tu i-ai fotografiat pe Campbell și Scott, nu?

Ross reacționă, surprins în mod vădit că Emilia știa și numele celei de-a doua victime.

— Ce te faci să crezi?

— Nu-i cazul să fii timid, Graham. Știu că echipa de la Cazuri Majore a fost la Woodland View acum două zile și la Sunnyside azi-dimineață. Cadavrul lui Scott a fost găsit în pădure lângă South Baddesley, bănuiesc.

Ross se uită la ea, evident dornic să afle cum de era așa de bine informată.

— Am reușit să schimb două vorbe cu iubitul ei, Matteo Dominici, minți Emilia. Dar era clar foarte zdruncinat și n-a vrut să intre în detalii. Presupun că a fost și ea omorâtă cu o arbaletă?

Ross zâmbi.

— Nu te dai bătută, nu? zise el terminându-și halba de bere.

— Și lui Dumnezeu îi plac temerarii.

— Atunci o să-ți spun ce-o să fac, urmă el, oarecum generos. Poți să-mi pui întrebări și eu o să răspund dând din cap.

Era mai mult decât copilăresc – un bărbat trist și singur care se prefăcea că e cârtiță –, dar Emilia era încântată să-i facă pe plac.

— Îmi convine.

— Dar întâi trebuie să mă duc la toaletă. Ce-ar fi să-mi mai iei o bere cât mă aștepți?

Și cu asta, se duse la toaletă. Se ridică și Emilia, dar privirea i se opri pe geanta foto a lui Ross, băgată discret sub scaun. O scurtă ezitare, apoi o trase și o deschise. Scoase camera și o porni. Nu era foarte diferită de SLR-ul pe care-l folosea ea și găsi rapid comanda de redare.

— Oh, Doamne…

Un prim-plan cu fața plină de sânge a lui Lauren Scott umplu tot ecranul.

Fără suflare, Emilia se uită mai departe. Cadre de la distanță, de aproape, apoi detalii ale rănilor de săgeată, tălpile sfâșiate, gleznele jupuite. Imaginile erau înspăimântătoare, dar uluitoare. Aruncă o privire spre toaleta bărbaților – încă nu se vedea nici urmă de Ross –, apoi băgă mâna în geanta ei. Din buzunarul interior, scoase un stick de memorie, pe care-l introduse rapid în portul camerei.

Selectă 12 dintre cele mai șocante imagini și dădu comanda „transfer”. Imediat apăru o clepsidră care începu să se învârtă pe ecran. O poză, două, trei… Era destul de eficient, dar părea să meargă încet, prea încet. Aruncă încă o privire spre toaletă și-l văzu apărând pe Ross.

Cinci poze, șase, șapte…

Sigur o s-o prindă. Avea să vină după colț din clipă în clipă.

Nouă poze, zece…

Spre marea ei ușurare, văzu că Ross se oprise să stea de vorbă cu barmanița. Era evident că-l cunoștea și nu părea jignită de flirtul lui de amator.

Unsprezece, douăsprezece…

Camera scoase un bip când se încheie transferul și, într-o clipită, Emilia scoase stickul și băgă camera la loc în geantă. Când Ross se apropie în cele din urmă, tocmai împingea geanta sub scaun.

— Scuze, un telefon de la serviciu, zise ea ridicându-se și fluturând telefonul spre el. Stai să-ți iau berea.

Se grăbi fericită către bar. Uneori, îi era ciudă când oamenii se îmbătau pe banii ei, dar nu și azi. Două halbe de bere erau un preț mic pentru grămada de fotografii înfiorătoare care se aflau acum în buzunarul ei.

59.

— Puteți confirma că ambele victime au fost ucise în același mod? Cu aceeași armă?

Tonul întrebării o irita pe Grace Simmons. Ziarista, o ageamie de la unul din ziarele gratuite locale, încerca să pară sobră, dar nu-și putea ascunde entuziasmul pentru brutalitatea exotică a crimelor.

— În ambele cazuri a fost folosită o arbaletă, răspunse calm Simmons. Este prea devreme să putem spune dacă a fost aceeași armă.

Se întoarse dinspre tânăra ziaristă și imediat săriră alți zece să-i pună întrebări. Erau prezente toate ziarele locale, plus câțiva freelanceri care lucrau pentru media națională și care reușiseră să ajungă la conferința de presă, adulmecând un subiect important. Și totul pentru că Emilia Garanita agitase apele. Sigur că tot ar fi trebuit să anunțe presa despre crime – era datoria lor –, dar ar fi făcut-o cum se cuvine și cu responsabilitate. Garanita era interesată doar să provoace isterie, ceea ce părea să fi reușit foarte bine, ținând cont de numărul ridicol de mare de ziariști înghesuiți în sala lor modestă de conferințe.

— Aveți idee care a fost motivația? întreba cineva de la un post de radio local.

— Pentru moment, luăm în considerare toate variantele…

— Suspecți, atunci? insistă jurnalistul. Aveți vreun nume în vizor?

— Niciunul pe care să fiu dispusă să-l anunț, însă publicul poate fi sigur că facem progrese rapide și în scurt timp vom fi în măsură să spunem mai multe.

— Căutați o persoană? Sau un grup de suspecți?

— Aș prefera să nu fac niciun comentariu deocamdată.

— Este iminentă o arestare?

— Cum am spus, ancheta noastră este în curs de desfășurare…

— O să considerăm că ăsta este un răspuns negativ, comentă unul dintre glumeții din sală, spre amuzamentul general.

Simmons se uită direct la împricinat, până îl făcu să-și coboare privirea. I-ar fi plăcut să se ia de el, dar își mușcă limba cu mult bun-simț. Totuși, i se părea că sfidează orice imaginație că lumea poate găsi ceva amuzant într-o

asemenea situație.

— Declarați pădurea zonă interzisă?

De data asta, întrebarea venise de la un reporter de la o televiziune locală.

— Sigur că nu. În New Forest merg săptămânal mii de oameni, care lucrează sau se relaxează acolo. Ceea ce spunem noi este că lumea trebuie să dea dovadă de precauție, să evite zonele izolate din pădure și să se gândească să amâne vizitele care nu sunt strict necesare.

— Este adevărat că există un sălbatic în pădure?

— Nu, din câte știu eu, contră Simmons.

— Au existat câteva relatări despre un pustnic nebun care trăiește în adânc…

— Orice pistă *semnificativă* va fi investigată, dar nu e treaba noastră să ne luăm după speculații nebunești și bârfe…

— Ce măsuri luați ca să protejați publicul?

Simmons fu luată prin surprindere de viteza cu care veneau întrebările. De parcă mulțimea adunată simțea sângele.

— Avem o prezență sporită a poliției în pădure și vom ține opinia publică la curent cu ultimele evoluții, prin intermediul site-ului poliției din Hampshire și media locală. Am înființat și o linie telefonică dedicată pentru oricine are informații despre aceste crime…

— Publicul este în siguranță? Puteți spune cu mâna pe inimă că ne asigurați securitatea, când există un maniac care pândește în pădure?

— Vom face tot ce ne stă în puteri ca să asigurăm siguranța publică *și* rezolvarea rapidă a acestui caz.

— Dar detectivul-inspector Grace? Se mai bucură de încrederea dumneavoastră? Au avut loc două crime și nu există nicio evoluție concretă, nicio pistă palpabilă, interveni ziaristul de la *Evening News*.

— Da. Și sunt surprinsă că-i puneți sub semnul întrebării competența, ținând cont de palmaresul său impecabil.

Rostise răspunsul răspicat, chiar un pic agresiv, intimidându-l pe ziarist. Însă Simmons știa că era doar un răgaz de scurtă durată. Câtă vreme ucigașul rămânea în libertate, câtă vreme se străduiau să înțeleagă aceste crime năucitoare, întrebările aveau să tot vină.

60.

– Sunteți siguri? Sunteți absolut siguri?

Matteo Dominici era vizibil tulburat, așa încât Charlie se așeză lângă el pe canapea, punându-i o mână pe umăr. După ce Helen îi dăduse ultimele informații de la morgă, voise să-i aducă ea vestea cumplită lui Dominici, înainte s-o afle din alte surse. Așa că acum erau singuri în apartamentul unde stătuse cu Lauren Scott.

— Mă tem că da. Era însărcinată în două luni.

Dominici tremura din toate încheieturile. Charlie se simțea groaznic să-i dea asemenea vești devastatoare, când era deja doborât de durere, însă trebuia să fie directă cu el.

— N-a spus nimic…, șopti el în cele din urmă.

— Crezi că e posibil să fi știut?

— Nu știu… Era… Avea menstruația incredibil de neregulată, așa că s-ar putea să nu se fi gândit că era…

Nu putea rosti cuvintele, așa că-l ajută Charlie.

— Dacă știa, poate că aștepta limita de trei luni, când era sigur să dea vestea.

Charlie habar n-avea dacă era adevărat, dar voia să spună ceva ca să-i aline durerea. Dominici încuviință, ca și cum ar fi fost logic, dar nu spuse nimic.

— Când am vorbit prima dată, ai zis că tu și Lauren erați împreună de vreun an și jumătate.

Bărbatul încuviință din nou.

— În perioada asta, cât ați fost împreună, ai fost conștient că se automutila?

— Bineînțeles. Era… era foarte secretoasă, încerca să se ascundă de mine. Dar când eram împreună, în pat, la baie, era greu de ascuns…

— Știi de ce făcea asta?

— Nu, am întrebat-o de un milion de ori, dar mi-a zis doar că atunci când o copleșea depresia, se simțea obligată s-o facă. Se detesta, credea că nu-i bună de nimic, că lumea ar fi mai bună fără ea. Știu că în trecut s-a gândit la sinucidere, dar am reușit să depășim momentul ăsta. După ce n-a mai băut,

după ce n-am mai băut nici eu, a devenit posibil să vedem o cale înaintea noastră.

— Pot să te întreb de ce beai, Matteo?

— Adică de ce eram alcoolic?

Charlie mai văzuse această atitudine și la alți foști alcoolici – o hotărâre încrâncenată să nu-și minimalizeze comportamentul.

— Destrămarea căsniciei. M-am însurat prea tânăr și s-a terminat haotic.

Asta trebuia verificat. Nu era exclus ca Dominici să aibă vreo legătură. Deși durerea și tulburarea păreau autentice, n-aveau decât mărturia lui despre ce se petrecuse în noaptea aceea.

— Și acum, *asta*, zise el, ridicând privirea. De ce s-a întâmplat tocmai când începuse să se adune?

— Nu știu, dar o să aflăm, îți promit.

— Doamne, Dumnezeule, e vina mea, gemu Dominici, părând să n-o mai audă deloc pe Charlie. Doar vina mea…

— De ce spui așa ceva, Matteo?

— Pentru că ea nu voia să mergem, răspunse el, clătinând din cap.

— Cum adică?

— Mersul cu cortul era pasiunea mea, nu a ei. Nu era dornică, nu-i plăcea ideea să doarmă afară. Dar eu am tot insistat.

— Și până la urmă a fost de acord?

— Tocmai cumpărasem un cort nou și voiam să-l încerc. Și atunci am primit la ușă fluturașul cu Sunnyside. Poate că am presat-o, nu știu, dar a zis că o să vină pentru că… pentru că mă iubea și voia să fiu fericit.

Acum începu să plângă de-a binelea.

— Nu-i vina ta, Matteo. Nimic din toate astea nu-i vina ta.

— Dar dacă n-aș fi obligat-o să meargă, ar fi încă în viață…

— N-ai de unde să știi, răspunse Charlie repede, deși nu-i putea ataca logica.

— Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut?

De-acum îl pierdea, pradă disperării lui.

— Matteo, nu te mai rețin, dar trebuie să te mai întreb ceva.

Dominici ridică privirea, nereușind să-și dea seama ce-ar mai vrea Charlie să-l întrebe, ținând cont de situație.

— Credem că uciderea lui Lauren ar putea avea legătură cu o altă crimă, care a avut loc acum câteva zile.

Uluire totală.

— Așa că aș vrea să te uiți la o poză și să-mi spui dacă-l recunoști pe bărbatul ăsta, dacă e posibil să-l fi cunoscut Lauren, de la vreun eveniment social sau prin rețelele ei de sprijin.

Îi întinse o fotografie a lui Tom Campbell. Fusese făcută recent la o reuniune de familie și îl înfățișa pe tânăr zâmbind larg – fericit, destins, plin de viață. Dominici se uită la ea îndelung, parcă o veșnicie, studiind detaliile trăsăturilor bărbatului.

— Nu, îmi pare rău…

Ridică privirea spre Charlie, dându-i înapoi poza.

— … nu l-am văzut în viața mea.

61.

Metalul scrâșnea când coborau ghearele, răsucindu-se și deformându-se sub presiunea intensă, înainte să fie presat complet. Era greu de privit – mașina, care fusese probabil mândria și bucuria cuiva, turtită ca o clătită – și totuși era greu să-ți smulgi privirea de la ea. Părea ceva copleșitor, *definitiv*.

Mutându-și privirea, Joseph Hudson merse mai departe, pătrunzând mai adânc în cimitirul de mașini. Era un tip practic – întotdeauna fusese interesat să construiască mașinării minunate din piese – și în alte condiții i-ar fi făcut plăcere să exploreze curtea întinsă, cercetând frigiderele, mașinile, computerele și televizoarele dezmembrate. Dar avea o treabă de făcut, așa că, neluând în seamă turnurile imense de metal care-l înconjurau, își îndreptă pașii către biroul administratorului.

„Terry Clarke și fiul, negustori de fier vechi”. Firma jerpelită de deasupra ușii părea obosită și nefericită, reflectând dispoziția lui Hudson. Își petrecuse ultimele trei ore scotocind prin Southampton, bătând la uși, purtând discuții lapidare și iritante cu proprietari de mașini indignați de intruziunea lui. Prezența lui nu era bine-venită nicăieri, dar insistase și, prin încăpățânare, eliminase deja majoritatea numelor de pe listă. Detectivii-agenți Bentham și Edwards făceau același lucru în alte zone din Hampshire, dar nu găsiseră nimic până acum. Hudson își spuse că asta era ultima vizită pe ziua de azi – poate mâine o să aibă mai mult noroc.

Bătu la ușă și fu întâmpinat de un mormăit. Considerând că este o invitație să intre, păși înăuntru. Un bărbat solid și nebărbierit, îmbrăcat în salopetă, ridică privirea spre el, surprins și bănuitor. Ceva din atitudinea lui Hudson arăta în mod evident că nu era un client.

— Terry Clarke?

— Mdeah.

— Sunt detectiv-sergent Hudson, spuse el, arătându-i legitimația. Mă întrebam dacă am putea schimba două vorbe despre un Land Rover Defender, cu numărul de înmatriculare DB09 OLF.

— De ce, despre ce-i vorba?

— Mai dețineți vehiculul?

— Sigur, dar nu-l folosesc.

— Am înțeles…
— Acum am un Freelander. Cu Defenderul merge băiatul meu.
— Și pe el îl cheamă…?
— Dean.
Hudson își notă numele.
— E aici?
— Nu, tocmai a plecat.
— Și mașina?
— I-acolo, în spate.
— Pot să arunc o privire?
Întrebase cu zâmbetul pe buze, dar tonul sugera că nu era o întrebare.
— Ce s-a-ntâmplat? E depășirea vitezei sau…
Cuvintele i se stinseră pe buze, pentru că știa foarte bine că nu primești vizite acasă pentru depășirea vitezei legale. Hudson vedea cum i se învârt rotițele în cap, cântărind posibilitățile.
— Ce-ar fi să mergem să ne uităm la mașină? întrebă Hudson amabil.
Definiția lui Clarke pentru „acolo, în spate” era generoasă. Avură nevoie de zece minute să-și croiască drum prin labirintul de mașini distruse și electrocasnice aruncate, până ajunseră în cele din urmă la un depozit dărăpănat din fundul curții. Dacă proprietarul ar fi fost fie și numai un pic ostil sau amenințător, Hudson s-ar fi putut simți neliniștit, așa izolat în curtea întinsă de la marginea Woolstonului, însă Terry Clarke nu era deloc în formă, respirând șuierat în timp ce făcea eforturi să se țină după el.
— O ține aici, zise el gâfâind și deschizând ușa depozitului.
Hudson intră și fu lovit imediat de miros – în parte lemn putrezit, în parte găinaț, în parte ulei de motor. O combinație care-ți dădea amețeli.
— Chiar aici, urmă Clarke, arătând spre Defenderul negru parcat în fundul halei prăfuite.
Hudson înaintă intrigat. De ce simțea Dean Clarke nevoia să ascundă mașina într-o zonă așa de izolată a curții?
Se apropie de vehicul și cercetă aripile lovite și parbrizul murdar. Nu era o mașină prea iubită – era o fiară off-road funcțională, care nu era îngrijită.
Hudson se aplecă să cerceteze cauciucurile din față. Erau Avon Rangemaster, așa cum se așteptase, și erau practic complet uzate, cu suprafața de rulare mâncată în timp. Curios, ambele erau pline de noroi, care umplea spațiul dintre crestele de cauciuc. Hudson trecu un deget peste ele – noroiul era uscat, dar solid, și refuza să se sfărâme, ceea ce sugera că era relativ

proaspăt.
— Cât de des folosește fiul dumneavoastră mașina asta? întrebă el când se ridică.
— Destul de des, răspunse Clarke evaziv.
Hudson încuviință și dădu ocol mașinii. Nu încăpea nicio îndoială că văzuse ceva acțiune la viața ei – tabla era înfundată în multe locuri și vopseaua era zgâriată rău.
— Și pentru ce o folosește? Pentru muncă sau relaxare?
— Pentru muncă folosește dubița mea, asta-i doar pentru deplasările lui.
Hudson cercetă mai departe mașina, uitându-se în portbagaj, unde se aflau niște obiecte de-ale lui Clarke, dar era imposibil de spus ce erau, pentru că tot portbagajul era acoperit cu o pătură groasă.
— Aveți vreo idee ce are acolo?
Clarke clătină din cap, părând încordat. Hudson bănuia că voia să știe care era motivul vizitei, dar se temea să întrebe.
— Și când îl așteptați să se întoarcă?
— Sincer să fiu, nu știu. Nu prea are obiceiul să mai stea pe-aici după ce i se termină programul.
— Aș putea trece mai târziu pe-acasă?
— N-o să-l găsiți.
— Are casa lui?
— Nu, stă cu mine, dar… nu prea stă pe-acasă seara.
— Are o parteneră? Amici?
— Nimic serios.
— Și atunci, unde se duce?
— În oraș.
Hudson se uită la Clarke, care abia reușea să-i susțină privirea.
— Poate… poate i se pare un pic cam sufocant acasă. Doar noi doi…
— Nu l-ați întrebat niciodată unde se duce?
— Nu, nu sunt gardianul lui. Poate să facă orice vrea.
Rostise cuvintele cu aroganță, dar sunau găunos. Proprietarul cimitirului de mașini era în mod vădit agitat, ceea ce-l făcea pe Hudson să-și pună întrebări. Unde era Dean Clarke? Ce-i ascundea lui taică-su?
Și unde se ducea noaptea?

62.

Țigara îi ardea mocnit în mână, nebăgată în seamă. Când se întorsese la Southampton Central, Helen ocolise centrul de comandă și se îndreptase către curte. Își spunea că are nevoie de o țigară, dar de fapt avea nevoie de timp, de *spațiu* ca să se gândească. Puțini se aventurau aici – era o parte uitată a secției unde fugea de multe ori Helen, un loc bun unde să-ți lași mintea să se concentreze pe un caz problematic.

Însă azi nu era singura care-i căuta adăpostul.

Ușa scârțâi, iar Helen ridică repede privirea, însă era doar Charlie, unul dintre puținii oameni care știau întotdeauna unde s-o găsească. Helen își băgă țigările în buzunar – Charlie nu era fan – și se întoarse către colega ei.

— Cum ți-a mers? întrebă ea, cât de vesel putu.

— Nu prea bine, zise Charlie ridicând din umeri, puțin deprimată. Tu?

— Nimic. Urmărim fiecare unghi posibil, dar până acum nu există niciun semn că ar exista vreo legătură între cele două victime.

— Ești sigură că *e* vreo legătură între crime? întrebă Charlie, părând să aibă dintr-odată îndoieli. Adică, dacă nu există dovezi…

— Așa sper, pentru binele nostru, sublinie Helen. Altfel, o să fie al naibii de greu să-l găsim pe făptaș.

Charlie încuviință, însă părea distrasă.

— Cred că trebuie s-o investigăm mai bine pe Lauren Scott, urmă Helen. Tot trecutul ei de automutilare, relațiile, abuzul de droguri…

— Da…

— Poate iese ceva, poate nu iese nimic. Dar e o direcție pe care putem merge. Tom Campbell e așa de… curat. E greu să-ți imaginezi de ce ar fi vrut cineva să-i facă rău.

Charlie încuviință din nou.

— Cum a reacționat Dominici la fotografia lui Campbell?

— Nu l-a recunoscut, dar, ca să fiu sinceră, era prea distrus ca să reacționeze la *orice.*

Helen își dădea seama că prietena sa era supărată și întinse mâna spre ea. După atâția ani, nu mai existau bariere între ele.

— E așa de crud… Viața lui părea așezată frumos, urmă Charlie cu glas

tremurat. A amândurora. Și acum are de pregătit o înmormântare dublă…

Charlie avea privirea ațintită asupra pantofilor, iar emoțiile clocoteau sub suprafață. Helen se uită îngrijorată la prietena ei – în ultima vreme era obosită și neliniștită.

— Uite ce-i, ce-ar fi să te duci acasă, Charlie? Să-ți odihnești glezna aia?

— Sunt bine, răspunse Charlie, strâmbându-se când își roti piciorul umflat ca să arate că-l putea folosi. Sinceră să fiu, cred că sunt mai în siguranță aici.

— Ceea ce înseamnă…?

— Ah, nimic, spuse Charlie, părând stânjenită. Doar că Steve e hotărât să mai facem un copil. Probabil că pune chiar acum vinul la rece și-și pregătește lista cu cântecele lui Barry White…

— Dar tu nu ești sigură că ești pregătită?

— O parte din mine sigur că vrea. Pentru Steve, pentru Jessie, dar… dacă e doar o slăbiciune? Să caut să scap ușor, pentru că asta vor *ei*?

— Ai discutat cu Steve?

— Nu propriu-zis și nici nu sunt sigură că vreau.

— Pentru că?

— Pentru că o să par paranoică. Și speriată.

Helen se uită la prietena ei. Charlie era întotdeauna absolut sinceră cu ea, o calitate pe care o admira enorm. Dar în seara asta părea speriată și nesigură.

— Pur și simplu nu-mi pot scoate din cap ce s-a întâmplat cu Joanne.

— Știu.

— De câte ori mă gândesc la pasul următor, să am un alt copil, mă gândesc și la ziua aia…

Nu era nevoie să spună – Charlie fusese prima la locul faptei, după ce Joanne Sanderson murise în brațele lui Helen.

— Încă mă duc la maică-sa, să știi.

Helen simți un junghi ascuțit de vinovăție – vizitele ei la Nicola încetaseră.

— Și văd cum a afectat-o, cum e afectată toată familia… și mă face să mă gândesc – dacă aș fi fost eu? Dacă aș fi ajuns față în față cu Daisy și…

— Toți ne-am gândit la asta…

— Știu, răspunse Charlie, ștergându-și cu furie o lacrimă rătăcită. Știu că tu simți și mai tare decât mine și de-asta mă simt așa de… proastă.

— Nu ești proastă. Meseria e periculoasă și dacă ți se pare vreodată…

— *Nu* vreau să renunț la meseria mea, nu despre asta-i vorba. Însă Joanne m-a făcut… să înțeleg ce risc. Și din cauza asta ideea de a avea încă un copil

pare nebunească, dar și asta-i o prostie.
— Charlie…
— Pentru că nu-mi pot suspenda viața – nu pot suspenda viețile noastre – din cauza nenorocirii care i s-a întâmplat altcuiva. Nu e corect să nu-i dau lui Jessie un frate – i-ar plăcea un frățior sau o surioară –, totuși…
— Dacă nu ești pregătită, nu ești pregătită, spuse Helen hotărât. Evident, nu știu nimic despre chestiile astea.
Zâmbi, conștientă cât de absurd era să dea ea sfaturi conjugale.
— Dar sunt sigură că atunci când va fi momentul, o să știi. Până atunci, trebuie să-ți dai voie să-ți jelești prietena și să asimilezi ce s-a întâmplat, oricum ți se pare firesc. Nu te forța să simți că ai trecut peste asta dacă nu-i așa.
Helen știa că și ea era la fel de vinovată că se gândea obsesiv la moartea lui Joanne, dar tot era convinsă că e adevărat ce spune.
— S-a întâmplat. E groaznic, dar s-a întâmplat. Și toți trebuie să facem față, oricât de tulburător și problematic ar fi.
— Ai dreptate, sigur că ai dreptate, răspunse Charlie, zâmbindu-i recunoscătoare. Și mulțumesc.
— Și acum du-te acasă, ai avut o zi lungă.
— Mă duc, dacă e în regulă. Nu se știe niciodată, poate e vreun meci de fotbal care să-l distragă pe Steve.
Zâmbind melancolică, Charlie se îndepărtă, lăsând-o pe Helen singură. Întâlnirea cu Nathaniel Martin îi amplificase în mod vădit temerile, redeșteptând toate îndoielile și neliniștile pe care le avusese după moartea lui Joanne, dar Helen se bucura s-o vadă că pleacă zâmbind. Uitându-se la ea cum se îndepărtează, se gândi că amândouă fuseseră afectate de uciderea lui Joanne, deși foarte diferit. Charlie măcar interacționa cu lumea, încercând să-și clădească o viață pentru ea și familia ei. Helen, dimpotrivă, era singură în curtea fumătorilor, jucându-se absentă cu un pachet de țigări. Era priveliștea perfectă a izolării, ceea ce o făcea să se simtă brusc pustiită.
Poate că Charlie avea problemele ei, dar lăsase o urmă în lumea asta, împreună cu Steve și cu Jessie. Dacă Helen murea mâine, care ar fi fost moștenirea ei? Cine ar jeli-o?
Nu pentru prima dată azi, Helen se trezi incapabilă să răspundă la o întrebare simplă.

63.

– Nu, nu, nu. Și e ultimul meu cuvânt.

Emilia era tentată să sublinieze că „nu, nu, nu” erau de fapt trei cuvinte, dar se răzgândi. Trebuia să-l calmeze pe Gardiner, pentru că redactorul-șef reușise să se enerveze de unul singur.

— Nu vorbesc despre niciun fel de cadre cu detalii violente, răspunse Emilia, arătând spre pozele de la locul crimei întinse pe birou. Mă gândeam că am putea folosi unul dintre cadrele luate de la distanță. Se vede conturul cadavrului atârnat de copac, dar nu-i poți vedea trăsăturile, rănile sau vreo săgeată. De fapt, e o fotografie chiar frumoasă. Cum încadrează copacii locul crimei…

Martin Gardiner se uită la Emilia de parcă ideea ei de „frumos” era mai mult decât perversă, dar ea insistă.

— Și gândește-te ce senzație o să fie. Grace, Simmons, toți sunt vinovați că tratează oamenii ca pe niște copii, că le ascund adevărul. Ei bine, putem să-i dăm în vileag…

— Vorbești ca un obsedat de benzi desenate, ripostă Gardiner furios. Și înainte să mergi mai departe, hai să-ți aduc aminte că ăsta e un ziar local.

— Cum aș putea uita? mormăi Emilia, suficient de încet ca să n-o audă.

— Oamenii citesc ziarul ăsta pentru anunțurile imobiliare, rețete și cuvinte încrucișate. Știrile pe care le vor sunt știri locale…

— Asta *este* locală, au un cadavru în pragul ușii, la naiba.

— … care înseamnă alegeri locale, serbări școlare, curse amicale…

— O să fie un subiect *mare.* Și noi putem să le-o luăm înainte tuturor…

— Publicând fotografii detaliate de la locul crimei – fotografii pe care le-ai *furat.*

— Putem spune că a fost o scurgere de informații…

— Și când o să fim dați în judecată, când o să trebuiască să dovedim? Ce facem atunci?

— N-o să fie cazul să dovedim nimic. *Ei* o să trebuiască să demonstreze că le-am obținut ilegal. În plus, n-o să meargă niciodată pe calea asta. Ar arăta ca niște incompetenți desăvârșiți.

Gardiner era cât pe ce să intervină, așa că Emilia continuă repede:

— Uite ce e, pierdem vremea. Dacă putem să ne hotărâm ce poză alegem, atunci pot să-ți dau 1 000 de cuvinte până la închidere.

— Emilia, răspunse Gardiner, abia controlându-se. Nu pari să înțelegi ce-ți spun, așa că lasă-mă să încerc să fiu mai clar. *Nu* publicăm fotografii de la locul crimei care vor îndepărta marea majoritate a cititorilor – nici pe prima pagină, nici pe paginile din mijloc, nici la nenorocitul de horoscop.

Emilia încercă din nou să-l întrerupă, dar Gardiner nu terminase încă.

— Nici n-o să fiu dat în judecată doar ca să avansezi tu în carieră.

Începu să strângă fotografiile.

— O să punem nechibzuința ta de azi pe seama entuziasmului tinereții și o să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată, urmă el, împingându-i Emiliei teancul de fotografii. Este cât se poate de clar?

— Da.

— Bine, atunci apucă-te de articol. Descrierea, faptele pe care le avem, o să fie suficient de înfiorătoare, crede-mă.

Însă problema era că Emilia n-avea încredere în el. N-avea încredere nici în judecata, nici în instinctele lui. În timp ce se îndrepta spre birou, înjurând în sinea ei, se gândi că nu se înțelesese niciodată bine cu Gardiner – care părea amenințat de genul ei, de tinerețea ei, de talentul ei. Dar refuza să se lase intimidată de el. Își asumase un risc însemnat când obținuse pozele și nu se punea problema să le lase nefolosite.

Ceea ce însemna că trebuia, din nou, să se ocupe singură de problemă.

64.

Degetele îi alunecau peste taste, scriind comenzi. După câteva clipe, pe ecran îi apăru o fotografie. Era a unui tânăr cu vestă kaki și pantaloni de camuflaj, care privea direct în obiectivul camerei.

— El e. I-am recunoscut numele imediat ce l-ați spus.

Hudson aruncă o privire la numele atașat fotografiei – „Hellmanned2008” –, apoi se întoarse către detectivul-agent Reid, care-și dădu seama de nedumerirea lui.

— E numele pe care-l folosește online Dean Clarke, un joc de cuvinte cu Helmand. A luptat acolo din 2007 până în 2010.

— Bine… Unde te-ai intersectat cu el?

— În multe locuri, postează destul de regulat. În principal pe site-uri de armament și pe forumurile celor care se pregătesc pentru sfârșitul lumii. Sunt o mulțime de indivizi plini de mușchi care se laudă unul altuia cât de duri sunt ei, cum o să fie singurii care rămân pe picioare dacă se prăbușește societatea. E destul de homoerotic, dacă mă întrebi pe mine.

Hudson nu răspunse – încă mai încerca să se învețe cu neobișnuitul simț al umorului al lui Reid.

— Scrie pe câteva forumuri și are și site-ul lui.

Apăru pe ecran pagina de întâmpinare de la *Lastmanstandmg.co.uk*, cu un prim-plan cu piercingurile și ochii ca smaraldul ai lui Clarke, încadrate de beznă.

— Imaginea de întâmpinare e concepută ca să intimideze, bănuiesc. Restul sunt cadre destul de standard, care să-i entuziasmeze pe obsedații de armată și adoratorii de mușchi.

Reid accesă galeria de fotografii, dintre care unele îl înfățișau pe Clarke gol până la brâu, lăsând să se vadă mușchii proeminenți și tatuajele. Hudson le cercetă din priviri – majoritatea aveau caracter militar.

— Ești sigur că a fost în armată? întrebă Hudson surprins.

— Zice că a fost în Forțele Speciale și susține că are la activ mai mult de 12 victime în misiune. Intră într-o mulțime de detalii despre ele – cum a folosit arme automate, cuțite, chiar mâinile goale o dată…

Privirea lui Hudson căzu pe palmele cărnoase ale lui Clarke, care păreau

gigantice în comparație cu ale lui.

— Vorbește destul de mult și despre ce o să se întâmple când o să se prăvălească cerul. Cum el și alții ca el trebuie să fie pregătiți. Bănuiala mea e că s-a uitat prea mult la *Walking Dead*.

— Are mulți fani? Cine citește chestiile astea?

— E destul de popular. Câțiva foști militari, bineînțeles, dar mai mult adolescenți și tineri supărați pe lume. Unii dintre ei se apropie periculos de mult de limita legii, oferind argumente pentru asasinatele rasiste din America ori trimițând amenințări cu moartea unor politicieni sau celebrități. Ca să fiu sincer, e o gașcă destul de toxică și cred că mi-a ajuns pe ziua de azi, așa că…

Reid se ridică și-i făcu semn să se așeze în locul lui. Hudson îi mulțumi și se uită mai departe, afișând o fotografie a lui Clarke în uniformă completă, cu echipament de camuflaj, vestă antiglonț și fața înnegrită. Privind imaginea neliniștitoare și agresivă, Hudson își dădu seama că era tot mai intrigat de Dean Clarke. Era un tânăr care avusese un scop în viață și prestigiu, dar care lucra acum pentru taică-su într-un depozit nenorocit de fier vechi. Era un ucigaș antrenat, locuia în zonă, era plin de furie, suspiciuni și ostilitate. Și un personaj greu de prins, interesat de arme, care dispărea cu regularitate pentru excursii nocturne. Să fi fost posibil să fie el omul lor? Era posibil ca armele neobișnuite folosite ca să-i urmărească pe Tom Campbell și Lauren Scott să fi fost făcute din metalul aruncat care-l înconjura la serviciu?

Era o posibilitate interesantă, pe care Hudson era hotărât s-o urmărească până la capăt. Reid și ceilalți puteau să plece – el avea să rămână pe loc. Acum, când avea în sfârșit o pistă, nici nu se punea problema să renunțe la vânătoare.

65.

Nu-i scăpă din priviri, dar nici nu spuse nimic.

Terry Clarke stătea vizavi de fiu-su, care-și devora cina cu o intensitate neplăcut de privit. De când murise nevastă-sa, Terry mânca de multe ori la muncă, unde avea o rezervă de mâncare semipreparată la îndemână. Uneori, i se alătura și Dean, dar nu prea era mare interlocutor, pentru că mânca și pleca imediat ce putea. Aceste scurte întâlniri îl făceau pe Terry să se simtă ciudat – era deprimant cât de puține știa în ultima vreme despre fiu-su, cât de lipsite de viață erau cinele lor comune, și totuși nu-i venea să renunțe la ele. Îi aduceau aminte de vremuri mai fericite, când mâncau toți trei acasă. Îi promisese soției lui, Nancy, că avea să stea cu ochii pe fiul lor năbădăios și nu era un legământ pe care avea de gând să-l încalce.

— A trecut poliția pe-aici mai devreme…, zise el, împingând farfuria din față.

Dean rămase cu furculița încremenită o clipă, apoi reîncepu să mănânce și mai luă câteva îmbucături înainte să mormăie:

— Și?

— Întrebau de tine. De mașina ta.

Încă o pauză scurtă.

— Ce voiau?

— Tu să-mi spui.

Dean băgă și ultima înghițitură în gură. Mestecă încet, înainte să răspundă în cele din urmă:

— N-am nimic de zis.

— Și atunci de ce-au venit? N-a mai venit niciodată poliția…

— Cetățeanul cinstit, aia ești.

Tonul fiului era batjocoritor.

— Am mai luat-o pe scurtături, răspunse Terry iritat. Dar n-am încălcat *niciodată* legea.

— N-ai decât să-ți zici tu așa.

Dean clătină din cap și se ridică.

— Unde te duci? N-am terminat încă.

— Ba da.

Dean pleca deja, iar Terry venea imediat în urma lui. Traversând în grabă camera, îl prinse de umăr, întorcându-l cu fața la el.

— Ce se întâmplă, băiete? În ce te-ai băgat?

Privirea lui Dean fulgeră furioasă. Neliniștit, Terry făcu un pas în spate, însă furia dispăruse brusc. Ca să fie înlocuită de ceva și mai rău – dispreț.

— Să nu mai pui mâna pe mine niciodată.

— Vreau doar să știu ce se petrece. Dacă ai probleme, pot să te ajut. Mama ta așa și-ar fi dorit.

— Nu-i nicio problemă.

— Și atunci, de ce-au venit? Ce-i în mașina aia?

Dean întinse fulgerător mâna și-l prinse de gât, iar Terry simți cum se învârte. După jumătate de secundă, se izbi de perete și rămase fără aer.

Uluit, clipi îngrozit, în timp ce Dean se apropia de el.

— Ai grijă, bătrâne. Ai foarte mare grijă.

— Nu… n-am vrut să mă bag.

Însă Dean îi puse un deget pe buze, reducându-l la tăcere.

— Și nu te băga în treaba mea.

Nu ceea ce-i spusese fiu-su îl neliniștea, deși și aia era destul de rău. Ci felul cum o spusese. Rece, detașat, oțelit.

— Sigur. Îmi fac doar griji pen…

Nu apucă să termine, pentru că fiul său îl trânti cu putere la podea și ieși din cameră. Terry îl privi cum se îndepărtează, cu inima bubuind, incapabil să explice ce tocmai se întâmplase. Știa de multă vreme că băiatul lui era agresiv, tulburat și imprevizibil, dar nu se simțise niciodată amenințat direct de el. Oare faptul că soția lui murise de curând descătușase ceva în fiul lui? Oare până la urmă îl pierduse?

Terry Clarke trăise multe emoții de-a lungul anilor – regretul, tristețea și confuzia fiind la loc de cinste. Însă în seara asta, pentru prima dată, era înspăimântat.

66.

Helen se uita la chipul fragil, căutând răspunsuri. Fotografia lui Lauren Scott era recentă și părea să surprindă un moment în timp. Puteai vedea trauma și neglijarea în trăsăturile ei – ridurile adânci de sub ochi, dinții pătați, părul rărit –, dar în expresia ei se întrevedea și o scânteie de speranță, un sentiment că viața ar putea fi pe punctul să devină mai bună. Și cât de tragică părea fotografia acum!

Helen se retrăsese în biroul ei. Nu era acolo decât Joseph Hudson, dar de data asta părea de-a dreptul absorbit de muncă, așa că îi urmă exemplul, cercetând detaliile din viața lui Lauren Scott. Presiunea pentru progrese în anchetă era tot mai mare. Simmons se descurcase cu abilitate la conferința de presă, dar întrebările – despre natura atacurilor, lipsa pistelor sau competența echipei – fuseseră agresive și susținute. Simmons se străduise din greu să-i calmeze pe ziariști, reușind totuși să păstreze secrete unele dintre cele mai neplăcute detalii despre atacuri, însă senzația de panică tot mai intensă era inconfundabilă, atât în secție, cât și în oraș.

De ce? De ce fuseseră atacați acești doi oameni nevinovați? Asta era ce voia să știe toată lumea, însă Helen încă nu putea pricepe. Trebuia să existe un motiv clar, vreo legătură vizibilă între cei doi, dar, dacă exista, era greu de sesizat. Se născuseră amândoi în Southampton, dar în afară de asta nu păreau să se fi intersectat. *Exista* o posibilă legătură cu drogurile, dar în realitate până și asta părea șubredă. Tom Campbell avusese o acuzație de deținere de droguri în adolescență, și scăpase ușor, pentru că avea asupra lui o cantitate suficientă pentru o acuzație de deținere în vederea distribuirii, dar părea nesemnificativă în comparație cu acuzațiile lui Lauren Scott. Lauren se abătuse de la calea cea dreaptă foarte devreme, în timp ce Tom Campbell părea să fie chiar definiția căii drepte – abstinent, muncitor, plin de succes.

Și totuși… să fi fost posibil să fi fost atacați la întâmplare? Nu era vorba de un atac în masă sau de o întâlnire aleatorie. Răpirea și uciderea lor fusese premeditată, calculată, precisă. Fuseseră luați din corturile lor, fuseseră duși în zone izolate din pădure, unde puteau fi vânați fără teamă că ucigașul risca să fie descoperit sau întrerupt. Crimele fuseseră bine planificate și eficient executate, fără niciun indiciu despre identitatea ucigașului. Presa locală, și în

special Emilia Garanita, puteau să-l descrie pe făptaș drept un soi de maniac, dar în realitate era orice altceva. Ucigașul știa exact ce face și o făcuse cu îndemânare, chiar în mod profesionist. Și din cauza asta, Helen simțea că trebuie să existe o legătură între victime, un motiv pentru care fuseseră alese.

Făptașul își asuma riscuri mari răpind victimele când dormeau alături de partenerii lor, în campinguri aglomerate, în vârful sezonului turistic. Mai mult, victimele nu fuseseră ucise pe loc – fuseseră eliberate și avuseseră o șansă să scape. Sorții erau împotriva lor, dar tot era un joc incredibil de riscant, dacă făptașul chiar nu era deloc interesat de identitatea victimelor. Existau modalități mai simple să-și răpească și să-și izoleze victimele, dacă atacurile ar fi fost motivate doar de pasiunea pentru vânătoare, de emoția vânătorii.

Frustrată, Helen aruncă deoparte fotografia lui Scott și luă un portret de serviciu al lui Tom Campbell. Îi cercetă pielea netedă, privirea plină de încredere. Inițial, crezuse că Nathaniel Martin îl atacase pe Campbell din cauza crimelor împotriva pădurii, ținând cont de legătura victimei cu Nexus. Rămânea o linie de anchetă activă, însă în realitate Nathaniel Martin nu prea părea să aibă motive s-o atace și pe Lauren Scott. Nu-i plăcea în mod deosebit să meargă cu cortul, se ducea rareori în pădure și, cum Martin era deja urmărit de echipele de căutare ale poliției, chiar și-ar fi asumat un asemenea risc, să iasă din nou la vedere ca să atace din nou? Era posibil, evident, dar până nu-l scoteau din ascunzătoare n-aveau cum să știe cu certitudine.

Helen era convinsă că trebuie să existe o legătură între Campbell și Scott, un motiv pentru care primiseră un tratament special, dar acesta rămânea ascuns. Studiase detaliile vieților lor și nu găsise nimic, ceea ce o făcea să se întrebe acum dacă nu cumva legătura era în altă parte. Nu era o idee pe care s-o fi luat serios în considerare până acum, dar, luând un instantaneu de vacanță cu Lauren și iubitul ei, Matteo, făcut pe o plajă însorită din Spania, se întrebă dacă nu cumva fusese proastă să nu ia în calcul și varianta asta. Victimele fuseseră terorizate și brutalizate, aproape dincolo de orice închipuire, însă acum îi reveniră în minte șocul lui Melanie Walton și tulburarea lui Matteo Dominici. Suferința lor era în prima etapă mai puțin acută decât a partenerului lor, dar avea să dureze mult mai mult. Or să rămână tot restul vieții cu imagini cumplite cu ce li s-a întâmplat partenerilor lor – vânați și lăsați să sângereze până la moarte. Efectele acestui gen de traumă, împletite fără îndoială cu vinovăția supraviețuitorului, puteau fi profunde,

puteau duce chiar la sinucidere. Să fi fost posibil atunci ca legătura să fie Walton și Dominici?

Deocamdată aveau puține informații despre viața lor, dar trebuia să remedieze lipsurile mâine. Întâi și întâi, trebuiau să sape adânc în trecutul lor, să vadă dacă existau infracțiuni sau delicte, orice legături ascunse care ar putea arunca o nouă lumină asupra acestor crime năucitoare.

În același timp, vor continua să se zbată în beznă, în căutarea unui criminal care refuza să se lase găsit.

67.

Se avântă tot mai adânc în beznă, tot mai alarmat de ce vedea. Joseph Hudson nu se mișcase de când plecaseră colegii lui, iar cafeaua se răcise și rămăsese neatinsă în fața lui în timp ce el pătrundea în lumea lui Dean Clarke. După ce terminase cu informațiile online tradiționale despre Clarke – plictisit de-acum de citații, medalii și inamici uciși în exercițiul funcțiunii –, pornise să exploreze partea întunecată, folosind unul dintre browserele Tor ale echipei ca să acceseze dark web.

Într-unul dintre posturile dinainte, Hudson petrecuse un an și jumătate căutând prin cotloanele rețelei pedofili, dealeri de arme și rețele de trafic de droguri. Acolo pândeau toate felurile de depravare și criminalitate, iar el știa că trebuia să fie foarte hotărât ca să descopere ce voia. Căută întâi forumuri de tranzacții cu arme, concentrându-se asupra celor care se ocupau de gusturi exotice – site-uri care vindeau săbii de samurai, macete cu țepi, arbalete și altele la fel. După 20 de minute de căutare nu se alesese cu mare lucru, în afară de o neliniște tot mai pronunțată din cauza numărului de țicniți din lumea asta, dar până la urmă dădu peste Clarke. Pseudonimul lui online era puțin diferit aici – „2Helmandback” –, dar prim-planul întunecat cu fața cu mască era o replică a brandingului său online. Probabil considera că ochii pătrunzători sunt cea mai reușită trăsătură a lui.

Clarke făcea cu regularitate vizite pe dark web, luând frecvent legătura cu alți pasionați de arme ca să discute, să cumpere sau să vândă arme. Discuțiile erau purtate la vedere, fără nume de cod sau subterfugii, diverșii participanți discutând pe larg despre motivele pentru care aveau nevoie de armele respective și despre performanțele acestora. Clarke era mai activ decât majoritatea, vânzând tot felul de cuțite, săbii și arcuri… interesul sau entuziasmul lui nu păreau să aibă limite. După estimările lui Hudson, trebuie să fi avut un mic arsenal, de care era în mod evident foarte mândru. Într-o poză postată cu trei săptămâni în urmă, putea fi văzut lingând lama unui briceag de 30 de centimetri, cu ochii măriți de încântare.

Multe dintre postări aveau linkuri la alte site-uri offline și acestea erau și mai tulburătoare. Hudson se trezi pătrunzând în lumea întunecată a pornografiei cu temă militară care înfățișa torturi, trecând prin postări din

zone de război, câmpuri de luptă și orașe asediate. Unele erau vechi de zeci de ani – Hudson fusese înfiorat în special de imagini ale deținuților de la Auschwitz abuzați de gardienii SS –, însă majoritatea erau filmate în recentele conflicte din Orientul Mijlociu. În mod previzibil, Aliații erau băieții buni, iar inamicul – etichetat la unison drept „arăbeți” – era victima. Erau imagini cu lunetiști care-și contabilizau victimele, doi militari din US Navy Seals care-și goleau încărcătoarele într-un combatant căzut la pământ, ba chiar și un mândru infanterist britanic stând deasupra cadavrului unei adolescente. Cele mai rele erau fotografiile combatanților ghinioniști care fuseseră torturați pentru informații și apoi uciși – un tânăr spânzurat cu capul în jos, în timp ce gardienii pozau râzând alături de el.

Dean Clarke avea intervenții regulate, preluând postări și comentând imaginile tulburătoare. Rasismul lui era evident, ca și setea de sânge. Și mândria era la fel de evidentă, Clarke depunând eforturi să-și descrie experiențele în domeniu și detaliind câte beregate tăiase sau câți insurgenți doborâse în timpul rugăciunii. Nimic nu părea prea imoral pentru el, nimic nu era tabu – în lumea lui, concurența nu avea limite, nu exista nicio excepție de vârstă, gen sau situație.

În toate postările, Clarke era dornic să se înfățișeze ca om de acțiune, războinic. Era o imagine care contrazicea ferm viața lui de zi cu zi, în care muncea într-un depozit de fier vechi, sub privirea vigilentă a lui taică-su, ceea ce-l puse pe gânduri pe Hudson. Ce relație era între cei doi? De ce era Terry Clarke așa de îngrijorat pentru fiu-su? Și de ce era Dean Clarke așa de *furios*?

Se făcea târziu, iar Hudson știa că era momentul să se ducă acasă, dar se simțea cumva constrâns să rămână. Nu-și putea desprinde privirea de Clarke – postările, postura lui – și chiar atunci îi căzură ochii pe ultima lui postare pe forumul *ModernWarrior*. Era un site cu acces restricționat, folosit de bărbați cu priviri însetate de sânge, mulți fluturând arme pe care susțineau că le-au și folosit. Ultima poză pusă de Clarke era recent adăugată și îl lăsă fără replică pe Hudson.

Pe un fundal întunecat, Clarke stătea în picioare, cu echipament complet de camuflaj și ochii ca smaraldul abia vizibili printr-o mască neagră. Era în postură de luptă, cu brațele ridicate și pregătite și cu arbaleta îndreptată direct către obiectiv.

68.

Abia se lumina de ziuă, dar pădurea forfotea de activitate. Helen trecu prin tufărișul des, cu bocancii plini de rouă, îndreptându-se către polițiștii din echipele de căutare adunați în poiană. Primise apelul imediat după ora 6 și pornise în viteză prin oraș.

— Putem elibera locul, vă rog?

Echipa reacționă, făcându-i loc să treacă. Reluaseră căutarea lui Nathaniel Martin dis-de-dimineață, dar nu apucaseră să se aventureze prea departe de cărarea bătută când dăduseră peste cadavrul unui cal, lăsat să zacă în tufăriș. Ca și în cazul primului cal, animalul fusese ucis de mâna omului, iar din crupă îi ieșeau cinci săgeți de arbaletă.

În timp ce polițiștii se îndepărtau, Helen se lăsă pe vine lângă cadavru. Era a doua descoperire de felul ăsta, dar nu era nicio îndoială că acesta fusese ucis primul. Se afla deja într-o stare de descompunere avansată, iar mirosul de putreziciune era puternic. Era plin de viermi, iar o bună parte din cadavru fusese roasă până la os de alte viețăți ale pădurii. Ambii ochi ai nefericitului animal fuseseră scoși, iar calul avea un aer sinistru, ba chiar demonic.

Oare mai erau și alți cai care zăceau nedescoperiți în pădure? Sau ăsta era primul? Dacă da, era o dovadă a parcursului urmat de făptaș spre crime. Animalul peste care dăduse Helen fusese ucis eficient, doborât cu trei săgeți bine țintite. Acesta suferise mai mult – cinci săgeți de data asta, dintre care doar trei ar fi putut provoca răni fatale; celelalte două nimeriseră în spinare și în piciorul din spate.

Uitându-se la cadavru, Helen se întrebă dacă fusese vorba despre un accident sau despre ceva intenționat. Oare săgețile care nu nimeriseră încetiniseră animalul, înainte să fie ucis? Erau doar prost țintite? Sau distribuția aleatorie a loviturilor însemna altceva? Lui Helen i se părea că este o folosire excesivă a forței, ca și cum cineva se *distrase*, încărcând și trăgând de cinci ori și eliberând ultimele săgeți când calul era poate deja mort. O parte din ea spera că uciderea animalului indica un început de amator, dar altă parte se temea că era opera cuiva căruia îi plăcea moartea.

— OK, hai să asigurăm zona, spuse ea, ridicându-se și întorcându-se către grupul de polițiști. Imediat ce ajunge Meredith, puteți relua căutarea.

Polițiștii trecură la treabă, iar Helen se îndepărtă de cadavrul descompus și scoase telefonul din buzunar, nerăbdătoare s-o informeze pe Charlie despre ultimele evoluții. Cadavrul calului fusese găsit în apropiere de Furzley, destul de departe de celelalte locuri ale crimei, ceea ce le deschidea o nouă zonă de investigat. Totuși, când duse telefonul la ureche, renunță. Privirea i se oprise pe un copac aflat la marginea luminișului, care părea să aibă o plantă cățărătoare verde-deschis pe trunchi. Mergând pe firul ei în sus, zări ceva care-i făcu inima să bată mai tare.

O cameră video de supraveghere a păsărilor, ascunsă sus, într-o scorbură puțin adâncă, era îndreptată direct către poiana de dedesubt.

69.

Simțea cum îl arde privirea lui taică-su.

Venise devreme la lucru, dornic să facă o impresie bună și să lase partea neplăcută a serii trecute în urma lor. Acum se blestema pentru reacția violentă exagerată – era evident că-l înspăimântase pe taică-su, ceea ce nu putea decât să aducă necazuri. Așa prostănac bătrân cum era, taică-su nu era obișnuit să fie învins și n-o să accepte așa ceva fără să reacționeze. O să-l pedepsească, fără îndoială, dar, mai rău, o să pună întrebări – întrebări la care Dean nu voia să răspundă.

Taică-su abia dacă ridicase privirea când intrase el în birou, mormăind ceva. Dean își luase ceai și pâine prăjită și se prăbușise în fața televizorului. Mai bine asta decât tăcerea apăsătoare și ostilă. Începuseră știrile de dimineață și se uită la prognoza meteo, apoi la sport, iar acum urmărea principalele știri locale. Începeau cu crimele, în dimineața asta concentrându-se pe Matteo Dominici, italianul care avea o relație cu Laurent Scott. Dean se uită mai departe, intrigat, și văzu silueta hărțuită ieșind în grabă din apartament cu o valiză în mână și urcând într-un taxi care-l aștepta. Iubitul îndurerat fusese în mod clar alungat de-acasă de atenția constantă a presei, iar Dean se amuză când o auzi pe reporteriță transmițând totul pe un ton sobru și critic, de parcă n-ar fi făcut și ea parte din toată povestea. Mincinoasă, mincinoasă, își zise Dean.

Reporterița dispăru, iar crainicul trecu la știri mai puțin senzaționale, despre o serie de jafuri. Dean nu mai zăbovi, închizând televizorul. Simțea privirile lui taică-su, care se uita în ceafa lui, ca și cum ar fi încercat să-i pătrundă prin craniu, și era stânjenit. Își termină pâinea prăjită și se duse în cealaltă parte a bucătărioarei, punând vasele murdare în chiuvetă.

— Mă duc la treabă.

Îi aruncă o privire lui taică-su, dar acesta încuviință absent și întoarse capul. Supărat pe taică-su și pe el, Dean ieși în curte. Avea un frigider care trebuia dezmembrat și, dintr-odată, abia aștepta să se ocupe de el, să scape de atmosfera sufocantă din birou. Însă chiar când se îndepărta în grabă, auzi ușa deschizându-se, iar taică-su veni după el.

Oricât ar fi încercat să nu ia în seamă răcirea relației lor, era clar că se

schimbase ceva. Acum taică-su era bănuitor, poate chiar simțise ce se afla în spatele comportamentului lui evaziv și părea decis să afle adevărul. Ceea ce-i dădea o stare de nervozitate, dar nu prea avea ce face. Era afacerea tatălui, domeniul său, și câtă vreme Dean se afla aici, avea să rămână sub supravegherea lui.

70.

– Ești sigură?

Hudson încercă, fără să și reușească, să-și controleze uluirea.

— Sută la sută. Am verificat de două ori.

— Deci n-avea cum să fi fost membru SAS?

— Evident că nu, urmă sergentul, ca și cum ar fi vorbit cu un copil. N-a existat nimeni cu numele Dean Clarke înrolat în forțele armate în perioada despre care ai vorbit.

— E posibil să se fi înrolat sub un nume fals?

— Orice e posibil, dar verificările noastre sunt extrem de meticuloase, din motive evidente.

— Bineînțeles, răspunse Hudson, gândindu-se la această informație bizară.

Sunase la cartierul general de la Andover al armatei britanice la prima oră, iar în cele din urmă i se făcuse legătura cu sergentul-major Greta Smith. Îl tratase repezit și cu superioritate, dar îl ajutase, așa că Hudson hotărî să-și mai încerce o dată norocul.

— Pot să te mai rog să-mi faci un serviciu? Sunt câteva lucruri la care aș vrea să te uiți.

Zece minute mai târziu, Hudson avea o perspectivă completă. Îi trimisese sergentului Smith fotografii cu citațiile și medaliile lui Dean Clarke și nu fusese surprins să afle că documentele erau falsuri, niște cópii ale originalelor, probabil semnate chiar de Clarke. Medaliile erau reale, dar cum pe eBay se desfășura un comerț înfloritor cu decorații militare, ar fi putut să le găsească oriunde.

Hudson se duse să-i spună ce aflase lui McAndrew, care făcuse și ea niște verificări, toate acestea întărindu-i suspiciunile. Se părea că Dean Clarke renunțase la școală la 16 ani, dar după câteva tentative eșuate de ucenicie începuse să încaseze ajutoare, care fuseseră plătite și în anii în care el ar fi trebuit să fie în misiune în străinătate și tot atunci primise și câteva avertismente pentru furt și tulburarea liniștii publice. Nu fusese pus sub acuzare niciodată și de aceea nu avea cazier penal, dar era evident că avusese o viață lipsită de satisfacții după 20 de ani, iar lucrurile o luaseră razna când plata ajutoarelor fusese suspendată definitiv, în urma unei tentative

frauduloase de solicitare a unei indemnizații de handicap.

Hudson putea ghici restul – fiul rămăsese la mila părinților, lucrând la depozitul de fier vechi și stând în casa lor. Poate că suferise dintotdeauna de psihoze, poate că îl destabilizase moartea mamei, dar era clar că undeva pe parcurs Clarke dezvoltase o personalitate multiplă. Pe de o parte, era un muncitor oprimat, care dezmembra gunoaiele altora pentru taică-su, pe de alta, trăia într-o fantezie în care avea o viață de războinic călit în lupte. Întrebarea era cât de real era acest alter ego, în ce măsură trăia în halucinațiile lui.

Clarke era un ratat, izolat și furios. I-ar fi plăcut oare să-și exercite puterea asupra victimelor lui vânându-le prin pădure? I-ar fi oferit oare un fior urmărirea lor, perfect camuflat și imposibil de depistat? I-ar fi împlinit fantezia că este un ucigaș antrenat?

În timp ce urmărea litania eșecului lui Clarke, și alter ego-ul improbabil de asasin SAS pe care-l crease acesta, Joseph Hudson fu nevoit să se întrebe cât de puternică mai era legătura lui Dean Clarke cu realitatea.

71.

Totul era în ceață.

Charlie era deja extenuată, dar, întărindu-se cu câteva cești de cafea, se puse pe treabă, investigând detaliile neînsemnate din viața lui Matteo Dominici. Helen inițiase aseară această nouă linie de anchetă, iar apoi, când fusese chemată dimineață să ancheteze moartea celui de-al doilea cal, îi ceruse lui Charlie să se ocupe de ea.

Ceea ce făcea bucuroasă și, după ce le ceruse agenților Bentham și Osbourne să cerceteze viața lui Melanie Walton, se adâncise în muncă. Însă detaliile erau neinteresante – Dominici era un anglo-italian la generația a doua, stătuse în Southampton toată viața și-și petrecuse cea mai mare parte a timpului lucrând în restaurantul familiei – un local drăguț și prietenos din centru. Nu avea condamnări penale, își plătea impozitele și era implicat în comunitatea locală. Posta cu intermitențe pe Facebook, dar erau postări optimiste, viziunea lui asupra vieții era luminoasă – pe scurt, nu părea să existe niciun motiv să vrea cineva să-i distrugă fericirea sau sănătatea mintală. Această direcție de anchetă părea o fundătură și, în timp ce citea postările recente, acestea începură să devină neclare, sentimentele pozitive și repetitive suprapunându-se unele peste altele.

— Detectiv-sergent Brooks?

Charlie reveni brusc la realitate, iar când se întoarse o văzu pe Helen făcându-i semn să o urmeze. Se ridică și se grăbi să ajungă în birou, închizând ușa în urma ei. Din comportamentul lui Helen, era clar că apăruse ceva important.

— Am fost lângă Furzley azi-dimineață, începu Helen, sărind peste politețuri, ca să cercetez al doilea cal mort.

— E tot omul nostru?

— Fără discuție, dar cred că a fost doar un test. Calul era mort de o săptămână sau chiar mai mult, iar atacul, mai puțin precis – cinci săgeți de data asta.

Charlie încuviință, rumegând informația.

— Cât eram acolo, am zărit o cameră pentru păsări. Din fericire, asta mergea și, după ce am insistat un pic, am reușit să obțin înregistrările din

ultimele câteva săptămâni.

Charlie se aplecă în față când Helen întoarse laptopul spre ea. Pusese un stick USB în el și acum deschidea playerul video. După câteva clipe, monitorul se trezi la viață, înregistrarea de noapte a camerei oferind o viziune stranie, verzuie, a cuibului și a pădurii de dedesubt. În josul imaginii rula permanent un cod temporal, iar Helen dădu imaginea înainte.

— Te avertizez, nu-i foarte plăcut…

Charlie se pregăti pentru ce urma, uitându-se atentă pe ecran. Trecură câteva secunde, apoi se văzu mișcare în partea de sus a imaginii. În câmpul camerei intră un cal, poticnindu-se în poiană. Era urmat de o siluetă înaltă și întunecată, care veni până la animalul rănit, ridicând arcul și trăgând în el de-aproape.

Calul sări înnebunit pe toate patru picioarele – iar Charlie tresări când îl văzu –, dar ce era mai rău abia urma. Animalul se prăbușise în genunchi, dar atacatorul nu arătă nicio milă, trântindu-l pe-o parte și țintuindu-l la pământ. Urmară alte două săgeți; cinci în total. Calul era probabil în stare de șoc, cu trupul crispat de spaimă, dar capul îi coborî încet-încet și, după câteva clipe, rămase nemișcat. Ucigașul se opri deasupra lui, admirându-și realizarea, după care se întoarse.

Charlie nu-și desprinse privirea de el cât traversă poiana, observând toate detaliile. Bocancii grei, cu talpă de cauciuc, îmbrăcămintea de culoare închisă și gluga, faptul că era în mod evident stângaci și încă ținea arbaleta în mână, ca și cum s-ar fi așteptat să mai urmeze și altă vărsare de sânge. Prin dreptul camerei trecu o pasăre, iar silueta tresări și se întoarse scurt să-i urmărească zborul.

În momentul acela, Helen apăsă o tastă și opri înregistrarea. Silueta privea acum direct către cameră, iar Charlie se aplecă și încercă să-i distingă trăsăturile. Icni fără să vrea. Pentru că acolo unde ar fi trebuit să fie fața, era doar un gol. Nu distingea nici bărbie, nici nas, nici urechi – doar o mare de negru, cu două globuri albe unde ar fi trebuit să se afle ochii.

Charlie ridică privirea către Helen. Se așteptase să-l zărească pe suspectul lor, dar în loc de asta părea că se uită la un soi de monstru. Helen ridică dintr-o sprânceană – era în mod clar la fel de descurajată și dezamăgită ca și Charlie, care-și întoarse privirea spre computer.

Unde descoperi silueta încă privind direct în cameră și radiind malefic către ea.

72.

– Uită-te în ochii mei și spune-mi că nu tu ești responsabilă.

Inspectorul-șef Simmons vedea roșu în fața ochilor, iar tonul vocii era nimicitor, dar Emilia refuza să se lase intimidată.

— Sunt fotografiile dumneavoastră, nu ale mele. Habar n-am cum au ajuns în domeniul public.

Arătă spre laptopul lui Simmons, unde erau afișate fotografiile de la locul crimei, care puteau fi văzute acum de oricine pe *Backchat*, un site de știri underground specializat în subiecte neobișnuite și, uneori, ilegale. Autoritățile încercaseră de multe ori să-l închidă, dar până acum reușise să evite toate deciziile de suspendare, mergând mai departe cu misiunea sa de a informa, educa și îngrozi.

— Ei bine, iartă-mă că nu te cred…

— Inspector-șef Simmons, abia dacă ne cunoaștem…

— Dar cred că știu ce-ți poate pielea. Felul cum ai acoperit până acum subiectul a reușit să îngrozească publicul și să aducă o presiune tot mai mare pe capul polițiștilor mei, care deja lucrează zi-lumină.

— Nu că ai avea de unde să știi.

— Și totul doar ca să-ți faci steaua să strălucească un pic mai tare. Sunt conștientă că în trecut ai acționat ilegal ca să-ți impui interesul… și de-asta am avut o mică discuție cu Graham Ross azi-dimineață.

Emilia o privi fără să spună nimic.

— Zice că l-ai urmărit ieri într-o cârciumă – deși a făcut repetate încercări să te descurajeze – și că s-ar putea să-i fi furat imaginile astea cât a lăsat un pic camera nesupravegheată.

— Nu-mi spune nimic, răspunse Emilia senină. N-am obiceiul să urmăresc bărbați necunoscuți în baruri și, în plus, ieri am fost ocupată în redacție. Poate că știi, dar a apărut un subiect important…

— Știu că tu ai fost și știu de ce-ai făcut-o. Așa că hai să-ți dau un sfat…

Emilia era tentată să nege în continuare, dar se răzgândi. Într-un fel ciudat, îi plăceau aceste muștruluieli, furia neputincioasă a structurii instituționale care se străduia să se împace cu lumea digitală. Ce proști erau să creadă că ar fi putut fi controlat ceva!

— Poate crezi că o să te ajute, urmă Simmons, arătând spre imaginile cumplite, că o să dea mai multă *importanță* subiectului. Dar ăsta nu-i jurnalism. E răspândirea panicii. Și poate să aibă urmări grave și pentru public, și pentru tine.

Emilia ridică batjocoritor dintr-o sprânceană. De câte ori nu fusese amenințată înainte, chiar în biroul ăsta, și supraviețuise fără probleme?

— Și de aceea o să cercetez personal această scurgere de informații. Dacă găsesc vreo dovadă că tu *ești* responsabilă, atunci poți să te aștepți să ai de dat niște explicații.

— Dacă vreți să vă faceți de râs, n-aveți decât. Acum, dacă nu mai e și altceva…

Emilia era hotărâtă să încheie cum voia ea. Sub nicio formă n-avea să plece cu coada între picioare de la prima lor confruntare. Și, spre satisfacția ei, Simmons încheie întâlnirea, deși nemulțumită. Emilia plecă bine dispusă și încrezătoare că Simmons n-avea puterea să facă nimic. Era destul de sigură că în bar nu existau camere de supraveghere; nici nu existase vreun martor care să asiste la delictul ei. Mai mult de-atât, ar fi fost imposibil de dovedit că *ea* trimisese pozele în lumea largă.

Asta era frumusețea vieții moderne, își zise Emilia în timp ce mergea degajată pe coridor, poți să faci ce vrei, să postezi ce vrei, și ești întotdeauna protejat de anonimatul perfect al internetului.

73.

– Vreau să știu unde se duce, cu cine se întâlnește, ce face.

Helen adunase din nou echipa. După ce discutase cu Joseph Hudson despre ultimele noutăți, era pregătită acum să lanseze următoarea fază a anchetei.

— Detectivul-sergent Hudson va fi la comandă, asistat de mine și de detectivii-agenți McAndrew, Osbourne și Reid. S-ar putea să fie solicitați și alții – avem nevoie de supraveghere non-stop asupra lui Dean Clarke.

— Și acum considerăm că el e principalul nostru suspect? întrebă detectivul-agent Bentham.

— Este *cel mai important* suspect, răspunse Helen. Detectivul-agent Reid și detectivul-sergent Hudson au făcut cercetări serioase despre Clarke și categoric corespunde profilului. Bărbat alb singur, dezamăgit, furios, dependent de violență pe internet. La genul ăsta de oameni, granița dintre fantezie și realitate e vagă. Clarke nu e soldat – conform evidențelor armatei, nici măcar n-a solicitat înrolarea –, dar spune oricui despre câți inamici a ucis sau despre distincțiile pentru bravură. Probabil că a ajuns să-și și creadă minciunile. Sau poate că mai există și alții, până acum nedepistați, care-l încurajează și-l determină să comită crimele astea barbare…

— În plus, interveni Hudson peste Helen, mașina lui corespunde profilului, iar el e un tip practic, cu acces nestânjenit la fier vechi *și* unelte cu care să-l transforme în altceva. În mod clar, este o persoană cu o fascinație nesănătoasă pentru arme și instrumente de tortură. Pun pariu că dacă i-am face o percheziție diseară, am găsi un întreg arsenal de arme, dintre care multe au fost folosite.

— Și dovezile circumstanțiale sunt interesante, adăugă Charlie, afișând imaginea făptașului surprinsă de camera pentru supravegherea păsărilor. Înălțime, constituție, și observați fața. Individul arată ca un fel de spirit rău, dar probabil că poartă o mască sau cagulă, plus echipament de camuflaj. Observați și că este stângaci. S-ar putea să fie o coincidență, dar în toate imaginile pe care le-a postat, Clarke folosește mâna stângă ca să apese pe trăgaci.

— Cel mai important acum, rezumă Helen, este să aflăm unde se duce

noaptea. Am presupus că atacurile au loc noaptea pentru că făptașul vrea să se folosească de acoperirea întunericului, dar s-ar putea să *trebuiască* să aibă loc după lăsarea serii – taică-su îl urmărește îndeaproape în cursul zilei. Trebuie să aflăm unde se duce și ce face. Detectivul-agent McAndrew o să asigure prima tură, apoi urmează detectivul-sergent Hudson. Între timp, vreau să cercetăm mai departe victimele și pe partenerii lor, să vedem dacă există vreun tipar, vreun indiciu care ne scapă. Detectiv-sergent Brooks?

Toți membrii echipei se întoarseră din nou către Charlie.

— O să-i verificăm în continuare pe Matteo Dominici și Melanie Walton – relații din trecut, istoricul pe internet, orice tangență cu crima sau criminalitatea –, dar o să ne concentrăm pe Lauren Scott. Dacă există vreo legătură concretă cu făptașul, considerăm în continuare că ea e cel mai probabil punct de acces, ținând cont de trecutul ei. Părinții ei locuiesc în Africa de Sud – urmează să discut cu tatăl în scurt timp –, însă trebuie să ne îndreptăm atenția și asupra persoanelor care au cunoscut-o la sfârșitul adolescenței și după 20 de ani. Cineva care să-i fi vândut droguri, sau care să-i fi creat dependența de droguri, ar fi putut-o ataca știind că este slabă și vulnerabilă. O să verificăm și multele ei treceri pe la dezintoxicare – și oamenii pe care i-a cunoscut acolo – ca să vedem dacă există acolo vreo legătură cu criminalitatea.

— I-am interogat pe cei din agenda ei telefonică și pe cei cu care avea legături digitale? întrebă Helen.

— Avem și de-acolo o posibilă pistă – un număr de telefon care apare în istoricul telefonic al amândurora –, dar încă nu știm ce înseamnă. Discutăm cu companiile telefonice și încercăm să-l identificăm pe interlocutor.

— Explică-le cât de *urgentă* e situația, îi ceru Helen, după care se întoarse către detectivul-agent Edwards. Cum e cu pasionații de arme, în special cei interesați de arcuri, arme istorice și așa mai departe?

— E un individ care ar putea fi interesant, răspunse Edwards. Andrew Tucker. E de mulți ani membru al clubului de tragere cu arcul Weston de pe strada Lever.

— Spune mai departe.

— Păi, e cam singuratic, divorțat recent, și acum o lună a avut o altercație cu un alt membru. Situația a scăpat de sub control, l-a doborât pe celălalt și i-a ținut o săgeată la gât. Nu există nimic clar care să-l lege de crimele astea, dar…

— Mergi mai departe. Dar linia telefonică? întrebă Helen întorcându-se

către detectivul-agent Lucas. Am primit ceva interesant din partea populației?

— Telefoanele au sunat continuu, mă rog, cel puțin de când au fost publicate imaginile de la locul crimei… Totuși, nimic util. Doar indivizi care vor să atragă atenția sau proprietari de câini care cred că văd maniaci ucigași de câte ori trosnește vreo crenguță…

Helen nu reacționă, dar în sinea ei o blestemă încă o dată pe Emilia Garanita. Titlurile ei senzaționaliste și tacticile murdare nu le erau niciodată de ajutor în anchete, reușind doar să creeze paranoia și panică. Inspectorul-șef Simmons îi trăgea acum o săpuneală, deși Helen se temea că n-o să aibă mare efect asupra comportamentului ziaristei.

— Ocupă-te în continuare. Dacă apare ceva, vreau să știu și eu. Și asta-i valabil pentru toți, urmă ea, întorcându-se din nou către restul echipei. Lăsați deoparte orice altceva aveți de făcut. Asta-i singura prioritate în momentul ăsta.

Făcu o scurtă pauză, după care încheie hotărât:

— Trebuie să-l prindem pe individul ăsta.

74.

Se repezi la ea fără avertisment, prinzând-o în ambuscadă când se apropia de mașină.

După ce supraviețuise muștruluielii, Emilia abia aștepta să se întoarcă în redacție. Imaginile postate pe internet iscau o adevărată furtună și voia să profite – îl convinsese deja pe Gardiner să scoată o ediție specială a ziarului, în care să le ofere cititorilor ghidul complet despre Ucigașul din New Forest.

Însă când se apropia de Opelul ei Corsa roșu, văzu o umbră căzând asupra ei și apoi simți o mână care o trage în spate și o răsucește. Deși luată prin surprindere, nu fu uimită să-l vadă pe Graham Ross în fața ei.

— Ia te uită cine a apărut!

Ross vorbea calm, dar îi simțea încordarea agresivă.

— Te rog nu-mi spune că te-ai gândit îndelung la replica asta, Graham. Pentru că e jalnică, până și pentru standardele tale…

— Te-a săpunit Simmons? urmă el, fără să ia în seamă insulta.

— Absolut deloc. De fapt, am avut o discuție plăcută, ca între fete, răspunse Emilia tărăgănat și vesel.

— Tâmpenii. Spumega când am vorbit cu ea. Abia am reușit s-o conving să nu-mi suspende contractul. Dar, pe de altă parte, eu sunt ăla nevinovat în povestea asta.

— Și eu sunt lupul cel mare și rău?

Spre surprinderea ei, Ross râse, ca și cum s-ar fi amuzat sincer de această descriere.

— Cam așa ceva. Oricum, asta-i doar o discuție amicală, ca să te anunț cât de dezamăgit sunt de tine. Nu te consideram hoață.

— Am auzit și mai rele de-atât.

— Totuși… o să-ți spun ceva. Ai un ochi bun pentru fotografii. Selecția pe care-ai făcut-o a fost… bună. Erau cele mai bune din tot setul, de fapt. Așa că bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscător. Au iscat ceva agitație, nu?

Emilia era pe punctul să răspundă cu câteva cuvinte bine alese, dar era evident că Ross spusese ce avea de spus, iar acum se întorsese și se îndrepta spre mașina lui. Emilia îl privi, nedumerită și intrigată de încheierea bizară și abruptă a conversației. Tonul lui Ross avea ceva de cunoscător, chiar o urmă

de îngâmfare. Ceea ce o făcea să-și pună întrebări.

Era extrem de naiv pentru un profesionist experimentat să-și lase camera nesupravegheată. Iar discuția lui neașteptată cu barmanița îi asigurase în mod convenabil suficient timp ca să fure imaginile valoroase „fără să fie văzută”. În sfârșit, în pofida furiei profesionale împotriva ei, Ross părea ciudat de relaxat azi, ba chiar satisfăcut în legătură cu rezultatul.

Și atunci, era oare posibil să fi știut exact ce face, încă de la bun început? Să fi *vrut* s-o lase să fure imaginile, știind că vor ajunge să fie publicate, dar el să rămână cu reputația nepătată?

Să fie oare posibil să fi fost *ea* cea înșelată, nu el?

75.

De la fereastra biroului său de la etajul al șaptelea, Grace Simmons o privi pe Emilia Garanita urcând în mașină. Discuția decursese cum plănuise, dar nu prea reușise s-o calmeze. Iar conversația ulterioară dintre Ross și Garanita o îngrijora și mai tare. Oare fusese o întâlnire stabilită dinainte? Să fie posibil să fi lucrat împreună?

Dacă da, nu întrevedea decât necazuri la orizont. Publicarea fotografiilor pe internet iscase panică în oraș și o adevărată furtună în clădire. Comisarul-șef o sunase la prima oră, apoi primarul, ambii explicându-i că scurgerea unor asemenea imagini cu detalii violente era fără precedent și punea în pericol ordinea publică. Simmons nu putea să nu fie de acord, așa că încasase muștruluiala, promițând să-i găsească pe cei răspunzători. Considera că de fapt o făcuse deja, dar n-avea nicio putere să acționeze în vreun fel – legislația se străduia din greu să țină pasul cu realitățile unei lumi în continuă schimbare.

Mașina Emiliei Garanita porni în viteză pe stradă, șoferița ignorând ostentativ limita de viteză de 30 de kilometri pe oră. Simmons și-o imagină pe ocupanta mașinii zâmbindu-și fericită că a scăpat nevătămată după încă un delict. Emilia Garanita era genul care-i displăcuse dintotdeauna lui Simmons – parazitară, fără conștiință, negustor pe piața liberă cu nefericirea oamenilor. Nu conta că și ea fusese în mai multe rânduri victima unor infracțiuni violente – experiențele păreau s-o fi făcut pe tânăra ziaristă complet insensibilă în fața suferinței altora și nu să-i fi trezit empatia. Însă furia și animozitatea lui Simmons nu erau alimentate doar de faptul că o displăcea pe jurnalista prefăcută. Helen Grace, protejata ei, suportase în ultimele zile critici susținute. În ciuda palmaresului incredibil, superiorii, ca să nu mai vorbim și despre restul lumii, îi puseseră sub semnul întrebării competența și capacitatea de a duce la bun sfârșit acest caz. Acțiunile iresponsabile ale lui Garanita nu făcuseră decât să întețească focul care-o ajungea pe Helen.

Era ceva total nejustificat, ceea ce nu făcea decât să sporească mânia lui Simmons. Emilia susținea că face jurnalism în beneficiul opiniei publice, dar Simmons era sigură că în realitate nu făcea decât să folosească acest caz ca pe o bâtă cu care să lovească în Helen, pentru că ele două nu se sufereau una pe

alta. Instinctiv, voia să intervină, deși știa că polițista experimentată era în stare să aibă grijă de ea. Simmons descoperise asta cu multă vreme în urmă.

Însă adevărul era că *voia* s-o apere, să îndepărteze praștiile ațintite acum asupra ei. Nu era necesar, nici profesionist, să-și lase sentimentele personale față de Helen să-i întunece judecata. Uneori încerca să se justifice – nu putea să nu ia în seamă trecutul, să pretindă că nu sunt prietene –, dar în cea mai mare parte a timpului se mustra pentru această slăbiciune. Poate că, până la urmă, spunea mai multe despre ea decât despre Helen.

Soțul ei, Ralph, murise cu trei ani în urmă. Reușise să facă față situației – moartea fusese, în definitiv, o eliberare – și, câtă vreme băieții mai fuseseră acasă, avusese în jur oameni care să-i ofere sprijin și companie. Dar acum se mutaseră, iar ea era cam dezorientată, rătăcind de una singură prin casa familiei, prea mare pentru ea. Câteodată cocheta cu ideea s-o vândă, dar de fiecare dată renunța, considerând că ar fi însemnat sfârșitul unei etape din viața ei și începutul alteia.

Fără nicio îndoială, devenea sentimentală la bătrânețe, poate chiar un pic indulgentă. Nu avusese niciodată favoriți înainte, fusese scrupulos de corectă, dar ceva din trecutul lui Helen și situația sa o făceau să vrea s-o salveze de cei care încercau s-o doboare.

Bine sau rău, n-o s-o scape din ochi pe protejata ei.

76.

Mergea în viteză, cu ochii lipiți de oglinda retrovizoare.

Oriunde se ducea azi, simțea că e *urmărit.* Când era la muncă, taică-su rareori îl scăpa din ochi. La început, suportase, apoi începuse să-l provoace, ridicând brusc privirea ca să-l surprindă. Dar abia dacă avusese vreun efect – taică-su își îndepărta pentru scurt timp privirea, după care-și relua rapid supravegherea.

În cele din urmă, Dean nu mai suportase și se dusese la Greggs să mănânce devreme de prânz. Dar până și acolo avusese senzația că oamenii reacționau la prezența lui și-l priveau curioși. Bineînțeles că era paranoid, n-aveau cum să *știe,* și totuși simțea că se uitau ciudat la el. Mai mult, de câteva ori fusese convins că văzuse același chip în spatele lui – o tânără pe care o observase mai devreme, când se ducea la lucru. Dar cu siguranță era imposibil. *Sigur* îi juca mintea feste.

După ce suportase atmosfera apăsătoare de la muncă, în cursul unei după-amiezi care păruse să se târască greoi, Dean scăpase în cele din urmă, făcând treabă de mântuială cu frigiderul, după care plecase. O s-o ia de la capăt dimineață, dar nu-i păsa, avea lucruri mai importante pentru care să-și facă griji.

Fără să-i spună niciun cuvânt lui taică-su, plecase în trombă cu Defenderul. Chiar și în timp ce se îndepărta în grabă de depozit, aproape că se aștepta să-l vadă în oglindă, urmărindu-l în camioneta lui veche. Dar nu se vedea nici urmă de el – probabil curiozitatea sa nu era decât urmarea recentei vizite a poliției.

Cu siguranță că asta stătea la baza paranoiei sale. Putea să se descurce cu bănuielile lui taică-su. N-avea cum să-și toarne fiul. Îl asigurau influența maică-sii și jurămintele pe care soțul ei i le făcuse la patul de moarte. Dar poliția ce-avea de gând? Și ce *știa*? Îl neliniștea că se interesaseră de Defender. Fusese zărit? Reușiseră să-i ia cumva urma? Aruncă o privire în retrovizoare și-și puse în minte să stea mâine pe Google și să caute mașini noi. Dacă le trezise bănuieli, trebuia să renunțe la ea.

Mașinile care se târau în urma lui prin traficul din centru nu păreau deosebite – nu recunoscu niciuna dintre ele –, așa că își îndreptă din nou atenția la drum. Înainta încet, ceea ce-l irita. Acum nu voia decât să se întoarcă la bază, să se pregătească. Era posibil ca taică-su să vină acasă

devreme, împins de bănuieli, iar el era decis să evite o scenă. N-avea timp de așa ceva în seara asta.

Zărind un spațiu liber în trafic, acceleră Defenderul, țâșnind înainte. După alte câteva manevre, avea drum liber în față – în zece minute era înapoi, în fața casei lor dărăpănate. Evită strada principală și parcă pe aleea din spate, după care se strecură până în fața casei. Ieși în stradă și se uită în stânga și-n dreapta după taică-su, după vreo față nefamiliară, după orice ieșit din comun. Însă strada era liniștită, aceeași suburbie inertă dintotdeauna.

Alungându-și pornirile paranoice, urcă în grabă treptele, vârî cheia în ușă și intră grăbit. Trânti hotărât ușa în urma lui și întoarse cheia în broască. Apoi totul rămase din nou tăcut… cu excepția sosirii unui Ford Focus care n-avea nimic deosebit și care se oprise elegant la câteva case mai jos. Tânăra șoferiță părea să se fi rătăcit, pentru că scosese o hartă din buzunarul portierei și se uita pe ea.

Și totuși, în pofida situației dificile în care se afla, părea prea puțin interesată de hartă, pentru că nu-și dezlipi privirea de casa de peste drum.

77.

Nu voia să se uite, dar nici nu reușea să se abțină.

După ședința echipei, Helen se retrăsese în birou ca să cerceteze mai bine viața lui Dean Clarke. McAndrew era pe teren și-l supraveghea, Charlie urmărea piste legate de Lauren Scott, iar restul echipei muncea din greu, permițându-i lui Helen un moment ca să-și facă o idee despre suspectul lor. Joseph Hudson venise cu ea – părea cel mai în măsură să navigheze prin lumea întunecată a lui Clarke –, iar ce-i arăta depășea orice imaginație.

Clarke era extrem de izolat. Avea o relație complexă cu taică-su și puține alte supape – niciun coleg, niciun prieten, niciun partener. Legătura lui cu lumea părea în întregime virtuală – adoptând o varietate de avataruri, se implica în relații cu alte postere fără chip, publicând imagini tulburătoare și gânduri amare. Helen îi mai văzuse și pe alții atrași în această lume de dincolo sinistră și se întreba cât de departe ajunsese el. Îl mai reținea oare ceva?

Din dovezile pe care le avea în față, se părea că nu. Hudson o dusese în cele mai întunecate colțuri ale rețelei, pătrunzând în grupuri cu interese speciale, implicate în traficul de sadism și brutalitate. Frecvența postărilor și conținutul lor explicit te lăsau cu răsuflarea tăiată. Dacă îți puteai imagina o formă de depravare, oamenii ăștia ți-o puteau oferi pe tavă.

— Clipurile astea au fost filmate în principal în Irak, spunea Hudson, în timp ce afișa încă o imagine neclară de brutalitate. E un subgen specializat – pornografie cu torturi de natură militară.

— Ce drăguț…

— Înregistrarea e cumplită, dar lor pare să le placă…

Privirea lui Helen era lipită de înregistrarea care se derula pe ecran. Un tânăr combatant irakian era prăbușit pe un scaun, cu brațele legate cu cablu. Prizonierul părea să fie inconștient, ceea ce nu-i îngrijora pe gardienii lui, care-l băteau pe rând cu un lanț de bicicletă. În mod sinistru, toată scena părea să aibă un aer relaxat, ba chiar vesel, cei trei ofițeri de armată pozând pentru cameră în timp ce făceau bancuri.

Era mai mult decât respingător, de neiertat, dar probabil că era o consecință a terorii, paranoiei și setei de sânge pe care o producea războiul.

Mai puțin explicabilă era încântarea cu care păreau să urmărească aceste scene oamenii obișnuiți, care nu văzuseră în viața lor un câmp de luptă, care nu trăiseră niciodată spaima sau durerea adevărate. Clipul era înconjurat de numeroase comentarii din toată lumea, care subliniau entuziasmul privitorilor atât pentru imagini, cât și pentru conținut. „Mai crapă încă unul”, părea să fie refrenul popular, mulți dorindu-și să fi fost de față și să poată participa. „Helmanned2008” așa simțea în mod clar, descriind cu detalii explicite ce i-ar fi făcut *el* captivului neajutorat. La care mulți dintre asociații lui online răspunseseră doar „Lol”.

— Parcă ar comenta la *Insula iubirii*…, mormăi Helen cu furie.

— E ceva pentru toată lumea de pe net, răspunse Hudson sec. Pot să-ți arăt și mai rele, dacă vrei.

— O să zic pas. Știm cine sunt partenerii de dialog?

Se întoarse către Hudson și văzu că se uita direct la ea. Erau înghesuiți unul în altul, aplecați peste laptopul ei, însă el nu păru jenat că fusese surprins, răspunzând calm:

— E prea devreme. Sunt toate pseudonime, fără legături evidente. Verificăm eventuale legături cu nume din alte anchete – dacă nu iese nimic, o să trebuiască să aflăm unde și când au fost publicate comentariile, să vedem dacă reușim să obținem o adresă IP utilă pentru vreunul dintre ei.

Helen își întoarse din nou privirea către înregistrare, oprind-o exact când unul dintre atacatori era pe punctul să lovească din nou. Chipul tânărului era deja o masă însângerată, iar Helen nu-și dorea să asiste la mai mult.

— A aranjat vreodată o întâlnire cu vreunul dintre ei? E vreunul dintre ei din zonă?

— O dată, răspunse Hudson, trăgând tastatura către el și scriind ceva. Dar nu credem că s-a și întâmplat. Clarke a făcut oferta, dar corespondentul lui n-a răspuns.

Helen citi dialogul. Clarke sesizase o referire la coasta sudică într-o postare de-ale lui Bushwhacker99 și căutase să afle mai multe, dar fără succes, pentru că „prietenul” lui online fugise ca de frica morții de un contact în lumea reală.

Frustrată, Helen se întoarse din nou către Hudson și-l surprinse iar cântărind-o din priviri.

— Detectiv-sergent Hudson, apreciez entuziasmul și atenția la detalii de care ai dat dovadă… dar trebuie să te întreb – ai obiceiul să te holbezi la superiorii tăi?

— Numai când e ceva la care să merite să te holbezi, răspunse el vesel, fără să-și îndepărteze privirea.

— Ei bine, hai să-ți dau un sfat, replică Helen rapid, ascunzându-și surpriza. Cheia să avansezi aici e să vezi ce le scapă altora, să concepi piste noi. Deci concentrează-te pe asta, detectiv-sergent.

— Categoric, doamnă, spuse el, cu o umbră de zâmbet pe față, și-și întoarse privirea către monitor.

Reluară explorarea activităților online ale lui Clarke, afundându-se și mai adânc în mocirlă, însă lui Helen îi era dificil să se concentreze. Avusese de gând să-l facă de râs pe Hudson pentru interesul flagrant pentru ea, însă el nu fusese absolut deloc jenat, recunoscând bucuros atracția pe care o exercita asupra sa. Era și enervant, și ciudat de impresionant – majoritatea bărbaților ar fi dat înapoi în fața forței dezaprobării lui Helen. Însă el îi susținuse privirea, refuzând să se lase intimidat și menținând în același timp și o distanță respectuoasă. Parcă ar fi transmis o invitație, fără să-și supraliciteze nicio secundă cărțile. Fusese o tentativă iscusită, ceea ce îi trezea bănuielile, dar îi făcea și plăcere. Era un bărbat atrăgător – în formă, sportiv, chipeș –, iar ea era flatată și surprinsă că l-ar fi putut interesa, ținând cont de diferența de vârstă dintre ei. N-avea cum să se lege nimic, evident, ar fi fost ceva extrem de neprofesional și nechibzuit. Și totuși, preț de o clipă, Helen se bucură de strălucirea caldă a interesului lui – rareori își făcea cineva curaj s-o abordeze *pe ea*.

Era o clipă trecătoare de sentimente pozitive, ceva care s-o ajute să meargă mai departe cu misiunea lor sumbră. Și azi se bucura de ea.

78.

– De ce?

Cea mai directă întrebare și cea mai grea pentru Charlie.

— De ce ar face cineva așa ceva?

Charlie se uită la chipul nedumerit de pe ecranul mic. Conexiunea pe Skype cu Durbanul nu era nici pe departe perfectă, iar sunetul avea fluctuații, însă reușise să-i transmită lui Bob Scott detaliile de bază despre moartea fiicei lui. Bărbatul în vârstă de 55 de ani, care se mutase în Africa de Sud împreună cu soția în urmă cu cinci ani, era vădit ca lovit în moalele capului, făcând eforturi să înțeleagă nenorocirea care se abătuse asupra lui.

— Asta ne străduim să aflăm. Avem o echipă întreagă care lucrează la caz. Și, credeți-mă, n-o să avem liniște până…

— Și spuneți că are legătură cu altă crimă? o întrerupse Scott.

— Da, circumstanțele sugerează că incidentele sunt legate între ele.

— Doamne, Dumnezeule, urmă Scott, trecându-și mâna peste chipul acum schimonosit de durere. Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla așa.

— Poftim? întrebă Charlie, nesigură că a auzit bine.

— Păi, ne… Mama lui Lauren și cu mine bănuiam că o să primim telefonul ăsta într-o bună zi. Dar asta…

Nu rosti cuvintele, copleșit de groază, așa încât Charlie interveni:

— Pot să vă întreb de ce vă așteptați la așa ceva?

Scott se adună, ștergându-și o lacrimă din ochi.

— Lauren era singurul nostru copil și i-am dat totul… dar era un suflet pierdut. Dificilă, închisă, furioasă. A… a fost o adolescentă dificilă…

Șovăi, ca și cum n-ar fi fost sigur dacă să vorbească de rău despre morți.

— … dar după aceea a fost și mai rău. Băutură, droguri, automutilare, de toate. Când a făcut 20 de ani, era deja dependentă de heroină. Atunci au început lucrurile s-o ia cu adevărat razna…

— Adică?

— Adică fura de la noi și venea de multe ori acasă când știa că suntem plecați. Fura din magazine, cerșea, împrumuta bani pentru droguri. Și când n-avea posibilitatea asta, mă rog, știți cum e…

Nu era nevoie să spună – condamnările lui Lauren pentru prostituție se

holbau la Charlie din dosarul aflat în fața ei.

— De ce credeți că se întâmpla așa? întrebă ea. De ce droguri, de ce comportamentul autodistructiv?

Scott ridică neajutorat din umeri.

— Poate că era personalitatea ei. Poate că umbla cu oamenii nepotriviți. Sau poate că era doar din cauză că uneori așa e viața asta nenorocită.

În tonul lui se simțea amărăciunea. Charlie îi privi chipul, intrigată de emoțiile contradictorii care îl schimonoseau. Amărăciune, vină, șoc, dar și o tristețe profundă, grea.

— Ați vorbit cu ea de curând? V-a spus ceva despre planurile ei?

— Ultima dată am vorbit acum patru ani. Era mai bine așa.

Scurt și cuprinzător. Charlie era șocată – și înfuriată – de îndepărtarea tăioasă a propriei fiice. Habar n-avea că erau atât de înstrăinați.

— De ce?

— Pentru că era prea dureros pentru toată lumea. Nu se putea schimba, în ciuda tuturor eforturilor noastre de a o ajuta.

— Și atunci ați…

Charlie nu voia să spună „îndepărtat-o”, dar nici n-avea altă idee cum să formuleze.

— Ah, să nu credeți că a fost hotărârea noastră, pentru că *n-a fost*, spuse el ferm, citindu-i gândurile lui Charlie. Soția mea ar fi păstrat legătura, voia să lase canalele de comunicare deschise, chiar și după ce ne-am mutat aici, dar Lauren nu accepta. A rupt legătura cu *noi*.

— De ce să facă așa ceva? Teoretic, încă avea nevoie de voi, de sprijinul vostru.

— De banii noștri, vrei să spui.

Încă o doză de amărăciune, dar aproape imediat ce rosti cuvintele, chipul lui Scott redeveni trist și obosit.

— Lauren nu se plăcea prea tare. Nu pot să spun altfel. Dacă aș fi generos, aș zice că s-a înstrăinat de noi ca să ne scutească de toate. Știa că e autodistructivă, că are tendința să exploateze și să înșele. Știa toate astea și totuși nu se putea opri, drogurile erau deja prea înrădăcinate în ea.

Charlie încuviință, apoi spuse:

— Aș zice că fiica dumneavoastră își revenise spre sfârșitul vieții.

Scott o privi din nou pe Charlie ca și cum i-ar fi tras un pumn în figură.

— Fusese la Alcoolicii Anonimi, la Dependenții Anonimi și se adunase. Avea un iubit și se străduia să reușească.

Acum bărbatul cedă, îngropându-și fața în mâini și suspinând zgomotos. Faptul că fiica lui avusese o șansă de salvare, doar ca să fie ucisă cu brutalitate, era prea mult.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, mormăi el, însă nu-și îndepărtă mâinile de pe față.

Charlie îl privi, cu inima frântă. Dar știa că de fapt ce era mai rău abia urma. Era sarcina ei să-i sporească durerea spunându-i că, în alte condiții, dacă Soarta n-ar fi intervenit cu atâta brutalitate, urma să devină bunic, însă înainte să fie în stare să vorbească, Scott spuse:

— E așa o pierdere…

— Știu, răspunse Charlie, și ea cu glas încărcat de emoție.

— Indiferent ce s-a întâmplat, era o fată talentată. Avea un potențial enorm.

— Sunt convinsă…

— Și eram mândri de ea. Nu de ce devenise, înainte. Când ne-a surprins cu notele ei bune, când a început facultatea. *Chiar* îi întrevedeam un viitor strălucit pe-atunci.

Lacrimile i se prelingeau pe față, însă compasiunea lui Charlie era acum amestecată cu o doză de curiozitate.

— Mă scuzați, ați spus că Lauren a fost la facultate? N-am găsit nicio informație care să indice că a…

— N-a terminat-o, răspunse Scott cu ton obiectiv. A renunțat după vreun an, și asta a fost.

Charlie rumegă informația.

— Pot să vă întreb la ce facultate a fost?

— A rămas în zonă, ca să rămână aproape de familie și de prieteni. Universitatea Southampton avea o reputație foarte bună pe-atunci.

Charlie se rezemă de spătar, rămasă temporar fără replică. O discuție care promitea așa de puține în afară de durere și nefericire, îi oferise pe neașteptate o nouă pistă importantă.

O posibilă legătură între Tom Campbell și Lauren Scott.

79.

Fusese o așteptare îndelungată, însă în cele din urmă răbdarea ei era răsplătită.

După ce fusese abordată de Graham Ross mai devreme și mustrată de Simmons, Emilia era hotărâtă să-și recupereze avantajul. De aceea se afla acum în parcarea de la Premier Inn, privindu-l pe Matteo Dominici mergând grăbit.

Informațiile ei despre ucigașul din New Forest fuseseră bune până acum – mai mult decât bune –, însă îi lipsea ceva care să atingă cu adevărat coarda sensibilă. Melanie Walton se dovedise prea traumatizată ca să vorbească și respinsese toate încercările de comunicare. Părinții lui Lauren Scott nici măcar nu erau în țară, iar iubitul ei dispăruse. Emilia văzuse imagini cu el plecând dimineață din apartamentul său și se pusese imediat pe investigat, trimițând mesaje menajerelor, portarilor și recepționerilor pe care-i cunoștea la hotelurile din zonă și sperând că promisiunea unor bani de băutură le-ar dezlega limba. Așa cum se așteptase, intuiția îi fusese răsplătită, unul dintre informatori confirmând că un Dominici agitat se cazase în cursul dimineții la Premier Inn de pe New Road.

Emilia dăduse fuga acolo, însă când ajunsese constatase cu frustrare că Dominici plecase din nou, aproape imediat după ce se cazase. Înjurase discuția îndelungată cu Simmons și incidentul cu Ross; era sigură că l-ar fi prins dacă se mișca un pic mai repede. Însă sfătuindu-se singură să aibă răbdare, se instalase în parcare, privind cum trece pe lângă ea un șir previzibil de oameni de afaceri, bărbați veniți de la petreceri ale burlacilor și soți adulterini.

În cele din urmă, apăruse și Dominici. Coborâse dintr-un taxi și traversa în grabă parcarea spre liftul de serviciu, probabil sperând să evite orice fel de atenție nedorită. Însă Emilia era cu un pas înaintea lui, mergând degajată ca să nu-l alerteze, până când fu prea târziu ca s-o mai evite.

— Matteo?

Bărbatul ridică brusc capul, luat prin surprindere. Emilia păși direct în fața lui și-i întinse mâna.

— Sunt Emilia Garanita. Mă întrebam dacă poți să-mi acorzi un minut.

— Cine ești? întrebă el răstit.

— Sunt de la *Southampton Evening News.* Ne-am ocupat de…

Matteo trecu hotărât pe lângă ea, mergând mai departe către clădire.

— Știu că ești îndurerat, Matteo, urmă Emilia, pornind în grabă după el, și că ai dreptul la intimitate. Dar răspunsul *nu* este să ignori presa. Cel mai bine este să-mi spui povestea ta, apoi toate astea vor…

— Du-te naibii.

— Nu încerc să te supăr. Îți înțeleg durerea, pe bune.

Dominici grăbi pasul, iar Emilia se strădui să se țină după el.

— Vreau doar s-o cunosc un pic mai bine pe Lauren. Era o femeie minunată, sunt convinsă, și aș vrea să-i ajut pe cititorii noștri s-o înțeleagă mai bine. Să le ofer o imagine a femeii pe care o cunoșteai și o iubeai.

— Ce-i în mintea ta? întrebă Dominici oprindu-se brusc și întorcându-se către ea. *Să te prefaci* că ești interesată de mine, de Lauren?

Emilia nu se dădu bătută.

— Îmi fac meseria, Matteo. O să te citez corect și n-o să scriu nimic ce nu vrei și tu. Povestește-mi despre Lauren, povestește-mi despre…

— Nu obții nimic de la mine. *Nimic.*

Mai făcu un pas înainte, dar chiar atunci zări ceva. Un bărbat cu aparat foto cu obiectiv puternic făcea poze din cealaltă parte a parcării.

— Cine dracu' e ăla? întrebă Matteo răstit.

— Nu-ți face griji, răspunse Emilia senină. Avem nevoie de niște poze, ca să vadă și cititorii noștri cum te descurci.

Emilia se bucura că-i ceruse unuia dintre fotoreporterii de la ziar să vină cu ea. Fotografiile cu Dominici arătând înnebunit de durere aveau să fie perfecte pentru prima pagină. Însă subiectul lor nu părea să-i împărtășească entuziasmul.

— Sper să arzi în iad… parazit ce ești.

Înaintă și o scuipă pe Emilia în față, saliva aterizând pe obrazul ei stâng. Instinctiv, se trase în spate, temându-se că va fi atacată, însă Dominici făcu stânga-împrejur și dispăru în hotel.

— Ești bine?

Darren Hall, colegul care făcuse pozele, venise lângă ea.

— Mai bine ca niciodată, răspunse Emilia, scoțând un șervețel din geantă și ștergându-și saliva de pe obraz. Ai prins ceva bun?

— Mai întrebi?

— Atunci ai face bine să le trimiți.

Emilia se îndreptă spre mașină, aruncând șervețelul într-un strat de flori. Îngrijorarea lui Darren nu era neașteptată și nu era nici bine-venită. Adevărul

este că atunci când era hotărâtă să obțină ceva, Emilia putea să se descurce în orice situație. Mulți s-ar fi dat înapoi în fața exasperării, insultelor și abuzului, însă nu și ea.

Ei *îi plăcea* de-a dreptul.

80.

Încercă să respire regulat. Însă era plin de adrenalină și îi tremurau mâinile când își puse hainele pe pat.

Devenise ritualul lui. Calmul dinaintea furtunii, un moment în care să se adune. Dar era mai mult de-atât. Era punctul când realitatea se îndepărta și era înlocuită de ceva diferit, mai bun. Ridică unul dintre bocancii grei și-și trecu degetul peste talpa groasă și zimțată. Era foarte solid, foarte sigur. De fiecare dată când și-i punea simțea că o parte din siguranța lor îl contamina și pe el – îl făcea să se simtă puternic, plin de forță, chiar de neatins. Duse bocancul la nas și-i inspiră mirosul – un amestec amețitor de piele și cauciuc.

Îl puse jos și luă în mână salopeta. Era din surplusul armatei și impecabilă. Hainele lui de fiecare zi erau întotdeauna mototolite și murdare, dar nu și asta. Era imaculată și călcată – îi plăcea cum toarce fierul peste țesătura neagră când o călca. Stătea ascunsă în șifonierul vechi, în spatele hainelor și puloverelor mâncate de molii și visa la clipa când o putea scoate, o putea netezi și apoi admira, așezând-o pe plapuma cu puf uzată.

Acum îl stăpânea nerăbdarea și îmbrăcă salopeta, desfătându-se cu senzația țesăturii aspre pe piele. Îl făcea să se simtă întreg. Îl făcea să se simtă *real*. Închis în dormitorul lui înghesuit și întunecat, umilințele zilei de muncă păreau tot mai îndepărtate, ca și cum ar fi fost ale altcuiva. Draperiile erau întotdeauna trase, ținând lumea la distanță și permițându-i să-și croiască un alt destin. Locul ăsta fusese dintotdeauna refugiul lui, adăpostind singurele lucruri care aveau importanță pentru el. Uniforma, trofeele, armele. Pentru el, era Țara Făgăduinței.

Aruncând o privire la ceas, își dădu seama cu un fior că aproape sosise momentul. Se lăsa întunericul. Era o chemare căreia nu-i mai putea rezista, așa că puse mâna pe cagulă, o îndesă în rucsac și-și luă haina. O îmbrăcă, trase gluga pe cap și ieși în grabă din cameră.

De data asta nu se duse în fața casei, ci în spate. Dacă-l văzuse cineva venind, n-o să-l vadă și plecând; miza era prea mare ca să riște așa ceva. Deschise ușa de sticlă și ieși în curte. De-acolo ajungea imediat la poarta din spate și nu șovăi, ieșind în grabă și îndreptându-se către Defender.

În ultima clipă se opri, pentru că precauția îi dicta să verifice dacă drumul

e liber. Dar nu era nimeni prin preajmă, era singur. Așa că urcă în mașina 4x4 plină de lovituri și porni motorul.

81.

Joseph Hudson își făcea de lucru cu brelocul, răsucindu-l pe-o parte și pe cealaltă. Helen își dădea seama că e agitat, chiar nervos, dorindu-și să pornească motorul și să treacă la treabă. Clar nu era genul răbdător.

Osbourne era lângă McAndrew în față, ca măsură de precauție necesară acum, când se lăsa întunericul. Helen decisese să stea lângă Hudson lângă capătul aleii din spate, în parte pentru că era datoria ei să-l supravegheze pe noul recrut, în parte pentru că era intrigată de el.

— Povestește-mi despre motocicletă.

Hudson se opri din jucatul cu brelocul și se întoarse către ea.

— Ai preferat dintotdeauna să fii singur?

Hudson zâmbi sesizând dublul înțeles, apoi răspunse:

— Urmarea unei tinereți irosite.

Helen încuviință. Obsesia ei pentru motociclete începuse când ea și sora sa, Marianne, le furau în adolescență.

— Nu fac mare caz, dar am crescut într-o comunitate de nomazi.

Helen nu spuse nimic, sincer surprinsă. Nomazii rareori intrau în poliție, ținând cont de suspiciunile care domneau în ambele tabere.

— Eram pe coasta de sud, nu departe de Chichester. N-aveam mașini, mă rog, nu tot timpul, așa că am crescut conducând ATV-uri, mopeduri, orice puteam construi noi sau puteam face din bucăți…

— Ți-a plăcut? Să crești acolo?

— Cum să nu-ți placă să gonești pe ATV? răspunse fericit Hudson.

— Sora mea și cu mine n-am avut decât motociclete, dar știu ce vrei să spui. Senzația de libertate pe care ți-o dă…

— Și controlul pe care-l ai, o întrerupse Hudson. Că te duci unde vrei *tu* să te duci. Într-o zi, am plecat și nu m-am mai întors.

Hudson urmări reacția lui Helen și continuă:

— Nu era nimic rău. Știam pur și simplu ce voiam să fac și nu se potrivea cu viața de nomad, așa că m-am dus la Londra și am luat-o de la capăt.

Helen digeră informația. Paralelele cu viața ei erau izbitoare, mai puțin faptul că ea se îndreptase către sud ca să-și schimbe viața, în timp ce Hudson pornise către capitală. Personal, Helen se bucurase să scape de ea.

— Am cunoscut o fată, m-am îndrăgostit, ne-am căsătorit. După care ne-a trecut, am divorțat și am început de la zero.

— Așa e.

— Sincer vorbind, eram un dezastru, dar am știut dintotdeauna ce voiam să fac, ceea ce m-a salvat. Munca a fost mereu evadarea mea, salvarea mea.

Încă o paralelă. Cu cât vorbea mai mult, cu atât părea s-o surprindă mai mult.

— Așa că am făcut instrucția și m-am angajat. Poliția Metropolitană n-avea pe-atunci prea mulți nomazi care să vrea să se facă polițiști. Așa că au făcut o verificare foarte amănunțită. Cam cum faci și tu acum.

O spusese cu umor. Helen zâmbi fugar și își îndepărtă privirea, cercetând strada în căutare de semne de viață.

— Suntem o echipă foarte bine organizată. Îmi place să știu cu cine avem de-a face.

— Păi, să mă anunți când trec testul.

Helen nu răspunse și se lăsă o tăcere prietenoasă, întreruptă de Hudson:

— Și tu? Te întorci vreodată prin locurile de demult?

— Categoric nu. Sper că au dărâmat casa.

— Nu mai e nimeni acolo? Niciun prieten sau rudă?

— Toți cei la care am ținut vreodată sunt fie morți, fie în închisoare. Dar bănuiesc că știi deja, nu?

Hudson nu se obosi să nege.

— Singura persoană pe care o cunosc din vremea aia e inspectorul-șef Simmons. Mi-a făcut un serviciu atunci.

— Probabil că te bucuri că a venit la Southampton Central.

Helen era mulțumită că nu încercase să-și bage nasul.

— Aș vrea să pot spune că am avut șefi pentru care să mă bat, urmă Hudson bine dispus. Dar ca să fiu sincer, au fost mai mult oameni care se dădeau după cum bătea vântul sau căutau glorie. E unul dintre motivele pentru care m-am tot mutat, ca să fiu sincer, am tot încercat să-mi găsesc locul potrivit.

Helen îi puse o mână pe braț. Hudson ridică privirea, surprins, chiar încântat, de acest gest afectuos… doar ca s-o găsească pe Helen privind drept în față. Îi urmă privirea și fu surprins să vadă un Land Rover Defender lovit trecând în trombă pe lângă ei și îndepărtându-se.

Clarke se pusese în mișcare.

82.

Merseră în tăcere. Încordarea care-l cuprinsese mai devreme pe Hudson dispăruse – acum era concentrat pe misiunea în desfășurare. Conducea sigur de el și fără ezitare, evitând coloanele din trafic și șoferii nehotărâți și păstrând în același timp o distanță rezonabilă între ei și Defender. Urmărirea suspecților era o formă de artă – prea aproape și erai descoperit, prea departe și-i pierdeai. Helen era mulțumită să vadă că știa ce face, lăsând întotdeauna cel puțin două mașini între ei și Land Rover, însă fără să-l scape nicio clipă din ochi pe Clarke.

McAndrew și Osbourne porniseră și ei, încercând s-o ia înaintea lui Clarke, în caz că Helen și Hudson aveau vreo problemă.

— Suntem pe Swift Road și ne îndreptăm către est, spre intersecție, anunță Helen în stație. Care-i poziția voastră?

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi glasul lui Ellie McAndrew se auzi puternic și clar.

— Suntem pe Western Grove Road, ne apropiem de semafor. O s-o luăm către est dacă nu ne dai alte instrucțiuni.

Helen închise și-și îndreptă din nou atenția către Land Rover. Era cu motorul la ralanti la semafor, iar ea reușea să distingă forma capului lui Clarke. Ce făcea? La ce se gândea? Părea ciudat că bărbatul ale cărui obiceiuri și înclinații le știau în detaliu se afla chiar în fața lor. Așa de aproape, și totuși așa de greu de atins.

Semaforul se făcu verde, iar Defenderul porni, virând la dreapta și îndepărtându-se în viteză. Helen apucă imediat stația.

— Suspectul a schimbat direcția. A virat la dreapta și acum se îndreaptă către sud-est pe Archery Road.

Hudson ridică dintr-o sprânceană. Coincidența de nume era evidentă pentru toată lumea.

Însă Land Roverul schimbase din nou direcția, ajungând la următoarea intersecție și făcând stânga pe Weston Lane.

— Acum se îndreaptă către nord-est pe Weston Lane.

— Recepționat. O luăm pe Archery Grove, să vedem dacă putem rămâne înaintea lui.

McAndrew închise, iar Helen își îndreptă din nou atenția asupra prăzii lor. Unde se ducea? Acum se *îndepărta* de New Forest, mergând spre marginea Southamptonului. Dar poate că avea o metodă în nebunia lui, stilul de conducere sigur pe el și schimbările neașteptate de direcție creându-i instinctiv lui Helen o stare de agitație.

— Crezi că ne-a depistat?

— Greu de spus, răspunse Hudson prudent. Conduce destul de repede, dar n-a încercat să taie fața nimănui sau să treacă pe roșu, ceea ce ar fi strategia evidentă dacă ar vrea să scape de noi. Poate că e doar hotărât să facă ceva.

Helen spera sincer să aibă dreptate. Să-l piardă era una, să fie depistați era cu totul altceva. Suspectul ar fi putut dispărea cu totul dacă se întâmpla așa.

— Rahat.

Hudson frână brusc, oprind mașina la doar câțiva centimetri de cea din față. Părea să se fi oprit, șoferul tânăr străduindu-se s-o pornească din nou. Hudson băgă în marșarier și ocoli break-ul micuț, după care reveni pe banda lor.

— Uite-l.

Helen vedea Defenderul, dar era cu opt mașini în față acum, și, chiar când îl zăriră, Clarke schimbă iar direcția, intrând direct pe A3025.

— Se duce spre autostradă? N-are nicio noimă.

Hudson nu spuse nimic, dar acceleră ca să prindă verde. Făcură dreapta și intrară în viteză pe A3025 – dar Defenderul lovit nu se vedea nicăieri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, bombăni el, bătând cu degetele în volan.

— Probabil că a ieșit undeva, n-avea cum să fi ajuns deja în capătul drumului.

Cercetau amândoi cu disperare șoseaua, căutându-l pe Clarke.

— Dar unde? întrebă Hudson, iar în glas i se simțea o urmă de încordare. Sunt o mulțime de ieșiri aici…

— Încearcă pe Botley Road. Pare să rămână pe drumurile principale.

— Care-i asta?

— Aici, aici, îi arătă Helen, mustrându-se că a uitat cât de puțin cunoștea Hudson zona.

Hudson semnaliză și traversă cele două sensuri, intrând pe Botley Road. Spre marea ușurare a lui Helen, Defenderul se zărea în depărtare, semnalizând stânga. Lăsând deoparte orice precauție, Hudson acceleră și avansă, în timp ce mașina lui Clarke dispărea după colț.

— Suspectul face stânga pe A3024 dinspre Botley Road.

— Recepționat, răspunse scurt McAndrew.

Era evident că se străduiau și ei să țină pasul cu mișcările haotice ale lui Clarke.

— De ce nu poate să meargă și el în linie dreaptă? mormăi Hudson, observând că suspectul semnaliza din nou.

Era în mod cert îngrijorat că fusese localizat, însă cu siguranță Clarke n-ar fi semnalizat, respectând regulamentul rutier așa de strict, dacă s-ar fi temut că este urmărit, nu?

Defenderul așteptă un spațiu liber în trafic, permițându-le să se mai apropie un pic, apoi viră la dreapta pe Linacre Road. Iar acum, pentru prima dată, Helen își făcu o idee despre locul spre care se îndrepta.

— Rămâi un pic în spate, îl sfătui pe Hudson în timp ce mergeau pe strada suburbană liniștită.

Hudson se conformă și, așa cum se așteptau, Defenderul încetini, după care se opri pe un loc de parcare. Helen își desprinse privirea de pe mașină, prefăcându-se că vorbește însuflețită cu Hudson când trecură pe lângă el, iar apoi opriră în capul străzii.

— Ce pune la cale? întrebă Hudson, oprind motorul și întorcându-se către Helen.

— Stai un pic, răspunse ea, ridicând mâna.

Clarke se mișca. Închise încet ușa șoferului, luă ceva din spatele mașinii și apoi, după ce verifică scurt strada, țâșni pe o alee de lângă una dintre clădirile înalte cu apartamente de închiriat. Iar acum își dădu seama și Hudson.

— Suntem pe Linacre Road, zise el, recunoscând dintr-odată zona.

— Exact, răspunse Helen, luând din nou stația în mână. Se duce la apartamentul lui Lauren Scott.

83.

Se strecură în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri. Charlie tresări și se întoarse brusc, dar se adună imediat, clătinând din cap la propria prostie. Steve îi masa de multe ori umerii când stătea aplecată deasupra mesei din bucătărie, îngropată în muncă, însă în seara asta era așa de prinsă de ce făcea, că nici măcar nu-l auzise venind.

— Cum merge? întrebă el, clătinând din cap în timp ce-i masa umerii.

— Încet…

— Pot să te ajut cu ceva?

— Crede-mă, nu vrei. Munca de poliție nu-i așa cum se zice că ar fi.

De data asta, nu era doar o respingere politicoasă. De obicei nu-l lăsa pe Steve să se apropie de munca ei din motive de securitate, însă în seara asta îl ferea de dezamăgire. De când se întorsese acasă, fusese lipită de laptop, întrerupându-se doar ca s-o ducă pe Jessica la culcare. Cerceta posibilitatea existenței unei legături între Campbell și Scott la universitate, verificând înscrierile din 2008, anul când fusese înmatriculat Scott. Pe vremea ei, aveai fotografia de la înscriere, care stătea atârnată la loc de cinste pe peretele părinților, și albumul foto. În schimb, pentru studentul modern totul era online, ceea ce ar fi trebuit să-i facă viața mai ușoară.

Și e drept că găsise și fotografiile de la începutul anului ale lui Lauren Scott, și ale lui Tom Campbell, însă nu și suprapunerea dintre ei la care spera. Campbell arăta altfel – cu părul lung și cercei, departe de profesionistul care devenise ulterior – și era interesant s-o vadă pe Lauren în adolescență, părând chiar și mai fragilă. Însă nu putea găsi nicio poză cu amândoi – niciun club, nicio trupă de teatru de amatori, niciun eveniment sportiv, nicio petrecere prin vreo cârciumă. Campbell se înscrisese cu doi ani *înainte* de Scott și păreau să fi evoluat în lumi diferite, ceea ce probabil că nu era chiar așa de surprinzător. Când era ea la facultate, studenții din primul an și cei din anul trei erau rase diferite, unii stângaci, nesofisticați și aiuriți, ceilalți serioși, cultivați și cu mintea la examenele de sfârșit de an.

Faptul că fuseseră amândoi la Universitatea din Southampton, chiar dacă aveau obiecte de studiu diferite, părea să fie o legătură validă, însă după două ore de căutări, Charlie nu găsise nimic semnificativ. Avea o listă scurtă de

nume de verificat, studenți care urmaseră aceleași cursuri cu Lauren, dar asta era tot ce găsise până acum. Probabil că era momentul să se oprească și să verifice și ce aflase restul echipei. Erau pe teren, la supraveghere – Charlie spera sincer că aveau mai mult noroc ca ea.

— Deci ai terminat pe ziua de azi?

— Ar cam fi cazul. N-ajung nicăieri…

— Bine, răspunse Steve, apăsându-și cu blândețe degetele pe omoplații ei.

Mușchii încordați ai spatelui ei protestară, apoi cedară, pe măsură ce Steve apăsa mai tare. Charlie închise ochii și se relaxă – stătuse mult prea mult aplecată peste laptop și masajul era mai mult decât bine-venit. Simțea deja cum se îndepărtează grijile zilei – Steve fusese dintotdeauna un maseur bun, cu o atingere surprinzător de delicată pentru un mecanic solid.

Acum urcă puțin cu degetele, masându-i baza gâtului. Zona era chiar și mai înțepenită decât spatele, ceea ce era o performanță.

— E bine?

— Hmm, mormăi Charlie. Doare, dar e bine…

Steve râse și continuă, apăsând mai departe încă vreun minut, înainte să-și coboare mâinile, care alunecară în față, peste gât, peste claviculă și ajunseră în cele din urmă în decolteu, unde atinseră ușor sânii.

— Steve…

— Șttt, răspunse el. Ai avut o zi lungă, ai nevoie să te relaxezi. Jessie a adormit – tocmai am fost la ea și doarme dusă…

Se aplecă și o sărută pe gât, gâdilând-o cu nasul, înainte s-o muște ușor de ureche.

— Steve…

El o sărută în continuare, trecându-și dosul palmei peste sfârcul drept, care se întări imediat. Charlie știa unde duceau toate astea și o parte din ea ar fi cedat bucuroasă. Dar o altă parte știa că trebuie să se oprească.

— Steve.

De data asta, mai ferm. Îi îndepărtă cu blândețe mâna și se întoarse către el – și-l găsi părând nedumerit, chiar un pic ofensat.

— Scuze, am crezut că…

— N-ai de ce să te scuzi, dar nu pot.

Steve părea de-a dreptul îngrijorat de-acum, ceea ce o făcea pe Charlie să se simtă îngrozitor.

— Nu vreau să zic că *asta*, zise ea repede, arătând spre casă, spre ei, spre Jessica. Sigur că nu. Doar că…

Ezită, încercând să găsească o exprimare potrivită.

— Știu că am discutat și am zis că, la un moment dat, o să încercăm să mai avem un copil…

I se umpluseră ochii de lacrimi, ajunsă de toată frustrarea și emoțiile din ultimele zile.

— Dar cu tot ce se petrece, cu Jessie, cu cazul…

Trase aer în piept, după care șopti:

— … cu Joanne. Pur și simplu… pur și simplu simt că nu pot.

Steve o privea năucit și rănit.

— Îmi pare rău. Sincer. Știu că nu asta voiai, nu asta aveam de gând…

Spera din tot sufletul că o să-i răspundă ceva care s-o liniștească, fie și numai acuzații și vorbe grele. Însă Steve o privea cu buzele strânse și furios, iar sentimentul că fusese trădat era cât se poate de vizibil pe chipul lui.

84.

Nici măcar nu se obosise să-i facă observație. Secretara lui Gardiner o informase pe Emilia că Simmons sunase la redactorul-șef după confruntarea lor, iar ea se pregătea pentru a doua săpuneală din ziua aia. Însă redactorul-șef nu spusese nimic. Oare pentru că știa că tot ce făcuse ea contribuise la dezvoltarea subiectului? Sau pentru că obosise să încerce să determine modificări comportamentale la angajata lui încăpățânată? Emilia bănuia că ambele. Indiferent care era motivul, era vădit bucuros s-o lase baltă. Nimeni altcineva nu reușea să agite lumea ca ea.

— Mă gândesc că ar trebui să publicăm un material cu sentiment despre Matteo Dominici și Melanie Walton, anunță ea. Moștenirea Ucigașului din New Forest, trauma actuală a celor rămași în urmă. Cu accent pe ce au pierdut, planurile pe care și le făcuseră, dar și pe momentul de apropiere de ucigaș. După toate informațiile, partenerii lor au fost smulși din corturi, în timp ce dormeau alături de ei.

Gardiner se înfioră involuntar. Emilia nu-l întrebase niciodată dacă mergea și el cu cortul, iar acum se gândea că poate de-asta era așa de interesat de subiect.

— Pare rezonabil, mormăi el, cu ochii lipiți de pozele cu Dominici, în care acesta părea sincer scos din minți. De câte pagini ai nevoie?

— Opt?

— Dă-o naibii, Emilia. Mă gândeam la cel mult patru. Se mai *întâmplă* și altele în Southampton.

— Dar nu există decât un singur subiect. Riscul tău, dacă nu-i dai importanța cuvenită.

— Atunci cinci.

— Accept șase și mă apuc de treabă. Trebuie să informăm publicul, nu?

Fără tragere de inimă, Gardiner cedă, ridicând receptorul ca să discute cu adjuncta lui, în timp ce Emilia își strângea lucrurile.

— Sally, sunt Martin. Schimbare de planuri…

Emilia plecă, ascunzându-și rânjetul. Sally Jones, redactor-șef adjunct de multă vreme, nu era admiratoarea ei și avea să fie ofensată că trebuia să-i mai dea pagini în plus, dar Gardiner luase deja hotărârea.

Emilia se duse la biroul ei și se așeză să scrie. Șase pagini însemna mult și, dacă voia să domine și lista subiectelor din ziua următoare, să sporească și mai mult presiunea asupra lui Grace și a echipei ei, atunci trebuia să lucreze rapid. Însă abia începuse să scrie când începu să-i bâzâie telefonul. Îl luă în mână și văzu cu surprindere că era un SMS. Nimeni nu mai trimitea SMS-uri.

„Mi-a făcut plăcere să discut cu tine azi. Ce-ai zice s-o mai facem?”

Nu era un număr cunoscut și, după tonul mesajului, bănui că nu era de la Simmons. Ceea ce mai lăsa o singură posibilitate. Graham Ross voia să continue, poate chiar să adâncească, asocierea lor.

Protocolul-standard îi dicta să se oprească, poate chiar să discute cu colegii, să evalueze punctele pro și contra unei întâlniri cu un bărbat pe care abia dacă-l cunoștea. Însă Emilia nu fugise niciodată din fața pericolului, bazându-se pe instinctele ei ca să rămână în siguranță, așa că, întorcându-se cu spatele către colegi, scrise răspunsul: „Unde și când?”

85.

Ce căuta aici?

Helen stătea pe strada întunecată de aproape 20 de minute, ascunsă vederii în spatele unor pubele care fuseseră înghesuite într-o alee îngustă. De-aici avea vedere bună asupra apartamentului de la etajul trei, unde stătuseră Matteo Dominici și Lauren Scott.

Nu-l mai zărise de când intrase pe aleea de lângă casă, dar era convinsă că se află în apartament. Aleea unde dispăruse mergea pe lângă zidul grădinii, care era vechi, năruit și suficient de scund ca să-l poată sări un bărbat cu statura lui Clarke. De-acolo, oare intrase pe ușa din spate? Sau încercase pe scara de incendiu? Joseph Hudson era pe strada de-alături, în spatele clădirii, și confirmase că pe calcan era o scară de incendiu care se trăgea în jos. Ce variantă alesese Clarke ca să ajungă până la etajul trei?

Și totuși nu se vedea nici urmă de el. Luminile nu se aprinseseră, iar Helen nu văzuse nici raza vreunei lanterne. Ce plan avea? Se dusese în apartament ca să găsească ceva? Avusese de gând să-l ia prin surprindere pe Dominici? Dacă da, avea să aștepte multă vreme, pentru că iubitul îndurerat al lui Lauren nu se întorcea prea curând.

Helen aruncă o privire spre drum. Detectivul-agent Osbourne stătea pe Linacre Road, pentru cazul în care Clarke ar fi reușit cumva să le scape și ar fi fugit pe jos, detectivul-agent McAndrew era în celălalt capăt al străzii, ca să-l intercepteze dacă ar fi fugit spre mașină. Totul era pregătit – nu le mai lipsea decât suspectul.

Îndreptându-și din nou atenția către apartament, Helen miji ochii și încercă să pătrundă întunericul. Era înnebunitor să se gândească la el înăuntru, plimbându-se nestingherit. Era tentată să forțeze ușa din față și să urce în fugă scările, însă experiența îi spunea că trebuie să lase lucrurile să decurgă în mod natural, să-l lase pe Clarke să se demaște prin propriile acțiuni. Totuși își dorea din tot sufletul să știe ce-l atrăsese în apartamentul victimei. Ce parte a fascinației lui pentru, sau față de Lauren Scott nu fusese satisfăcută de uciderea ei brutală?

Tânjea după un răspuns, în timp ce-i treceau prin cap zece scenarii, dar nu se punea problema să forțeze lucrurile.

Tot ce putea face acum era să privească și să aștepte.

86.

Ochii nu i se desprinseseră nicio clipă de casă.

Ieșirea de incendiu din spatele clădirii fusese trasă în jos și, ridicând privirea către ferestrele de la etajul trei, Hudson era convins că văzuse silueta întunecată a lui Clarke trecând de câteva ori înainte și înapoi. Era un mister ce punea la cale, dar ceva era clar. Dacă pleca pe unde venise, atunci Hudson va fi primul care-l va zări.

Era o perspectivă atrăgătoare, o ocazie să-și dovedească valoarea în fața lui Helen și a restului echipei. Până acum, se descurcase bine, avansând cu ancheta asupra lui Dean Clarke, dar încă nu făcuse nimic cu adevărat important. Îl deranjase pe Martin, dar nu-l prinsese. Îl urmărise eficient pe Clarke, dar l-ar fi pierdut dacă n-ar fi fost intervenția lui Helen. Era bine, dar nu suficient de bine pentru un detectiv-sergent ambițios care voia să facă ceva remarcabil.

Își scoase bastonul de la centură și își mai verifică o dată poziția, ca să se asigure că nu putea fi văzut de deasupra. Grădina comună era neîngrijită și nu-i fusese greu să găsească o ascunzătoare – dudul netăiat îl ascundea cu totul, învăluindu-l în umbra lui generoasă. Era imposibil de văzut în beznă după ce se lăsase înserarea.

Un sunet în apropiere. Slab, dar sesizabil. Ridică privirea și zări mișcare. O umbră se furișă, apoi coborî. Silueta avea mare grijă, măsurându-și cu băgare de seamă fiecare pas, atentă să nu facă nici cel mai mic zgomot. După dimensiuni, Hudson bănui că era Clarke, dar era greu de spus cu siguranță – când silueta se întoarse, îi zări o clipă fața, dar era mascată și nu se vedea decât albul ochilor.

Hudson se adună și apăsă de două ori pe butonul stației, semnalul prestabilit pentru detectarea unor semne de mișcare, apoi o închise. Își deschise bastonul telescopic și se pregăti. Clarke se apropia de baza scării de incendiu.

Când păși pe pajiștea moale, silueta se opri brusc și se întoarse să ridice privirea către clădire. La etajul al doilea se aprinsese un bec, care trimitea raze de lumină în grădină. Intrusul rămase nevăzut, la marginea umbrei, încremenit în fugă. Hudson se întrebă ce-i trecea prin cap – o să încerce să

scape sau o să stea deoparte? –, însă lumina se stinse, cufundând din nou grădina în beznă.

Acum silueta se pusese din nou în mișcare, mergând rapid și fără zgomot prin grădină. Nu părea să ducă nimic cu el, era nestânjenit de nimic, iar Hudson se întrebă din nou care o fi fost scopul acestei vizite în toiul nopții. Cu puțin noroc, aveau să afle în scurt timp – silueta care pleca era acum la doar vreo zece metri de el.

Hudson se încordă. Se afla la adăpostul întunericului, dar curând avea să devină vizibil în cazul în care Clarke se hotăra să se uite către el. Însă suspectul lor părea decis să plece și trecu în grabă pe lângă tufiș fără să arunce nicio privire. Hudson știa că acesta era momentul lui, așa că acționă și puse o mână hotărâtă pe umărul siluetei.

— Dean Clarke. Te arestez…

Simți un cot înfipt în coaste, care-l aruncă în spate. Însă îl prinsese bine pe Clarke de haine și trase cu putere, ca să-l împiedice să scape. Cotul zbură din nou spre el, însă de data asta îl evită, iar brațul lui Clarke ricoșă. Totuși, acum prada lui se răsuci violent și se îndepărtă, scăpând din strânsoare. Hudson își dădu seama imediat ce intenții avea – să sară peste zidul grădinii, aflat în apropiere – și îl izbi cu bastonul în genunchiul drept. Fugarul urlă de durere și se clătină puțin, iar Hudson se năpusti și-l prinse de brațul liber, răsucindu-i-l la spate. Însă chiar atunci Clarke se întoarse, învârtindu-se brusc și eliberându-se din nou. Hudson ridică din nou bastonul, așteptându-se să-l vadă fugind, însă, spre surprinderea lui, suspectul se întoarse și dădu năvală direct spre el, lovindu-l cu creștetul în bărbie.

Uluit, căzu pe spate, ajungând într-o moviliță de pe gazon. Preț de o clipă, rămase năucit, văzând un milion de steluțe în fața ochilor, și nu fu destul de rapid ca să-l împiedice pe Clarke să se urce peste el. Își smuci violent corpul, încercând să-l dea deoparte pe atacator, în timp ce simțea cum îl cuprinde greața. Însă Clarke nu se clintea, țintuindu-l cu genunchii de pământ. Hudson își mișcă bastonul cu forță, nimerindu-l pe adversar în tâmplă. Suspectul scoase un geamăt ușor, așa că Hudson lovi din nou. Și din nou. Numai că de data asta Clarke prinse bastonul, răsucindu-l cu forță spre gâtul lui.

Hudson icni, simțind metalul rigid cum îi apasă traheea. Deja abia trăgându-și sufletul, rămase acum fără suflare. Clarke apăsa cu toată forța, ca și cum ar fi vrut să-i desprindă cu totul capul de corp.

Greața era tot mai puternică, iar stelele se mișcau înnebunitor. Hudson se opunea în continuare, însă își pierdea puterile, rămas brusc fără energie și

oxigen. Știa că trebuia să-l dea jos pe Clarke cumva, însă atacatorul avea tot mai multă forță, apăsând tot mai puternic, cu sclipiri de cruzime și dorință în ochi. Ăsta să fie ultimul lucru pe care avea să-l vadă vreodată? Ochii ăștia maniacali și surâzători?

Lumea se întuneca de-acum. Se îndepărta tot mai mult de realitate, către inconștiență, către final. Apoi, dintr-odată, apăsarea încetă. Atacatorul căzu într-o parte, izbindu-se de pământ lângă el. Hudson simți oxigenul năvălindu-i în plămâni și reveni brusc în prezent, la timp ca s-o vadă pe Helen Grace făcând un salt peste el și repezindu-se la Clarke. Acesta era deja în picioare, ridicând un pumn solid în direcția ei, însă Helen îl evită fără probleme, îi prinse brațul și se folosi de elanul lui, îl lovi cu piciorul în dosul genunchiului și-l dezechilibră. Surprins, Clarke căzu la pământ. Iar acum Helen era deasupra lui, țintuindu-i brațele și punându-i cătușele.

Hudson se strădui să se ridice în coate, însă lupta se încheiase. După jumătate de secundă, îl cuprinse din nou greața și totul se întunecă.

87.

Se învârtea în cercuri și n-ajungea nicăieri.

După ce-l văzuse pe fiu-su plecând de la depozit, Terry Clarke își mai făcuse de treabă încă vreo jumătate de oră înainte să declare ziua de muncă încheiată. Făcea mișcările necesare, căuta facturi, dădea telefoane, dar era cu gândul în altă parte.

După aceea încuiase și se dusese acasă, cu mintea la comportamentul bizar al băiatului. Ce se petrecea? De unde venise agresivitatea asta neașteptată? Nu-l mai văzuse niciodată așa de ostil și cu siguranță nu-l mai *atacase* niciodată. În ultima vreme, Dean părea ca un arc întins, gata să izbucnească în orice moment. Terry se ruga să nu fie prin preajmă când se întâmpla.

Plimbându-se de colo-colo prin sufragerie, mai aruncă o privire spre fereastră. Unde se ducea noaptea? Ce era de făcut în Southampton ca să stea așa de târziu? Nu simțise niciodată miros de băutură sau de parfum dimineața, nici nu-l vedea îmbrăcându-se îngrijit – singurul lui rând de haine elegante nu mai fusese atins de săptămâni întregi. Nu-l suna nimeni pe mobil și nici nu-l contacta la depozit, deci cu cine era? Ce făcea?

Își dădu seama cât de puține știa despre fiul lui. Lucrurile o luaseră clar razna de când murise Nancy. Ea era liantul familiei, iar acum Dean părea să-și dorească să stea tot mai puțin cu taică-su. Muncea destul de mult ziua, dar se ținea deoparte, apoi dispărea seara. De parcă ideea să petreacă mai mult timp în familie era insuportabilă. Și totuși, *ceva* îl împingea de la spate, îl rodea. Părea să-și petreacă orice moment liber pe telefon, deși Terry nu-și putea da seama ce punea la cale. Încercase odată să-i deschidă telefonul, disperat să vadă ce era așa de interesant, dar avea parolă și se răzgândise. Ar fi ieșit un scandal monstru dacă-și dădea seama Dean ce făcuse.

Se opri brusc. Oricât ar fi încercat, nu se putea calma, nu putea sta liniștit. O parte din el se gândea că ar trebui să iasă, să se ducă la Hare and Hounds. Casa asta, camera asta cu covorul ros și canapeaua pătată, îl deprima. Și totuși ceva, un instinct, îl făcea să rămână pe loc, ca și cum dacă-și abandona acum casa ar fi însemnat că-și abandona familia.

Așa că începu iar să se plimbe, însă îi atrase atenția o mișcare afară. Încremeni. Nu distingea mașinile care trăgeau în față, dar le vedea luminile albastre. Se duse în grabă la fereastră și văzu două mașini de patrulare, însoțite de mai multe vehicule fără însemne. Chiar în momentul ăsta, polițiștii

coborau, îndreptându-se în viteză către casă și bătând în ușa din față.

Însă Terry Clarke rămase țintuit locului, sprijinit de fereastră și privind luminile. Dintr-odată, știa cu certitudine că avea să se prăvălească cerul asupra lui.

88.

– Despre ce-i vorba? Chiar mă grăbesc.

Nigella Ware era întruchiparea mamei moderne cu serviciu. Îmbrăcată elegant, era încărcată de genți și dosare, străduindu-se să manevreze un cărucior masiv spre ușa din față. Părea obosită și hărțuită în dimineața asta, distrasă de bebelușul care izbea cu o jucărie de baldachinul căruciorului. Charlie știa cum se simte femeia – o noapte dificilă cu Steve, plină de discuții, nefericire și furie o lăsase îndurerată și neliniștită –, dar trebuia să-i pună întrebările.

— O cercetăm pe Lauren Scott, răspunse Charlie, băgând în buzunar legitimația. Poate că ați auzit la știri ce i s-a întâmplat.

Reacția Nigellei îi arătă lui Charlie că auzise.

— Încerc să-i localizez pe cei care au cunoscut-o la facultate. Cred că ați urmat împreună cursul de geografie?

— Păi, eram în același an, răspunse Nigella nesigură. Dar nu eram prea apropiate.

Era de-ajuns pentru Charlie. N-avusese decât o listă scurtă de persoane de la care să plece – și până acum se dovedise că toți de pe listă erau plecați din oraș sau n-o puteau ajuta.

— N-avem nevoie să ne dai o declarație sau ceva de felul ăsta, urmă Charlie repede, conștientă că volumul protestelor copilului era în creștere. Încerc doar să aflu ce fel de viață ducea la vremea aceea. Știu că avea niște probleme, că a renunțat la începutul anului doi.

— Uite, chiar n-o cunoșteam. Nu făceam parte din mediul ei…

Charlie bănui că se referea la droguri, dar nu voia să insiste mai mult. Era clar că Ware abia aștepta să plece, însă conștiința n-o lăsa încă să scape de Charlie.

— … și ea nu prea stătea cu colegii de an. Cel mai bine ar fi să-i găsiți pe colegii de apartament. Cred că stăteau într-o casă închiriată la comun în Portswood.

Ware se oprise, amintirile ținând-o în loc. Speranțele lui Charlie renăscură pe neașteptate – orice progres, oricât de modest, ar fi fost primit cu recunoștință.

— Îți aduci aminte vreun nume? Cineva de care să fi fost apropiată?

— Erau câțiva…, răspunse Nigella vag. Veneau și plecau des, dar cred că era cel mai apropiată de Aaron Stater și Julia Winter.

Charlie notă numele.

— Nu că o să vă folosească la ceva.

Charlie ridică privirea alarmată.

— Aaron Stater s-a combinat cu o americancă în ultimul an – s-a mutat acolo de ceva vreme. Iar Julia e în comă.

Preț de o clipă, Charlie rămase fără cuvinte, așa că Nigella spuse mai departe:

— Cel puțin așa cred. A picat examenele din primul an și a încercat să se sinucidă. Era ventilată la South Hants… dar, sinceră să fiu, nici măcar nu sunt sigură că mai trăiește. Acum, dacă nu te superi, chiar *trebuie* să plec.

Charlie o lăsă să plece – băiețelul începuse să plângă de-a binelea. Iar ea știa cum se simte bebelușul. Căuta întotdeauna cu optimism și hotărâre piste noi, însă în dimineața asta făcea eforturi să rămână pozitivă. Poate că era urmarea certurilor cu Steve, poate că era opacitatea cazului în sine, dar lipsa vizibilă de progrese o făcea să se simtă dezorientată și descurajată. Probabil că reacționa exagerat, poate că oboseala îi strica dispoziția, însă incapacitatea de a găsi o legătură limpede între Campbell și Scott, de a identifica un punct comun real, îi sugera că pista facultății s-ar putea dovedi o fundătură colosală.

Într-un caz care deja părea să sufere de o pronunțată lipsă de indicii, se temea că nici măcar n-o să fie ultima fundătură.

89.

– Trebuie să vorbești cu mine la un moment dat, Dean. Așa că lasă teatrul și răspunde la întrebare.

Dean Clarke se uita țintă la Helen, dar nu spuse nimic. După o noapte petrecută în celulă, un medic local îl declarase apt pentru interogatoriu și confirmase că rănile pe care le suferise erau superficiale. Din fericire, în aceeași situație se afla și Joseph Hudson, însă Helen tot îi dăduse liber dimineață, ca să se recupereze. Și, cum Charlie urmărea o altă linie de anchetă și avea problemele ei acasă, Helen o luase cu ea pe McAndrew. Însă până acum Clarke refuzase să discute cu oricare dintre ele sau să dea vreo explicație pentru prezența lui în apartamentul lui Lauren Scott. De fapt, refuzase orice – avocat, telefon, răcoritoare –, părând decis să obstrucționeze prin tăcere procesul.

— Uite, sunt foarte mulțumită să formulez acuzațiile și fără o declarație. Dacă așa vrei să meargă lucrurile, foarte bine. Dar aș vrea să înțeleg ce căutai în apartament, Dean. O cunoșteai pe Lauren Scott?

Dean clătină ușor din cap.

— Dar pe Matteo Dominici?

Tot negativ.

— Și totuși te-ai dus anume în apartamentul lor. Existau altele unde puteai pătrunde mai ușor – ușa din spate a apartamentului de la parter era destul de șubredă și nu era supravegheată. Dar tu te-ai dus direct la apartamentul de la etajul trei, ai forțat fereastra și ai rămas acolo singur jumătate de oră. De ce?

De data asta nu există nicio reacție. Doar o privire neclintită.

— Am găsit astea asupra ta, adăugă McAndrew, arătând o pungă cu dovezi în care se aflau câteva coliere și inele. Sunt imitații, n-au prea mare valoare. Bănuiesc că nu *valoarea* lor te-a atras, așa că de ce le-ai luat? Sunt importante pentru tine?

Tot nimic.

— Nu-i cazul să-ți spun că Lauren Scott a fost ucisă de curând, reluă Helen. Trei săgeți și a fost lăsată să sângereze până a murit. Despre asta ce-ai vrea să ne spui? De ce ai vizat-o *pe ea* în mod special?

În cele din urmă, Clarke reacționă, pufnind încet în timp ce clătina din cap.

— Știm că ai o înclinație pentru lucrurile de genul ăsta. Ți-am cercetat în detaliu obiceiurile de vizionare, Dean, și pe internet, și pe dark web. Știm că postezi cu regularitate imagini detaliate cu scene violente, sub numele „2Helmandback” și „Helmanned2008”.

O licărire. Ostilitate? Teamă?

— Mai știm și că vinzi și cumperi arme exotice – cuțite, macete, arbalete. Să cred că tu *ești* aici?

Helen îi arătă o captură de ecran cu un bărbat mascat, cu aceeași constituție și înălțime ca și el, care privea în cătarea unei arbalete. Clarke își umezi buzele, dar refuză să facă vreun comentariu, mutându-și pentru prima dată privirea în timp ce Helen îl fixa în continuare.

— Lauren Scott a fost lovită de trei săgeți de arbaletă, ca și Tom Campbell. Ambii au fost răpiți și transportați cu un Land Rover Defender, foarte asemănător cu cel pe care îl conduceai tu aseară pe Linacre Road. Cercetăm acum mașina ta și căutăm urme de sânge, salivă sau piele, și analizăm și un colac de frânghie pe care l-am găsit în portbagaj. Îți dai seama ce vreau să spun, Dean?

Își dădea seama și era clar că nu-i plăcea.

— De curiozitate, de ce i-ai legat? Ce rost avea? Ne-ai nedumerit.

Rostise cuvintele cu un ușor zâmbet, ca și cum l-ar fi invitat să le mărturisească unor prieteni, însă reacția lui fu concisă:

— Astea-s tâmpenii.

— Mă interesează sincer, insistă Helen. Am mai văzut și eu câte ceva la vremea mea, dar asta e ceva… special. Aș vrea să ne ajuți să înțelegem ce se petrece. Ce ți-a făcut Lauren? Ce ți-a făcut *Tom*?

— Nu-i cunosc.

— Sigur că-i cunoști, Dean, ba chiar îi cunoști foarte bine. Așa de bine, că i-ai putut răpi și ucide fără să observe nimeni, nici chiar cei care dormeau alături de ei.

— N-aveți nicio dovadă, declară el supărat.

— Dimpotrivă, avem o grămadă de dovezi. Nu doar dovezi ale caracterului tău violent și sadic, ale atracției tale pentru arme, ale excursiilor tale regulate de noapte…

Încă o mică sclipire. De data asta, Helen văzu teamă.

— … avem și mijlocul tău de transport, știm despre vizita de-aseară din apartamentul lui Lauren, unde căutai… *ce*?… trofee? suvenire?… *și* dovezi că l-ai urmărit pe Tom Campbell în zilele de dinainte să fie răpit și ucis.

Acum Clarke părea buimăcit.

— După plimbarea ta de-aseară, am verificat înregistrările camerelor de trafic de pe străzile din apropierea locuinței lui Tom Campbell. N-am găsit nimic în nopțile *de după* moartea lui, dar uită-te la capturile astea…

În timp ce vorbea, McAndrew întinse peste masă o imagine alb-negru cu un Land Rover Defender.

— Uită-te la numerele de înmatriculare – e mașina ta. Și aici, în asta, se vede fața ta…

O captură din lateral arăta chipul lui Clarke uitându-se pe geamul șoferului. Deși pe jumătate ascuns în umbră, era clar că el e.

— Avem imagini din două momente diferite când ai parcat pe Madeley Road, interveni Helen. La mai puțin de 30 de metri de casa lui Tom Campbell.

Îl lăsă să digere informația.

— Îl urmăreai, nu? Poate îi verificai rutina zilnică? Poate *știai* deja că o să plece cu cortul și așteptai momentul să acționezi?

— Nu…

— Și atunci, ce căutai acolo? Ce te entuziasma așa de tare în legătură cu Tom Campbell? Sau poate că te interesa logodnica lui, Melanie?

— Am zis că nu-i cunosc, insistă Clarke.

— Dar nu te cred, Dean. Doar dacă n-aveai alt motiv să fii pe strada lui. Sau în apartamentul lui Lauren Scott.

Dean Clarke își coborî privirea, lovind continuu în piciorul mesei. Helen îl privea cu tot mai multă satisfacție – se vedea că simte presiunea.

— Ce-au făcut, Dean? De ce ei? urmă ea. Tom era logodit, Lauren era însărcinată…

Clarke încetă să mai lovească masa.

— Nu știai? Era însărcinată în două luni, avea un băiețel. Avea tot viitorul în față, o mică familie fericită. Dar tu ai distrus totul.

— Nu…

— Iar un judecător n-o să privească toate astea cu prea multă îngăduință. Copilul avea la fel de multe drepturi la viață ca și Tom și Lauren, așa că ai în față trei sentințe pe viață. Ca să nu mai vorbim despre ce o să primești pentru tentativa de ucidere a unui polițist.

Clarke scoase un sunet sugrumat – între plânset și răcnet. Era extrem de stresat acum, așa că Helen făcu mișcarea decisivă.

— Echipa mea se află acum la tine acasă și desface totul în bucăți. Pe cât

facem pariu că o să găsească o arbaletă? Aceeași arbaletă folosită ca să-i ucidă pe Tom Campbell, pe Lauren Scott și pe fiul ei nenăscut?

— Te rog, încetează…, mormăi Clarke, legănându-și capul în mâini.

— Atunci spune-mi de ce. De ce ai ucis trei oameni nevinovați?

Clarke mormăi și-și clătină capul în continuare, dar Helen nu terminase:

— Spune-mi *de ce*.

90.

Joseph Hudson se uita în oglindă, îngrețoșat de ce vedea.

Gulerul pe gât abia ascundea vânătăile care mergeau de la bărbie până la mărul lui Adam și nu prea avea cum să ascundă tăieturile și zgârieturile de pe obraz. Un strat generos de fond de ten, pe care îl ținea îngropat în geanta cu medicamente, mai estompase juliturile, dar cam atât. Și mai rău, deși nu suferise nicio vătămare permanentă la gât, era în mod evident inflamat, așa că avea glasul răgușit și hârâit, ceea ce atrăgea atenția asupra stării lui proaste.

Cu toate astea, de durut îl durea atingerea adusă reputației. Tăieturile și vânătăile aveau să treacă în timp, dar faptul că fusese învins de Clarke o să rămână multă vreme în amintire. Sigur, Clarke era solid, un bărbat care se antrena din greu ca să se mențină în forma fizică maximă, dar și Hudson făcea la fel. Mai mult, avusese de partea lui elementul de surpriză. Avusese o mână pe Clarke, îl prinsese de guler… și totuși *el* fusese cel care ajunsese la pământ, cu propriul baston apăsat pe gât, luptându-se pentru viața sa. Exista un gen special de batjocură pentru polițiștii care se trezeau cu propria armă îndreptată împotriva lor.

Sigur, ar fi putut să nu mai fie în viață, dacă n-ar fi fost intervenția oportună a șefei lui. Când îi primise semnalul, Helen se îndreptase spre spatele casei ca să fie de față la prinderea lui Clarke, dar în loc de asta trebuise să sară zidul și s-o ia la fugă pe gazon ca să-i salveze viața. Ceea ce-l zdruncinase, dar îl și jenase puternic.

Nu pentru că era femeie – nu era nici el un dinozaur –, ci pentru că voise s-o impresioneze. Știa că echipa în care intrase era una dintre cele mai bune, că Helen avea să fie un șef exigent și se pregătise ca atare, hotărât să facă o impresie bună. Însă după ce o cunoscuse și petrecuse o vreme cu ea, hotărârea lui să se remarce nu făcuse decât să sporească. Helen era impresionantă, fără îndoială, însă avea și un aer de vulnerabilitate care lui i se părea foarte atrăgător. Aveau un trecut asemănător, își croiseră cu efort drum spre gradele superioare și acum erau amândoi singuri. Își permisese să creadă că ar putea fi interesată de el, dar ce șanse mai avea acum, când fusese umilit și se lăsase învins de o persoană care trăia în propriile fantezii, un nimeni care visa notorietate și vărsare de sânge? Orice ar fi făcut Clarke în pădure, era neînarmat când îl atacase Hudson și tot câștigase.

Și de aceea, în timp ce se privea în oglindă, Hudson nu vedea nici vânătăi,

nici tăieturi, ci doar rușinea lui privindu-l în ochi.

91.

Chicoti de una singură, delectându-se cu victoria ei. Pe monitorul din fața ei se aflau toate detaliile: Dean Clarke, 38 de ani, domiciliat în Woolston.

În sfârșit, avea un nume.

Știrea despre arestare apăruse azi-dimineață. De-atunci, Emilia încercase fără succes să convingă vreunul dintre contactele pe care le avea la poliția din Hampshire să-i dea ceva în plus. Ce-i mai trebuia în momente de-astea un informator, o sursă din interior! Însă în ultima vreme nu reușise să găsească pe nimeni suficient de slab sau de disperat să-i accepte banii.

Ceea ce-i crease o problemă, la care încă mai chibzuia când trase în parcarea de la *Southampton Evening News*. În timp ce-și strecura Corsa într-un spațiu îngust, atenția îi fu atrasă de o mașină de tractare care tocmai lua un vehicul și îi veni o idee. Dacă polițiștii aveau un suspect, ar fi trebuit să fie ocupați să-i percheziționeze casa și biroul și să caute dovezi ale vinovăției acestuia. Și, ținând cont că ambele victime fuseseră răpite dintr-un camping și duse la locul execuției, aflat la distanță, fără îndoială că trebuiau să arunce o privire și la mașinile pe care le-ar fi avut acesta.

Intrând în grabă în clădire, Emilia căută numărul departamentului pentru recuperarea vehiculelor al poliției din Hampshire, o secție care se ocupa de obicei cu transportul mașinilor furate la parcul poliției. Emilia avea un contact acolo, un șofer pe care-l chema Jamie Mavers și care o mai ajutase și înainte, așa că-l sună și de data asta.

— Da.

Mavers nu era genul care să-și bată capul cu politețuri.

— Jamie, sunt Emilia Garanita. Cum îți mai merge?

— Bine. Ție?

— Mai bine ca niciodată. Uite, am nevoie de o informație. Ați ridicat ceva interesant în ultimele 24 de ore? Un 4x4 poate? Vreo mașină off-road?

— Sigur. Ce-i cu ea?

— Poți să-mi spui ceva despre ea? Am 50 de lire pentru tine.

— Păi, am ridicat aseară un Land Rover de pe Linacre Road. A fost trimis direct la Meredith Walker pentru teste.

— Al cui era?

— Nu știu.

— Poți măcar să-mi spui numărul de înmatriculare?

Urmă o pauză la celălalt capăt al firului.

— Nu știu dacă ar trebui…

— Și dacă-ți dau dublu?

— Merge.

După câteva secunde, Emilia era cufundată în baza de date de la Registrul Auto. În doar câteva minute, găsise și mașina, și proprietarul. Acum nu mai trebuia decât să sape puțin în trecutul lui și o să aibă exclusivitatea. Cine mai are nevoie de informatori, când găsești tot ce-ți trebuie cu doar un pic de ingeniozitate? Când începu să navigheze, pe chipul Emiliei se întinse un zâmbet larg.

Uneori se surprindea și pe sine.

92.

– E ultima ta șansă, Dean. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Clarke nu spusese nimic în ultimele zece minute, frecându-și fața cu mâinile și privind țintă în podea. Părea aproape cataleptic. Helen se temea că fie o să se închidă cu totul, fie o să izbucnească furios și frustrat. Nu-și dădea seama care din două, dar trebuia să încerce să-l convingă să se deschidă, dacă era să ajungă să înțeleagă ceva din crimele astea năucitoare.

— Dacă nu vorbești cu mine, o să consider că ești vinovat. Și după aia n-o să am de ales și o să formulez acuzații – aici, acum – pentru trei capete de acuzare de crimă, atac asupra unui polițist, rezistență opusă la arestare, intrare ilegală, furt…

Cu fiecare acuzație, Dean părea să se mai prăbușească un pic, înțelegând în cele din urmă în ce situație se află.

— Putem să aducem pe cineva să te asiste în momentul acela. Un avocat, un prieten, poate tatăl tău…

Helen lăsă sugestia să plutească în aer. Clarke avea o relație dificilă cu taică-su, dar acesta era tot ce-i mai rămăsese.

— … dar nu pot face nimic ca să împiedic asta. Odată ce formulăm acuzațiile, o să fie o audiere pentru cauțiune, dar în cazul unor acuzații de o asemenea gravitate…

Nu-l putea amenința direct cu închisoarea, însă sensul era limpede. Clarke își trecu mâinile prin păr, privind în pământ și mormăind, ca și cum ar fi fost prins în colții unei dileme cumplite. Helen îi putea vedea broboanele de sudoare de pe frunte și se uita la o picătură care aluneca încet pe obrazul drept.

— Dacă vorbesc cu voi, vreau ajutorul vostru…

— Bineînțeles.

— Nu pot să merg la pușcărie, nu pot să fiu închis…

Era uluitor cum toată fanfaronada lui, toată bravada se evaporaseră dintr-odată. Părea să fi devenit mai mic și arăta ca un copil așa, cum se cuprinsese cu brațele și se legăna.

— Ei bine, asta nu-ți pot promite, Dean. Dar ce pot să spun e că o să meargă mult mai ușor dacă o să cooperezi. O recunoaștere rapidă și sinceră a

vinovăției o să ajute foarte mult să…

— N-am făcut-o eu, n-am făcut nimic din toate astea.

— Ei, hai, Dean, zise Helen exasperată. Te descurcai așa de bine…

— Adică, nu zic că n-am nicio vină, am greșit, știu…

— Atunci povestește-mi. Ajută-mă să înțeleg.

— Eu sunt în poze. Pe Madeley Road, urmă el, arătând cu capul spre fotografiile de pe masă. Dar nu eram acolo pentru el. Campbell…

— Și atunci ce căutai acolo?

— Pândeam o casă.

Helen îl privi cu atenție, încercând să-i interpreteze tonul.

— Am jefuit o casă pe strada de-alături. Dar din Madeley Road puteam să ajung în curtea din spate și să intru fără să fiu văzut.

— Care-i adresa? întrebă Helen în mod vizibil sceptică.

— Elm Road numărul 14, ba nu, 16.

— Când ai dat spargerea?

— În ziua în care a fost făcută a doua poză. Pe 18, cred.

Helen se uită la McAndrew, care prinse imediat ideea, ridicându-se și ieșind în grabă din încăpere.

— Și Lauren Scott? De ce-ai atacat-o? N-ai făcut nicio recunoaștere la *ea* acasă.

— Pentru că am văzut la știri.

— Poftim?

— Tot vorbeau de fata asta care a fost omorâtă și arătau imagini cu partenerul ei care pleca din apartament, era gonit de-acolo, ca să se ascundă într-un hotel pe undeva.

Helen îl privi, în timp ce în minte i se închega o idee îngrozitoare.

— Am avut niște necazuri înainte, am fost surprins de câteva ori, și m-am gândit că asta era o pradă ușoară. Nu era nimeni în apartament, intram și ieșeam repede…

— Tu chiar vrei să cred că ai jefuit un apartament din Thornhill?

— E neplăcut, asta-i clar. Dar oricine are ceva de valoare, nu? Numai că ei n-aveau. Doar niște imitații nenorocite de bijuterii ieftine.

— Deci vrei să spui că ai dat un val de spargeri de-astea, ai furat grămezi de lucruri scumpe… și totuși stai într-o casă dărăpănată și ai o slujbă prost plătită. Cum îți cheltui câștigurile ilegale, Dean?

Însă chiar în timp ce rostea întrebarea, Helen își dădu seama că știa.

— Armele, șopti Dean. Am cheltuit pe ele toți bănuții pe care i-am

obținut.

Tremura din toate încheieturile, copleșit de ușurarea mărturisirii. Însă mai era ceva. Rușine.

— Hai să vedem dacă am înțeles bine. Te dai drept militar SAS, cineva care a luptat ca să-și apere țara, care i-a distrus pe dușmanii noștri și i-a eliberat pe cei oprimați. Dar de fapt tu profiți, jefuindu-i pe cei nevinovați și vulnerabili, te folosești de nenorocirea lor ca să-ți umpli buzunarele.

Helen știa că trebuie să se controleze, dar i se urcase sângele la cap. Era sfâșiată de frustrare și furie, gata să-l eviscereze pe Clarke pentru fărădelegile lui, dar nu mai era nevoie de niciun atac. Suspectul își lăsase capul în mâini și începuse să hohotească – hohote uriașe, sfâșietoare.

Furia lui Helen se risipi pe loc, înlocuită de șoc și resemnare. O bătaie în geam o făcu să ridice privirea și o văzu pe McAndrew, care părea sumbră și îngrijorată și dădea semnificativ din cap. Helen expiră, prelung și zgomotos, simțind cum o părăsește toată dezamăgirea.

Dean Clarke era vinovat. Dar nu era ucigașul lor. Era un spărgător în serie care îi teroriza de săptămâni în șir pe proprietarii de case din Southampton.

93.

– Suntem absolut siguri?

Întrebarea detectivului-agent Edwards surprindea perfect disperarea resimțită de întreaga echipă. Veniseră și Charlie și Hudson, jucându-și rolul în analiza febrilă, cu toate că Helen observă că reacția nou-venitului la ultima lovitură părea curios de reținută.

— Clarke ne-a dat o listă completă cu casele pe care susține că le-a spart. Se potrivește cu reclamațiile noastre și, cum doar câteva dintre adresele alea erau publice, pare credibil. Și descrierile făcute de câțiva martori la jafuri corespund cu înălțimea, constituția și accentul lui Clarke. Iar uneltele pe care le avea în Land Rover sunt setul standard pentru genul ăsta de spargeri.

Echipa părea deprimată, însă Helen n-avea de ales și trebuia să bată și ultimul cui în coșciug.

— În plus, tocmai am primit vești de la Meredith Walker. Cauciucurile de la Land Roverul lui Clarke sunt Avon vechi, însă urma lăsată nu se potrivește cu cele pe care le-am găsit la locul crimei. Aveau niște petice pe ele, cârpăceli făcute cu ceva vreme în urmă, care nu corespund cu dovezile pe care le-am prelevat de la camping…

— Deci am ajuns înapoi la zero, rezumă Edwards nefericit.

— Nu, îl contrazise repede Helen, dornică să nu lase să se instaleze descurajarea. Avem niște dovezi solide, legate de modul de operare al făptașului, de mașina pe care o folosește. Avem și o imagine a lui cu care putem lucra. Dar da, trebuie să căutăm alți posibili suspecți, unghiuri noi. Până când nu le epuizăm, nu ne-am făcut treaba.

Văzu câteva mișcări din cap hotărâte printre membrii echipei, ceea ce o învioră.

— Deci hai să vedem unde suntem. Detectiv-agent Osbourne, ai verificat un bărbat care a fost dat afară dintr-un club de tragere cu arcul.

— E în Filipine, cu sora lui. A plecat acum zece zile, așa că-l putem elimina din listă.

Helen încercă să nu lase să i se citească dezamăgirea.

— Și obsedații de arme? întrebă ea, întorcându-se către detectivul-agent Reid.

— Mai sunt câteva nume de verificat… dar nimeni pasionat de arbalete. În ultima vreme e vorba mai mult de arme de foc, toți vor să fie gangsteri.
— Și cu numărul de telefon cum stăm? Cel care apărea și în lista lui Campbell, și a lui Scott?
— L-am identificat pe interlocutor, răspunse prompt detectivul-agent Edwards. Numărul îi aparține unei doamne Mavis Stemple, profesoară pensionară din Freemantle. Are scleroză multiplă și un alibi beton, așa că putem să fim aproape siguri că i-a fost clonat SIM-ul.
Helen rezistă tentației de a înjura. În orice direcție o luau în cazul ăsta, păreau să se lovească de câte un zid.
— Nu ne ajută, urmă Edwards, dar tiparul apelurilor *este* interesant. Au fost câteva apeluri într-o succesiune rapidă acum câteva săptămâni, apoi au încetat brusc, chiar înaintea crimelor.
— Bine, trebuie să urmărim numărul. O să discut cu autoritatea competentă, voi puneți acțiunea în mișcare, răspunse Helen, după care își îndreptă atenția către Charlie. Detectiv-sergent Brooks, cum stăm cu Lauren Scott?
— Păi, am încercat să găsesc o posibilă legătură la facultate între Scott și Campbell. Lauren *a fost* la Southampton University un an sau așa ceva, după care a renunțat…
— Și noi de ce n-am știut? o întrerupse Helen surprinsă.
— N-a terminat facultatea, n-a luat diploma, așa că n-avea cum să apară la verificarea inițială. Oricum, cei mai apropiați prieteni ai ei din perioada aceea erau un anume Aaron Stater și o oarecare Julia Winter. Stater e în State – încă mai încerc să-i dau de urmă –, dar Julia Winter e în spitalul South Hants. E în comă în urma unei tentative de sinucidere și n-o să ne fie de niciun ajutor, însă tocmai am discutat cu taică-su, care *a fost* de acord să stea de vorbă cu noi. S-ar putea să nu fie nimic, dar tot aș vrea să mă lămuresc ce a fost cu căderea lui Scott. Consumul ei de droguri s-a agravat pe la 20 și ceva de ani, așa că pare să merite investigat.
— Bine, vin și eu cu tine, răspunse Helen, bucuroasă să se prindă de orice indiciu, oricât de mic. Până atunci, haideți la treabă. Detectivul-sergent Hudson o să-mi țină locul, dar știți ce aveți de făcut. Revedeți fiecare dovadă, fiecare declarație a turiștilor și a proprietarilor campingului, căutați orice ne-a scăpat. Și haideți să lărgim căutarea pentru Land Rover. Sunați la atelierele și garajele din zonă, vedeți dacă a reparat cineva vreo mașină de tipul ăsta, dacă a observat ceva ciudat. Verificați și mașinile furate – dacă a apărut pe

înregistrarea camerelor din trafic vreun Land Rover care a fost declarat dispărut, vreau să știu. Mașina aia rămâne cea mai bună șansă să-l găsim.

Helen încheie ședința și-și strânse lucrurile, pregătindu-se să meargă cu Charlie la spital. Ceilalți erau la birourile lor, verificându-și dosarele, dând telefoane și căutând piste. În pofida loviturii pe care o suferiseră, Helen se simți încurajată de vederea lor. Echipa n-o dezamăgise până acum și nu credea că o s-o dezamăgească nici acum. Cu toate acestea, ceva o neliniștea, o îngrijorare sâcâitoare de care nu putea scăpa.

Pe tot parcursul ședinței, Joseph Hudson n-o privise nici măcar o dată în ochi, ținându-și privirea ațintită cu hotărâre în podea.

94.

Emilia se îndreptă către biroul lui Gardiner, fredonând fericită. Birourile erau așezate în așa fel încât creau un coridor natural, care ducea direct la ușa lui. În mintea Emiliei, păruse întotdeauna o cale a triumfului, pe unde să te plimbi când îți bătea vântul din pupa. Așa se simțea în dimineața asta – euforia unei trebi bine făcute – și își ținea fruntea sus în timp ce se grăbea spre biroul lui.

Era pe val. N-avea cum să spună altfel. După ce reușise să afle identitatea suspectului, se documentase mult și repede, după care trântise rapid 2 000 de cuvinte despre nefericitul Clarke. Era în mod clar un individ căruia nu-i mergea nimic – o copilărie groaznică, nicio perspectivă, un palmares de infracțiuni minore și probleme de sănătate mintală, care păreau să-l fi împins într-un fel de lume bizară a fanteziilor. Imaginile cu el pozând cu arcuri și cuțite i-ar fi putut tulbura pe unii, însă ei i se păreau caraghioase și râsese în hohote când îi văzuse tatuajele cu temă militară. De parcă idiotul ăsta ar fi putut fi vreodată primit în SAS!

Când ajunse la ușa lui Gardiner, băgă capul în birou. Redactorul-șef era într-o discuție serioasă cu adjuncta lui, Sally Jones, dar ridică privirea când intră ea.

— Ți-am trimis articolul despre Dean Clarke. Bănuiesc că n-ai apucat să te uiți pe el?

Știa că-l citise, dar voia să se bucure de victorie.

— Ba da, l-am citit. Și tocmai l-am scos.

Preț de o clipă, Emilia nu fu sigură că l-a auzit bine.

— Nu înțeleg. Pot să susțin tot ce-am scris, am verificat fiecare informație…

— Problema este că tocmai am aflat că Dean Clarke nu mai e considerat suspect, zise Jones, cu un ton din care nu lipsea satisfacția.

— A fost pus sub acuzare pentru șase capete de intrare prin efracție și jaf, interveni Gardiner. El era cel care i-a speriat în ultima vreme pe proprietarii din zonă.

— Dar… am…, se bâlbâi Emilia, șocată că eforturile ei din cursul dimineții fuseseră în zadar.

— Totuși, nu-i chiar așa de rău, urmă Jones. Cum ai muncit o grămadă la subiectul cu furturile, n-ar trebui să-ți fie așa de greu să scoți alt articol pentru prima pagină. Să zicem 45 de minute?

Emilia se întoarse înțepată la birou, blestemând la fiecare pas. Detesta să rămână în urmă și-i era silă de tonul răutăcios și victorios al lui Jones. Se prăbuși pe scaun, își deschise notițele despre jafuri și, fără să stea să se gândească, începu să lovească în tastatură. Nu-i păsa de calitate, n-avea timp să perie textul și nu prea era cu mintea la ce avea de făcut. Încă se mai gândea la Ucigașul din New Forest și cum putea să preia din nou inițiativa, cum le-ar putea dovedi tuturor că ea era șefa. Iar acum, în timp ce scria, privirea îi căzu pe telefonul mobil. Îl ridică și răsfoi numerele din agendă până ajunse la numărul lui Graham Ross. Ezită preț de o clipă, apoi scrise: „Ești liber acum?”

95.

– Sunt detectiv-inspector Helen Grace. Bănuiesc că o știți pe colega mea, detectivul-sergent Brooks.

— Am stat de vorbă, răspunse Oliver Winter, salutând-o pe Charlie în timp ce-i strângea mâna lui Helen. Zicea că vreți să discutați cu mine.

— Dacă aveți timp, v-am fi foarte recunoscătoare.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, Helen aruncă o privire prin geamul dinspre salonul de terapie intensivă. De-acolo, aveau perspectiva perfectă asupra Juliei Winter, care zăcea imobilizată în pat, având atașate tot felul de tuburi.

— Să mergem să bem rapid o cafea? Nu-mi place să stau prea mult departe de Julia…

— Oriunde vă simțiți confortabil, răspunse Helen, făcând semn spre cafeneaua din capătul coridorului.

După cinci minute, erau așezați în cantina supra-încălzită, cu trei cafele lăptoase neatinse în fața lor. Winter era deschis și cordial, deși părea distras de situația nefericită a fiicei lui. Vorbea atent, cu un ușor accent suedez încă sesizabil, în pofida celor 25 de ani trăiți pe coasta de sud.

— Pot să vă întreb de cât timp se află Julia aici? întrebă Helen șovăitor.

— De peste opt ani, răspunse calm Winter. A sărit de pe podul Itchen. Probabil că îl știți…

Helen știa. Era unul dintre cele mai cunoscute locuri folosite de sinucigași în Southampton.

— Doctorii mi-au spus că n-o să supraviețuiască. Avea răni grave la cap și o hemoragie internă masivă. Dar fata mea e o luptătoare…

Vorbise cu mândrie, însă Helen îi vedea tristețea din ochi. După aproape nouă ani în care avusese grijă de fiica lui, chipul acestui bărbat frumos era palid și ridat.

— A supraviețuit, deși adevărul este că aparatele o țin în viață. La început, au crezut că asta era, că va rămâne definitiv în stare vegetativă, dar eu eram convins că mă aude și că înțelege ce se petrece. Așa că am încercat diverse modalități să comunicăm cu ea și o vreme am și reușit.

Winter văzu surprinderea de pe chipurile lor și zâmbi.

— Am găsit o cale să-i punem întrebări simple și să-i citim răspunsurile cu ajutorul cartografiei cerebrale. În funcție de reacția ei – da sau nu –, se activa o parte diferită a creierului. Chiar a fost cel mai minunat lucru, să pot vorbi din nou cu ea.

Avea vocea îngroșată și era vizibil emoționat.

— Și acum? întrebă cu blândețe Helen.

— A făcut o pneumonie acum câteva săptămâni. Acum este o luptă permanentă să-i asigurăm confortul, să-i țină plămânii liberi, așa că a trebuit să suspendăm conversațiile.

Rostise cuvintele cu un zâmbet chinuit, dar nu rezistă și mai aruncă o privire către salonul unde se afla fiica lui.

— Dacă e în regulă, aș vrea să vă pun câteva întrebări scurte despre perioada petrecută de Julia la facultate. Cred că stătea împreună cu Lauren Scott, nu?

— Așa e. Stăteau împreună într-o casă din Portswood. După accidentul Juliei, Lauren a păstrat legătura o vreme, venea în vizită când putea. Dincolo de toate, era o fată drăguță.

— Bănuiesc că ați văzut știrile.

— Da, mi-a părut rău când am citit. M-am întristat, chiar dacă n-am fost deosebit de surprins.

— Pentru că? interveni Helen, prinsă pe picior greșit de răspunsul lui.

— Pentru că am bănuit dintotdeauna că n-o s-o termine bine. Sigur, nu *așa*, dar tot credeam că într-o bună zi o să citesc despre ea în ziare.

— De ce spuneți așa? întrebă Charlie.

— Pentru că era fragilă. Pentru că atrăgea necazurile.

— Chiar și atunci?

— Mai ales atunci, răspunse Winter ferm. Cred că de-asta erau prietene ea și Julia. Ambelor le era greu la facultate. Juliei îi era greu să stea departe de casă și era copleșită de cât avea de învățat. Lauren abia dacă-și bătea capul cu studiile, se dusese acolo doar ca să le facă pe plac părinților. Dar a ajuns într-un anturaj nepotrivit, s-a apucat de droguri, a făcut datorii…

Helen se aplecă puțin, curioasă să obțină un portret mai complet al tinerei Lauren.

— Niciuneia nu-i plăcea viața acolo, dar se descurca fiecare în felul ei. Julia ținea totul în ea, Lauren a luat-o în cealaltă direcție. Nu voia decât să scape cât mai repede. Îmi plăcea Lauren, dar mi-era teamă pentru ea. Era una dintre fetele alea cărora pare să nu le fie niciodată bine în pielea lor.

Helen se gândi din nou la părinții lui Lauren. Să fi fost oare vorba de neglijență? Poate chiar abuz?

— Julia v-a mărturisit vreodată care era cauza nefericirii lui Lauren? întrebă Charlie, ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Helen.

— Nu, Julia nu era genul care să împărtășească secrete… dar am avut întotdeauna senzația că Lauren era singură. Pe părinți nu-i interesa sau o dezaprobau, nu mi-am dat seama niciodată care din două. Iar ea era copil singur, așa că…

— Și atunci era izolată?

— Cred că încerca să obțină de oriunde putea aprobare, afecțiune. Și nu citea foarte bine caracterul oamenilor.

Helen dădu din cap, înregistrând informația.

— Spuneți că își petrecea timpul într-un anturaj nepotrivit. Vă mai amintiți vreun nume? Oameni care ar fi putut să-i vândă droguri, s-o facă dependentă?

— Nu prea, era acum nouă ani. Era… un Aaron nu știu cum, care stătea în apartament cu ele.

— Aaron Stater.

— El e. Cât despre ceilalți… Julia și Lauren erau apropiate, dar păreau să-și schimbe prietenii cam la fel de des ca ținutele. De câte ori mă duceam la ele, găseam aproape întotdeauna fete noi.

— Credeți…, începu Helen, nesigură dacă ar trebui sau nu să continue. Credeți că e posibil ca părinții lui Lauren să-i fi făcut ceva rău, în trecut, vreau să zic?

— Nu știu, răspunse Winter repede. Trebuie să-i întrebați pe ei.

Helen încuviință, iar Winter, dându-și seama că avusese un ton defensiv, continuă:

— Uitați, nu mi-au plăcut niciodată, asta-i sigur. Ne-am văzut doar de câteva ori. Dar nu pot să fac speculații despre viața lor de-acasă, n-ar fi corect.

— Desigur.

Helen se uită la Charlie, dar aceasta clătină încet din cap, arătând că nu mai are alte întrebări.

— Mai e un singur lucru, spuse Helen, deschizând dosarul și scoțând o poză. Mă întrebam dacă-l recunoașteți pe bărbatul ăsta.

Îi întinse fotografia lui Tom Campbell. Era lovitura ei finală, o încercare de ultim moment să obțină ceva interesant din discuție. Însă Winter clătină încet din cap, distrugându-i speranțele.

— Îmi pare rău, nu.

— S-ar putea să fi arătat puțin altfel pe vremea aia. Păr mai lung, cercei…

Îi întinse și o a doua fotografie, din studenție, a lui Campbell. Iar acum, spre surprinderea lui Helen, chipul lui Winter păru să se întunece. Neliniștit, luă fotografia mai recentă și se uită la amândouă, comparându-le.

— Dumnezeule, e Tommy.

— Poftim?

— Așa-i ziceau pe-atunci. Nu l-aș fi recunoscut niciodată în *asta*…

Ridică privirea spre Helen.

— Și asta…? Și Tommy a fost…?

— Da, Tom Campbell a fost ucis acum cinci zile. Îl cunoașteți?

— L-am văzut doar de câteva ori, dar sigur că îl știu. Deși nu i-am știut niciodată până acum numele de familie.

Se uita țintă la Helen, buimac, dar tot reuși să șoptească:

— Era iubitul lui Lauren.

96.

Helen se îndepărta hotărâtă de spital, iar Charlie ținea pasul cu ea. După ce fuseseră deprimate din cauza pistei greșite cu Clarke, se simțeau amândouă înviorate de discuția cu Winter. Înainte, se temuseră că aceste crime brutale erau opera unui maniac dezlănțuit sau a unui spirit întunecat care ataca turiști nevinovați, însă acum erau convinse că exista o legătură concretă între victime, un motiv pentru aceste crime bulversante.

— Întâi și întâi vreau să facem o cercetare profundă a comunicărilor lor. E-mailuri, apeluri, SMS-uri, mesaje personale, WhatsApp, toate. Trebuie să aflăm dacă Scott și Campbell au luat legătura în ultimele câteva luni.

— Crezi că și-ar fi putut relua relația? întrebă Charlie.

— De ce nu? Din ce zice Winter, erau destul de apropiați când era ea în anul întâi. Și acum ea stătea tot aici, el venea în fiecare zi în Southampton, la serviciu.

— Ar trebui să verificăm hotelurile locale – pentru rezervări de camere, chitanțe de carduri de credit…

— Categoric. E absolut necesar să știm dacă păstrau legătura, dacă mai aveau sentimente unul pentru celălalt.

— Crezi că ar putea fi implicat unul dintre partenerii lor? întrebă Charlie. Dacă aveau o aventură, de exemplu?

— Posibil, dar nu cred. Mie mi se par sinceri.

— Cu totul.

— În plus, dovezile sugerează că în corturi a fost pompat monoxid de carbon ca să lase fără cunoștință *ambele* persoane. Nu cred că Dominici se prefăcea.

— Un rival, atunci? Cineva care nu era de acord cu relația lor?

— E posibil orice, dar nu știm nici măcar dacă țineau legătura, așa că trebuie să ne gândim la toate posibilitățile. Trebuie să urmărim și pista cu drogurile.

Charlie se întoarse către Helen, surprinsă de această schimbare de direcție neașteptată.

— Lauren avea antecedente de abuz de droguri, însă consumul a crescut puternic cu adevărat când era la facultate. În perioada în care ieșea cu

Campbell. Știm că Tom Campbell a fost acuzat în adolescență de posesie de droguri și a avut noroc să scape de acuzația de posesie de droguri cu intenția de distribuire. A studiat biochimie în facultate, a stat printre consumatori…

— Crezi că era dealer?

— Posibil. Avea cunoștințele necesare să producă MDMA și acid în laborator. Și droguri sintetice. Etnobotanicele și K2 au apărut prin 2008, când el era deja la facultate.

— Și ar fi avut și piață pentru ea.

— Exact.

Ajunseseră la mașina lui Charlie.

— Crezi că e posibil să mai fi distribuit *și acum*? Să fi fost asta baza unei posibile reluări a legăturii?

— Mă îndoiesc. Ar fi fost mult prea riscant. Avea un job bun, o casă frumoasă. N-ar fi meritat decât dacă o făcea în stil mare, așa că trebuie să-i mai verificăm o dată situația financiară.

— Dar *este* posibil să mai fi consumat. Cu siguranță avea poftă de băutură și viață îmbelșugată. Lauren încercase să scape, dar știm că mai dăduse greș înainte…

— Chiar dacă nu păstrau legătura, urmă Helen, gândind cu voce tare, e posibil să fie implicat în crime cineva care are legătură cu anturajul lor din studenție. Cineva care încă locuiește în zonă…

— Ne-am concentrat foarte mult pe Lauren, dar poate că dacă am cerceta în amănunt și viața din studenție a lui Campbell, am găsi ceva. În definitiv, el a fost prima victimă.

Charlie se uită la Helen, cu o umbră de zâmbet pe buze.

— Absolut, răspunse Helen. Facem întrecere până la secție.

Se îndreptă spre motocicletă, apoi încetini și se întoarse.

— Și bravo, Charlie. N-am fi ajuns până aici fără tine.

97.

Fusese un pariu. Care acum dădea roade.

Emilia avusese nevoie de zece minute să ajungă până la apartamentul lui Ross din St Denys. Repetase pe drum cum s-ar putea desfășura discuția, punând din nou la îndoială înțelepciunea deciziei de a răspunde invitației lui de mai devreme. Când ajunsese, îi dăduse mesaj unui coleg, explicând clar unde se afla și sugerând ce spera să obțină din discuția neoficială cu fotograful. Era procedura standard când te trezeai într-o situație nesigură și, deși nu-ți oferea niciun fel de protecție reală, îți asigura măcar liniștea că n-o să dispari cu totul de pe fața pământului. Emilia nu era timidă din fire, putea să-și susțină punctul de vedere, dar încă avea proaspăt în minte cazul tragic al lui Kim Wall și nu voia să dispară complet de pe radar.

Ross o întâmpinase călduros, jucând eficient rolul de gazdă și o lăudase pentru munca ei. Părea interesat în mod deosebit de ambițiile ei de viitor și, la primele replici, Emilia avu impresia clară că dădea un interviu pentru un loc de muncă. Totuși, în scurt timp reuși să preia controlul asupra discuției, lăsându-l să-i pună întrebări preț de o ceașcă de ceai, după care îi făcu și ea la fel.

— Și tu lucrezi dintotdeauna pentru departamentul lui Grace?

— Deloc. Am lucrat prin toată țara. Belfast, Glasgow, Manchester, Leeds…

— Câte trebuie să fi văzut…

— Așa e, răspunse el bucuros și se întinse. Și totuși fiecare loc al crimei tot te ia prin surprindere.

— Pentru că?

— Păi, primești informațiile de bază pe drum – crimă domestică, omor legat de droguri, crimă sexuală – și îți faci o imagine în cap înainte să ajungi. Și de multe ori scena pe care ți-ai imaginat-o este în mare corectă, dar micile detalii sunt cele care te surprind. Ce au făcut ca să încerce să rămână în viață, suvenirul pe care îl țin în mână, cum a fost așezat corpul după moarte. Fiecare detaliu spune o poveste.

Ross părea mândru de cunoștințele lui, de perspectiva pe care o avea, așa că Emilia schimbă repede subiectul, orientând discuția spre cazul la care lucra

acum fotograful. Fu surprinsă să afle că Ross disprețuia în mare măsură eforturile lui Grace de până acum. Emilia se străduise dintotdeauna să găsească la Southampton Central polițiști care să nu fie influențați de ea.

— S-au dus într-o fundătură cu Dean Clarke ăsta, zise Ross după ce Emilia îi dădu de înțeles că știa că acesta nu mai era considerat suspect. Tipul e un huligan care se visează soldat, fără mintea sau cunoștințele să facă *așa ceva*…

Arătă către măsuța de cafea unde erau împrăștiate fotografiile cu detalii violente ale cadavrelor, care păreau deplasate lângă ceai și biscuiți. O așteptaseră acolo pe Emilia, ca și cum Ross și-ar fi expus marfa.

— Poate că ar fi fost capabil să le răpească pe victime și să le urmărească, dar habar n-am ce i-a făcut să creadă că ar fi avut vreun interes să așeze cadavrele așa.

Emilia aruncă o privire la cadavrele lui Campbell și Scott, spânzurate de copaci, apoi se uită din nou la Ross.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, prefăcându-se deliberat că nu înțelege și sperând să-l facă să spună mai multe.

— Păi, uită-te și tu. Cele două victime n-au fost doar omorâte, au fost umilite, pedepsite. Cine a făcut asta s-ar putea să se bucure de vânătoare, dar rezultatul final este cel important. Este *etalarea.*

— Ce înseamnă asta?

— Cine știe? răspunse Ross chicotind. Dar e interesant, nu?

Se aplecă un pic mai aproape de Emilia, punând degetul pe o fotografie.

— Poate vrea să-i facă de rușine, să-i înjosească. Poate a sperat că păsările și animalele pădurii o să se hrănească din ei și cadavrele o să se descompună cu timpul. Poate că voia să-și etaleze forța fizică, ucigându-i și așezându-i așa. Poate că îi place să ne zăpăcească, dar nici măcar nu e cea mai interesantă parte…

Era pentru Emilia, care încă mai încerca să identifice un motiv vizibil al acestor crime, dar lăsă de la ea.

— … ce e interesant e scenografia, urmă Ross, aproape fără pauză. Uită-te la încadrare, cum stau cadavrele drepte, fiind încadrate de poiană. Sigur, e dezgustător, dar de fapt e foarte artistic, chiar frumos.

Părea fermecat de imagine.

— Și în asta constă forța.

Se întoarse către Emilia.

— E una dintre cele mai bune fotografii pe care le-am făcut și crede-mă că

am făcut o grămadă.

— Mai ai și altele? întrebă Emilia, brusc intrigată.

Însă Ross nu răspunse direct. În loc de asta, se ridică și-i făcu semn spre partea din spate a apartamentului.

— Vino cu mine.

98.

– Trebuie să intrăm în mintea lor.

Joseph Hudson avea în jurul lui o echipă de polițiști tineri și câțiva analiști de date. După vizita la spital, Helen îi dăduse misiunea să coordoneze cercetarea vieții celor două victime. Între timp, ea plecase în altă parte, iar Hudson se bucura în taină.

— Căutăm orice fel de conexiune, orice fel de relație. Romantică, sexuală, comercială, flirt nevinovat, animozitate, acuzații… orice. Dacă au luat legătura, trebuie să știm și noi.

Polițiștii încuviințară, așteptându-l să continue.

— Așa că… uitați-vă pe ce au dat banii, unde s-au dus, ce făceau de plăcere. Acum știm că Scott și Campbell au avut o relație romantică intensă. Hai să vedem dacă mai rămăsese ceva din pasiunea veche. Lăsați deoparte orice altceva – asta e prioritatea acum.

Polițiștii rămaseră cu privirile la el, nerăbdători, dar nemișcați.

— Ei bine? Ce mai așteptați? se răsti el, făcând-o pe una dintre analiste să tresară. Hai să ne apucăm de treabă.

Polițiștii se ridicară ca să se conformeze și se îndepărtară în grabă. Analista surprinsă se retrase repede la biroul ei, începând o discuție serioasă cu un coleg. Hudson era descurajat văzând-o tulburată. Poate că era doar șocată, poate considera că iritarea lui fusese îndreptată asupra ei; oricum, se simțea prost că provocase o asemenea reacție. Trebuia să stea de vorbă cu ea mai încolo, să vadă dacă nu se putea revanșa cumva.

Se îndreptă spre birou și se cufundă în muncă. Helen îi dăduse o misiune clară și importantă, iar el avea de gând s-o facă așa cum trebuie. Și totuși părea să nu se poată concentra, privirea rătăcindu-i inevitabil către analista de date, care era tot cufundată în conversație. Hudson încercase din greu să facă o impresie bună asupra echipei, conducând prin exemplul personal. Dar tot nu reușea să-i evalueze și acum făcuse o greșeală care avea să-l urmărească.

Oare se întrebau dacă se resimțea de pe urma întâlnirii cu Clarke? Sau se gândeau că era doar încordat, incapabil să facă față stresului unei anchete majore de crimă? Gândul îl făcu să clocotească de furie; se ocupase de o mulțime de cazuri mari în carieră. Niciunul dintre ele așa de tulburător și

neobișnuit ca ăsta, dar…

Era tentat să urle la ei, să le ordone să înceteze cu bârfa și să treacă la treabă, dar își stăpâni furia, se ridică și se duse la panoul cu datele crimei. Rămase în fața lui, uitându-se la fotografiile lui Campbell și Scott și la însemnările care le înconjurau. Aparent, cerceta liniile de investigație, încercând să pună cap la cap legăturile, în realitate, încerca să se calmeze.

Pornise cu dreptul în ceea ce era fără discuție postul cel mai solicitant din carieră. Să iei locul unui polițist mort e greu, foștii colegi având inerent dificultăți să accepte un înlocuitor. Era și mai greu s-o faci într-o echipă condusă de un șef atât de exigent. Și totuși se descurcase satisfăcător la început, înțelegându-se bine și cu Helen Grace, și cu Charlie Brooks și având câteva intervenții pozitive în anchetă. Dar unde-l dusese asta? Clarke fusese suspectul lui, dar se dovedise a fi doar un simplu tâlhar. Sigur, un tâlhar dezgustător, violent, dar tot un tâlhar. Mai rău, în urma altercației cu el, rămăsese lovit, învinețit și umilit. Oare echipa râdea de el acum? Își punea întrebări în legătură cu el? Mai important, ce credea Helen Grace? Regreta hotărârea să-l angajeze? De-asta îi dăduse corvoada digitală, în timp ce ea și Charlie se duseseră să se ocupe de interogatorii?

O dată în plus, Hudson simți cum îl cuprinde furia. Și o dată în plus încercă s-o înăbușe. Trebuia s-o controleze. Îi afecta munca și judecata și, dacă nu era atent, avea să-l roadă cu totul.

Așa cum se mai întâmplase și înainte.

99.

Melanie Walton se uita uluită la Helen. Ceea ce fusese la început o tragedie cumplită devenea rapid un coșmar groaznic și pervers.

— Nu, nu, nu i-a pomenit niciodată numele de față cu mine, reuși ea să răspundă în cele din urmă.

Helen o cercetă, cântărind-o din priviri.

— Adică, sigur că Tom a mai avut iubite înainte. Dar nu prea avea de-a face cu ele și cu siguranță nu vorbea despre ele. Era una – Louise – pe care am văzut-o odată. Au avut o relație scurtă când avea Tom vreo 25 de ani. Dar în afară de asta…

— Nu l-ai întrebat niciodată despre tinerețe? Despre prima lui iubire, prima iubită serioasă? întrebă Helen.

— Poate că da, la început. Dar nu părea interesat să discute despre așa ceva. Voia să vorbim despre noi, despre viitor, ceea ce mie îmi făcea plăcere.

Helen reținu informația, întrebându-se de ce era Campbell așa de dornic să minimalizeze relația cu Lauren Scott. Era vreun aspect al lui – al vechiului Tom – pe care voia să-l păstreze ascuns?

— Avea lucruri din perioada aceea? Poze? Albume de școală? Jurnale?

— Posibil, dar dacă există sunt ascunse în pod.

— Te deranjează dacă aruncăm o privire?

Melanie nu părea prea dornică. Helen chiar crezu că o să ceară un mandat, ceea ce era, desigur, dreptul ei. Dar apoi păru să dispară orice rezistență și bâigui:

— Pe-aici.

Cinci minute mai târziu, se aflau în podul prăfuit. Un bec singuratic, fără abajur, lumina cutii întregi cu vechituri, aruncate și uitate. Melanie se scuză pentru dezordine, însă Helen nu-i luă în seamă stânjeneala, cerându-i în schimb ajutorul ca să localizeze amintirile lui Tom din facultate. Era o treabă neplăcută și murdară, dar până la urmă găsiră o cutie în care se aflau un program pentru un banchet de vară, o eșarfă universitară, niște CD-uri, un trofeu ciobit pentru echipa masculină de tenis și câteva teancuri de poze. Helen se concentră pe acestea din urmă, scoțându-le din plicurile Snappy Snaps și uitându-se printre ele.

Parcă s-ar fi întors în timp. Toate fotografiile erau datate, cu fonturile digitale retro aplicate în colțul din dreapta jos. Păreau să acopere toată studenția, însă cele care o interesau cel mai mult erau din 2008/2009, când Tom era în anul trei, iar Lauren, în anul întâi.

Majoritatea păreau să fi fost făcute în cursul semestrului de vară, când vremea era cea mai frumoasă, iar chermezele de după examene erau în plină desfășurare. În câteva apărea și Julia Winter, ca și Aaron Stater – două fețe pe care Helen ajunsese să le recunoască. Însă i se păru interesant să observe că marea majoritate a pozelor – și erau o mulțime – erau cu Lauren Scott. Lauren odihnindu-se, Lauren râzând, Lauren fumând iarbă, Lauren flirtând spre cameră. Helen înțelegea de ce fusese atras Campbell de ea – părea foarte delicată, foarte drăguță, dar cu ceva ușor periculos. Era un sex-appeal firesc, o atitudine de cunoscător, căreia bărbaților trebuie să le fi fost greu să-i reziste.

— Este posibil… – spuse Helen alegându-și cuvintele cu grijă – … ca Tom să fi reluat legătura cu Lauren?

Melanie stătea aproape de ea, aruncând priviri îngrijorate spre fotografiile tinerei atrăgătoare.

— Nu.

— N-ai avut nicio bănuială? Mesaje misterioase? Tom, inutil de secretos în legătură cu drumurile lui, cu oamenii cu care era?

— Categoric nu, am… aveam încredere totală în el.

Helen încuviință, dar Melanie sesiză în mod evident neîncrederea, pentru că își continuă riposta pasionată:

— *Știu* că îmi era credincios. Eram pe punctul să ne căsătorim.

— Bineînțeles. Înțeleg. Dar oamenii sunt slabi și uneori relațiile din trecut au putere pe termen lung.

— Nu, nu, nu… Tom nu m-ar fi trădat niciodată așa. Se uita direct la Helen, radiind ostilitate și furie.

— *Niciodată.*

100.

– Glumești? Lauren n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Mă *iubea*. Și o iubeam și eu…

Matteo Dominici se plimba în susul și-n josul camerei din față, trecându-și mâna prin părul ciufulit. Ultimele câteva zile – pierderea lui Lauren, identificarea cadavrului, hăituiala presei – lăsaseră urme. Părea să fi îmbătrânit – avea fața mai ridată, cenușiul de la tâmple era mai pronunțat și părea să fie cu nervii întinși. Întrebările sâcâitoare despre Lauren Scott nu făcuseră decât să-i exacerbeze anxietatea, dar Charlie n-avea de ales.

— N-ai bănuit-o niciodată? Nu te-a îngrijorat câtuși de puțin nimic din ce făcea…?

— Dacă ai fi cunoscut-o pe Lauren, dacă ne-ai fi cunoscut pe noi, ți-ai da seama cât de ridicolă e întrebarea, răspunse el nimicitor.

— Pentru că…?

Matteo îi aruncă o privire lungă și aspră, apoi se așeză pe canapea. Charlie era mulțumită că încetase în sfârșit să se mai plimbe de colo-colo. Se enervase, dar acum părea să se fi calmat un pic.

— Ne-am cunoscut la o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi. Reușise să se lase de droguri, dar încă se mai străduia să renunțe și la alcool. Am băut și eu…

Șovăi o clipă, probabil cântărind cât de mult să spună, apoi continuă cu glas tremurat:

— Căsătoria mea se dusese pe apa Sâmbetei, cam tot atunci când începuse să aibă probleme și firma mea. Nu eram singurul care se apucase de băut după criză, dar nu era deloc mai ușor, pentru că trebuia să mă întorc să muncesc în restaurantul familiei. Oricum, după un an de abuzuri, am hotărât să mă las. Și în prima zi când m-am dus acolo am cunoscut-o pe Lauren.

Amintirea păru să-l înveselească puțin.

— Atracția era clară, dar asta nu-i ceva foarte bine văzut, așa că am luat-o încet. Am stat să ne cunoaștem un pic mai bine. Și mi-a plăcut tot ce am aflat despre ea. Era amuzantă, obraznică, dar și onestă, blândă, rațională. N-avea iluzii în legătură cu viața, știa că supraviețuiai în ciuda ei, nu datorită ei.

— De ce spui asta?

— Pentru că părinții ei erau niște nenorociți. Scuze, dar n-am cum să spun altfel. Erau părinții tipici din pătura de sus a clasei de mijloc – obsedați de control, critici, plini de prejudecăți. Aveau o imagine clară despre ce voiau să fie Lauren, dar ea nu se potrivea în tiparul lor. Și ei nu puteau face față, i-au tăiat fondurile, au dat-o afară din casă de câteva ori…

— Din cauza drogurilor? A băuturii?

— Crede-mă, nici ea nu era un înger, ripostă Matteo cu convingere. Dar nu era niciodată nemiloasă. Părinții ei n-au putut face față faptului că era diferită, că voia să facă propriile alegeri… dar încercând s-o controleze, au împins-o și mai adânc în abis. Cu cât era ea mai rău, cu atât mai răi erau ei. Dar nimic din toate astea…

Bătu tare cu încheieturile degetelor în măsuța de cafea ca să-și accentueze cuvintele.

— … *nimic din toate astea* nu era necesar, pentru că ea n-avea nevoie decât de un pic de iubire. Asta i-am dat – i-am dat tot ce am putut –, dar am primit mult mai mult în schimb. Spunea de multe ori că am salvat-o, dar nu era adevărat. Am eliberat-o. Și recunoștința, dragostea ei, erau fără margini…

Ridică fruntea și întâlni privirea curioasă a lui Charlie.

— Și de-asta știu sigur că nu s-ar fi cuplat cu acest Tom Campbell sau cu orice altă iubire de demult.

— Asta înțeleg, Matteo, și sunt convinsă că ai dreptate. Probabil că o cunoșteai mai bine ca oricine. Dar înțelegi de ce trebuie să pun întrebarea – legătura dintre ei nu poate fi o coincidență.

Matteo ridică din umeri, admițând fără tragere de inimă.

— Și de-asta trebuie să te mai rog ceva. Știu că o să fie neplăcut, dar, ca să putem fi absolut siguri cu ce-avem de-a face, e nevoie să-ți cer să ne oferi o mostră de ADN. Trebuie să o confruntăm cu copilul, ca să stabilim paternitatea.

Expresia lui Matteo era un amestec de surprindere și groază.

— Am kitul la mine, pentru prelevare bucală. O să dureze doar câteva clipe.

Matteo Dominici nu părea să priceapă nimic din ce-i zicea. Cu o zi în urmă nici măcar nu știuse că Lauren e însărcinată. Acum trebuia să se confrunte cu insinuarea că n-ar fi fost copilul lui.

— Fă ce ai de făcut, șopti el în cele din urmă. Și după aia șterge-o.

Scuipase cuvintele din el, făcând-o pe Charlie să tresară. Nu ezită, luă kitul steril din geantă și-și puse o pereche de mănuși. Rupse ambalajul de

plastic și scoase eprubeta și tamponul.

— Bine, dacă vrei să deschizi gura…

Matteo se conformă încet. Charlie își văzu de treabă, dorindu-și să termine mai repede. Dar schimbarea de atmosferă nu putea fi ignorată. În timp ce lua mostra, prelevând celule din interiorul ambilor obraji, Matteo Dominici nu-și dezlipi privirea de ea, iar în ochi îi mocnea o furie intensă. Orice urmă de încredere existase dispăruse acum. De-acum încolo, Charlie va fi mereu în ochii lui vestitorul nenorocirii.

101.

Se cufunda în morți.

După ce inițial șovăise să-i deschidă arhiva, Graham Ross părea acum dornic să-i arate. Apărură dosar după dosar, toate pline cu nenumărate imagini noi tulburătoare. Cadavru după cadavru, loc al crimei după loc al crimei, toate umilințele și cruzimile pe care le poate provoca o ființă umană altei ființe umane erau ascunse în cabinetul lui Ross.

Era o întâlnire bizar de intimă. Spațiul îngust fusese transformat cu ceva vreme în urmă în cameră obscură și, deși părea să fie organizat destul de eficient, era neîncăpător pentru două persoane. Era practic spațiul lui privat de lucru *și* locul principal de depozitare, ceea ce însemna că avea la îndemână orice îi trebuia, chiar dacă nu era totul ușor de găsit. Emilia fusese nevoită să rămână mai în spate, să se mute și să-și schimbe locul de mai multe ori, iar Ross trecea pe lângă ea în timp ce scotea alte și alte nestemate din comoara lui. Emilia presupuse că aceste momente fugare în care se lipeau unul de altul erau accidentale, dar nu putea să fie sigură.

Oricum, nu se simțea amenințată, nici nu afișa altceva decât un entuziasm optimist în fața colajului de imagini de pe masa din fața ei. Plăgi înjunghiate, răni produse de arme de foc, strangulări, ba chiar și o crimă pasională comisă cu o sticlă spartă de Perrier – toate etalate pentru plăcerea ei. Erau chiar și câteva poze de la locurile crimelor din New Forest pe care Ross părea să nu le fi inclus în dosarele oficiale. Emilia hotărî să nu-i pună întrebări, concentrându-se în schimb asupra rezultatelor excepționale ale muncii lui.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, murmură ea. Adică e evident că trebuie să faci prim-planurile standard și așa mai departe, dar celelalte fotografii – cele care condensează toată scena – au ceva care are… un fel de eleganță.

Ross păru mulțumit de compliment.

— Oricine poate să fotografieze dovezile, zise el, ca și cum ar fi fost ceva aproape lipsit de importanță. Interesant este ce-ți spune locul crimei. Uneori făptașul încearcă în mod activ să comunice cu tine prin aranjament, alteori, nu, dar oricum, povestea e acolo dacă ești pregătit s-o cauți. Și dacă o surprinzi cum trebuie, dacă o încadrezi bine…

— Atunci o imagine spune o mie de cuvinte.

— Exact. Dacă ești atent la încăpere, la poziția cadavrului, la starea mobilei și a ornamentelor din încăperea aia, la oglinzi, la tablouri, atunci poți s-o vezi. Am fost odată la un loc al crimei unde ucigașul întorsese toate pozele de familie cu fața în jos, pentru că-i era rușine de ce făcea, nu voia să vadă rudele lui actele de brutalitate de nedescris pe care se simțea constrâns să le comită.

— Am citit despre asta, minți Emilia, părând cât putea ea de competentă.

— E mai mult decât vezi cu ochiul liber, răspunse Ross vesel, deschizând încă un dosar cu un masacru de care să se bucure ea.

— Chestie de experiență, bănuiesc.

Ross zâmbi, dar nu spuse nimic, frunzărind mai departe pozele.

— Câte cadavre ai zice că ai văzut? urmă Emilia, luând o fotografie cu un adolescent înjunghiat de un alt adolescent.

— Vreo 200. Poate mai multe…

— Și nu ajunge să te afecteze?

— Nu chiar, răspunse el, pe un ton practic. Am fost dintotdeauna disciplinat din punctul ăsta de vedere, e doar muncă. Pentru mine, toate crimele sunt subiecte. Evident că vreau să le documentez ca să ajut ancheta, dar vreau și să le surprind așa cum merită. Vreau să dau o oarecare semnificație morții lor, chiar o frumusețe. Nemișcarea morții are ceva care le dă o serenitate, un sentiment de pace care probabil că le lipsește în timpul vieții.

— Asta e ceva ce pot să înțeleg, răspunse Emilia ascultătoare.

În realitate, nu înțelegea sau cel puțin nu înțelegea pe deplin. *Exista* o eleganță, o măiestrie în unele dintre fotografii, mai ales în cele din New Forest, dar în altele era greu de văzut. Un adolescent care zăcea pe burtă în stradă, o tânără mamă strangulată de partenerul ei violent – Emilia nu putea vedea în ele decât urâțenie și brutalitate. Dar îi dădea înainte cu sporovăiala aprobatoare, care-i făcea plăcere gazdei.

— Mai am și altele, dar poate că ar trebui să le păstrăm pentru altă dată. Fac parte din colecția mea specială.

— Mi-ar face plăcere, minți din nou Emilia.

— Atunci așa rămâne.

Plecă destul de repede după aceea, încă gândindu-se la semnificația întâlnirii din după-amiaza asta. Cu greu ar fi putut merge mai bine – cu cât o aproba mai mult Ross, cu atât era mai probabil să-și expună pe larg teoriile

despre crimele din New Forest, dezvăluind semnificația și înțelesul acestor omoruri atât de complicat regizate. Dar rămânea întrebarea ce voia el. Se străduise s-o farmece, s-o impresioneze. Totuși, nu trecuse la acțiune, nici pe plan profesional, nici personal. Nu exista nicio îndoială că încerca să se apropie de ea, că încerca s-o atragă în lumea lui.

Dar de ce o voia aproape rămânea tot un mister.

102.

O tot sâcâia, dar acum voia să știe adevărul.

— Detectiv-sergent Hudson, ai o clipă?

Helen se întorsese de la Melanie Walton cu un braț de poze și găsise centrul de comandă impresionant de aglomerat. Descoperirea unei legături concrete între Campbell și Scott le dăduse tuturor un nou imbold și toată echipa muncea din greu, încercând să mai dezgroape și alte piste. Detectivul-sergent Hudson, care de obicei se mândrea că rămâne ultimul, se hotărâse să plece devreme totuși, folosindu-se de acoperirea colegilor ca să dispară.

Hudson încremeni și se întoarse spre Helen.

— Ți-am trimis o actualizare despre cercetările digitale…

— Nu despre asta-i vorba, îl întrerupse Helen cu blândețe. Mergem?

Făcu semn spre biroul ei. Ascunzându-și neplăcerea, Hudson se conformă. Helen închise încet ușa după ea în timp ce Hudson se așeza pe scaun.

— Cum te simți? îl întrebă, îndreptându-se către birou.

— Bine, răspunse repede Hudson. Adică vânătaia arată puțin cam neplăcut, dar…

— Toți am trecut prin așa ceva. O să dispară destul de repede.

Hudson încuviință afabil, dar nu spuse nimic. Era evident că n-o să se ofere să facă nimic, așa că trebuia să ia ea taurul de coarne. Ar fi putut face multe alte lucruri acum, ținând cont de presiunea imensă exercitată asupra echipei, dar nu putea să evite nici asta.

— Dar cum îți e? Probabil că te simți destul de zdruncinat.

— Nu mai mult decât ar fi de așteptat, răspunse el evaziv.

— Dacă ai nevoie de o zi liberă sau să stai de vorbă cu consilierul nostru…

— Nu-i nevoie. Vreau să fiu aici, să-mi fac partea.

— Amuzant. Pentru că am impresia foarte limpede că ai prefera să fii *oriunde* altundeva. Dacă atacul de-aseară te îngrijorează…

— Nu e cazul.

— Și atunci ce e?

Hudson nu răspunse, mutându-și puțin privirea spre fereastră și apoi îndreptând-o din nou către Helen.

— Știi, Joseph, sunt unii cărora li se poate părea dificil să lucreze în subordinea unei femei. Oameni care ar putea fi furioși sau stânjeniți dacă femeia cu pricina le-ar da o mână de ajutor într-un moment dificil.

— Ți se pare ție că arăt ca un dinozaur?

Nu arăta. Arăta ca un polițist modern sofisticat, ba chiar unul foarte chipeș. Dar Helen n-avea să-i dea satisfacția să-i și spună așa ceva.

— Așa simt unii, nu se pot abține, urmă Helen netulburată. Și e păcat. Pentru că toți ajungem cu spatele la zid uneori. Nu o dată mi-a salvat viața câte un coleg polițist și n-am avut niciodată vreun resentiment. Suntem o echipă puternică *pentru că* ne ajutăm. Și nu există nicio situație în care un polițist trebuie să aibă senzația că și-a dezamăgit colegii doar pentru că s-a ales cu câteva vânătăi. Avem succes pentru că ne punem pielea la bătaie și n-o să acuz niciodată un polițist care dă dovadă de astfel de curaj și altruism.

Hudson dădu să răspundă, însă Helen nu terminase.

— Așa că du-te acasă, Joseph. Bea ceva, fumează, uită-te la Netflix, fă ce-ți trebuie ție ca să te destinzi. Și întoarce-te mâine, pregătit și pus pe fapte mari. În sfârșit, facem progrese în cazul ăsta și am nevoie de cei mai buni oameni ai mei lângă mine.

Hudson încuviință și se ridică. Helen era mulțumită să-l vadă ceva mai ușurat, ca și cum i s-ar fi ridicat o greutate de pe umeri.

— Atunci, pe mâine la prima oră.

În glas se făcea auzită o urmă de hotărâre, ceea ce o încânta pe Helen.

— Ne vedem mâine, detectiv-sergent Hudson.

Helen îl urmări cum pleacă, mulțumită de ce făcuse în seara asta. În sfârșit, progresau cu cazul, dar mai erau multe de făcut. Încet-încet, începeau să pună lucrurile cap la cap, însă încă erau ghicitori de rezolvat și pericole nevăzute de înfruntat până să ajungă față în față cu ucigașul lor.

Când avea să vină momentul, Helen își voia *ambii* sergenți-detectivi alături de ea.

103.

Stătea singură, învăluită de întuneric.

Discuția cu Matteo Dominici durase mai mult ca de obicei – se străduise să-l împace, dar în zadar – și, până terminase, nu mai avea niciun rost să se întoarcă la secție. Așa că se dusese direct la secția de criminalistică din Woolston, ca să lase chiar ea mostra de ADN a lui Dominici. În mod normal, n-ar fi făcut așa ceva – genul ăsta de treburi erau domeniul polițiștilor tineri sau, dacă nu, al curierilor. Însă un răspuns rapid era așa de important, că se hotărâse să ducă ea mostra – dacă Dominici *nu* era tatăl copilului lui Scott, atunci s-ar fi deschis dintr-odată o nouă linie de anchetă.

Totuși, acum își regreta strădania altruistă. Din cauza ei, rămăsese la muncă mai târziu ca de obicei și nu ajunsese acasă decât la 9 fără ceva. Sunase înainte, sperând să-i poată spune noapte bună Jessicăi și să vadă în ce ape e Steve, dar apelurile ei fuseseră ignorate. Oare ca s-o pedepsească? Să demonstreze ceva? Sau era ceva cu totul nevinovat și Steve era prea prins cu Jessica să observe că-i vibrează telefonul? Charlie nu știa care e varianta corectă și era cuprinsă de îndoială.

Deschise ușa din față și intră, fiind întâmpinată de casa tăcută și nemișcată. Lumina din hol nu era aprinsă, nici lămpile din bucătărie și sufragerie. Obișnuitul freamăt vesel al spațiului lor primitor de la parter lipsea cu desăvârșire. De fapt, toată casa părea rece și neprimitoare în seara asta.

Urcă încet scările și începu să intre în panică. N-avea cum să fi plecat Steve, nu? Și s-o ia cu el și pe Jessica? Nu, era o nebunie. Ajunse în capul scărilor și se liniști văzând că ușa Jessicăi era întredeschisă, iar dinăuntru se strecura lumina caldă a veiozei ei de noapte. Steve n-ar face niciodată ceva așa de dramatic, așa, pe furiș. O fi el dificil, dar era deschis și cinstit, chiar și când era furios pe ea.

În plus, nu ajunseseră încă în stadiul ăla, nu?

Trecu în vârful picioarelor de ușa Jessicăi și intră tiptil în dormitor. Steve era acolo, ceea ce era o ușurare, dar părea să doarmă. Draperiile erau trase, avea pătura strânsă în jurul lui și era întors cu spatele spre ea.

— Steve?

Nicio mișcare. Nici măcar o schimbare în ritmul respirației.

— Steve, ești treaz? Îmi pare rău că am întârziat…

Glasul i se stinse, știind că n-o să primească niciun răspuns. Steve fie dormea și atunci își pierdea vremea, fie era prea supărat ca să vorbească. Oricum, era o situație deprimantă. Avea așa de multe să-i spună – de la entuziasmul dat de noua lor pistă până la discuția tulburătoare cu Matteo Dominici. Voia un pahar de vin, voia să-și împărtășească neliniștile, să ceară o îmbrățișare. Dar n-o să aibă parte de nimic din toate astea acum – pentru prima dată de secole când nu se simțea bine-venită în propria casă.

Se așeză încet pe pat și își scoase o gheată, apoi și pe cealaltă. Glezna stângă îi zvâcnea din nou – umflătura din jurul loviturii refuza cu încăpățânare să se retragă – și simți o oboseală copleșitoare. Poate că îmbătrânea, dar rareori se mai simțise așa de stoarsă în timpul vreunei anchete. Acum nu voia decât să doarmă, să se cuibărească în pat și să se prefacă, preț de câteva ore minunate, că totul e în regulă în lume. Își scoase cămașa, pantalonii și lenjeria și își puse pijamaua, dornică să se cufunde în uitarea somnului. Însă chiar când ridica pătura, din dormitorul Jessicăi se auzi un țipăt îngrozit. N-o să aibă parte de somn în noaptea asta.

104.

Privirile îi rătăciră prin pădurea întunecată, căutând semne de viață. Echipele de căutare ale poliției fuseseră din nou în activitate, scotocind și mai adânc în pădure și pătrunzând în cotloanele întunecate. Se descurcau tot mai bine – polițiștii erau mai circumspecți, mai atenți, înaintau mai puțin năvalnic –, dar tot aveau puține șanse să-l prindă. Nathaniel Martin trăia deja de un an și jumătate în pădure și nu exista niciun sunet, niciun țipăt, strigăt sau trosnet pe care să nu-l recunoască. Așa că șase polițiști care se mișcau la unison erau ușor de detectat. Îi auzea de la 800 de metri, poate chiar mai mult, asigurându-se că era de mult plecat până să dea ei de ultima lui ascunzătoare.

Echipele aveau acum și câini, ceea ce complica lucrurile. Nu încăpea îndoială că foloseau lucruri luate din fosta lui tabără ca să-i pună pe urmă și se dovedise că reușeau să dea de ea. Ca să contracareze efectul, începuse să-și acopere hainele cu noroi, ierburi putrezite, ba chiar și excremente de vulpe, care miroseau rău, dar nici chiar aceste adaosuri puturoase nu-i puteau ascunde prezența. Dacă polițiștii și-ar fi lăsat câinii liberi și le-ar fi dat voie să se ducă unde voiau ei, atunci l-ar fi prins până acum, însă, din fericire, nu așa lucrau echipele de căutare. Își țineau alsacienii din scurt, temperându-le entuziasmul. Ca urmare, înaintarea era înceată, dându-i lui Martin suficient timp să dispară.

Așa arăta acum viața lui, nevoit să rămână vigilent din zori și până la apus, zi de zi. Și nu l-ar fi deranjat să păstreze stilul de viață nomad până când urmăritorii lui ar fi renunțat în cele din urmă la vânătoare și pădurea ar fi redevenit a lui. Însă pădurea *nu* mai era a lui și se temea că s-ar putea să nici nu mai fie vreodată. Nu câtă vreme avea să fie dominată de o putere răuvoitoare.

După ce petrecuse un an și jumătate în izolarea lui minunată, ieșind la lumină doar ca să-i gonească pe cei care amenințau existența pădurii, Nathaniel Martin se simțea acum atacat din toate părțile. Întâi fuseseră constructorii, dezvoltatorii și turiștii. Apoi poliția, ziariștii, ba chiar și câte o bandă de adolescenți îndrăzneți, care se provocau unii pe alții să intre în pădurea plină de pericole. Și dându-le târcoale era prada pe care o căutau cu toții, un spirit fugar și răuvoitor, care adusese moarte și tulburare în refugiul

lui Nathaniel Martin. Nu-l văzuse încă în carne și oase, dar îi simțise prezența dușmănoasă. Și îi văzuse opera – doi cai morți, măcelăriți fără milă și lăsați să se descompună. Vederea cailor morți – frumoși chiar și contorsionați de înțepeneala morții – aproape că-i frânsese inima.

Oare era pe-afară în seara asta? Setea lui de sânge avea să întineze din nou pădurea? Martin stătea perfect nemișcat, cu privirea străfulgerând dintr-o parte într-alta în căutarea siluetei sinistre printre tufișuri, prin frunziș, prin umbrele lungi și întunecate. Nu văzuse nimic nici în celelalte nopți, niciun semn că ar fi fost prin zonă, dar asta nu însemna mare lucru. De unde să știe că nu era chiar acum pe undeva, urmărindu-l *pe el*?

Gândul îl făcu pe Martin să se simtă neliniștit. Înainte stăpân al propriului destin, rege neîncoronat al acestei sălbăticii întinse, acum era în dezavantaj ca niciodată, supraviețuind doar prin propria ingeniozitate. Pădurea asta fusese prietena lui, mântuirea lui, dar nu mai era un loc sigur. Părea imposibil, dar era adevărat. Noul lui Eden devenise un loc întunecat.

105.

Soarele dimineții se strecura prin ferestrele sumbre, luminând silueta nemișcată a lui Helen Grace. Stătea în fața panoului cu datele crimei, uitându-se la chipurile răspândite în fața ei. Jos erau Nathaniel Martin și Dean Clarke și, deasupra lor, Tom Campbell și Lauren Scott, flancați de Matteo Dominici și Melanie Walton. Privirea i se muta între ultimii patru, ca și cum ar fi căutat legături ascunse, însă fețele lor se uitau la ea enigmatice și lipsite de viață.

Se întoarse încet ca să vadă alt set de chipuri. Membrii echipei erau înghesuiți în jurul ei în semicerc, curioși să afle de ce fuseseră convocați la o ședință matinală. Când începuseră să vină, Helen stătea în fața panoului, iar unii dintre ei sigur se întrebaseră dacă nu cumva rămăsese aici toată noaptea. Aveau dreptate, așa era, prinsese doar câteva ore de somn pe canapea după care se schimbase, se spălase și o luase de la capăt.

Helen era convinsă că răspunsurile erau chiar sub nasul ei, însă încă se străduia să vadă imaginea de perspectivă. Iar dispoziția ei nu fusese ajutată de apelul venit dimineață devreme de la laboratorul poliției din Woolston.

— Am primit azi-dimineață rezultatele analizelor ADN, îi anunță pe polițiștii adunați în jurul ei. Matteo Dominici *este* tatăl copilului lui Lauren Scott.

Se auziră mormăieli dinspre echipă.

— Asta nu înseamnă nimic în sine. Tot ar fi putut avea o aventură cu Campbell sau și-ar fi putut relua relațiile de prietenie cu el. Cum stăm cu potențialele puncte comune?

— Foarte puține până acum, răspunse detectivul-agent Osbourne, încercând să nu pară prea demoralizat.

— Ce înseamnă foarte puține?

— Înseamnă… nimic. N-am găsit nicio dovadă că ar fi existat vreun contact telefonic sau electronic, nici că s-ar fi întâlnit în persoană. Le-am verificat mișcările – și în agendele telefoanelor și pe ce înregistrări de la camerele video am avut la dispoziție – și nu există nicio corelație. Campbell ieșea rareori din Southampton – făcea naveta între Winchester și Lyndhurst și cam asta era tot. Lauren frecventa Thornhill și Woolston, unde lucra la Boots. În afară de asta, făcea din când în când câte un drum în centru pentru

cumpărături, dar erau vizite scurte și par să corespundă cu tranzacții cu cardul la H&M, Primark și Tesco.

— Dar căutările lor pe internet? se interesă Helen.

— Le-am verificat telefoanele, tabletele și laptopurile, răspunse repede Reid. Nu există în niciun istoric urme că și-ar fi căutat pe Google numele unul altuia, detalii personale sau altceva. E evident că nu erau prieteni pe Facebook și, de fapt, nici n-au fost trimise vreodată cereri să devină prieteni. Par să nu fi știut unul de celălalt, deși stăteau relativ aproape.

— Dar legăturile cu alte persoane pe care ar fi putut să le știe Lauren din perioada aceea?

— M-am uitat din nou azi-dimineață, împreună cu polițistul Edwards, la rezultatele căutării, spuse Charlie, înăbușindu-și un căscat. Campbell ținea legătura cu câțiva oameni pe care-i știa din facultate – un prieten din echipa de tenis, care stă acum în Singapore, și un coleg de la istorie care stă în West Midlands, dar legătura este în cel mai bun caz intermitentă.

— Și Scott?

— Nimic, interveni Edwards. Niciun contact cu nimeni din perioada aia.

— Și apelurile de pe telefonul clonat? Ar putea fi de la vreo veche cunoștință?

— Posibil, răspunse Edwards. Dar tiparul apelurilor nu sugerează că vreunul dintre ei ar fi fost binevoitor cu interlocutorul.

— Adică?

— Adică interlocutorul era cel care-i contacta *pe ei*, niciodată invers. Primele câteva dăți Campbell a preluat apelul, dar apoi ajungeau direct în căsuța vocală, judecând după durata conexiunii. Și e la fel și în cazul lui Scott. A preluat primul apel, iar pe următoarele le-a lăsat să se ducă în căsuța vocală. Sunt multe la care nu s-a răspuns și nu sunt niciodată urmate de vreo încercare de a suna înapoi.

— Deci apelurile nu erau bine-venite? Poate erau chiar de amenințare?

— Ar fi logic, spuse Edwards.

În rândurile echipei se auziră murmure entuziaste.

— Cum stăm cu localizarea? insistă Helen. Telefonul mai e activ?

— Încă e folosit, dar e pornit doar câte un minut și până și asta doar o dată sau de două ori pe zi, interveni Hudson. Nicio legătură evidentă cu vreo adresă de domiciliu, hotel sau hostel. Detectivul-agent Osbourne pune la punct o hartă a conexiunilor, ca să vedem dacă reușim să identificăm vreo concentrare sau vreun tipar al mișcărilor.

— Cât mai repede, vă rog, spuse Helen. Între timp, trebuie să revedem mișcările lui Campbell și Scott, tiparele de cheltuieli, comunicări, totul, să ne lămurim dacă putem găsi vreo corelație – orice reacție vizibilă – la aceste apeluri. Trebuie să aflăm de ce au fost date telefoanele și ce impact au avut asupra lui Campbell și Scott, dacă au avut vreunul. Și, mai presus de orice…

Helen făcu o pauză înainte să încheie:

— … trebuie să aflăm cine îi tot apela.

106.

Parcurgea cu privirea textul, absorbind toate detaliile. Citise toate știrile locale și trecuse acum la cele naționale, după ce șterpelise un exemplar din *Daily Mirror* lăsat de cineva pe masa de-alături. Deloc surprinzător, ziarul dedicase patru pagini crimelor din New Forest, reluând toate datele cunoscute, dar venind și cu noutatea că în pădure fuseseră găsiți doi cai morți. Intrau în detalii despre săgețile găsite în ei, ca să nu mai vorbim despre starea avansată de descompunere, însă refuzau pudici să dea și pozele disponibile pe internet, dar „nepotrivite pentru un ziar de familie”. În alte condiții, l-ar fi făcut să râdă.

Dădu pagina și ajunse față în față cu Lauren Scott, cu ochii ei albaștri timizi îndreptați spre el de sub breton. Întotdeauna i se păruse fermecătoare și mai simțea și acum fiorul familiar, chiar dacă în dimineața asta fețișoara ei drăguță era învăluită de tragedie. Conform ziaristului îngrozit, Lauren era însărcinată, ceea ce păruse să genereze o schimbare radicală în modul cum era relatată moartea ei. Dacă înainte tabloidele insistaseră asupra abuzului de droguri și a vieții de familie cu probleme, acum se străduiau s-o facă o sfântă. Singura persoană căreia n-ar trebui să-i faci niciodată rău e o femeie gravidă.

Mai dădu o pagină și se trezi înecat de știri despre celebrități – alte aventuri amoroase la un club de fotbal din Prima Ligă –, cu totul opuse cailor măcelăriți. Chiar atunci, ridică privirea și-l văzu pe proprietarul cafenelei privindu-l țintă. Preț de o clipă, încremeni cu pagina doar pe jumătate întoarsă, apoi își reluă rapid cititul, lăsând privirea pe ziar.

Cafeneaua era aglomerată când intrase și putuse să mănânce o masă bună și să-și digere ziarul într-un relativ anonimat. Totuși, acum clienții se răreau și el era mai vizibil, atrăgând atenția proprietarului, căruia era clar că nu-i place că stătea acolo de mai mult de o oră, lăfăindu-se la o masă de patru persoane. Părea că e cât pe ce să intervină, să vină la el și să-l ia la rost, dar nici nu se punea problema. Ar fi fost o nebunie să mai zăbovească, să trezească atenția, așa că-și strecură ziarul în haină, se ridică și plecă grăbit din cafenea, urmărit la fiecare pas.

107.

— Asta o să ne omoare. Pe toți. Ai pus *aia* în ziar.

Nigel Robinson ridică degetul în timp ce vorbea, obligând-o pe Emilia să facă un pas în spate. Proprietarul campingului era nervos în dimineața asta, iar ea putea să înțeleagă de ce, dar nu era dispusă să-și rupă spinarea din pricina indignării lui legitime. Ținea la ea ceva mai mult de-atât.

Adevărul e că nici măcar nu voia să fie aici și să reia discuția vorbind cu proprietarul disperat de la Woodland View, însă în investigație se înregistra o neliniștitoare lipsă de progrese – nicio nouă arestare, nicio pistă nouă, niciun cadavru nou, nimic care să alimenteze valul de interes pe care-l iscase acest caz. Știrea că Lauren Scott era însărcinată făcuse senzație ieri, dar de data asta Emilia rămăsese în urmă, Spivack ținând probabil pentru el oul de aur ca să-l vândă tabloidelor. O să aibă o discuție cu el pe tema asta.

Aveau nevoie disperată de ceva nou de zis. Doar o mână de suflete viteze se mai duceau în New Forest în ultima vreme – din motive evidente –, așa că, din păcate, nu părea să existe vreo amenințare importantă la adresa publicului. Și scoseseră cam tot ce se putea spune despre viața privată a victimelor, în afară de copil, însă Gardiner nu voise să insiste prea mult asupra subiectului, ca să nu-i tulbure prea tare pe cititori. Blocați din alte unghiuri, optaseră pentru efectul devastator al crimelor asupra afacerilor locale. Nu era captivant, nu era original, dar măcar avea relevanță, oferind o perspectivă asupra vieții din Hampshire pe care media națională nici nu putea visa s-o atingă.

— Cu cât durează mai mult cazul, cu cât rămâne mai mult în libertate ucigașul, cu atât mai rău va fi pentru cei ca mine. Nu mă gândesc doar la viitorul meu. Am angajați, mulți angajați. Dacă dau faliment, cu ei ce-o să se întâmple?

Emilia încuviință plină de compasiune, ascultând doar pe jumătate atentă. În mod normal, ar fi înregistrat un astfel de interviu, însă știa exact ce urma să spună Robinson dinainte ca el să articuleze. Indignarea și furia lui pline de pompă erau cât se poate de previzibile – chiar dacă nu reușea să-și aducă aminte citatele exacte, putea să inventeze ceva potrivit. În timp ce Robinson vorbea, ea schița deja articolele în cap. Cinci sute de cuvinte, pline de alarmă

și anxietate, zugrăvind o imagine îngrijorătoare a viitorului afacerilor locale și a industriei turistice din zona New Forest. Cine să mai vrea să rătăcească prin pădure acum, când riscai să dai peste locul unde a fost comisă o crimă? Sigur că mai exista câte un ciudat cu apucături morbide, plus cei care erau prea ignoranți sau neinteresați de știri, dar Emilia bănuia că majoritatea turiștilor ar fi ales Dorset deocamdată.

Robinson era de neoprit, ocărând poliția, consiliul, Visit Hampshire și orice altă instituție locală care-i trecea prin cap. Emilia se prefăcea că-i notează gândurile sârguincioasă, dar, de fapt, mâzgălea. Schițase deja forma articolului și gândurile începuseră să-i zboare spre Graham Ross.

Îi trimisese un mesaj de mulțumire dimineață, adăugând că i-ar face plăcere să se revadă curând. Până acum, nu primise niciun răspuns. Sigur, putea să lucreze, dar tăcerea lui tot o neliniștea. Avea nevoie de perspectiva lui, și poate și de fotografiile pe care le păstrase, dar se gândea și la lucruri mai importante. O carte despre cazul în desfășurare poate, ba chiar o retrospectivă asupra vieții lui Ross în domeniul criminalistic, care să includă și comoara lui uluitoare de imagini. Oportunitățile erau acolo, dacă era și el dispus să intre în joc. Dar era? Asta o tot preocupa pe Emilia chiar în timp ce Nigel Robinson perora în fața ei.

Oare Ross o să vorbească despre crime? Să-i permită să folosească punctul lui de vedere despre regizarea crimelor? Poate chiar să se gândească la un fel de asociere? Era o posibilitate tentantă, dar nu reușea să ajungă la ea. Nu știa nimic despre omul ăsta și motivele lui, nici ce-ar fi trebuit să facă să-l seducă.

Cine era, mai exact, misteriosul Graham Ross?

108.

— Ce ai despre mișcările lui Campbell?

Helen și Charlie se ascunseseră în biroul ei. În timp ce Joseph Hudson încerca să localizeze semnalul telefonului neînregistrat, ele se străduiau să sape și mai adânc în viețile victimelor. După ce cercetaseră până la epuizare în viețile lor personale, căutând relații din trecut și prezent cu iubiți, prieteni și rude, acum se ocupau de mișcările lor. Unde au fost, ce au văzut, cum au reacționat la apelurile misterioase.

— Nimic ieșit din comun după primul apel, răspunse Charlie, uitându-se pe un exemplar printat din agenda lui Campbell. A avut a doua zi o întâlnire la Lyndhurst, la care probabil că s-a dus, pentru că i-a trimis șefului lui detalii despre ea în cursul zilei. Nu pare să fi avut mare lucru după-amiază, ceea ce e puțin neobișnuit, dar nici nu înseamnă neapărat ceva. Trebuie s-o sunăm pe secretara lui ca să aflăm mai multe.

— Dar al doilea apel?

— La fel. Trebuia să fie la sediul central pentru o sesiune de instruire, la care pare să fi participat, pentru că a alimentat pe la prânz la o benzinărie din apropiere. Și Scott?

— La fel. N-a răspuns decât la un singur apel, dar pare să fi fost în Woolston a doua zi, așa că bănuiesc că s-a dus la serviciu. Reid încearcă să ia legătura cu managerul de la Boots ca să verifice.

— Și Campbell nu și-a făcut niciun plan de călătorie neobișnuit în urma apelurilor?

— Nu, din câte îmi dau eu seama. Dacă l-au îngrijorat, sigur n-a părut suficient de deranjat ca să fugă.

— Dar apelurile? insistă Helen. A sunat-o pe Melanie după ce a primit vreunul dintre ele?

— Nu. De fapt, istoricul convorbirilor lui din zilele alea pare destul de golaș.

Charlie ridică privirea spre Helen, gândindu-se ce însemna asta. Însă Helen i-o luase înainte, cu mintea gonind nebunește.

— La fel și Scott, niciun apel către iubitul ei. Așa că poate și Campbell, și Scott voiau să nu facă valuri. Poate că erau alarmați de telefoane, dar nu

voiau să afle nimeni despre ele…

— Ar putea fi…

În mintea lui Helen se cristaliza un gând. Deschise repede dosarul cu situația financiară a lui Lauren Scott, urmărind coloana cu degetul până găsi datele relevante.

— Campbell a făcut vreo plată sau retragere neobișnuită în perioada apelurilor?

Charlie păru nedumerită, apoi intrigată, pe măsură ce pricepea unde bate Helen. Își răsfoi hârtiile și coborî cu privirea pe lista stufoasă cu tranzacții. Esso, Pret a Manger, Superdrug, Reiss, Cellar Door Wines…

— Aici ar putea fi ceva.

— Ce anume?

— Păi, în ziua de după primul apel, a retras 200 de lire de la un bancomat. Ceea ce e o sumă neobișnuit de mare pentru el, pentru că face aproape întotdeauna plățile contactless.

— Și Lauren Scott face exact același lucru. Retrage 200 de lire a doua zi după apel, tot de la un bancomat. Și crede-mă că era chiar și mai neobișnuit pentru ea – rămânea mai tot timpul fără bani gheață. De fapt, retragerea i-a epuizat fondurile, ceea ce ar însemna comisioane bancare.

Charlie se uita deja din nou pe lista lungă, cu instinctele stârnite din nou.

— Și aici. După al doilea apel, Campbell mai scoate 200 de lire.

Ridică victorioasă privirea spre Helen.

— Crezi că erau șantajați?

— Exact. Lauren avea mai puțin de dat, așa că poate că a renunțat după prima plată. Campbell a plătit de două ori, dar apelurile au continuat.

— Chiar până în momentul în care au fost atacați.

— Deci poate că au refuzat să plătească, i-au spus șantajistului să se ducă undeva…

— Și au plătit prețul.

Era o idee care le intriga, dar simțeau, instinctiv, că e corectă.

— Chiar și așa, n-ajungem foarte departe, nu? Nu știm unde a fost făcută plata, dacă a fost măcar făcută.

— Nu încă, dar poate că locul unde se află bancomatele ne poate ajuta. Dacă sunt camere de luat vederi în zonă, s-ar putea să le putem urmări mișcările, să vedem unde s-au dus.

— Retragerile lui Campbell au fost făcute la o benzinărie, așa că s-ar putea să fie greu să-i urmărim deplasările cu ajutorul camerelor de luat vederi dacă

schimbul n-a fost făcut acolo. S-ar putea să trebuiască să ne bazăm pe camerele din trafic.

— Scott a făcut retragerea la o bancă, la Santander de pe Burgess Road. Cu siguranță au camere și e o zonă cu multe sisteme de înregistrare, ceea ce…

Helen se ridică de la birou și continuă:

— … înseamnă că e un punct de plecare foarte bun.

109.

În câteva minute, erau pe drum. Helen își lăsase motocicleta la secție și luase o mașină de serviciu, hotărând că era mai bine să meargă la bancă împreună. Puteau profita să mai discute pe drum ultimele evoluții ale cazului, dar Helen voia și să cântărească starea de spirit a prietenei ei. Era îngrijorată pentru Charlie încă de când stătuseră de vorbă în curtea pentru fumători.

— Cum mai e noaptea? întrebă ea în timp ce virau pe Onslow Road. E mai bine?

Charlie clătină din cap.

— Dorm mai puțin acum decât când era mică. *Asta* n-a scris nimeni în broșură.

— Și nu există niciun motiv vizibil care o face să se trezească?

— Imposibil de spus. Poate e doar o chestie firească, din procesul de creștere, sau…

Charlie nu părea să aibă chef să intre în detalii, așa că nici Helen nu insistă.

— Și cum mai merge cu Steve?

— Și mai rău. Scuze, Helen, știu că par cea mai deprimantă persoană din lume în clipa asta.

Charlie râse, înainte să se cufunde din nou în tăcere.

— Crezi că ai putea fi? Deprimată, vreau să zic. Pentru că dacă da…

— Cred că sunt obosită, îngrijorată, morocănoasă și un pic tristă. Însă altfel sunt adorabilă…

Îi zâmbi melancolic lui Helen, care-i răspunse la fel.

— Dar hai să nu vorbim despre mine – mă plictisesc până și pe mine. Hai să vorbim despre ceva mai interesant.

— Cum ar fi?

— Joseph Hudson.

— Ce-i cu el?

— Serios?

Helen îi aruncă o privire piezișă prietenei ei și o văzu zâmbind.

— Ce-i?

— Ei, hai, Helen. Trebuie să fi observat cum se uită la tine.

Helen nu răspunse, hotărând că discreția e cea mai înțeleaptă variantă.

— E ca o vulpe în cotețul de găini. Și jur că a căutat informații despre tine. Am aruncat o privire la monitorul lui după ce plecase acasă și am văzut că solicitase tot istoricul tău de serviciu.

— Charlie, o avertiză Helen.

— Știu… dar n-o să cer scuze că nu te scap din ochi. Mai ales după Gardam.

— Nu e alt Jonathan Gardam. E prea neexperimentat, prea direct.

— Deci chiar și-a exprimat sentimentele, nu?

— Nu fi caraghioasă.

— Nu că ar fi nevoie; e limpede ca lumina zilei.

Helen clătină amuzată din cap. Însă în sinea ei era mulțumită că atracția lui pentru ea era evidentă.

— Și dacă *mie* mi-e permis să mai încalc regulile câteodată, urmă Charlie cu o sclipire în ochi, nu văd de ce n-ai putea și tu.

Helen se încruntă bine dispusă, dar nu se uită la prietena ei, rămânând cu ochii la drum.

— Adică e un tip arătos, tânăr, atletic…

— E subalternul meu.

— Nu zic că trebuie să te măriți cu el. Și jur că n-o să spun nimănui.

Charlie o provoca deliberat, distrându-se s-o tachineze pe vechea ei prietenă. Helen era mulțumită să vadă că-i revenise în obraji o urmă de culoare.

— O să recunosc că pare dornic.

— Păi, și eu ce ziceam?

— Și ar fi plăcut să am companie.

— Și atunci?

Charlie chiar părea entuziasmată, însă Helen nu putea rezista să n-o necăjească și ea.

— Dar n-aș lua niciodată în considerare așa ceva.

Vorbise cu fața neclintită, însă tonul ei era jucăuș. Charlie o privi bănuitoare, nesigură cum să-i interpreteze declarația. Cu toată sinceritatea, nici Helen nu știa – nu era sigură ce simțea pentru Joseph Hudson, dacă *putea* să ajungă vreodată acolo. Însă dacă reușea s-o înveselească pe Charlie, s-o distragă de la problemele ei, atunci îi făcea jocul bucuroasă.

Totuși, analiza ulterioară trebuia să mai aștepte. Ajunseseră pe Burgess Road.

110.

Banca Santander era un amestec curios de vechi și nou. Găzduită într-o clădire victoriană elegantă, ar fi avut o oarecare măreție și ceva farmec, dar acestea erau stricate de indicatoarele roșii țipătoare și nenumăratele postere cu Jenson Button. Nu era ca băncile de care-și aducea Helen aminte din tinerețe – apăsătoare, pompoase, tăcute ca niște biblioteci. Băncile astea erau strălucitoare, animate și orientate necruțător către client, iar directorul-adjunct Jane Harris venea în grabă spre ele, mirosind clienți noi.

— Pot să vă întreb despre ce-i vorba? întrebă ea dezamăgită după ce Helen îi descrisese motivul vizitei.

— Are legătură cu o anchetă majoră pe care o desfășurăm. Mă tem că nu pot spune mai mult de-atât. Însă ajutorul dumneavoastră ar fi neprețuit – căutăm înregistrarea camerelor de supraveghere din interior din data de 3 iunie.

Vorbise pe un ton vesel și cu un zâmbet pe buze, însă în voce se simțea urgența. Harris păru să șovăie, uitându-se nesigură la Helen, după care la Charlie, după care înapoi, înainte să răspundă în cele din urmă:

— Atunci mai bine veniți cu mine.

Dornică inițial să le ajute, Harris zăbovea acum pe lângă ele, părând îngrijorată. Poate se temea că avusese loc vreo infracțiune financiară, care să aibă repercusiuni asupra ei, poate că era doar neliniștită de prezența lor. Oricum ar fi fost, pândea în spatele lor, lungindu-și gâtul peste umerii lor ca să vadă succesiunea sacadată de imagini alb-negru de pe monitor.

Helen încerca să n-o bage în seamă, îndreptându-și toată atenția asupra mulțimii de clienți care veneau și se îndepărtau în grabă de bancomat. Rula înregistrarea la viteză dublă, clienții devenind ușor comici în timp ce-și introduceau cu furie PIN-urile, apoi se îndepărtau în viteză. Era ceva bizar de hipnotic, un du-te-vino de oameni în holul băncii care părea ca un flux și reflux al vieții de zi cu zi, însă Helen rămase cu simțurile în alertă, în căutarea lui Lauren Scott.

Oamenii veneau și plecau. Bărbați, bătrâne, mame tinere, puști gălăgioși, apoi, dintr-odată, și ea. Helen trecuse peste sosirea lui Lauren, așa că opri înregistrarea și dădu înapoi. Da, nu era nicio îndoială că era Scott – purta o

bluză fără mâneci și Helen îi zări fără probleme unul dintre tatuajele distinctive. Și mai important, totuși, era faptul că nu era singură.

— Ăla nu-i Campbell? întrebă Charlie în șoaptă, fără să ridice privirea, dorind s-o excludă pe Harris din discuție.

— Prea înalt, răspunse Helen încet.

Ambele siluete erau cu spatele la cameră, însă era clar că însoțitorul lui Scott era prea suplu și prea impunător ca să fie Tom Campbell. Și părul era prea lung, prea brunet și toată atitudinea bărbatului părea nepotrivită. Era aplecat peste Scott, stând mai aproape de ea decât era necesar.

Helen reduse viteza de derulare a înregistrării, urmărind-o acum la jumătate din viteză. Cei doi păreau să aibă o discuție aprinsă, apoi Scott se întorsese ca să facă tranzacția. Fără sonor, era greu de spus cu siguranță, dar ceva din interacțiunea lor părea nefiresc. Bărbatul își punea acum mâna pe umărul ei. Să fi fost un gest de afecțiune? Sau pur și simplu o ținea, de teamă că ar fi putut fugi?

Scott îi întorsese spatele și de data asta disconfortul ei era evident. Părea tulburată, chiar speriată, și îi dădu banii repede, ca și cum ar fi vrut să scape de ei. Helen privea concentrată cum Scott încerca acum să se desprindă din strânsoarea lui. Însă bărbatul o ținea bine, apropiindu-și fața de ea. Scott părea să se tragă înapoi și urmă o mică îmbrânceală, însă după aceea bărbatul aruncă o privire în jur și-i dădu drumul. Scott nu avea nevoie de încă o invitație, așa că-și trase geanta pe umăr și plecă în grabă de la bancă.

Helen îi aruncă o privire lui Charlie, care dădu din cap. Îndreptându-și din nou atenția asupra monitorului, Helen se uită la silueta din hol, observându-i trupul suplu și prezența bizar de amenințătoare. Părea să numere bani, după care îi băgă în buzunar și se pregăti să plece. Totuși, mai privi o dată în jur, poate verificând dacă a asistat cineva la altercația lui cu Scott. În timpul ăsta ridică privirea spre pereți și tavan și se opri asupra camerei. Preț de o clipă, se uită direct la ele și, apăsând tastele de control, Helen opri imaginea.

— Te-am prins, șopti Charlie.

Însă Helen nu asculta, privind concentrată imaginea. Nu rânjetul neplăcut de pe chipul lui o redusese la tăcere.

Ci faptul că-l recunoștea.

111.

În jur răsunau strigătele copiilor fericiți, dar el nu ridică privirea. Terenul acoperit cu tufăriș pe care-l străbătea era neregulat și plin de gunoaie și, în plus, nu voia să fie observat. De-acum era un obișnuit de-al locului, dar spera că putea trece neobservat ținând capul plecat, nu implicându-se.

Desigur, era o speranță deșartă. Nomazii care ocupau zona erau un grup unit și prezența unui intrus atrăgea întotdeauna atenția. Mai avusese parte de câte un fluierat, ba chiar și de câte o întrebare când și când, dar le parase și spera că, dacă nu se arată prea interesat de ei, o să se plictisească și o să-l lase în pace. În general, încerca să-și reducă la minimum deplasările în zonă. Ochii care nu se văd se uită.

Totuși, azi era ceva diferit. Tânjise după o masă cum se cuvine, gătită – trăise prea multă vreme fără așa ceva – și voia să găsească un ziar. Așa că riscase o ieșire la lumina zilei. Nu fusese lipsită de succes, însă deja regreta, pentru că în timp ce se grăbea spre rulota lui, se sânteţeau discuțiile.

— Încotro, domnu’? Ai o fată înăuntru?

Femeia avea glas tineresc și batjocoritor și părea încântată de obscenitatea întrebării.

— Sau un băiat?

Replica fu răsplătită cu hohote de râs adolescentine, însă el tot nu se întoarse, ferindu-se de o sticlă de bere aruncată când se apropia de rulotă. I-ar fi făcut mare plăcere să răspundă cu o salvă de insulte – nu-i plăcuseră niciodată țiganii nomazi sau cum își mai ziceau ei –, dar nu se punea problema să intre în vorbă cu ei. Pentru cineva căutat, e cel mai bine să stea de unul singur.

Asta era singura consolare a actualei lui situații. Alesese în mod deliberat locul și se potrivea de minune cu scopurile lui. Avea o rulotă abandonată pe care o putea ocupa și, mai mult, era destul de departe de drumurile umblate. Puțini ar fi dat peste el în mod normal și, chiar dacă dădeau, s-ar fi retras în grabă, omul de pe stradă având adânc înrădăcinată o suspiciune față de nomazi. La fel de important, era puțin probabil să-l denunțe nomazii, paranoia lor bine fondată față de poliție făcându-i prea puțin dornici să toarne pe cineva, indiferent de crimele lui. Dreptatea și-o făceau singuri și, câtă

vreme putea să evite să le provoace furia, putea evita orice fel de complicații. Nu era bârlogul perfect, dar era un loc cât se poate de bun pentru cineva care trebuia să rămână nevăzut.

Ajunsese de-acum la rulotă, băgă cheia în ușă și aruncă o privire peste umăr. Adolescenții se plictisiseră și acum chicoteau la ceva ce vedeau pe telefoane. Profită de ocazie s-o evalueze pe căpetenia lor. Era o fată bine făcută, cu rotunjimi, care n-avea mai mult de 15 ani și care purta întotdeauna o costumație cu tricou scurt și șort de blugi. Pantalonii scurți îi erau mici, iar deasupra beteliei atârna un colac de piele rozalie netedă, însă cumva îi venea bine. Era tânără, fără experiență, dar și dolofană și atrăgătoare, numai bună de cules. Își lăsă privirea să zăbovească asupra ei, scăldată în ultimele raze ale soarelui, imaginându-și ce s-ar putea întâmpla dacă ar putea s-o aducă singură în rulota lui.

Preț de o clipă, rămase pierdut în gânduri, însă ea ridică brusc capul. Iar el își smulse privirea. Așa flămând cum era, n-avea cum s-o încurajeze, cel puțin nu încă. Așa încât descuie lacătul și se retrase rapid în rulota jerpelită, închizând bine ușa în urma lui.

112.

Graham Ross era un parazit, care se hrănea din ghinionul altora.

Emilia avea de multe ori același sentiment și în legătură cu ea, dar Ross dusese lucrurile la un alt nivel. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții de adult înconjurat de copii măcelăriți, iubiți uciși și soții distruse – față în față cu ei, nu de la distanță, ca ea – și *tot* se întorcea ca să mai găsească. Oare era profesionalism sau altceva? Emiliei începea să i se pară mai degrabă o obsesie.

După ce-și scrisese articolul despre camping, își îndreptase rapid atenția către Ross, săpând în trecutul lui personal și traseul carierei lui, în căutarea unui detaliu pe care l-ar fi putut folosi sau chiar exploata. Dar cu cât citea mai mult, cu atât mai intrigată și îngrijorată devenea, pe măsură ce pasiunea lui pentru moarte devenea mai limpede.

Așa cum sugerase și el, Ross era un om care fusese dintotdeauna în mișcare. Lucrase pentru mai multe secții de poliție de prin toată țara – se mutase de la Londra la Glasgow, apoi la Manchester și în Hampshire –, fără să se stabilească nicăieri. Ar fi putut oricând să se angajeze să lucreze pentru o anumită secție de poliție, dar profitase de privatizarea serviciilor pentru diviziile criminalistice ca să rămână liber-profesionist, să rămână independent de oamenii pentru care lucra. Să fi fost din timiditate naturală sau era ceva intenționat?

Din discuțiile cu el, Emilia bănuia că era a doua variantă. Ross era o persoană care părea să privească de la distanță ființele umane, ca și cum ar fi fost subiecți care trebuiau observați prin vizorul camerei, nu cu care să interacționezi. Să fi fost oare posibil să i se pară respingători oamenii, să aibă o vână de mizantropie în el? Și dacă da, care era locul ei? De ce-i acorda *ei* așa de mare atenție?

Fie că o dorea, voia să-i promoveze lucrările sau avea vreun alt scop neașteptat, fără îndoială că ea era excepția de la regulă. Ross considera viața o formă de artă, ceva ce trebuia surprins și conservat, nu trăit. Înțelegea atracția – controlul pe care-l exercitai asupra subiecților și a lumii în general –, dar cum te influența o viață de felul ăsta? Întreaga lui existență era legată de fotografie – ținea cursuri și chiar organiza expoziții locale ca să mai facă

un ban –, ceea ce trebuie că-ți afectează capacitatea de a interacționa, de a fi o ființă umană normală. Dacă mai adăugai la asta și faptul că slujba lui îi impunea să imortalizeze resturile însângerate ale unor ființe umane, să le surprindă abia după ce speranțele și visurile, chiar viața le fusese răpită și, cu siguranță, aveai rețeta pentru vreun soi de disfuncție psihologică sau emoțională, nu?

Emilia se întrebase dacă putea fi periculos, dacă nu cumva avea de gând să-i facă rău. Înainte, alungase aceste preocupări, dar acum reveniseră în forță. Toată lumea – ziariști, cetățeni, chiar și polițiștii – căutau în disperare motivul crimelor. Dar nu cumva Ross, cu intenție sau fără, îi dăduse un indiciu? Poate că punerea în scenă a crimelor era semnificativă, dar nu din cauza vreunui înțeles mai profund al așezării cadavrelor. Poate că punerea în scenă *în sine* era importantă pentru ucigaș, „frumusețea” scenei unde se desfășura crima fiind scopul. Dacă așa era, nu era posibil să fie chiar Ross implicat cumva?

Părea puțin probabil și totuși era un gând care refuza să se lase alungat. Așa că Emilia își înăbuși neliniștea și își continuă plonjonul în lumea întunecată a unui bărbat care-și petrecuse viața cu trupuri neînsuflețite.

113.

Era un chip fără nume.

Imediat ce-l zări în captura alb-negru granulată de pe camera de securitate, Helen simți fiorul recunoașterii. Nu din vreuna dintre principalele lor linii de anchetă – săpăturile intense în viețile lui Nathaniel Martin și Dean Clarke –, ci dintr-un loc cu mult mai mărginaș. Când plecaseră de la bancă având la ele înregistrările, Helen o dusese pe Charlie înapoi la Southampton Central, închisese ușa biroului, trăsese jaluzelele și scosese o serie de fotografii făcute cu aproape zece ani în urmă.

Când pusese mâna pe numeroasele instantanee ascunse în podul lui Tom Campbell, căutase fotografii cu Campbell și Scott, căutând o confirmare a relației lor. Însă în timpul ăsta privirea îi căzuse și pe alții – imagini fugitive cu Aaron Stater, Julia Winter, dar și alții care apăreau cu regularitate. Și unul dintre ei – bărbatul ăsta, șantajistul lor misterios – îi sărise în ochi.

Unele dintre poze erau domestice – imagini plăcute, caraghioase cu Campbell și Scott în vremuri mai fericite –, dar majoritatea erau cadre exterioare. Fumau în parc, dansau în amurg, făceau plajă, înotau – nenumărate instantanee ale unor vremuri fără griji, desfrânate, când alcoolul și drogurile erau din belșug. Suspectul lor era remarcabil de absent din pozele domestice, iar Helen se întrebă cât de bun prieten le era, însă era cât se poate de vizibil în scenele de petrecere, un maestru de ceremonii tânăr și sarcastic, dar fără îndoială atrăgător.

Helen bănuise că făcea parte din grupul lor, vreun coleg de la facultate poate, dar până acum căutările lor nu dăduseră niciun rezultat.

— Dar fotografiile de la absolvire? Poate că a intrat la facultate mai târziu și a condensat cursurile.

Se uitaseră deja la fotografiile de înscriere ale lui Scott și Campbell, ba chiar și la cele din anul intermediar. Îi găsiseră pe mulți dintre ceilalți – chipuri care erau convenționale în fotografiile oficiale, cu strâmbături sau bete în instantaneele de petrecere ale lui Campbell –, dar nici urmă de suspectul lor. Charlie scoase fotografia de absolvire a lui Tom Campbell și o cercetă.

— Nu, nu-i aici.

— Stai să mă uit cât verifici tu și poza de absolvire a lui Scott.

Helen trecu peste fețe, dar știa deja răspunsul. Era puțin probabil să-i fi

scăpat lui Charlie chipul distinctiv al suspectului lor, cu nasul acvilin, fruntea înaltă și bucle dese castanii. Ca la un semn, Charlie ridică privirea din fotografiile ei și clătină încet din cap.

— Să fi fost dealerul lor? Știm că luau amândoi droguri.

— E posibil, răspunse prudent Helen. Dar pare că face parte din grup. Apare de multe ori, bând, râzând, cântând cu ei. Nu-l văd pe Tom cel rațional primindu-l așa de entuziast pe dealerul lui.

— În plus, Campbell s-ar putea să-și fi făcut singur drogurile, adăugă Charlie, subminându-și propria ipoteză. Să fie un prieten al altcuiva din grup? Sau chiar o rudă? Frate? Văr?

— Poate, dar nu văd o asemănare cu nimeni altcineva dintre cei prezenți. Și dacă e un prieten, o să fie destul de greu să ne dăm seama al cui. Pare să fie în termeni buni cu cam toată lumea și dacă nu punem toată echipa să cerceteze istoricul de pe Facebook al întregului grup…

— S-ar putea să ajungem și la asta, zise Charlie ridicând din umeri, în mod evident deloc încântată de idee. Am putea începe cu perioada adolescenței, pentru că aș zice că tipul pare mai mare. Sigur mai mare ca Lauren și probabil și decât Tom Campbell.

— Am putea, însă cred că legătura e din perioada facultății. Campbell și Scott nu se cunoșteau înainte să ajungă la Southampton Uni. Cred că individul a intrat în legătură cu ei acolo, altfel de ce i-ar fi șantajat pe amândoi?

— Deci probabil că era un oarecare și întâmplător a stat în același apartament cu…

— Sau era membru al personalului.

Charlie ridică privirea intrigată.

— În universități lucrează o mulțime de dinozauri, brigada cu serviciu pe viață, dar găsești și lectori tineri, doctoranzi și alții de genul ăsta. Figuri charismatice și mature, care li se par foarte impresionante studenților tineri.

În timp ce vorbea, lui Helen i se părea corect ce spune, ținând cont de diferența de vârstă.

— Putem să identificăm personalul universității de-acum așa de multă vreme?

— Cu siguranță, răspunse Charlie repede. Southampton Uni a fost întotdeauna dornică să-și etaleze personalul și să-și arate scrisorile de recomandare.

— Hai să începem cu registrul din 2008, când s-a înscris Campbell.

Helen ocoli biroul ca să se uite peste umărul lui Charlie, care trecea prin lista afișată pe monitor. Pe ecran apăru emblema familiară a Universității Southampton, iar dedesubt, tot felul de fotografii de buletin ciudate și minunate, care înfățișau cele mai mari minți din țară, în domenii care mergeau de la istoria artei la zoologie.

— Încearcă întâi chimia, specializarea lui Campbell.

Charlie trecu rapid printre fețe, însă niciuna nu semăna cu suspectul lor.

— Bine, hai să încercăm atunci cu geografia. Poate că Scott era legătura.

Charlie răsfoi din nou printre fotografii. Chipurile defilau pe ecran – o tânără asiatică, un bărbat de culoare chipeș, cu o claie de păr alb, o doamnă în vârstă respectabilă.

— Uite.

Charlie practic strigase, înainte să-și controleze volumul vocii. Oprindu-se din răsfoit, dădu clic pe imagine și o mări. Helen se aplecă, observând trăsăturile, după care se întoarse către prietena ei, cu un zâmbet victorios lățit pe față. În sfârșit, aveau o legătură.

Și mai important, aveau un nume.

114.

– Deci suspectul nostru este Caleb Morgan.

Câțiva dintre polițiștii din echipă mâzgăliră numele, după care își îndreptară din nou atenția asupra ecranului mare. Pe el se aflau două imagini – captura de pe camerele de supraveghere și unul dintre instantaneele lui Campbell din 2009. Cum erau mărite ca să fie bine văzute, nu încăpea îndoială că era vorba despre același bărbat.

— A predat patru ani la Universitatea Southampton, între 2006 și 2010, urmă Helen, după care s-a mutat la Universitatea Bournemouth. A stat trei ani acolo, apoi a ieșit din învățământul universitar și a predat la o serie de licee. Interesant e că a fost suspendat din ultimul post în urma plângerii făcute de o elevă.

— Asta s-a întâmplat anul trecut, detalie Charlie. Cam la momentul când a prins avânt campania #metoo. După acuzația inițială, au mai ieșit în față încă trei eleve, de la alte licee. Acum există pe numele lui trei mandate pentru agresiune sexuală și hărțuire sexuală, dar a dispărut înainte să poată fi arestat.

— Tipic, fir-ar al naibii, mormăi Edwards. De când a dispărut?

— De aproape două luni.

— Deci probabil că de-asta îi tapa de bani pe foștii „amici”, adăugă McAndrew. Nu-l mai angajează nimeni, e urmărit de poliție, probabil rămâne fără bani, așa că se duce la Campbell și la Scott. Campbell îi plătește de două ori, Scott, o dată, după care amândoi îi resping apelurile. E pe sec.

— Poate și-a vărsat frustrările pe foștii prieteni, spuse detectivul-agent Bentham. Poate că a vrut să-i distrugă, să-i umilească?

— E o ipoteză, aprobă Helen. Și îmi doresc să-l includ în ea. Deci principala prioritate e să-l reținem. Cum stăm cu apelurile lui?

Venise rândul lui Osbourne să vorbească.

— Câteva dintre apeluri au fost date din centrul orașului, nimic remarcabil în legătură cu ele. Marea majoritate au fost făcute dintr-o zonă din estul orașului, lângă Horton Heath.

Făcu un pas în față, îndreptându-se către ecran. Helen îi lăsă locul, ducându-se lângă restul echipei, iar Osbourne afișă Google Maps.

— Apelurile au fost făcute în general din diverse locuri de pe Burnett’s

Lane. Nu-i mare lucru pe-acolo, dar *există* o linie de autobuz care duce spre centru, așa că putea să meargă pe jos până pe Burnett’s Lane din locul unde se ascunde și să dea telefoanele, probabil fără să-l audă nimeni.

— Deci dacă vrei să te ascunzi pe-acolo, unde te-ai duce? întrebă Helen.

— Greu de spus. Ar fi Knowle Park… și niște terenuri de joc. Dar ambele sunt folosite frecvent de elevi și de cluburile locale, așa că n-ar fi chiar ideal.

— Case dărăpănate? Clădiri nefolosite?

— Nu, din câte știm, sunt practic câmpuri și drumuri de țară. Sunt foarte puține locuințe și nu sunt deloc complexe industriale.

— Păduri? Mlaștini? Ceva special?

Osbourne clătină din nou din cap.

— E destul de pastoral totul.

O clipă, încăperea fu învăluită într-o tăcere frustrată. Apoi se auzi un alt glas.

— Există un singur loc unde s-ar putea duce. Un loc care n-o să apară pe Google Maps…

Toți se întoarseră către Joseph Hudson.

— Ar putea ști despre el câțiva localnici, dar nu este recunoscut oficial, așa că n-o să apară la căutare, urmă el, apropiindu-se de ecran. E o tabără de nomazi – cam la un kilometru și jumătate de Burnett’s Lane.

Hudson revenise la Google Earth și mărea rapid imaginea, focalizând pe un grup de contururi aflate în mijlocul unei mase verzi. Încet-încet, imaginea deveni clară, întâi marginile unui câmp, apoi o adunătură de rulote, apoi omuleți aflați în mișcare.

— Cum de-am trăit atâția ani aici și n-am auzit de el? întrebă Osbourne.

— Pentru că așa le place lor. E discret, departe de căile bătătorite, iar bărbații și femeile care locuiesc acolo nu privesc deloc cu ochi buni atenția străinilor.

Câțiva dintre polițiști priveau cu atenție, vizibil curioși să-și dea seama cum de un nou-venit știe așa de multe despre taberele nomazilor locali, însă Hudson nu băgă în seamă privirile lor întrebătoare și se întoarse către Helen.

— Dacă aș fi vrut să dispar de pe fața Pământului, acolo m-aș fi dus.

115.

Se hurducau pe drumul de pământ, cu capetele izbindu-se de tavanul mașinii care se zgâlțâia și se scutura. De data asta, conducea Helen, iar Hudson stătea tăcut pe locul pasagerului, în timp ce ea mergea hotărât și în viteză. Se lăsa înserarea, iar ea era hotărâtă să-l aibă pe Morgan în custodie înainte să-i învăluie întunericul.

Mergeau în tăcere, fără sirene și lumini albastre. Lăsau în urmă un nor de praf, însă Helen paria pe viteză pentru victorie. În total, erau cinci mașini și, dacă reușeau să înconjoare zona înainte să apuce Morgan să reacționeze, aveau să-l prindă.

— Ai mai fost vreodată aici?

— Nu. Am auzit doar zvonuri. Încă am prieteni în comunitatea nomazilor, așa că…

— Mă bucur că ai.

— Și apropo de asta, ar fi mai bine dacă m-ai lăsa pe mine să vorbesc când ajungem. O să obținem mai repede rezultate așa.

— Nicio problemă. Mă plec bucuroasă în fața cunoștințelor tale mai bune.

Hudson îi aruncă o privire, dar nu spuse nimic. Helen era mulțumită să vadă că-i revenise o urmă din vechea scânteie. Poate că depășiseră stânjeneala din trecut.

Întorcându-și atenția spre drum, Helen zări tabăra. Deși era entuziasmată s-o vadă, tot simți o urmă de agitație, ceea ce o surprinse.

— Ai face bine să anunți în stație, zise ea repede. Am ajuns.

După câteva clipe, mașinile intrară în trombă în tabără. Două dintre ele se desprinseră de coloană, înconjurând perimetrul, ca să taie rutele de scăpare din spate, în timp ce mașinile lui Charlie și McAndrew traseră la intrare. Helen opri la câțiva metri de rulote și coborî repede împreună cu Hudson. Acum lumina albastră era instalată pe acoperișul mașinii, însoțită de câteva sunete de sirenă, ca să-și anunțe sosirea.

Efectul se văzu imediat, când o gașcă de copii și adolescenți dispăru, chiar în momentul în care se materializă un grup de bărbați. Se îndreptau direct către ei și păreau bănuitori, chiar ostili. În mod normal, Helen i-ar fi înfruntat, însă de data asta făcu un pas în spate, lăsându-l pe Hudson să-i abordeze

singur. Era lumea lui, nu a ei.

Nu distinse cuvintele, însă discuția era aprinsă. Hudson se străduia să-i liniștească pe nomazi, arătându-le o fotografie a lui Morgan, dornic să le arate că *el* era ținta lor, nu ei. La început, păruse să nu-i intereseze, ca și cum orice ar fi avut de spus Hudson trecea pe lângă ei, însă, spre lauda lui, tânărul detectiv-sergent insistă și până la urmă unul dintre nomazi ridică din umeri și arătă spre o rulotă de la marginea taberei.

Hudson se întoarse și-i făcu semn cu capul lui Helen, care se apropie în grabă. Imediat, grupul de bărbați se destrămă, parcă temându-se să nu se contamineze.

— A stat ascuns aici în ultima lună și jumătate. A treia rulotă din spate.

Se aflau deja în mișcare. Helen scoase din mers stația, chemându-i și pe ceilalți la ei. Echipa răspunse rapid. Îi vedea apărând dintre șirurile de rulote și formând un cerc strâns în jurul locuinței părăginite.

În mai puțin de un minut, se afla împreună cu Hudson în fața bârlogului lui Morgan. Era murdar și avariat, cu o gaură în acoperiș. În afară de asta, era greu de văzut mare lucru – cearșafuri pătate acopereau ferestrele, ascunzând vederii interiorul.

— Fără eroisme, spuse Helen și-și scoase bastonul de la centură. Îl vreau pe individ în formă bună pentru interogatoriu.

Hudson încuviință și își scoase și el bastonul. Helen numără de la trei în jos, apoi păși înainte, lovind cu bocancul în ușă. Încuietoarea se dezintegră imediat, iar ușa se dădu de perete. Helen nu șovăi și intră grăbită pe ușă. Hudson venea în urmă, dar fusese luat prin surprindere de viteza ei, așa încât Helen intră singură în rulotă, uitându-se nerăbdătoare după suspectul lor. Simți ceva zburând spre cap și se feri, însă își dădu seama că era doar un bec care se legăna în vânt. Cu inima bătând cu putere, se întoarse cu fața spre spațiul principal de locuit, așteptându-se să-l vadă pe Morgan cum sare la ea.

Însă interiorul era pustiu. Nu se vedea nici urmă de suspect, doar câteva obiecte personale și conserve goale în chiuvetă. De fapt, nu era nimic interesant în rulotă… cu excepția câtorva titluri de ziar tăiate și așezate cu grijă pe masa de melamină murdară, toate anunțând uciderea brutală a lui Tom Campbell și Lauren Scott.

116.

Cortul luminat era un far în beznă.

Noaptea se lăsase de-acum peste camping, iar corturile împrăștiate păreau izolate și fără legătură între ele. Mai devreme fuseseră câteva discuții între cei câțiva turiști care se aventuraseră în acest loc izolat, dar acum se retrăseseră toți să se bucure de noaptea petrecută sub cerul liber.

Liniștea se lăsase peste tabăra întunecată, singurele excepții fiind greierii și câte o pasăre când și când. Privind din umbre, Caleb Morgan rămase neclintit, observând scena. Era pașnică și nemișcată. Puțini dintre cei prezenți ar fi ghicit că răul se află în mijlocul lor.

Plecase din rulotă puțin după amurg, luând-o pe căi lăturalnice în drum spre pădure. Era bine pregătit, dar tot avea pulsul crescut în timp ce strângea în mână volanul. Mai arunca din când în când câte o privire în oglinda retrovizoare, dar în realitate n-avea ce să-l tulbure. În seara asta avea totul sub control.

Când se apropiase de tabără, parcase la marginea pădurii, având grijă să-și ascundă mașina în spatele unui desiș. Apoi își scosese echipamentul și mersese mai departe pe jos, ajungând la camping la timp ca să-și facă pregătirile. După o oră apusese și soarele, dar nu înainte să se instaleze pe poziții, ascuns în întuneric la marginea taberei.

Urmărise cu satisfacție cum se stingeau focurile și dispăreau luminile, iar corturile se închideau. Scena era pregătită și, cu fiecare clipă care trecea, era tot mai entuziasmat. Își pipăi cu grijă arma, arzând de dorință s-o folosească, dar se controlă. Nu se punea problema să acționeze prea devreme, să se dea de gol. Prudența era parola în seara asta.

Își îndreptă din nou atenția către cort și zâmbi văzând priveliștea din fața ochilor. Cortul luminat părea drăguț, chiar încadrat ușor magic de cerul negru ca smoala. Interiorul era iluminat de un felinar; vedea flacăra aruncând umbre înăuntru, dar lumina începea în mod evident să scadă. Curând, avea să fie stinsă cu totul, și atunci va domni întunericul.

Până atunci o să rămână unde era, înăbușindu-și entuziasmul tot mai intens și așteptând momentul să lovească.

117.

Degetele i se târau prin praf, nimerind în sfârșit ceva solid.

Percheziția inițială a rulotei nu dăduse la iveală mai nimic – dulapurile de bucătărie erau goale, șifonierele, nefolosite, nici chiar frigiderul stricat n-avea nimic în el. Dar când începuseră să ridice canapeaua și să demonteze instalațiile, Helen zărise ceva rătăcit sub patul din colț.

Se lăsase în genunchi, își pusese o pereche de mănuși și pipăise până ajunsese la forma întunecată. Acum o prinsese și o trase cu grijă spre ea, iar de sub pat ieși o geantă de voiaj jerpelită. Tăieturile din ziare fuseseră deja puse în pungi și luate de-acolo, așa că ridică geanta pe masă și deschise fermoarul. Și se trezi cu o față care se holba la ea.

Helen trase scurt aer în piept și apoi își dădu seama că se uita la o mască. Deschise mai mult geanta și o scoase, ridicând-o spre lanternă. Suprafața netedă de piele luci când raza lanternei căzu pe gura metalică, închisă strâns. Era un element BDSM de bază – o variantă a măștii clasice –, dar părea straniu de sinistră în seara asta.

I-o dădu lui McAndrew, care se strâmbă, și cercetă mai departe conținutul genții. Mai erau niște ziare, niște haine zdrențuite și dedesubt un laptop și un telefon. Intrigată, Helen le puse pe masă și le porni, trăgându-și o ladă răsturnată pe care s-o folosească drept scaun. Se așeză și se uită la telefon. Fundalul de pe ecran era cenușiu sumbru și cerea un cod de patru cifre, așa că își îndreptă atenția spre laptop. Echipa de la IT avea suficient timp după aceea să spargă telefonul.

Cu computerul se dovedi că avea mai mult succes. Cerea și acesta o parolă, dar pe rama metalică a monitorului fusese scrijelit un cuvânt: Pompey75. Helen mai văzuse așa ceva și înainte: computere furate vândute la tarabă și prin parcările de pe autostradă, cu parola proprietarului anterior oferită la pachet. Acesta provenea probabil din Portsmouth, ținând cont de parolă, iar Helen nu fu surprinsă să constate că atunci când o scrise computerul porni, afișând imaginea de fundal.

Erau puține fișiere și doar aplicațiile standard pe bara din josul ecranului, însă privirea îi fu atrasă de colțul din dreapta sus. Laptopul pornise și acum încerca să se conecteze la iPhone-ul de pe masă, căutând semnalul 4G. Deci

așa se lega Morgan la lumea exterioară.

Helen accesă imediat istoricul căutărilor pe internet. Nu se aștepta la mare lucru, dar până și ea fu surprinsă de grămada de depravare care i se dezvălui. Cu excepția câtorva site-uri de știri, toate paginile accesate aveau conținut pornografic. Acte sexuale în grup, simulări de viol, adolescenți și toate felurile de violență și constrângere. Majoritatea femeilor și fetelor din clipuri păreau îngrozite, fie sincer, fie mimat și era clar că filmările erau destinate celor pe care îi excita spaima și durerea altora.

Helen se ridică și-i făcu semn lui Hudson să arunce o privire, apoi se îndreptă spre ușă și ieși în tabără. În timp ce se uita la șirul de rulote și chipurile curioase ale spectatorilor, gândurile i se îndreptară încet-încet către ce descoperiseră.

Morgan se ocupa cu extorcare, poate chiar șantaj, dar cu ce altceva aveau de-a face? Fusese acuzat de abuz și hărțuire sexuală, dar era mai mult decât violatorii tipici pe care-i mai întâlnise și înainte? La prima vedere, părea să fie un sadic sexual, interesat de dominare și tortură, dar cât de departe ajunsese cu fanteziile lui? Era scăpat de sub control în mod periculos? Îi vâna pe cei care-i puseseră bețe în roate și se delecta cu agonia și chinul lor?

Privind în noapte, Helen se întrebă unde era Morgan acum. Doar o mână de turiști hotărâți mai bântuiau pădurea, majoritatea lăsându-se convinși de avertismente și evitând zona, dar Helen tot nu se simțea în largul ei. Să fi plecat Morgan întâmplător în seara asta sau exista un motiv mai sinistru pentru absența lui? Scott și Campbell fuseseră eliminați, iar el nu mai suna cu regularitate și la alte numere, totuși rămânea faptul că nu era aici. Și nici arbaleta și un Jeep Cherokee cu care-l văzuseră martorii din tabără. Ceea ce o făcea pe Helen să se întrebe dacă n-ar fi fost posibil să lovească din nou în seara asta.

Și, dacă da, cine avea să fie vizat?

118.

– Îmi pare rău, dar nu vreau să vorbesc despre el. Nu vreau să mai pronunț niciodată numele ăla.

— Înțeleg, spuse Charlie, încercând cu blândețe s-o calmeze, dar este esențial să stăm de vorbă cu Caleb Morgan și orice ne poți spune despre el…

— Am mai făcut asta și înainte. De cinci, șase, șapte ori, răspunse Alice Walker furioasă. Și cu ce m-am ales? N-a fost ridicat. Habar n-aveți pe unde e, nu?

Tânăra plângea, tulburarea ei amestecându-se cu teama. Charlie ar fi vrut s-o liniștească, dar înainte să apuce, se auzi pe linie o voce masculină răgușită.

— Sunt tatăl lui Alice. A zis tot ce are de zis, ați necăjit-o destul. Nu vă mai bateți capul să sunați din nou până nu faceți *naibii* vreun progres.

Charlie dădu să răspundă, dar bărbatul închisese, lăsând-o cu cuvintele în aer. Oftă prelung și zgomotos. După ce-i lăsase pe Helen și Hudson să continue percheziția în tabăra nomazilor, se întorsese împreună cu alți câțiva la Southampton Central ca să-l investigheze mai departe pe Caleb Morgan – trecutul, relațiile de familie, delictele anterioare. Însă nu avansaseră prea mult, pentru că femeile care-l acuzaseră fie erau cu totul ostile față de poliție, fie nu doreau să retrăiască experiența. În realitate, ținând cont de eșecul raidului din tabără și lipsa oricăror informații concrete despre obiceiurile sau localizarea lui Morgan, nu aveau nimic nou.

— Lucrezi târziu?

Charlie tresări, luată prin surprindere, apoi se întoarse și o văzu pe inspectorul-șef Simmons. Era mirată, pentru că Simmons venea rareori în centrul de comandă, preferând să îi cheme pe ceilalți la ea. La început, se întrebase dacă asta însemna lipsă de interes, însă acum își dădea seama că era de fapt invers – Simmons era extrem de interesată de anchetele lor, dar avea încredere că echipa își face treaba. Era o diferență ca de la cer la pământ față de comandanții anteriori, iar Charlie se bucura de schimbare.

— Încerc. Nu că am avansa prea repede.

— N-aș zice chiar așa, o liniști Simmons. Acum știm unde e bârlogul lui Morgan. Poate că o să se întoarcă la un moment dat, și atunci o să-l așteptăm. Dacă nu se întoarce, o să publicăm mâine toate datele despre el. Și atunci o să-i fie mult mai greu să rămână ascuns.

— Să sperăm.

— N-am nicio îndoială. Așa că de ce nu te duci acasă, să-ți odihnești piciorul ăla? S-a făcut târziu.

— Poate încă 20 de minute…

— Du-te, detectiv-sergent Brooks. Pari obosită.

Charlie încuviință zâmbind, dar i se strânse inima. Recursese la trusa de machiaj ca să pară mai puțin trasă la față, dar era evident că nu reușise.

— Atunci poate că mă duc, cedă ea, dar nu făcu nicio mișcare să plece.

— E totul în regulă? Pari cam epuizată în ultima vreme.

Charlie se simțea stingherită deja. Nu i se mai întâmplase niciodată să audă un ofițer superior părând atât de îngrijorat de starea ei.

— Da, sunt în regulă, răspunse ea, cât de vesel putea.

Simmons încuviință, dar nu păru pe deplin convinsă. Iar expresia ei caldă și preocupată cerea mai mult.

— Trec printr-o perioadă mai grea cu partenerul meu…

— Îmi pare rău. Dar cum știi, nu e ceva neobișnuit în meseria asta.

— O să fie bine, sunt sigură. Avem nevoie de puțin timp petrecut împreună, să stăm de vorbă, dar Jessie nu ne prea ajută.

— Fetița ta?

— Nu doarme. Coșmaruri.

— Am înțeles.

Avea un ton de cunoscător, ca și cum trecuse și ea prin așa ceva.

— Am încercat să ne lămurim, să vedem ce le-ar putea provoca, dar… e un mister. Și credeți-mă, ne-ar prinde bine o noapte de somn sănătos.

— Ați încercat să-i cântați?

Charlie era așa de surprinsă de acest răspuns, că i se păru că n-a auzit bine.

— Știu că pare o prostie, dar a mers de minune cu primul meu copil.

— Așa…

— A avut coșmaruri aproape o lună. Era cam în perioada când tocmai fusesem promovată inspector-șef și acasă situația era cam încordată. Eu eram înnebunită de stres, ca să fiu sinceră, și atunci cineva a sugerat un cântecel la culcare și, brusc, au încetat coșmarurile.

Charlie era surprinsă, dar și interesată.

— Și chiar poate fi așa de important să-i cânți seara?

— Sigur, dar nu e vorba neapărat de cât de important e pentru copil, ci cât de important e pentru *mami*.

Charlie o fixă cu privirea, prinsă pe picior greșit.

— Dar, oricum, te țin de vorbă. Mă duc acasă și așa ar trebui să faci și tu.

Și cu asta, Simmons ieși. Charlie o privi îndepărtându-se, încă încercând să înțeleagă sfatul. Simmons i-l dăduse cu generozitate, dar și cu fermitate, ca și cum ar fi știut cumva care e cauza nefericirii lui Charlie. Orice ajutor era bine-venit, și totuși cuvintele comandantei o nelinișteau. Bănuise tot timpul că problema era la Jessie, că o speria ceva, dar acum apăruse o altă posibilitate. Charlie fusese agitată, împovărată de vinovăție, ba chiar paranoică după moartea lui Sanderson, o stare care afectase cu siguranță starea de spirit de-acasă. Să fie posibil să fie chiar ea cauza? Ca Jessie să fi preluat anxietatea ei?

Ea să fi fost problema de la bun început?

119.

Helen aruncă o privire spre etajul șapte, spre lumina slabă care se strecura din spatele jaluzelelor. Charlie era încă sus, era convinsă – tocmai îi trimisese un e-mail cu progresele pe care le făcuseră – și era tentată să urce și să stea de vorbă cu ea, să vadă dacă era în regulă. Însă în seara asta Helen avea chef să se îndepărteze de Southampton Central, să-și acorde un pic de timp și spațiu ca să se gândească, așa că întoarse spatele clădirii și se urcă pe motocicletă.

Hudson se oferise să predea el mașina, așa că Helen profită de generozitatea lui, luă casca de pe motocicletă și și-o puse pe cap. Imediat, sunetele din jur deveniră îndepărtate, în timp ce viziunea asupra lumii se colora și îmblânzea. Ridică cricul, porni motorul și plecă în trombă din parcarea pentru motociclete, îndepărtându-se de scena frustrării ei.

Morgan era pe undeva, dar le scăpa în continuare. Helen era convinsă că el e cheia – singura persoană care-i lega pe Campbell de Scott, singurul care avea un motiv să le facă rău, ca să nu mai vorbim de imaginația și depravarea să viseze această formă remarcabilă de tortură. Dar unde era? Morgan era originar din Macclesfield, dar nu părea să aibă cine știe ce legături cu părinții, care stăteau tot acolo. Avusese puțin prieteni în zonă și niciunul dintre ei nu-i rămăsese alături după ce fusese demascat ca prădător sexual. Și viața lui sărăcăcioasă din tabăra nomazilor sugera că rămăsese fără opțiuni, trăind singur și în condiții modeste, trăgând de ce bani mai avea ca să cumpere conserve expirate. Helen spera sincer să se întoarcă în tabără – McAndrew, Bentham și câțiva polițiști în uniformă rămăseseră acolo, ascunși într-o rulotă aflată în apropiere –, dar dacă nu se întorcea, dacă își dădea seama de prezența lor și fugea, ce se întâmpla? Un mandat de urmărire și un comunicat de presă ar putea fi de ajutor ca să-l scoată la lumină, dar dacă se ascundea, singura lor opțiune era să-i verifice mișcările anterioare cu ajutorul semnalului de telefon, ca să vadă dacă mai erau și alte locuri pe care-i plăcea să le frecventeze. Dar era o încercare fără mari speranțe, iar ea știa foarte bine.

Încă mai medita când observă ceva. Era din nou pe centură, pe traseul obișnuit către casă, și din nou îi apăru în oglinzi un motociclist solitar care se apropia.

Reduse viteza și-l cercetă pe urmăritor, constatând mulțumită că *era* Hudson. Se minună de tupeul lui, fără să fie sigură dacă era cazul să fie sâcâită sau impresionată de urmărirea încăpățânată sau de lipsa de rezerve. Oricum, n-avea să-l lase să facă totul cum voia el.

Încetini și mai mult și-l lăsă să se apropie. Apoi acceleră brusc, îndepărtându-se în trombă de el. De data asta, Hudson reacționă, însă Helen avea deja un avans și accelera în continuare, îndepărtându-se de urmăritor.

De-acum, era o cursă curată. Era târziu și șoseaua era liberă și ademenitoare. Motocicleta lui Hudson era mai puternică decât a ei, dar ea avea mai multă experiență și știa toate denivelările de pe drum. Lua curbele în forță și înclinată, îndreptându-se din când în când ca să treacă în viteză pe lângă camioane care înaintau greoi, trecând în zbor pe lângă ele, ca și cum nici n-ar fi fost acolo. Dacă erau ceva patrule rutiere pe-acolo, o să trebuiască să dea niște explicații, dar în seara asta nu-i păsa, delectându-se cu viteza și fiorul urmăririi.

Cursa devenise acum un joc de-a șoarecele și pisica. Hudson se apropia de ea, uneori ajungând la doar 5-6 metri, apoi Helen mărea din nou distanța. El revenea în forță, moment în care Helen recurgea la diverse trucuri, încetinind și prefăcându-se că vrea să oprească, după care pornea din nou în trombă când Hudson reducea viteza. Continuară așa, bucurându-se de duel, jucându-se unul cu celălalt, doi motocicliști în elementul lor, deloc deranjați de cele câteva vehicule pe lângă care treceau ca vântul.

Totuși, în cele din urmă Helen se hotărî să-l scutească de chin. Hudson făcuse față frumos, dar nu reușise s-o prindă din urmă. Generoasă, își îndreptă motocicleta către un refugiu, punând capăt urmăririi. Hudson trase lângă ea și își scoase casca zâmbind fericit, chiar copilărește. Helen se uită la el o clipă, apoi își ridică vizorul și privirile li se întâlniră.

— Dacă e să facem așa ceva, o facem cum zic eu, îi zise ea hotărât.

— Bine.

— Nu discutăm cu nimeni și când e momentul să ne oprim, ne oprim.

— Înțeles.

— Bine. Vino cu mine.

Își lăsă vizorul și porni în viteză. Hudson făcu la fel, și plecară amândoi ca vântul în noapte, îndreptându-se direct către apartamentul ei.

120.

În clădirea dărăpănată domnea o liniște ca de mormânt. Fata care-i deschisese Emiliei era în mod evident surprinsă să aibă un musafir așa de devreme și vorbea practic monosilabic, răspunzând întrebărilor cu o remarcabilă lipsă de politețe sau de interes. Era clar că nu era o persoană matinală.

— E totul online.

— Nu și informația pe care o vreau eu, o contrazise Emilia.

— Dacă te interesează să faci un curs, zise fata tărăgănat, trebuie să te duci pe www…

— De fapt, sunt ziarist. Mă cheamă Emilia Garanita – poate că mi-ai citit articolele despre ucigașul din New Forest.

Asta o reduse la tăcere, iar Emilia era mulțumită. După ce epuizase azi-noapte târziu căutările online după Graham Ross, pornise la prima oră către școala lui de fotografie. Școală era poate o descriere pretențioasă pentru adunătura de mici ateliere unde el și colegii lui susțineau cursuri de fotografie, dar suna mai bine în broșuri. Se afla într-o fostă sală de sport care se mutase acum într-o zonă mai la modă și avea un spațiu de expoziții pentru fotografii locali sau opere de artă cu tematică legată de Hampshire.

— Ce-mi trebuie de la tine, urmă ea dând din cap în direcția adolescentei care acum părea puțin intimidată, este o simplă informație. Bărbatul ăsta – îi întinse o foaie de hârtie cu numele lui Tom Campbell – a participat vreodată la un curs susținut de Graham Ross?

Fata ezită.

— Nu sunt sigură că ar trebui. Adică, n-am decât cuvântul tău că ești cine zici că ești.

— Uite cartea mea de vizită, zise Emilia și i-o întinse. Și am și 20 de lire pentru tine, dacă te miști repede.

Amănuntul păru decisiv pentru adolescentă; o seară întreagă de băut nu putea fi refuzată, mai ales pentru o treabă care nu-i lua decât câteva minute. Dispăru în grabă, lăsând-o pe Emilia să se întrebe cât de înțelept fusese să vină aici. Era cam la nimereală, dar când își storsese creierul să găsească posibile legături între Ross și victimele cunoscute ale ucigașului din New

Forest, singura idee care-i venise fusese fotografia. Campbell era înnebunit după poze – iar ziarul publicase multe fotografii pe care i le făcuse iubitei lui și, chiar mai sinistru, câteva cadre pe care le luase chiar din New Forest. Știa din propria documentare că Tom Campbell făcuse cursuri de fotografie în zonă și, așezată la birou și privind diagrama Venn a legăturilor, conexiunea păruse potențial viabilă. Totuși, acum avea îndoieli, temându-se dintr-odată că s-a luptat degeaba cu traficul de dimineață.

Ca să-și calmeze neliniștea, intră în spațiul de expoziție. Era prea pustiu, încăperea tăcută fiind apăsată de o venerație discretă. Emilia trecu printre exponate, observând imaginile din jurul ei.

Fotografiile păreau să aibă tematică legată de criminalistică, ceea ce probabil nu era surprinzător ținând cont de profesia lui Ross. Expoziția în sine se intitula „Crimă și pedeapsă” – din ce-și putu da seama Emilia, portretele aparțineau unor infractori condamnați, iar dedesubtul lor se aflau plăcuțe care ofereau un rezumat despre viața lor și pedeapsa primită. Citi câteva – nu păreau nici să-i critice, nici să-i condamne, lăsându-l pe privitor să își formeze propria opinie despre subiect.

Merse mai departe pe lângă șirul de chipuri. Unii păreau escroci de-a dreptul, oameni pe care, ca să-i eviți, treci strada. Alții păreau mai vulnerabili, chiar triști, în special femeile, iar Emilia se trezi gravitând către acestea. Știa din propria copilărie cât de des abuzează și îi exploatează oamenii pe cei care se dovedesc mai slabi ca ei.

Văzu o femeie africană care fusese condamnată pentru trafic de persoane, o adolescentă britanică închisă pentru atac în circumstanțe agravante, ba chiar și o pensionară trimisă la închisoare pentru mai multe capete de acuzare de fraudă. Unele erau amuzante, altele erau tragice – femei cu fețe îndurerate și trauma vizibilă chiar în spatele ochilor. Merse mai departe, lăsându-se cufundată în povești și chipuri, până se opri brusc.

Inițial, fusese puțin nedumerită, apoi simțise un fior pe șira spinării. Pentru că o vedea privind-o direct în ochi Lauren Scott, arătând mai tânără și mai naivă, și totuși ciudat de sfidătoare.

121.

Helen îl privea, uitându-se cum îi treceau peste chip razele soarelui matinal. Stătea acolo de câteva minute bucurându-se de un scurt moment de liniște și reluând în minte noaptea petrecută împreună. Însă acum Hudson începea să se foiască simțind căldura soarelui, ceea ce însemna că Helen trebuia să înfrunte curând consecințele faptelor sale.

În mod normal, ar fi luat-o la fugă dintr-o astfel de situație, însă astăzi se simțea bizar de confortabil. Conversația fusese minimală când ajunseseră în apartament, însă făcuseră dragoste relaxat și pasional, ajungând la apogeu abia spre dimineață. Helen adormise repede după aceea, cu brațul lui Joseph peste umerii ei, și se trezise puțin înainte de 8, simțindu-se ciudat de înviorată.

Lăsase echipa să vină mai târziu, ca să compenseze eforturile din seara de dinainte, așa că dacă mai zăcea nu își neglija în niciun fel datoria, deși trecuse deja de 9. Știa că trebuia să se urnească într-o clipă, dar se simți brusc hotărâtă să stoarcă și ultimul moment de plăcere din ceea ce fusese o întâlnire surprinzătoare, dar plăcută.

Hudson se foi, mormăind ceva pe jumătate adormit, apoi se întoarse pe partea cealaltă, trăgând pătura peste el. Probabil că uitase unde era și-și imagina că e în patul lui, ceea ce sublinia cât de ciudat era să se afle *aici*. Apartamentul ăsta fusese dintotdeauna locul unde se retrăgea Helen în perioade grele – când se refăcea după ce fusese rănită, când avea nevoie să se ascundă de lume, de Crăciun, când sentimentul de izolare era cel mai acut – și era un loc unde stătea singură.

Biroul ei de la Southampton Central rămăsese golaș în mod deliberat; tot ce exista din viața ei de până acum se afla aici. Cărțile pe care le citise în copilărie, cele câteva poze pe care le mai avea cu Marianne, bijuteriile pe care i le adusese Grace Simmons când împlinise 18 ani, prima ei uniformă de poliție, călcată și atârnată în șifonier. Încercaseră și alții să pătrundă în acest sanctuar și fuseseră respinși, însă pe Joseph îl invitase și nu regreta. Când erau în pat, gradul, subordonarea, ba chiar și diferența dintre caracterele lor zburau pe fereastră, pentru că amândoi căutau emoție, afecțiune, confort și alinare. Și ce o frapa pe Helen acum, când îl privea pe partenerul ei, nu era

cât de ciudat e să se afle aici, ci cât de firesc părea.

Încă mai cugeta la această anomalie stranie, când telefonul ei începu să cânte. Rareori dormea fără să-și pună o alarmă – era obișnuită cu micul pasaj armonic –, însă azi o înjură. Însemna o revenire la viața reală, la anchetă, la anxietate, îngrijorări, teamă și moarte. O închise și se dădu jos din pat, pregătindu-se să intre în acțiune.

Azi era o zi ca oricare alta și totuși părea diferită. Așa că se duse ușor spre duș și închină o rugăciune tăcută pentru fâșiuța de fericire de care avusese parte. Poate că până la urmă *nu* era o cauză pierdută.

122.

Jacquetta făcea tot ce putea să fie curajoasă, să-și *domine* durerea, însă nefericirea i se vedea cu ochiul liber. Era vizibilă în zeci de semne – cearcănele de sub ochi, unghiile roase din carne, degetele pătate de nicotină. Charlie venise la discuție cu o inimă destul de grea – cazurile de agresiune sexuală erau întotdeauna grave și nu era sigură ce-aveau de câștigat din discuție –, dar acum îi era de-a dreptul rușine de ea. Ce suferise femeia asta era îngrozitor și merita toată compasiunea, atenția și simpatia de care era în stare Charlie. Problemele ei erau nimic pe lângă cele ale Jacquettei.

— La început, era foarte fermecător. Ba chiar te inspira. N-am mai cunoscut așa un profesor.

Jacquetta refuzase inițial solicitarea lui Charlie, când o sunase aseară. Însă azi-dimineață îi trimisese un mesaj de scuze, conștiința ei făcând-o în mod evident să se răzgândească, iar acum se aflau într-o cafenea din capul străzii unde stătea Jacquetta. Nu voia să se îndepărteze de casă și, după ce auzise esențialul din povestea ei, Charlie o putea înțelege foarte bine.

— Câți ani aveai când îți preda?

— Nouăsprezece. Dădeam din nou bacalaureatul și el m-a ajutat. Luasem un 5 la geografie prima dată, dar în anul acela anticipam un 10.

— Ce avea diferit?

— Era surprinzător, inteligent, amuzant. Era mai mult ca un prieten decât ca un profesor. Îi plăcea aceeași muzică, aceleași emisiuni ca și nouă.

— Și când au început să devină neclare limitele dintre profesor și prieten?

— Destul de devreme. Dar a devenit mai intens în trimestrul de vară. Dădea mesaje și telefoane. Nu doar mie, și celorlalte.

— V-ați întâlnit vreodată în afara colegiului?

— Sigur. Când s-a făcut frumos afară, ne vedeam la cafenele, pe plajă, mergeam la plimbare.

— Și tu îți dădeai seama că interesul lui avea și o dimensiune sexuală?

Jacquetta își coborî privirea, părând ușor rușinată.

— Sigur. Dar îmi cam plăcea…

— N-are de ce să-ți fie rușine, Jacquetta. N-ai greșit cu nimic.

— Probabil… probabil că mă simțeam flatată. Era mai mare, mai

inteligent, mai sofisticat…

Glasul i se pierdu, iar ea începu să-și roadă unghiile.

— Și incidentul în sine? Ești în stare să-mi povestești?

Se lăsă o tăcere îndelungată, urmată de un oftat greu și tremurat.

— A fost vara trecută. Câțiva dintre noi ne-am dus la plajă la Tanners Lane. Era lună plină și aveam de gând să rămânem treji toată noaptea – versiunea noastră de petrecere thailandeză pe plajă, aș zice. A fost ideea lui – adică a lui Morgan –, dar toți am vrut. Examenele se terminaseră și voiam să ne relaxăm…

Charlie o privi cu atenție pe Jacquetta. Fiecare cuvânt era dificil, pe măsură ce se întorcea la cauza traumei ei.

— Caleb spunea povești, cânta la chitară, glumea. Părea foarte atent – la mine în mod special – și îmi aduc aminte că eram cât se poate de bucuroasă. Da, era băutură, erau și niște droguri, dar nu despre asta era vorba. Era locul, atmosfera, soarele care ne cădea pe față. Era o eliberare, după atâtea luni de învățat.

Pe chip îi trecu un zâmbet amar fugar.

— Am rămas până la 3, 4, nu-mi mai aduc aminte, după care ne-am dus toți la culcare. Aveam cortul meu și m-am culcat acolo.

Se opri, iar respirația îi deveni superficială și mai rapidă pe măsură ce emoțiile ajungeau la suprafață. Dar continuă.

— Imediat după aceea, era în cortul meu. Peste mine, sărutându-mă. I-am spus să plece, că nu vreau să se întâmple așa, dar nu m-a ascultat. Mi-a spus că știe el ce vreau, ceea ce *nu* era adevărat…

Jacquetta tremura ușor, iar Charlie era tentată să întindă mâna, însă tânăra se retrăsese în ea, strângându-și brațele în jurul trupului.

— Am încercat să-l dau jos, după aia am încercat să țip, dar… mi-a pus pumnul în gură. Am crezut că o să vomit, dar l-a ținut acolo. L-a ținut acolo tot timpul…

Își coborâse privirea spre picioare, ca și cum tot nu i-ar fi venit să creadă că i s-a întâmplat ceva așa de îngrozitor.

— După aia m-a sărutat pe cap și mi-a zis „noapte bună”. Ca și cum ce-ar fi făcut ar fi fost normal. A doua zi, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. A fost prietenos, vorbăreț, relaxat. Aproape că nu mai credeam nici eu, numai că-mi făcuse rău, că încă sângeram.

— Și n-ai vorbit cu nimeni? Cu familia, cu prietenele?

Jacquetta clătină din cap, părând afectată.

— Voiam să spun cuiva… dar, cu cât am așteptat mai mult, cu atât a devenit mai greu.

— Înțeleg.

— Până la urmă, a ieșit în față o altă fată pe care o atacase. Și atunci am considerat că n-am de ales. Îmi doresc să fi spus mai devreme, chiar îmi doresc. Dacă aș fi vorbit, poate că unele dintre celelalte fete…

Pe față i se prelingeau lacrimi. Charlie se întinse și o luă de mână și, de data asta, Jacquetta se lăsă ținută în brațe. Pe chip i se citeau o mulțime de emoții – rușine, durere, anxietate, teamă, regret –, dar Charlie simțea una singură. Furie. Pentru că acum știa cu siguranță că Morgan era tot ce se temeau ei că ar fi. Nu era victima unei vânători de vrăjitoare, nu era un prădător sexual de oportunitate.

Era unul experimentat, cu multă practică.

.123

Alexander Newton își făcea de lucru cu cuțitașul pentru deschis scrisori, pe care-l răsucea în mâini. Ar fi arătat ca un personaj negativ tipic, cu lama care i se învârtea în mână, dacă n-ar fi fost faptul că transpira din greu.

— Deci Caleb Morgan a fost lector aici din mai 2006 până în ianuarie 2010? întrebă Helen, ridicând privirea din carnețel la decanul facultății.

— Așa este, spuse Newton prudent. Aveam un personal destul de numeros la vremea aceea, dar după ce a lovit austeritatea…

— De-asta a plecat? Reduceri de personal?

— În parte.

— Și cealaltă parte?

— Pot să vă întreb despre ce e vorba?

Cuțitașul se oprise. Dacă era posibil, Newton părea și mai încordat decât înainte. Helen venise la facultatea de geografie de la universitatea Southampton ca să obțină informații despre trecutul lui Morgan și să cerceteze relația lui cu Scott și cu alți studenți de care se ocupa, însă când ajunsese simțise că exista ceva mai important, ceva despre care nu se vorbea, ascuns superficial sub suprafața răspunsurilor deliberat lipsite de emoție ale lui Newton.

— Presupun că sunteți conștient că Morgan este căutat în vederea interogatoriului pentru trei capete de acuzare de hărțuire și agresiune sexuală.

Newton încuviință încet.

— Evident, lucrăm zi-lumină ca să-l reținem, însă încercăm și să schițăm un tablou mai complet al comportamentului lui de după 2000, să vedem dacă n-ar putea fi responsabil și de… alte infracțiuni. Așa că vă mai întreb o dată care a fost celălalt motiv – sau motive – pentru care v-ați simțit obligați să-l lăsați pe Caleb Morgan să plece.

— Cum v-am spus, a fost în principal din cauza reducerilor…

— Contractul a încetat în mijlocul anului universitar, domnule Newton. Nu faci așa ceva din motive financiare.

Helen îl privea direct în ochi. Ar fi putut continua, dar își ținu gura, lăsând tăcerea grea să-și facă efectul. Newton se foi pe scaun, apoi răspunse:

— Uitați, cred că poate ar trebui să fie de față și avocatul nostru…

— Categoric. Dar asta ar însemna că va trebui să oficializez și eu situația. Orice discuție va avea loc la Southampton Central și trebuie să vă avertizez…

— Bine, bine, replică Newton neliniștit, tulburat de perspectiva de a fi tratat ca un infractor de rând.

— Deci spuneți-mi, îi ceru Helen hotărât.

Cuțitașul fu pus pe birou. Trecându-și mâna prin părul rărit, Newton răspunse în cele din urmă:

— Am… am avut niște plângeri. Din partea unor studente. Nimic prea serios, aș zice, adăugă el repezit, dar suficient ca să fie îngrijorător.

— Ce fel de plângeri?

— Flirt, sugestii nepotrivite, depășirea limitelor.

— A atacat pe cineva?

— Doamne, Dumnezeule, nu… dar au existat niște contacte fizice nedorite, ceea ce a provocat supărări.

— Câți ani aveau studentele?

— Vreo 18-19…

— Și ce ați făcut?

Newton nu răspunse.

— Ei?

— Am discutat cu el, evident. I-am dat un avertisment verbal. Dar n-a părut să aibă niciun efect. Au mai apărut câteva plângeri, așa că ne-am simțit constrânși să luăm și alte măsuri.

— Însemnând ce?

— l-am întrerupt contractul.

— A negat că s-ar fi purtat așa?

— Nu tocmai, spuse Newton evaziv.

— Dar ați discutat cu el despre aceste noi plângeri?

Iar acum Newton își îndepărtă privirea, fixând-o din nou asupra cuțitașului.

— *Nu* ați discutat, nu-i așa? urmă Helen uluită. L-ați lăsat să plece pur și simplu.

— Uitați, era foarte limpede că discuția n-avea niciun rost. Nu-l interesa să asculte ce aveam de zis…

— Așa că ați eliminat problema. Dacă nu vorbim, trece.

Newton nu încercă să nege.

— După aceea s-a dus la Bornemouth. Ați discutat vreodată cu ei despre îngrijorările dumneavoastră?

— Am vrut… dar consiliul a considerat că nu ar fi înțelept.
— Atunci să vă fie rușine.
Helen se ridică de pe scaun, clătinând din cap fără să-i vină să creadă.
— Să vă fie rușine că ați lăsat universitatea să pună preocuparea pentru propria reputație înaintea bunăstării studenților.
— Am făcut ce-am putut…
— Prostii. Ați făcut ce-a fost mai ușor.
Helen știa că depășește limita, dar i se urcase sângele la cap.
— Deci uitați ce-o să se întâmple acum. O să-mi spuneți tot – și vreau să zic tot – ce știți în legătură cu Caleb Morgan. Relații cu prieteni, colegi, adrese anterioare, lista cu toți studenții lui și, cel mai important, detalii despre toate plângerile depuse împotriva lui. Ne-ar putea ajuta să evităm o grămadă de durere în viitor, dar n-o să vă scutească nici pe dumneavoastră, nici pe superiorii dumneavoastră. N-am terminat cu povestea asta.
Newton dădu să răspundă – poate să ceară indulgență –, însă Helen deja se îndepărta. Ieși pe ușă și parcurse grăbită coridorul, dornică să ajungă la secție și să pună la curent și restul echipei. Însă în timp ce mergea pe lemnul lustruit al pardoselii, începu să-i vibreze telefonul. Văzu că e McAndrew și răspunse repede, salutând-o bine dispusă. Totuși, de data asta subalterna ei nu-i răspunse la fel, spunând simplu:
— L-am găsit.

124.

Charlie mergea în viteză, strângând mobilul în mână. Trebuise să parcheze destul de departe de cafeneaua pe care o alesese Jacquetta, ceea ce-i oferea timp să se gândească. La ce pătimise tânăra, la ce le spunea lor descrierea chinului prin care trecuse fata și la Caleb Morgan, dar și despre propria ei situație. Se simți dintr-odată foarte proastă – cât de minuscule păreau prin comparație problemele ei, cât de slabă era ea lângă tânăra care se străduia din răsputeri să-și refacă viața.

Charlie suferise, era drept. Dar toți suferiseră – Helen, Ellie, de fapt toți membrii echipei care lucraseră cu Joanne. Și măcar ei aveau prieteni, rude care să-i susțină, spre deosebire de mama Joannei, Nicola, care trebuise să îndure chinul de una singură. Charlie încercase să facă față durerii și anxietății cât putuse ea de bine, dar ce reușise? Să-l îndepărteze pe iubitul ei minunat și s-o tulbure pe fata ei. Ce drept avea să fie atât de îngăduitoare cu ea, când alții sufereau cu adevărat?

Se opri lângă mașină și-și masă piciorul care o durea, apoi porni telefonul. Deschise repede WhatsApp și se duse pe numele lui Steve. Acesta era canalul lor de comunicare privat pentru mesaje fără rost de afecțiune, dar rămăsese nefolosit în ultima vreme, ceea ce o întrista pe Charlie. Relația lor relaxată și firească fusese dintotdeauna temelia fericirii ei. Așa că acum nu șovăi și începu să scrie rapid și concentrat.

„Scuze că sunt așa o țicnită. Te iubesc foarte mult și vreau să fim fericiți”.

Nu era mare lucru, dar era un început. Iar Charlie știa că n-o să fie în stare de mult mai mult, cel puțin nu pe termen scurt. Experiența o învățase că de multe ori cele mai importante lucruri în viață sunt cel mai greu de spus.

125.

– Nu sunt foarte sigur ce insinuezi, Emilia.

Tonul lui Ross era egal, dar puțin tăios. Erau retrași într-un separeu de la Carluccio, locul pe care-l alesese deliberat Emilia pentru discuție – suficient de populat ca să fie în siguranță, nu suficient de aglomerat ca să fie auziți.

— Nu insinuez nimic. Spun doar că am fost surprinsă să aflu că Lauren Scott a fost prezentată în expoziția ta.

— Nu e expoziția mea.

— E a școlii tale.

— Au participat zeci de fotografi. Ei au selectat subiecții, oameni care aveau cazier penal sau…

— Dar tu ai ales ce imagini să fie expuse, nu?

— Sigur, dar tot nu văd de ce ar trebui să fie o problemă.

Ross începea să devină agitat. Probabil presupusese că mesajul ei, în care-l invita aici, era un preludiu la o conversație intimă. Dacă așa era, suferise o dezamăgire amarnică, pentru că Emilia își începuse interogatoriul aproape imediat ce terminaseră cu politețurile.

— E o problemă pentru că n-ai fost cinstit cu mine. N-ai pomenit că știai cine era Lauren Scott.

— Ce te face să crezi că știam?

— Pentru că expoziția e deschisă de peste o lună. Probabil că ai dat peste ea cu câteva săptămâni înainte să…

— Înainte să… ce?

— Înainte să moară, ripostă Emilia sfidătoare.

Ross clătină furios din cap.

— Era o imagine printre alte o sută. Nici măcar nu i-am reținut numele când am organizat expoziția. Abia în ultimele zile am făcut legătura.

— Și Tom Campbell?

— Ce-i cu el? Nu-mi spune că e și el în expoziție.

Ross încerca să fie mușcător, dar dincolo de ostilitatea lui se citea acum și stinghereală.

— Nu mi-ai spus că-l cunoșteai și pe el.

— Nu-l cunosc.

— S-a înscris la cursul tău acum patru luni. A făcut 12 ședințe.

— Nu, nu cu mine.

— A fost acolo în fiecare vineri după-amiază, timp de aproape *trei* luni.

— Am o listă întreagă de colaboratori și rareori predau și eu. N-am timp.

— Păstrezi arhive cu cine ce cursuri predă?

— Nu oficial, e în principal un job cu banii în mână. Ei îmi spun cui au predat și sunt plătiți pentru ce-au făcut. Am încredere în ei.

— Deci n-avem cum să știm sigur cine a predat cursurile la care a fost Campbell?

— Dacă mă uit în notițe, pot să-ți spun.

— Dar nu e decât cuvântul tău.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Emilia, ce-i asta?

În cele din urmă, supărarea lui ieșise la suprafață. Se uita direct la ea, cu flăcări în priviri. Un chelner aflat în trecere se întoarse spre ei, alarmat de tonul brusc ridicat, însă Ross nu păru să bage de seamă.

— Încerc doar să înțeleg legătura ta cu…

— Nu există nicio legătură.

— Deci e doar o coincidență?

— Da.

— Păi, îmi pare rău, dar nu cred în așa ceva.

Îl privi în ochi, refuzând să se lase intimidată de furia lui vizibilă.

— Atunci consideră încheiată discuția asta.

Ross se ridică și clătină nervos din cap.

— E în regulă, ripostă ea nonșalant. Am tot ce-mi trebuie.

Ross făcuse un pas către ușă, însă acum ezită, dându-și seama de ceva cumplit.

— Doar nu… înregistrezi, nu?

Aruncă o privire spre telefonul ei. Emilia se întinse după el, dar se mișcă prea încet, iar Ross ajunse primul la el. Îl deschise, cercetă furios cu privirea aplicațiile, după care constată că n-avea motive să se sperie și-l aruncă la loc pe masă. Emilia îl lăsă să cadă fără să se uite, hotărâtă să pară indiferentă. Tulburat și neliniștit de calmul ei studiat, Ross aruncă o privire spre geanta Emiliei, apoi alungă ideea și coborî privirea spre masă. Cercetă suprafața, după care înțelese brusc și se lăsă pe vine ca să se uite sub masă. De data asta, Emilia i-o luă înainte, smulgând micul reportofon și punându-l în buzunarul hainei.

— În locul tău, n-aș face-o…

Ross făcuse un pas către ea, însă avertismentul blând al Emiliei îl făcu să încremenească.

— E multă lume în jur…

Ross părea că stă să sară totuși la ea, atât de furios era, însă în ultima clipă se răzgândi. Se întoarse și plecă în grabă din restaurant, fără să arunce nicio privire în urmă.

Emilia îl lăsă să plece, după care îi făcu semn chelnerului să-i aducă nota. Încerca din răsputeri să pară calmă și adunată, însă inima îi bubuia în piept. Discuția nu mersese chiar cum se așteptase, însă scăpase nevătămată și avea material util cu care putea merge mai departe. Nu o mărturisire, nici măcar o recunoaștere că le cunoștea personal pe victime. Dar limbajul corporal încordat și faptul că nu reușise să-i demonteze afirmațiile erau grăitoare. Nu-l prinsese încă, însă era sigură că îl pusese pe fugă pe principalul ei suspect.

126.

Helen se uita la cadavru, abia venindu-i să creadă ce vedea.

Un bărbat care-și plimba câinele sunase îngrozit pe la 9:30 dimineața și la scurt timp polițiștii în uniformă descoperiseră cadavrul pe jumătate despuiat și brutalizat al lui Caleb Morgan. Ca și în cazul celorlalți, era spânzurat de creanga unui stejar viguros, într-o poieniță aflată la nord-est de New Forest. Helen fusese convinsă că Morgan e ucigașul lor, cheia care avea să rezolve acest caz năucitor. În realitate, era victima numărul trei.

Helen era o persoană stoică din fire, neavând niciodată vreo îndoială că munca meticuloasă de detectiv va rezolva problema, însă până și ea simțea un fior de panică în dimineața asta. Se alesese praful de toate teoriile ei, de toate ideile ei preconcepute despre motivele acestui măcel, acest prădător sexual sadic primind exact același tratament ca Lauren Scott și Tom Campbell. N-avea nicio noimă. *Nimic* din ce se petrecea n-avea nicio noimă.

— I-au găsit jeepul la vreun kilometru jumate, ascuns în frunziș.

Venise și Hudson lângă ea, însă Helen nici nu se obosise să se întoarcă, stând cu ochii lipiți de Morgan.

— Atunci mai bine mă duci la el.

Vegetația deasă arunca o umbră generoasă peste Jeepul Cherokee ruginit, care părea singuratic și părăsit. Helen și Hudson se apropiară de el în tăcere, după ce abia dacă scoseseră un cuvânt pe drum. În alte condiții, ar fi făcut referiri prudente la noaptea petrecută împreună, testându-și unul altuia reacțiile, dar azi nici nu se punea problema. Uciderea neașteptată a lui Morgan suspendase orice altceva.

Helen își puse mănușile și încercă ușa șoferului. Era descuiată și, chiar mai ciudat, cheile erau în contact. Să fi fost ceva deliberat? Să le fi lăsat Morgan acolo pentru cazul că avea nevoie s-o șteargă în grabă? Sau exista alt motiv pentru această scăpare? Helen se sprijini de mașină și observă o bâtă de baseball pe scaunul pasagerului. Se întrebă dacă acolo stătea tot timpul. Sau Morgan venise aici așteptându-se la violență?

Își trecu mâna peste țesătura moale a husei scaunului și se uită în spate, dar nu era nimic interesant acolo, așa că-și îndreptă din nou atenția asupra bordului. Acum găsi ceva care merita atenție – o mică pată de sânge pe

marginea volanului. Pipăi ușor marginea petei cu degetul mic. Se întindea ușor, ceea ce însemna că era încă proaspăt.

Cu mintea gonind nebunește, se uită la bord, la parbriz, apoi la geamul șoferului. Și acolo se vedeau semne ale unei lupte. Pe partea de jos a geamului erau dâre lungi – urme subțiri, translucide, foarte asemănătoare cu urmele unor degete care păreau să fi încercat să se agațe de ceva. Și mai interesant, mai exista o pată mică de sânge în punctul dintre ușă și geam. De data asta, erau și câteva fire de păr castaniu-închis, care semănau cu culoarea lui Morgan. Dintr-odată, Helen avu imaginea celor petrecute. Morgan fusese atacat în mașină, probabil chiar când se pregătea să plece de pe loc.

— E vreun camping prin apropiere?

— Cel mai apropiat e Alder’s Edge. Cam la 800 de metri.

Helen încuviință și coborî pe partea șoferului, apoi înconjură mașina și se duse în spate. Deschise portbagajul și constată că e gol. Dacă Morgan venise cu echipament de camping, acesta se afla acum în altă parte.

Porniră în pas vioi prin pădure și în zece minute ajunseră la camping. Ellie McAndrew le-o luase înainte și-i făcu semn lui Helen către un cort mic, instalat ceva mai departe de celelalte, lângă lizieră.

— Proprietarul spune că erau întinse doar patru corturi aseară. Toți ceilalți proprietari sunt prezenți.

Helen se duse repede spre cort. Se aplecă, îl deschise și… nu găsi nimic înăuntru. Cortul era gol, cu excepția unui felinar lipsit de viață care ședea drept în mijloc.

— Bănuiesc că-i plăcea să călătorească fără multe bagaje…

Hudson era lângă umărul ei, părând nedumerit. Însă Helen începea deja să înțeleagă. Deși Morgan fusese ucis în același mod ca Scott și Campbell, felul în care fusese răpit era diferit. Aparent, nu avusese nicio intenție să doarmă în cort – n-avea nici așternuturi, nici mâncare, nici haine de schimb – și oricum, cât de probabil ar fi fost așa ceva, când avea o ascunzătoare sigură în tabăra nomazilor? Nu, venise înarmat cu o bâtă de baseball și un felinar, care probabil că luminase o vreme cortul, după care se stinsese. Asta, și faptul că mașina 4x4 era ascunsă cu măiestrie îi sugerau lui Helen că Morgan nu venise să campeze aici. Venise să întindă o cursă.

Ceea ce ridica o întrebare interesantă. Să fi fost posibil ca Morgan să se *aștepte* să fie atacat?

127.

– Crezi că-l cunoștea pe atacator?

Întrebarea inspectorului-șef Simmons era bună. Exact la asta se gândise și Helen pe drumul de întoarcere la Southampton Central.

— Probabil că e o posibilitate. Era un om încolțit – fără fonduri, cu mandate de arestare pe numele lui, practic fără prieteni – și totuși principala lui grijă era să-l prindă în capcană pe ucigașul nostru. Mai mult, pare să fi știut că individul era pe punctul să lovească din nou.

— Și atunci să fie posibil să fi lucrat împreună? Și complicele să se fi întors împotriva lui? Ar putea explica de ce erau împreună în mașină.

— Poate, admise Helen, dar din ce înțelegem de la nomazi, n-a avut niciodată musafiri și, în plus, nu există nicio dovadă a unor apeluri telefonice regulate către cineva. În plus, pare mult mai probabil să fi fost atacat din spatele mașinii.

— Deci ucigașul îl aștepta.

— Așa pare. Cred că Morgan întindea o capcană, dar omul nostru a fost cu un pas înainte și a pus el la cale ambuscada.

— Dar asta ar însemna că Morgan știa că făptașul o să atace la campingul Alder’s Edge. Cum ar fi putut să știe, dacă *nu* era în cârdășie cu individul?

— Nu neapărat. Ar putea însemna doar că Morgan știa că ucigașul o să vină după el. Că a simțit că era urmărit, poate chiar pândit.

— Dar Morgan se ascundea deja de săptămâni întregi. Cum putea să-l găsească făptașul nostru?

— A mai și ieșit în ultimele câteva săptămâni. Ca să se întâlnească de două ori cu Campbell, odată cu Scott… Dacă omul nostru îi urmărea pe ei, atunci e foarte posibil să-l fi zărit pe Morgan și să-l fi urmărit până acasă.

— Și crezi că Morgan a sesizat ceva, și-a dat seama că e amenințat?

— Păi, e clar că era vigilent. A tăiat articole din multe ziare despre uciderea lui Tom Campbell și Lauren Scott.

— Și crezi că l-au pus în gardă? Deși abia dacă-i mai văzuse de când plecase de la Universitatea Southampton?

— Așa pare.

— Dar de ce? De ce să-i atace cineva *acum*?

— Nu știu, răspunse Helen cu sinceritate.

Pentru prima dată de când reîncepuseră să lucreze împreună, Simmons se arăta puțin demoralizată. Nu păreau mai aproape de a-l prinde pe făptaș decât fuseseră la începutul acestui caz năucitor. Helen știa că trebuia să spună – să facă – ceva ca să meargă mai departe.

— Răspunsul se află în trecut, sunt convinsă. Ceva… încă nu știm ce… îi leagă pe toți trei. Ceva ce Morgan a crezut că e în stare să exploateze când a ajuns într-o situație disperată. Singura noastră variantă e să săpăm mai adânc, să ne întoarcem în perioada aia și să ne dăm seama ce-l motivează pe individul ăsta. Dacă reușim, sunt ferm convinsă că o să ne găsim omul.

Părea mai convinsă decât era în realitate, dar avu efect, pentru că pe chipul lui Simmons reveni zâmbetul ei obișnuit.

— Iar eu am toată încrederea *în tine,* răspunse ea cu generozitate.

Helen plecă în scurt timp. O luă pe coridor înspre centrul de comandă, impulsionată să ia încă o dată la mână dovezile, să scoată de undeva o pistă, dar chiar când voia să apese pe butonul de acces, auzi pe cineva strigând-o. Se întoarse și fu surprinsă să dea peste sergentul de la recepție, Jerry Taylor, venind spre ea.

— Scuze de deranj, detectiv-inspector. Dar aveți un musafir.

128.

– Îmi pare rău, Emilia, pur și simplu nu mă convingi.

Pentru prima dată de când aveau de-a face una cu cealaltă, ziarista părea agitată, reacționând supărată la refuzul lui Helen.

— Nu știu cum poți să stai acolo și să spui așa ceva, protestă ea. Cu toții am căutat legături între Tom Campbell și Lauren Scott și eu vi le dau pe tavă. Graham Ross îi cunoștea pe amândoi.

— *Crezi* tu că-i cunoștea pe amândoi.

— Sunt sigură că a intrat în legătură cu ei acolo și ceva legat de ei, de poveștile lor, l-a împins să…

— N-ai cum să dovedești. Și, în plus, s-ar putea să spună adevărul. Chiar există și coincidențe.

— De ce ești așa de sigură că *nu* are legătură?

— Nu sunt. Și dacă poți să-mi aduci dovezi concrete că e implicat, atunci fii sigură că o să luăm măsuri. Însă Ross nu mi s-a părut niciodată o persoană violentă. Ciudată, da, dar nu violentă. În plus, e dreptaci.

— Asta nu înseamnă nimic.

Sigur că însemna, dar Helen nu insistă, trecând direct la esențial.

— Și, pe deasupra, ce motiv ar avea?

— Și-a pierdut controlul, declară Emilia fără ezitare.

— Scuze, Emilia, o să trebuiască să explici mai la obiect de-atât.

— Și-a petrecut prea mult timp în preajma cadavrelor.

— Ca tine și ca mine. Dar asta nu înseamnă că suntem ucigași.

— Dar la el e altceva. Profesia lui… arta lui… implică o obsesie pentru cadavre, micile detalii ale traumei, tortura intensă a morților. Cred că și-a pierdut orice sentiment față de ele ca ființe umane, pentru el sunt doar niște subiecte care trebuie înregistrate cu dragoste, trebuie să devină obsesie, trebuie păstrate pentru… pentru plăcerea lui personală, poate pentru posteritate.

— Și știi toate astea pentru că…?

— Pentru că am fost la el acasă.

— Emilia, replică Helen, sincer șocată.

— I-am văzut tainița cu imagini. E ca un muzeu al morții, o mărturie a chemării lui. Pentru el, nu-i vorba despre povestea omenească, despre tragedia personală, ci despre frumusețea operei lui. Crima a devenit formă de

artă, chiar motivul existenței.

— Tot ce spui ar putea fi adevărat, dar asta nu înseamnă că e un ucigaș. Poate că e doar un arhivist pasiv al nenorocirii oamenilor…

— Dar gândește-te la regie, insistă Emilia pătimaș. Gândește-te cum sunt găsite cadavrele astea. Nu sunt… uciși și apoi aruncați. Sunt expuși cu foarte mare grijă, ba chiar cu măiestrie. Sunt o declarație, ceva legat de frumusețe, asta *trebuie* să însemne ceva.

De data asta Helen nu răspunse. Evident că Emilia avea dreptate. Dar tot nu însemna că explicațiile ei erau corecte.

— Nu pot să neg, recunoscu Helen prudentă. Dar nu văd motivul. Ross ar fi putut obține ce sugerezi tu și prin metode mult mai simple, fără să urmărească oameni prin pădure. Nu pot să-l văd având îndemânarea, forța sau chiar curajul să comită crimele astea. În plus, cred că motivul inițial al crimelor e undeva în trecut, cu mult înainte să se mute Ross în Hampshire…

— Nu înțelegi esențialul…

— Nu, Emilia, *tu* nu înțelegi esențialul. Tu ești ziaristă, nu polițist. Îți mulțumesc pentru informațiile pe care mi le-ai dat, dar trebuie să mă lași să mă ocup eu mai departe. Tu vezi-ți de treaba ta, Emilia. Și eu o să-mi văd de-a mea.

Ziarista plecă repede după aceea, tot bodogănind. Helen se îndreptă spre centrul de comandă, însă cuvintele Emiliei i se tot învârteau prin minte. Helen era convinsă că n-avea dreptate în legătură cu Ross, dar ce spusese despre regia crimelor era corect, trebuie să însemne ceva.

Întrebarea era ce anume.

129.

Fotografiile erau întinse în fața lor, un caleidoscop de veselie tinerească și comportament necuviincios. Restul echipei se ocupa de informațiile de bază despre uciderea lui Caleb Morgan – urmărind deplasările mașinii în zilele de dinaintea morții –, însă Helen îi luase pe Charlie și pe Joseph Hudson la ea în birou, pentru o discuție privată.

Helen îi spusese lui McAndrew să nu-i deranjeze decât dacă apărea ceva foarte important. Voia să se concentreze numai asupra victimelor – Lauren Scott, Tom Campbell și Caleb Morgan, ale căror chipuri lipsite de griji îi priveau de pe birou. Pasiunea lui Campbell pentru fotografie le oferise o mulțime de imagini ale perioadei tumultuoase petrecute de cei trei împreună și acum se uitau la ele, căutând indicii, sugestii, orice care să-i ajute să-și facă o imagine mai clară asupra legăturii dintre ei.

— Deci pe baza pozelor ăstora pornim de la premisa că Scott și Campbell făceau parte din cercul lui Morgan? întrebă Charlie.

— E logic, spuse Hudson. Știm că-i plăcea să aibă o turmă de studenți mai tineri pe lângă el, să fie în centrul atenției, să fie cel cu inițiativa…

— Campbell era mai mare decât Scott, dar Morgan era mai mare ca *el*, continuă Helen ideea. În ochii lui Campbell, Morgan era probabil un personaj fascinant, charismatic, un rebel.

— S-ar putea să fi fost și Scott afectată. Poate că Morgan *la ea* s-a dat, sugeră Charlie. Cred că el punea în mișcare petrecerile alea la lumina lunii, le organiza ca să vâneze victime. Știm că lui Lauren Scott nu-i plăcea să meargă cu cortul. Poate că exista un *motiv* pentru care avea o aversiune.

— Posibil, dar uită-te la date, interveni Hudson. Scott apare la câteva dintre petreceri. Și pare destul de fericită. De ce să se mai fi dus dacă fusese atacată?

— Și de ce să-i răspundă la telefon acum? adăugă Helen. De ce să-i dea bani?

— Poate că miza pe rușinea ei? Știm că era disperat după bani și n-avea unde să se mai ducă. Poate că a amenințat că dezvăluie că a fost violată. N-avea nimic de pierdut, pentru că era deja căutat de poliție. Putea s-o facă și online, fără să-și dezvăluie identitatea, dacă voia să rămână…

— Posibil, dar nu există nicio dovadă că *a fost* atacată. Și, în plus, Morgan a încercat să-l contacteze și pe Campbell. Nu-l văd dându-i lui Morgan *nimic* dacă i-ar fi agresat iubita, așa cum sugerezi tu.

— Poate că a asistat totuși la ceva, propuse Charlie în continuare.

— Asta pare mai probabil, zise Hudson, luminându-se brusc. Poate că au fost *amândoi* martori la ceva. Sau complici într-un fel. Asta ar explica încercarea lui Morgan de a scoate bani de la ei. Dacă aveau legătură cu ceva ilegal sau imoral pe care-l putea folosi ca să-i umilească, să le pună în pericol slujbele, relațiile…

Ideea păru să le surâdă tuturor. Cei trei își îndreptară din nou atenția către poze, căutând, căutând, căutând. Privirea lui Helen trecu peste fețele lui Caleb Morgan, Tom Campbell, Julia Winter, Aaron Stater și mulți alții, prinsă de scena sălbatică, hedonistă.

— Julia…, șopti ea.

Charlie ridică privirea.

— Ce-i cu ea?

— Era prietenă bună cu Scott. De fapt, stăteau în aceeași casă. Și totuși, abia dacă apare în pozele astea…

Charlie și Hudson frunzăriră fotografiile și își dădură seama că avea dreptate. Erau nenumărate cadre cu Campbell, Morgan, Scott și mulți alții, inclusiv Stater, însă doar câteva cu Julie Winter cea fermecătoare și frumoasă. Helen întinse mâna și luă cinci poze, pe care le întinse una lângă alta. În ele, Julia părea fericită, amețită și la fel de lipsită de griji ca toți ceilalți. Cu siguranță în imagini nu era nimic care să sugereze că ar fi fost ceva în neregulă.

— Datele.

Charlie și Hudson se uitară la datele imprimate în colțul din dreapta jos al celor cinci fotografii.

— E aceeași, șopti Charlie. Toate pozele astea sunt făcute în aceeași zi.

— Exact, confirmă Helen. M-a surprins, pentru că pare să poarte alte haine, dar de fapt e din cauză că și-a scos hanoracul în vreo două dintre ele.

— Și la început avea părul strâns. Poate că s-a relaxat și l-a desfăcut în cursul serii, adăugă Hudson.

— 13 aprilie 2009, zise Helen, citind data cu voce tare. Poate că data e importantă…

Hudson scria deja ceva la calculator.

— 2009, primăvară, lună plină – mormăi el, așteptând rezultatele căutării

– a fost pe 13 aprilie.

Se întoarse către Helen, părând serios, și totuși entuziasmat.

— Julia nu mai apare la nicio petrecere de după asta, însă ceilalți, da, zise Helen, gândind cu voce tare.

— Și știm că Julia a încercat să se sinucidă la vreo două luni după aceea, după ce picase examenele de sfârșit de an. Taică-su a zis că din cauza presiunii școlare, dar…

— Dar poate că a fost din cauză că a agresat-o Morgan.

Cuvintele lui Hudson plutiră în aer, părând să fie dintr-odată logice.

— Dacă ar fi aflat taică-su, ar fi avut un motiv serios să se răzbune pe Morgan, de fapt pe toți trei. Închipuiți-vă cum s-a simțit când a aflat că fetița lui a fost victima acestui agresor sexual…

— Poate că a hotărât să se ocupe de unul singur. Poate că până la urmă…

Helen ridică privirea spre colegii ei și conchise:

— … vânătorul a devenit vânat.

130.

„Baldur var en av de mest älskade av alla gudar. Odins son, gutistjänstemannen och den välvilliga trollkarlsgudinnan Frigg, Baldur var en generös…”

Limba rosti cuvintele, delectându-se cu cadența lor familiară. Oliver Winter locuia pe coasta de sud de aproape 25 de ani, dar nu-și pierduse niciodată accentul, nici atașamentul față de limba maternă. De multe ori, când era cu fiica lui, îi citea în suedeză, bucurându-se să-i povestească vechi mituri și să-i vorbească într-o limbă pe care n-o înțelegeau decât ei doi.

Știa că asistentele îl considerau un ciudat. Bănuia că unele dintre ele cred că-i nebun, așa cum stă și-i citește și vorbește la nesfârșit unei tinere care pare încremenită, care nu are nicio reacție la vorbăria lui nemăsurată. Dar *el* știa că îl aude, că asculta ce-i spune, și ăsta era singurul lucru care conta. N-avea importanță că starea ei de sănătate se înrăutățea, că lupta într-un război pierdut împotriva răspândirii pneumoniei. Era acolo, cu el, agățându-se de fiecare cuvânt al lui.

Totuși, azi atmosfera idilică și intimă nu avea să rămână netulburată, pentru că tocmai când dădea pagina se auzi tare soneria mobilului. Imediat se întoarseră mai multe capete către el, asistentele fiind supărate de neglijența lui, care nu redusese la tăcere soneria.

— Scuze, scuze, mormăi el, punând cartea pe pat și îndreptându-se grăbit către ușă.

Ieși și se uită la identitatea interlocutorului. Era un număr din străinătate, pe care nu-l recunoștea, și ezită o clipă înainte să răspundă.

— Alo?

— Oliver, sunt Alice.

Îi stătu inima în loc.

— Oliver, mă auzi?

— Da, răspunse el fără entuziasm.

— Am tot încercat să dau de tine. Ai primit mesajele mele?

— Da, recunoscu el.

— Și atunci de ce n-ai luat legătura cu mine?

— Pentru că nu mai e nimic de spus.

Era tentat să închidă chiar în clipa aia, dar ceva îl făcea să ezite – poate vreo rămășiță de politețe sau poate că era doar dorința să se mai bucure încă

un pic de furia și neliniștea fostei soții.
— N-ai niciun drept să mă izolezi așa.
— Am toate drepturile din lume.
— E și fata mea…
— Nu, Alice, *a fost* fata ta. Acum e a mea.
— Orice s-ar fi întâmplat în trecut, e trup din trupul meu.
— Ce comod pentru tine să-ți aduci aminte acum! Nu părea să conteze când ai părăsit-o…
— Te rog, Oliver, nu fi așa…
Oliver zâmbi auzind durerea din vocea ei, mulțumit că încă îi poate face rău.
— Și, oricum, ți-am mai zis că e prea bolnavă ca să primească vizite. Mai ales oameni pe care abia dacă-i cunoaște.
— De-asta trebuie s-o văd. Dacă e și cel mai mic risc să…
— Are aici toți oamenii de care are nevoie.
— N-o să mă milogesc, Oliver.
— Mă bucur să aud. Păstrează-ți energia, întoarce-te la noua ta viață. Soțul tău, copilul tău. Apropo, ce mai fac?
— Le e dor de mine.
În tonul ei se simțea ceva plănuit, ceea ce-l alarmă brusc.
— Ce vrei să spui?
— Sunt aici, în Anglia. De fapt, în clipa asta sunt în fața casei tale. Mai ții cheia de rezervă sub ghiveciul de flori?
— Pleacă de-acolo, șopti Oliver, înfuriat pe loc. Nu te apropia de mine, de noi…
— Scuze, Oliver, prea târziu. Sunt aici, cu o scrisoare din partea avocaților mei, și nu mă întorc în Suedia până nu obțin ce vreau.
Tăcu o clipă, bucurându-se de avantajul câștigat, după care încheie:
— Vreau să-mi văd fata.

131.

Era un bărbat, un violator și agresor sexual pe nume Caleb Morgan. Nici chiar tâmpiții ei de colegi n-avuseseră probleme să smulgă informația *asta* de la polițiști, care păreau dornici să-și trâmbițeze realizarea și să se laude că au descoperit o persoană căutată de multă vreme.

După discuția nesatisfăcătoare cu Helen Grace, Emilia se întorsese la birou într-o dispoziție neagră și descoperise că iar apăruseră informații noi în lipsa ei. În New Forest fusese găsit un al treilea cadavru. Blestemându-se și pe ea, și viața, Emilia se resemnase cu ideea că de data asta prima pagină o s-o scrie colegii ei și se hotărâse să se dedice misiunii mult mai importante de identificare a făptașului.

Grace îi făcuse praf ideea că Graham Ross ar putea fi vinovatul, iar faptul că nu luase în seamă teoria o deconcertase pe Emilia, dar încă nu era dispusă să renunțe. Așa că se hotărî să încerce orice-i trecea prin minte ca să găsească o legătură între Ross și a treia victimă, Caleb Morgan. Însă până acum nu găsise nimic. O sunase pe fata de la școala de fotografie, verificase de câte două sau trei ori numele care apăreau în expoziția „Crimă și pedeapsă” și căutase online toate combinațiile imaginabile ca să descopere vreo legătură între fotograful criminalist din Scoția și lectorul/agresorul sexual din Macclesfield, dar nu se alesese cu nimic. Să fie posibil oare s-o fi trădat instinctele? Să fi greșit de la bun început?

Dacă așa era, însemna că își dăduse cu stângul în dreptul, și încă în stil mare. Ross fusese înclinat să-i dezvăluie informații interne despre investigație, poate în speranța unei colaborări fructuoase mai încolo. Dar își distrusese orice șansă cu acuzațiile ei aparent nefondate.

Gândul la colecția lui sinistră o împinse înapoi la documentarea ei. Nu mai era mare lucru de salvat după dezastrul din ultimele 24 de ore, însă ceea ce recunoscuse Helen Grace era că regia crimelor era importantă. Și Emilia era convinsă de asta și, sesizând că Grace nu știa cum să explice acest lucru, își reluă vânătoarea după răspunsuri. Dacă putea face lumină asupra acestor crime neobișnuit de teatrale, tot ar fi ceva – ceva care i-ar fi dat un avantaj față de colegii ei, ca să nu mai vorbim despre Grace însăși.

Primele ei căutări fură neinteresante, cuvintele-cheie aducându-i

spânzurări oribile în stilul ISIS. Îndepărtându-se de atrocitățile legate de terorism și armată, se duse înapoi în timp, căutând semnificații în modul în care se produsese decesul și caracterul public al acestuia. Această căutare o duse în lumea torturii medievale, a unor vremuri când pedeapsa pentru crimă era aplicată cu mai multă „imaginație”. Însă tot nu găsi nimic care să se potrivească exact, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva *nu* exista niciun precedent, dacă nu cumva ucigașul era doar un pervers.

Frustrată și furioasă, era pe punctul să renunțe, când dădu pe neașteptate peste o imagine care o făcu să încremenească. Accesă linkul plină de speranță, dar fără așteptări prea mari – era pe un site care analiza credințele și ritualurile vikingilor –, dar îi captă întreaga atenție. Era o imagine plină de cruzime și tulburătoare, dar îi făcu inima să bată mai tare.

Era o copie la indigo a fotografiilor făcute de Ross la locul crimei.

132.

– „Oliver Winter ni s-a alăturat în 1991, venind de la filiala din Stockholm, unde a lucrat la biroul de conformitate”.

Helen citea de pe site-ul oficial de la Bahcon.

— „Acum conduce Departamentul de conformitate din Marea Britanie, activitatea sa acoperind toate aspectele de inginerie în întreaga noastră rețea de…”

— Spune ceva despre familie? o întrerupse Charlie.

— Zice doar că locuiește în zonă.

— O să verific la Arhivele Naționale, spuse Hudson, scriind rapid pe tastatură. Dacă a divorțat aici, trebuie să existe o înregistrare.

Helen își îndreptă privirea spre fotografia oficială pe de site-ul companiei. Winter părea hotărât și mulțumit, departe de persoana măcinată de griji cu care se întâlnise la spital.

— Uite. În 1993 a fost depusă o cerere de divorț, care a fost aprobată la scurt timp după aceea. Deci Winter și soția lui, Alice, au venit aici la începutul anilor 1990. Julia trebuie să fi fost deja născută.

— Probabil că avea un an, răspunse Charlie, răsfoind printre notițe.

— Poate că aveau deja probleme în căsnicie sau poate că lui Alice nu i-a plăcut să stea într-o țară străină…?

— S-ar putea să se fi simțit foarte izolată, adăugă Helen. Dacă stătea acasă cu copilul. Ce spune pagina ei de Facebook?

Hudson se ocupa deja, având pe monitor o fotografie minunată cu Alice, soțul ei și fiica lor adolescentă.

— Stă la Stockholm cu soțul ei Peter și fiica Lili. Spune că a stat acolo toată viața.

— A blocat amintirile, ca și cum nici n-ar fi stat aici. Deci mutarea în Anglia și căsătoria au fost o greșeală…

— Dar când se întoarce, copilul rămâne aici, adăugă Charlie.

Helen se uită la colegii ei. Era descoperirea cea mai interesantă de până acum. Oare Alice Winter renunțase de bunăvoie la copil? Sau fusese obligată? Era dorința ei să-și șteargă trecutul, din cauza vinovăției, rușinii sau din alte motive?

— Probabil că era ciudat pe-atunci, o mamă care să aleagă să nu stea cu copilul…

— Așa ar fi și acum, deși nu ți-ar zice nimeni în față, comentă Charlie melancolică. Hai să vedem ce are el de zis.

Charlie intră pe pagina de Facebook a lui Oliver Winter. Imediat, pe tot ecranul apăru o fotografie de profil – un instantaneu frumos cu Julia pe la 15 sau 16 ani, râzând pe plajă.

— Era un copil drăguț, spuse Helen, cu o urmă de tristețe în glas.

— Și e clar că el o iubea.

Era adevărat. Winter avea postări sporadice, dar toate aveau o temă comună. Erau o trecere în revistă a realizărilor și a calităților Juliei: primul loc la un concurs de povestiri, succesul la violoncel din clasa a V-a victoriile la concursuri de înot, strădaniile de a strânge bani pentru Cancer Research.

— Nu scrie niciodată despre el, nu? observă Helen.

— Nu, numai despre ea…

— Ce spune în perioada când a încercat ea să se sinucidă?

Charlie răsfoi postările, dar găsi o pauză bruscă în cronologie.

— Foarte puține, răspunse ea, uitându-se la detalii. Scrie la începutul facultății. Uitați, o poză cu ei doi la înscriere.

Își bucurară ochii cu imaginea unui tată fericit și mândru de fiica lui.

— Apoi, nimic timp de… aproape un an. După aceea, pomenește accidentul – a folosit aceeași exprimare când ne-am văzut cu el – și scrie actualizări despre progresele ei.

Charlie se uită la postări. Inițial șocate și sobre, postările deveneau treptat mai optimiste, Winter vorbind entuziasmat despre progrese, chiar și despre capacitatea ei de a comunica, ulterior devenind din nou mai pesimiste, când starea ei se deteriorase brusc.

— E destul de ofticat, mormăi Charlie, aproape ca pentru sine, în timp ce citea cele mai recente postări.

— Pe cine? întrebă Helen.

— Pe toată lumea. Inițial dă doar informații – pneumonia contractată în spital –, dar apoi începe să se lege de oricine și de toată lumea. Doctori, asistente, viață, Dumnezeu, bineînțeles și fosta lui soție.

— „Sper să se bucure de noua ei viață curva aia fără suflet”, spuse Hudson, citind peste umărul ei. Ăsta-i un detaliu frumos…

— Totuși, nicio referire la Campbell, Scott sau Morgan.

— Nu prea pare probabil. Fie n-are nicio legătură cu ei, deci sunt

irelevanți, fie și-a pus în cap să le facă rău, dar s-a hotărât să nu-i avertizeze dinainte.

— Oricum ar fi, trebuie să stăm de vorbă cu el, spuse Helen ridicându-se. Voi rămâneți aici și aflați tot ce puteți despre cum și când a încercat Julia să se sinucidă. Eu mă duc să-l caut pe Winter.

Helen își luă cheile și dădu să plece. Însă chiar atunci îi vibră telefonul. Îl scoase din buzunar și descoperi uimită că primise un mesaj de la Emilia Garanita. Era scurt și elegant: „Crimele sunt sacrificii vikinge. Vezi Uppsala”.

Surprinsă, Helen se întoarse la birou. Întoarse laptopul spre ea, căută pe Google „Uppsala sacrificiu” și pe ecran apăru imediat o colecție de imagini. Apăsă pe prima dintre ele, dornică să vadă ce voise să spună Emilia cu mesajul ei criptic. În același moment, Hudson și Charlie se adunară în jurul ei, intrigați și nedumeriți de întoarcerea ei bruscă.

Preț de o clipă, timpul păru să se oprească în loc. Schița în creion de pe monitor prezenta un bărbat pe jumătate dezbrăcat, spânzurat de picioare într-un copac. În jurul său se aflau câțiva oameni, dintre care unii păreau să fi fost implicați în execuție, alții privind doar balta de sânge care se aduna pe pământ sub el.

— Se numește „Sacrificiul de sânge”, mormăi Helen, citind în viteză textul. Era forma supremă de izbăvire pentru cei care păcătuiseră.

Helen citi mai departe, devorând detaliile.

— Un negustor ambulant a asistat în persoană la un astfel de sacrificiu la Uppsala. Unde-i asta?

Hudson afișă Google Maps.

— Centrul Suediei, la nord de Stockholm. Dar e la doar câțiva kilometri de Haga…

— Unde s-a născut Winter, adăugă Charlie, preluând ideea lui Hudson.

— Atunci este probabil să fi știut și el despre miturile astea. Să fi aflat poate de ele în copilărie?

Iar acum, în timp ce rostea cuvintele, lui Helen îi veni altă idee. Scrise rapid ceva, apoi accesă o altă imagine, mărind-o ca s-o poată vedea și Charlie și Hudson. Era fotografia unui coif viking, păstrat impecabil într-un muzeu din Stockholm, iar vederea ei îi reduse din nou la tăcere. Coiful nu avea coarne, ca în cărțile cu benzi desenate de demult, era doar o cască metalică netedă, cu un element de protecție pentru obraji și nas și cu două găuri enorme și fantomatice pentru ochi.

133.

Helen năvăli pe ușă și străbătu în grabă holul. Fără să ia în seamă privirea cercetătoare a recepționerei spitalului, se îndreptă către lifturi. Mai fusese în secția de terapie intensivă și știa exact unde are de mers.

În mai puțin de un minut, pășea pe linoleumul cenușiu tern din fața intrării în secție. Lumea se uita la ea când trecea, intrigată de graba ei, însă ea nu lua în seamă pe nimeni. Când se apropia de ușile duble, o femeie mai în vârstă ieși și le ținu deschise pentru Helen, zâmbindu-i cu compasiune. Îi răspunse și dispăru înăuntru.

În secție nu erau decât câteva paturi. Vizitele erau reglementate strict, ținând cont de starea gravă a pacienților, însă orele de vizită erau mai generoase, probabil din cauza riscului ca situația să se deterioreze brusc. Oliver Winter se aflase la patul fiicei lui când veniseră prima dată, dar, spre surprinderea lui Helen, azi nu se vedea pe nicăieri. Julia era singură, inconștientă în patul ei, singura companie fiind aparatele care țiuiau constant în timp ce o țineau în viață.

— Tocmai a plecat.

Helen se întoarse și văzu o tânără asistentă apropiindu-se de ea.

— Sunteți rudă? Dacă da, trebuie să vă rog să semnați…

— Detectiv-inspector Helen Grace, poliția din Hampshire, îi spuse asistentei, scoțând legitimația.

— Ah, am înțeles…

— Trebuie să stau de vorbă cu domnul Winter. Știți dacă se întoarce?

— În mod normal, nu pleacă niciodată în timpul orelor de vizită de peste zi, răspunse asistenta, zâmbind din nou. Mă rog, cel puțin nu până îl dăm noi afară. Nu știu sigur ce s-a întâmplat azi. Acum era aici, acum nu mai era. Una dintre celelalte asistente a zis că a primit un telefon, că trebuia să se întoarcă urgent acasă, dar urma să-i telefonăm noi dacă era…

— Deci n-a spus dacă se întoarce? o întrerupse Helen cu blândețe.

— Îmi pare rău, nu din câte știu eu, răspunse tânăra asistentă, ridicând din umeri în chip de scuză, după care aruncă o privire peste umăr. Oricum, ar trebui să mă întorc la treabă.

Helen o lăsă să plece, frustrată de absența lui Winter, dar intrigată de ce-i

spusese asistenta. Cum reușea Winter să împace atenția acordată fiicei lui cu programul de muncă? Făcea parte din management, dar părea să petreacă zile întregi, poate chiar toată săptămâna, la spital. Oare avea concediu pentru situații speciale de familie? își dăduse demisia? Și mai important, oare tânăra asistentă făcuse, fără să știe, lumină în privința cronologiei comiterii crimelor?

Helen era tot mai convinsă că Oliver Winter se afla la originea acestor crime, poate chiar le și comisese. Știa bine zona, pentru că stătea aici de 25 de ani, și era inginer specializat, probabil capabil să proiecteze și să construiască armele artizanale. Dacă teoria lor era corectă, avea și un motiv serios să vrea să le facă rău celor trei victime. Dacă *aveau* dreptate, dacă Winter era făptașul, atunci și ieșirile lui nocturne deveneau logice. Presupuseseră că ucigașul alesese adăpostul întunericului ca să-i faciliteze atacurile sau pentru că avea un serviciu care-i ocupa orele de peste zi. Dar poate că exista un motiv foarte simplu pentru care crimele aveau loc noaptea.

Pentru că dragostea îl ținea aici în cursul zilei.

134.

Se plimba în sus și-n jos, trăgând cu sete din țigară. Alice Winter știuse că o să vină și momentul ăsta – că va trebui să-l înfrunte direct –, dar reîntâlnirea iminentă cu fostul ei soț îi provoca greață și o făcea să se simtă încordată.

Mariajul lor durase puțin și fusese o greșeală. Avea doar 20 de ani, abia dacă ieșise din copilărie, când îl cunoscuse pe Oliver într-un bar din Stockholm. Era o fată de la țară, orbită în așa măsură de încrederea lui în sine, de sofisticarea și farmecul lui, încât se lăsase luată de valul poveștii lor de dragoste furtunoase și se măritase cu el la șase luni din ziua în care se cunoscuseră.

Cât stătuseră în Suedia, lucrurile merseseră bine. Oliver avea așteptări mari și putea să-și piardă cumpătul pe neașteptate, dar erau destul de fericiți. După aceea, ea a rămas însărcinată și, destul de repede după aceea, în timp ce încă se lupta cu depresia postnatală, se mutaseră în Anglia. Fără discuții, fără ezitări, urmaseră ambiția profesională a lui Oliver, iar ea se trezise brusc în Southampton, cu un bebeluș. Abia dacă reușea să vadă pe cineva în cursul zilei, iar Oliver avea toane și era monosilabic seara, pentru că noul post se dovedise mai stresant decât se așteptase. Alice nu vorbea engleză și, în epoca pre Facebook, era lesne să pierzi legătura cu familia și prietenii de-acasă. În realitate, fusese nefericită chiar din ziua când aterizaseră în Anglia.

Inițial, Oliver fusese șocat când îi spusese că vrea să plece acasă, dar reacționase cu hotărârea lui caracteristică. I-a spus că poate să plece dacă vrea, dar el rămâne în Anglia cu Julia. Atunci fusese rândul ei să fie lovită în moalele capului – Oliver era de-a dreptul obiectiv și precis în distrugerea căsniciei lor –, dar în realitate era în parte ușurată. Nu-și propusese niciodată să devină mamă așa de tânără – se simțea prinsă în capcană, neajutorată, o ratată. Și deși i se frângea inima când Julia ridica spre ea privirea plină de iubire, despărțirea lor îi apărea ca o ocazie neașteptată: ocazia s-o ia de la început. Sigur, când a venit vremea, a șovăit, încercând să negocieze cu Oliver o soluție de compromis, dar el rămăsese de neclintit. Avea să obțină custodia completă a iubitei lui fiice, iar Alice avea să-și obțină libertatea. Așa încât se întorsese rușinată la familie și trăise de-atunci cu un sentiment de vinovăție.

— Pleacă naibii de lângă casa mea.

Fu smulsă din amintiri de vocea fostului ei soț. Își aruncă țigara în rigolă și se întoarse să-l înfrunte.

— Crede-mă, nu-mi doresc să fiu aici, Oliver. Dar nu mi-ai dat de ales.

— Tâmpenii.

— Ți-am trimis nenumărate mesaje, să te întreb ce face Julia, unde e tratată, dar nu mi-ai răspuns niciodată.

— Aveam o înțelegere, Alice. Credeam că ai înțeles termenii.

Alice îl privi fix. Era mai bătrân, mai slab, însă cumva și mai dur. Avusese dintotdeauna o sclipire, dar acum dispăruse, înlocuită de ceva mult mai tulburător. Nu fusese niciodată violent propriu-zis în cursul căsniciei lor, deși se mai dezlănțuise uneori, însă acum părea mai impresionant decât își amintea ea.

— Lucrurile se schimbă, Oliver, răspunse ea curajos, refuzând să se lase intimidată. Am făcut greșeli, o grămadă de greșeli, dar acum sunt mai bătrână, mai matură. Și dacă Julia, fiica *noastră*, nu mai are mult de trăit, atunci vreau s-o văd.

— Ca să te împaci cu ea? ripostă el sarcastic.

— Ca să-i spun că o iubesc, da.

Simțea cum o podidesc lacrimile, dar le alungă, refuzând să-i ofere satisfacția asta.

— Păi, îmi pare rău, n-o să vezi așa ceva.

— Am o scrisoare de la avocatul meu – un avocat *britanic* –, care solicită serviciilor sociale din Hampshire să autorizeze accesul de urgență.

Îi întinse scrisoarea.

— Acum, poți să o contești, dar o să pierzi. Iar în acest caz, s-ar putea să decidă să revizuiască aranjamentele privind custodia.

Însă Oliver nu făcu decât să clatine din cap, rupând în două scrisoarea, după care se îndreptă spre ușă.

— N-o s-o vezi.

— Ba da, o s-o văd, îl contrazise ea, ridicând tonul.

— Nu câtă vreme mai respir.

— Am venit din Suedia ca să-mi văd fiica, protestă Alice și-l prinse de braț când încerca să treacă pe lângă ea. Și nu plec acasă până n-o văd. Așa că stai și vorbește cu mine. O să *purtăm* discuția asta, Oliver…

De-acum practic țipa și, pentru prima dată, fostul ei soț păru să ezite. Se uită în jur, zărind vizavi un cuplu de vecini care îi priveau fără nicio jenă.

— Înăuntru, se răsti el.
O prinse de braț și o împinse în casă, după care trânti ușa în urma lor.

135.

– N-avem cum să vă permitem accesul.

Consultantul stătea drept în fața ei, tăindu-i calea.

— Este în stare stabilă, dar ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l putem spune despre ea. Suferă deja de câteva săptămâni de o pneumonie acută – plămânii sunt distruși, sistemul imunitar e compromis.

— Dar tatăl ei o vizitează în fiecare zi.

— În condiții monitorizate strict și…

— Chiar și așa, e acolo în fiecare zi și vorbește cu ea. Și se jură că Julia e în stare să înțeleagă și chiar să reacționeze.

— Este adevărat că doctorița Ellis a avut ceva succes în comunicarea cu ea…

— Exact.

— Dar asta se întâmpla când Julia era într-o formă mai bună.

— Și opinia dumneavoastră este că dacă vorbesc eu cu ea îi pun în pericol *direct* viața?

Baines nu răspunse imediat.

— Păi nu, nu pot spune cu certitudine așa ceva. Dar încercați să înțelegeți că organismul ei practic cedează. O ținem în viață în speranța că o să vedem vreo îmbunătățire, dar, sincer, ar fi o minune. În realitate, urmărim un declin controlat.

— Ceea ce înseamnă că este și mai important să stau de vorbă cu ea. Cred că a fost victima unei infracțiuni foarte grave acum aproape zece ani, o infracțiune la care probabil că ea a rămas singurul martor.

— Îmi pare rău, nu pot permite, insistă Baines, clătinând din cap. Stresul presupus de interogatoriul unui polițist, de retrăirea unei traume din trecut… în fine, habar n-am ce efect ar putea avea asupra ei. Și cum tatăl ei nu este acum aici…

— Încă un motiv pentru care trebuie să discut cu ea *acum*.

Consultantul tăcu, înțelegând în sfârșit implicațiile cuvintelor lui Helen. Habar n-avea de ce crimă ar fi putut fi acuzat Oliver Winter, dar imaginația lui o luase razna. Helen observă broboanele de sudoare care-i apăruseră pe frunte.

— Uite, o să fiu cât de concisă se poate, urmă Helen. Și o să fac toate eforturile posibile să evit s-o tulbur. Dar trebuie să vorbesc cu ea.

Helen se uita direct la Baines și, în cele din urmă, după o luptă îndelungată, începu să vadă o urmă de înțelegere în privirea lui.

— Așa că te rog s-o chemi acum pe doctorița Ellis. Fă ce ai de făcut. Dar trebuie să rezolvăm *acum*.

136.

– Cum funcționează?

Helen se retrăsese în Secția de terapie intensivă împreună cu doctorița Louise Ellis. Toți vizitatorii fuseseră evacuați din încăpere și erau singure cu Julia, care era destul de departe ca să nu le poată auzi. Tânăra, cu numeroase tuburi prinse de brațe, avea acum și niște electrozi fixați pe frunte și tâmple.

— E un sistem care a fost testat în State pentru victimele accidentelor rutiere soldate cu răni grave la cap. Era vorba despre oameni aflați în stare vegetativă permanentă – nu aveau niciun fel de reacție, iar spitalele luau în considerare închiderea sistemelor de susținere a vieții, însă testele au dovedit că mulți dintre ei încă *puteau* să audă ce li se spunea. Mai mult de-atât, puteau înțelege și reacționa.

— Dar cum înțelegeți ce spun? Cum pot răspunde în termeni pe care să-i putem înțelege?

— Nu pot. Sau cel puțin nu pot formula propoziții, însă pot răspunde cu un simplu „da” sau „nu”. Practic, se activează diferite părți ale creierului, în funcție de tipul subiectului la care ne gândim. De exemplu, dacă ne gândim să facem ceva activ – alergare, dans –, se activează zone frontale ale creierului mare. Dacă ne gândim la ceva vizual, cum ar fi un apus frumos, atunci se activează cortexul din zonele posterioare ale creierului.

— Deci pui o întrebare și, dacă ea vrea să răspundă „da” se gândește la alergare, iar dacă vrea să răspundă „nu”, își imaginează un apus? întrebă Helen, prinzând ideea.

Doctorița Ellis încuviință, arătând spre un monitor cu rezoluție mare aflat lângă patul Juliei.

— Ecranul se luminează indiferent care parte a creierului se activează. Nu e precis, dar e destul de eficient. În trecut, a purtat conversații destul de îndelungate cu tatăl ei. În ultima vreme, traficul a fost cu sens unic, desigur, a vorbit el, ceea ce nu cred că a fost neapărat o idee bună. Când starea se degradează, ai nevoie de tot ajutorul și încurajările posibile, dar poate fi foarte stresant să fii bombardat cu informații asupra cărora nu ai niciun control.

Helen aruncă o privire spre tânăra femeie, care arăta foarte liniștită pe

patul ei de spital. Părea o cruzime s-o tulburi, însă nu avea de ales, așa că se întoarse din nou către doctorița Ellis și spuse:

— Sunt gata.

Helen se așeză lângă Julia, cocoțată pe marginea patului. Doctorița Ellis rămăsese în picioare de cealaltă parte a patului, tăcută și discretă. Helen își drese vocea și începu:

— Bună, Julia. Mă cheamă Helen Grace. Sunt polițistă și mă aflu aici ca să te ajut.

Helen se uită la doctorița Ellis, care-i făcu semn din cap să continue.

— Dacă nu vrei să vorbești cu mine, te înțeleg. Transmite un „nu” și te las în pace. Dar știu că ai suferit și acum, și în trecut, și cred că s-ar putea să ai să-mi spui multe, dacă ești în stare.

Monitorul, o umbră fantomatică a creierului Juliei, rămase fără viață, însă Helen insistă.

— Anchetez acum niște crime foarte grave. Au fost uciși trei oameni, oameni pe care tu îi cunoșteai. Tom Campbell. Lauren Scott. Caleb Morgan. Sunt sigură că e surprinzător, ba chiar tulburător, să auzi din nou numele astea, dar aș vrea să-ți pun câteva întrebări despre ei. Dacă ești de acord.

Tot nimic. Îngrijorată, Helen se uită din nou agitată la doctorița Ellis și văzu că aceasta dădea din cap cu înțeles spre monitor. Își îndreptă privirea spre ecran și văzu zona frontală a creierului Juliei luminându-se scurt, înainte să redevină cenușie. Era ciudat cât de frumos arăta – sclipirea plină de viață a verdelui înaintea întoarcerii la monocromie.

— Mulțumesc, Julia. Acum, știm că oamenii ăștia au fost prietenii tăi, că ai stat o vreme cu Lauren. Dar cred că s-ar putea să-ți fi făcut un rău…

Helen ezită o clipă, apoi continuă:

— Cu vreo două luni înainte de accidentul tău de pe pod, ați fost toți la o petrecere. O petrecere pe lună plină în New Forest. Credem că a fost pusă la cale de Caleb Morgan și că el avea un anumit scop în cap. Julia, vreau să te întreb dacă Morgan te-a atacat în noaptea aceea.

Urmă o pauză foarte, foarte lungă, apoi partea frontală a creierului se lumină din nou. Helen simți un val de emoții – entuziasm pentru că în sfârșit făceau progrese, temperat de o tristețe profundă pentru Julia. Nu era decât o copilă când avusese loc atacul.

— Te-a violat?

Încă un răspuns afirmativ. Helen simți cum se aprinde de furie, dar o înăbuși.

— Lauren și Tom au asistat la atac.

De data asta, reacția fu în zona posterioară a creierului. Helen șovăi, prinsă o clipă pe picior greșit, apoi urmă bâjbâind:

— Ai spus cuiva despre ce-ai pățit?

După un scurt răstimp, partea frontală a creierului Juliei reacționă.

— Ai spus poliției?

Văzând că Julia a răspuns „nu”, Helen se gândi la următoarea întrebare, apoi spuse:

— Ți-a spus Lauren să nu te duci la poliție?

Un „da” clar, zona frontală a creierului apărând puternic iluminată pe monitor. Începea să se contureze o imagine – atacul, urmările devastatoare, dar și o încercare a lui Lauren Scott, poate și a lui Campbell, de a limita pagubele. Poate că erau influențați de Morgan, poate că avea o pârghie de control asupra lor. Oricum, îi ținuseră aparent partea, îndreptându-se împotriva Juliei când ar fi trebuit s-o ajute.

— Și… tatăl tău știe? Despre atac? Despre tentativa de a te reduce la tăcere.

Încă un răspuns afirmativ.

— Știu că s-ar putea să-ți fie greu să răspunzi sincer, dar chiar trebuie să știm adevărul, Julia. Tată tău… a făcut ceva în legătură cu asta? Când a aflat ce ți s-a întâmplat?

De data asta, monitorul rămase fără viață.

— Ai fost victima unei nedreptăți flagrante, Julia. Caleb Morgan ar fi trebuit arestat și judecat, poate și Lauren Scott și Tom Campbell. Dar răzbunarea nu înseamnă dreptate. Pentru că suferă oameni nevinovați. Lauren Scott era însărcinată și avea un partener care o iubea, Tom Campbell la fel; sunt oameni care acum sunt în doliu, care suferă exact ca tine. Așa că, te rog, dacă știi, spune-mi. La ucis tatăl tău pe Caleb Morgan, Lauren Scott și Tom Campbell?

Urmă o nouă pauză chinuitor de lungă, apoi zona frontală a creierului Juliei se lumină în verde. Helen expiră, prelung și încet. Deci aici era, în cele din urmă, răspunsul la ghicitoarea care-i nedumerise atâta vreme!

După ce se întrebase despre ce-i vorbise Oliver Winter așa de serios, zi de zi, începuse să se întrebe și dacă nu cumva o „implicase” pe Julia în planul lui, spunându-i despre ce face, în speranța că-și va ușura vinovăția și-i va oferi și ei o oarecare satisfacție, o senzație că se face dreptate.

Însă comunicarea fusese cu sens unic, pentru că Julia n-avusese ocazia să-i

răspundă, și de aceea Helen mai puse o ultimă întrebare.

— Și ai vrea să înceteze, Julia?

Helen își mută privirea de la fată la monitor. După o clipă, partea frontală a creierului se lumină într-un verde-aprins.

137.

– Ajunge!

Rostise cuvântul pe ton răstit, cu ranchiună fățișă.

— Ai zis ce-ai venit să zici. Și ți-am dat răspunsul. N-ai ce să cauți aici, așa că pleacă.

O prinse de braț, însă Alice îi îndepărtă mâna. Se certau de aproape o oră, dar ea nu terminase încă.

— Uite ce e, Oliver, știu că e dureros să mă vezi, că te înfurie ce-ți cer. Și dacă vrei să spun că am dat-o în bară, că m-am purtat urât cu ea, atunci sunt foarte dispusă s-o spun. Am greșit când am făcut ce-am făcut.

Încercase să-l amenințe cu o acțiune în justiție, făcuse apel la simțul lui puternic al moralității, susținând că avea dreptul să-și vadă fiica, dar nu-l impresionase nimic, iar Alice se săturase să tot repete aceleași lucruri. Singura ei speranță era să-i facă jocul, să se umilească în speranța că poate Oliver o să se îmbuneze.

— O mamă care-și părăsește așa copilul… Pot să-mi găsesc scuze că eram prea tânără, că eram într-o stare mintală fragilă, dar niciuna n-ar schimba situația.

Nu credea ce spunea – chiar era tânără și el o împinsese să ia o decizie proastă –, dar avea senzația că asta voia să audă el.

— Și, crede-mă, Oliver, am regretat mereu.

— Așa de tare, că ți-ai găsit o familie nouă-nouță.

— Ce altceva ar fi trebuit să fac? Aici nu mai aveam nimic – mi-ai explicat foarte clar – și încă aveam toată viața înainte.

— Și de ce acum? De ce să te întorci acum, când ai noua ta viață frumoasă? De ce să te întorci la ce-i aici?

— Am mai discutat despre asta, răspunse Alice, nereușind să-și ascundă exasperarea. Am o fiică, o fată care n-a știut până de curând că are o soră vitregă. De dragul ei, trebuia să vin…

— N-ar fi trebuit să-i spui.

— Dar cum aș fi putut? Julia e sânge din sângele ei. E copilul *meu.*

— Nu, e copilul *meu.* Ai renunțat la orice drept asupra ei în ziua când ai plecat.

Cuvintele lui o răniră adânc. Alice își dorea cu disperare să răspundă, să se justifice, dar Oliver o întrerupse.

— Eu sunt cel care a crescut-o, care a educat-o. Am dus-o la cursuri de dans, cluburi de călărie, i-am povestit despre menstruație, am mângâiat-o când a fost părăsită. *Eu* am făcut toate astea, nu tu.

— Oliver, te rog…

— Eu am fost lângă ea când și-a luat examenele, am ajutat-o să intre la facultate și când… și când a avut accidentul, *eu* am îngrijit-o. Am grijă de ea de nouă ani, Alice.

— N-am știut despre accident, n-am știut nimic din toate astea.

— Pentru că nu ți-a păsat. Pentru că n-ai întrebat.

— Mi-ai fi spus să mă duc naibii.

— Și aș fi avut dreptate. Ești slabă, Alice. Și egoistă. I-a fost mai bine fără tine.

Pe Alice o podidiră lacrimile. Cuvintele lui Oliver dureau, în parte pentru că bănuia că are dreptate. Însă refuză să se lase intimidată, pentru că miza era prea mare.

— Dacă mi-ai fi spus că are probleme, dacă mi-ai fi spus ce s-a întâmplat, m-aș fi întors, evident că m-aș fi întors, dar nu mi-ai spus intenționat.

Oliver râse, îndelung și amar.

— Mi-ai ascuns toate lucrurile astea ca să mă rănești. Exact cum încerci și acum să mă rănești.

— Habar n-ai tu, răspunse el devastator. Habar n-ai ce înseamnă suferința. Cu casa ta frumoasă și familia ta drăguță…

O privea concentrat, într-un fel care o făcea să se simtă stingherită. După ce mai devreme fusese furios pe ea, acum părea că se distrează, că se bucură de tulburarea ei.

— Mi-am petrecut fiecare clipă liberă la căpătâiul Juliei. Am avut grijă de ea, am vorbit cu ea, am comunicat cu ea. I-am dat un motiv să trăiască. Mi-am sacrificat fericirea, orice șansă să mai am vreo relație, ba chiar și serviciul. Și știi ceva? Am fost bucuros, am fost dispus s-o fac, pentru că *o iubesc* pe fiica mea, pentru că are nevoie de mine.

— Știu, Oliver, și îți sunt recunoscătoare…

— Și știi de ce a avut nevoie de mine, de ce a suferit așa de rău?

— Pentru că avea probleme cu învățatul, așa cum ai spus. Pentru că a picat examenele…

— Pentru că a fost violată.

Alice se uită la el năucită. Avea senzația că a primit o lovitură în plex, că nu poate să respire.

— Violată de un animal care i-a exploatat naivitatea și tinerețea.

— Nu, Oliver…

— Era o fată, fata *mea,* care avea toată viața înainte. Era inteligentă, și plină de grijă, și amuzantă, și frumoasă… și el i-a luat toate astea.

— Nu te cred, nu…

Dar de fapt îl credea. Furia pură din privirea lui nu era prefăcută.

— La început, n-am știut, pentru că nu mi-a spus niciodată. Însă într-o bună zi am venit acasă și am găsit un bilet de rămas-bun, lângă jurnalul ei. Era scris totul acolo, crede-mă, dar n-am citit decât câteva cuvinte și am fost la ușă. Aveam o idee despre locul unde s-ar putea să se fi dus, dar n-am ajuns la timp.

Răsufla greu, ca și cum emoțiile riscau să dea pe dinafară din clipă în clipă.

— Am văzut-o… am văzut-o pe pod. Am strigat-o, dar ajunsesem prea târziu.

În pofida situației, Alice întinse mâna și-l prinse de braț. Ce-i spunea Oliver era mai mult decât cumplit – și-i frângea inima.

— Am ținut-o în brațe cât am așteptat ambulanța, stând în genunchi pe drum. Am crezut că o s-o pierd.

— Dar n-ai pierdut-o, ai ajutat-o să treacă și prin asta.

— Și poate că n-ar fi trebuit.

— Nu spune așa ceva. Ai făcut ce trebuia.

— Oare? E de nouă ani în patul ăla. Suferind tot felul de umilințe, suportând tot felul de proceduri și pentru ce? Acum zace în patul ăla și i se umplu plămânii, se îneacă în propriile mucozități…

— Te rog, încetează, strigă Alice, incapabilă să mai suporte.

Și, spre surprinderea ei, Oliver chiar se opri, iar suferința păru să se evapore brusc.

— N-ar fi trebuit să suporți toate astea singur.

— Și pe cine să fi chemat? Pe tine?

Rostise cuvintele cu sarcasm, dar Alice îl ignoră.

— Poliția. Ar fi trebuit să te duci la poliție.

— Serios? Când ea era în comă, incapabilă să vorbească, incapabilă să confirme ce se petrecuse?

— Aveai jurnalul.

— Iar el avea doi prieteni, doi *complici*, care erau dispuși să spună că nu s-a întâmplat nimic, că Julia inventa. Crezi că ni s-ar fi făcut dreptate?

— Dar e treaba poliției…

— Să-i apere pe violatori și pe mincinoși. Nu voiam să-i pun soarta în mâinile lor. Julia e a mea, dintotdeauna a fost a mea.

Pentru prima dată, Alice se simți sincer îngrijorată. Intensitatea trăirilor lui Oliver o înspăimânta.

— Ce-ar fi să mergem acum la poliție? Ai jurnalul, putem merge împreună.

Însă Oliver clătină din cap.

— Vorbesc serios, Oliver. Pot să rămân oricât e nevoie. Să ne asigurăm că omul ăsta e interogat și pus sub acuzare.

— Îți pierzi vremea.

— Cum poți să spui așa ceva?

— Ai venit prea târziu.

Tonul categoric o făcu pe Alice să se oprească.

— Nu înțeleg.

— N-ai înțeles niciodată.

— Unde e omul ăsta? Ce i s-a întâmplat?

— E mort.

Rostise cuvintele atât de calm, încât Alice rămase o clipă fără cuvinte, înainte să se adune suficient ca să reacționeze:

— Și ceilalți? Cei care au mințit. Cu siguranță că pot fi…

— Sunt morți și ei.

Alice încremeni. În tonul lui se simțea o notă de triumf, dar sigur că așa ceva ar fi fost imposibil, nu?

— Cum au murit, Oliver?

Însă fostul ei soț rămase privind-o fix.

— Ce-ai făcut?

Tot nimic.

— Te rog, Oliver, mă sperii. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Oliver o privea în continuare, bucurându-se de stinghereala ei. Tot aerul din încăpere părea să fi dispărut – atmosfera era înăbușită, încordată, frenetică –, dar tăcerea apăsătoare fu întreruptă de un sunet sâcâitor și insistent. Sunet de sirene.

Oliver reacționă imediat, ducându-se în grabă la geam și uitându-se afară. Nu era nicio îndoială că sirenele se auzeau tot mai tare, tot mai aproape. Se

întoarse și se grăbi spre ușă, însă Alice întinse mâna și-l prinse de haină.

— Spune-mi. Spune-mi ce ai făcut.

O lovi cu cotul, nimerind-o în coaste. Însă Alice se agăța de el, în ciuda durerii ascuțite care o sfâșia. Oliver se zbătu să se elibereze din strânsoare și o prinse de păr, încercând să scape de ea. Dar era o înfruntare pe care Alice era hotărâtă să n-o piardă.

Brusc, *trebuia* să știe ce devenise fostul ei soț.

138.

Gonea pe stradă, aducându-și motocicleta în spatele mașinii lui Hudson. În timp ce fugea pe coridoarele spitalului, Helen o sunase pe Charlie, punând-o la curent cu mărturia incriminatoare a Juliei. Prietena ei intrase în acțiune și până să ajungă Helen cu Kawasakiul ei, echipa fusese deja trimisă la fața locului.

Helen nu pierduse vremea cât traversase orașul ca să ajungă în Upper Shirley. Sunetul sirenelor se auzea tot mai tare pe măsură ce se apropia de casa lui Winter și, când zărise mașina lui Hudson, se așezase în urma ei. Girofarul lui le elibera amândurora drumul și înaintau rapid. Acum se apropiau de casă și, făcându-i semn lui Hudson să preia conducerea, se îndepărtă de mașina lui, luând o curbă și apoi încă una și intrând pe strada secundară.

Numără casele și se opri derapând lângă poarta din spate a casei lui Winter. Opri motorul, sări de pe motocicletă și zgâlțâi clanța. Nu fu surprinsă că era încuiată, dar nu ezită, ridicând piciorul spre clanță și aruncându-se cu toată greutatea asupra ei.

Ateriză cu pricepere de cealaltă parte și fără să-și rupă ritmul, își scoase bastonul de la centură, îl extinse complet și se îndreptă în viteză spre spatele casei. Ceva îi spunea că Winter n-o să se lase fără scandal.

Se afla acum la ușa din spate. Întinse mâna spre clanță, însă înainte să ajungă până la ea, ușa se deschise. Instinctiv, ridică brațul în momentul în care se năpusti către ea o siluetă solidă.

Însă nu era decât Joseph Hudson. Părea nedumerit și dezamăgit, ceea ce-i spuse tot ce avea nevoie să știe.

Ajunseseră prea târziu.

139.

– N-am știut ce făcea. N-am știut nimic din toate astea.

Helen era înclinată s-o creadă. Alice Winter era albă la față ca varul, mai puțin pata de sânge de pe gură și obraz. Mobila răsturnată sugera că avusese loc o înfruntare, ca și batista însângerată pe care o ținea la nas.

— Am venit s-o văd pe fiica mea, insista femeia aflată în stare de șoc. Știam că e în spital, că e într-o stare proastă… dar… dar n-am știut că a fost atacată, cu atât mai puțin că Oliver ar…

Glasul i se frânse, femeia încercând încă să înțeleagă ce descoperise de curând.

— N-ai luat legătura cu soțul tău de când ai plecat din țară?

— Nu. Am încercat să-l sun, au încercat și avocații mei să-l sune…

— Și nu ți-a spus niciodată despre Julia?

Alice clătină din cap cu tristețe.

— O voia doar pentru el. Și poate voia și să mă pedepsească pe mine.

Era ceva crud, era neplăcut, dar era logic.

— A dat vreodată dovadă de violență față de tine?

— Din când în când, dar nimic grav.

— Deci n-a mai făcut niciodată așa ceva?

— Sigur că nu. Însă a făcut armata în Suedia – pe-atunci bărbații erau obligați –, așa că are cunoștințe despre luptă, despre tehnici de camuflaj.

— Am înțeles. Când erați căsătoriți vâna? Sau mergea în poligon?

— Nu, dar în Suedia mai mergea. În copilărie, îl lua bunică-su cu el. Vânau elani cu arcul. Acum e ilegal, dar pe-atunci…

— Deci ar fi știut să folosească arcul, o întrerupse Helen. Mai precis, cum să folosească o arbaletă?

— Sigur, răspunse Alice sobră. Bunicul lui avea mai multe, avea deplină încredere în ele și, când terminau vânătoarea, i le dădea lui să le curețe. Lui Oliver îi plăcea arcul ăla…

Helen o privi țintă când Alice încheie:

— … și îl știa pe toate părțile.

140.

Merse mai departe, adâncindu-se tot mai mult în refugiul pădurii. Știuse că avea să vină și momentul ăsta și, deși dat peste cap de destrămarea bruscă a planurilor sale după sosirea lui Alice, acum se simțea bizar de calm. Își imaginase de multe ori cum aveau să se desfășoare lucrurile și era pregătit.

Se opri și-și lăsă jos rucsacul greu. Privi o clipă pădurea nemișcată, liniștită, bucurându-se de senzația de mulțumire pe care i-o oferea peisajul, după care își deschise rucsacul și scoase conținutul. Soarele cobora sub orizont, iar ultimele raze aurii se strecurau printre ramurile mai joase, ceea ce însemna că era momentul potrivit.

În ultimii nouă ani, viața lui fusese mâncată de suferință. Disperare pură, chinuitoare, întreruptă de accese de mânie furioasă, turbată și momente de istovire totală. Zilele erau dedicate Juliei și fuseseră minunate, dar și cumplite, văzând rămășițele pustiite ale fiicei sale aflate în comă pe patul din fața lui. Însă nu era nimic în comparație cu chinul nopților, când se instala singurătatea zdrobitoare, când n-avea altă companie în afara regretelor, a amărăciunii și disperării. Încerca să se conecteze cu Julia, petrecând ore în șir în dormitorul ei și străduindu-se să invoce bunătatea, optimismul și grația ei, dar cu fiecare an care trecea îi era tot mai greu să potolească vocile care prindeau putere în mintea lui.

Așa că-i căutase pe cei care o atacaseră, pe cei care o trădaseră; îi căutase pe Facebook, pe LinkedIn, pe Twitter, devorând detalii despre viețile lor. Aflase despre suferințele și dificultățile, dar și momentele bune care le însoțeau – case și mașini noi, vacante, ba chiar și logodna lui Campbell. La început, fusese chinuit de ranchiună, că ei trăiau mai departe, că râdeau și se distrau, apoi fusese cuprins de furie când aflase din presa locală că Morgan atacase din nou, distrugând și viețile altor tinere. Iar când se lăsa întunericul, îl înconjurau demoni sâcâitori, insistenți, cerând răzbunare, cerând ispășire. Până la urmă, cedase în fața lor, acceptând schimbarea din el.

După aceea, își petrecuse nopțile pregătindu-se, construindu-și arcul, o copie perfectă a celui care-i plăcuse așa de mult în copilărie, punându-și la punct armura de luptă. La început, se simțise stingherit, ba chiar stânjenit, când se strecura în pielea neagră care-i cuprindea pieptul, brațele și

picioarele, dar cu timpul ajunsese să se entuziasmeze de sentimentul de putere și invulnerabilitate pe care i-l dădea. Și mantia îi oferea o senzație de confort, ascunzându-l de priviri curioase, de oricine ar fi dat peste el în pădurea întunecoasă, dar casca, făurită cu mâna lui în atelier, era cea care completa schimbarea. Era simplă, era solidă, dar reușea cumva să-l transforme. Numai ea părea să aibă forța să-l alunge pe Oliver Winter și să aducă în schimb pe cineva mai mare, mai bun, mai puternic. Bărbatul tenace, atent, care le mulțumea politicos celor care aveau grijă de fiica lui, chiar și când ei complotau să-i întrerupă suportul vital… molâul ăla laș dispărea în clipa în care cobora casca.

Atunci era altcineva. Atunci era fiul nopții.

141.

Gonea pe asfalt, cu privirea lipită de drum. Din când în când, se uita fugar în oglindă, însă Hudson era deja doar un punctuleț în depărtare, lumina albastră intermitentă fiind singura parte a mașinii încă vizibilă. Helen încălca protocolul pentru că nu-l aștepta, dar fiecare secundă conta acum, când știau că Winter se află iar în pădure.

La periferia de vest a orașului fusese localizat un Land Rover furat, care se pierduse apoi pe drumurile de țară. Mașina, care dispăruse dintr-o parcare din Woolston cu trei săptămâni în urmă, era pe lista de urmărire a echipei, iar pentru interceptarea ei fusese convocată o unitate de la rutieră. După jumătate de oră, un polițist cu ochi de șoim localizase vechiul 4x4 ascuns în frunziș lângă Burgate, la marginea pădurii. Mașina, în portbagajul căreia se afla un furtun de cauciuc de 2,5 metri, era descuiată, cu cheile în contact. Acest ultim detaliu era tot ce voia să știe Helen. Winter n-avea de gând să fugă.

Oare intenționa să-și facă rău singur? Sau să opună rezistență? Oricum ar fi fost, trebuiau să-l înfrunte repede, în pofida avertismentelor, în pădure tot mai venea lume, fie pentru că nu știa, fie din bravadă, și în plus mai erau și localnicii care stăteau în apropierea lizierei. Dacă Winter era acum în zonă, trebuiau să-l rețină. În casă, în atelier sau în mașină nu găsiseră nici urmă de arbaletă, așa că plecau de la premisa că era înarmat și periculos.

Spre pădure se îndreptau și două unități tactice înarmate. Helen se ruga să nu aibă nevoie de ele, dar se temea că de fapt o să fie necesare. Winter depășise o limită, prinsese acum gustul morții și avea să fie dificil să-l rețină cu mijloace convenționale, mai ales pe un teren așa de nefamiliar.

Helen simți un fior de încântare în timp ce încordarea îi cuprindea tot trupul. Gonea spre suspectul lor, spre o încheiere nesigură și posibil violentă a acestui caz complex, însă în cele din urmă îl aveau în obiectiv pe făptaș.

Finalul era aproape.

142.

Mergea prin pădure, având grijă să nu facă niciun zgomot. Pășise pe cărările astea de multe ori, întâi cu Alice și copilul lor, apoi cu Julia, și le știa pe dinafară. Dar acum însemnau altceva pentru el. Înainte, pădurea fusese o distragere, o pauză de la grijile zilnice. Acum era refugiul lui, adăpostul lui.

Unii se lăsau intimidați de ramurile uriașe care se întindeau deasupra și le considerau chiar sinistre, dar lui i se păreau niște brațe gigantice care-l țineau în îmbrățișarea lor. Pădurea i se părea acum un prieten, nu, mai mult de-atât, era un aliat, un loc unde putea fi ce avea nevoie să fie.

Dacă ar fi dat peste Caleb Morgan în viața de zi cu zi, ar fi avut oare curajul să-l doboare? Și pe Campbell și Scott? În cursul zilei, înconjurat de simbolurile existenței sale zilnice, se simțea nesigur, frustrat, neputincios. Dar în pădure era altceva. Aici, putea să lepede orice instinct de milă și îndurare, cedând în fața furiei și a urii. Fusese neplăcut să ucidă caii ăia, dar era necesar – un pas important în periplul lui, ca să-și îmbunătățească aptitudinile și să se familiarizeze cu noua lui identitate. Mantia de vânător îl făcea să se simtă mai înalt, mai puternic, de neatins, dar nu era numai asta. Natura timpului în sine părea să se schimbe când se afla la adăpostul acestor ramuri străvechi. Aici, timpul părea să fie de partea lui.

Când se apropia de pradă, când era extenuată, disperată, timpul părea să se scurgă mai încet. Când ridicau privirea imploratoare spre el, reușea să observe toate detaliile – groaza din priviri, sângele de pe piele, unghiile murdare. Clipele păreau să se lungească – de parcă ar fi văzut săgețile mișcându-se cu încetinitorul, eliberându-se de orice constrângeri și șuierând prin aer înainte să lovească vânatul. Erau clipele pe care le savura – expresia de șoc de pe chipurile lor când sângele care-i ținea în viață se scurgea din ei.

Mai trăise așa ceva și înainte. Însă experiența aceea fusese mai puțin plăcută, fusese cea mai îngrozitoare din viața lui. Când găsise bilețelul Juliei, gonise spre podul Itchen, convins că într-acolo se îndreptase și ea, așa cum făcuseră și alții înaintea ei. Dacă traficul n-ar fi fost așa de aglomerat în ziua aia, dacă ar fi ajuns el cu câteva minute mai devreme acasă, atunci poate că ar fi prins-o. Dar așa, a ajuns la pod chiar când Julia se urcase pe balustradă. O strigase, țipase și urlase, dar nu păruse să-l audă. O văzuse făcând un pas

prudent pe margine, apoi încă unul. El alerga, dar nu suficient de repede, de parcă picioarele i se mișcau cu încetinitorul. Urla. Trebuie să-l audă și să se oprească. Dar Julia nu făcuse decât să-și dea drumul, zăbovind o eternitate pe marginea balustradei, înainte să-și întindă brațele și să-și ia zborul.

Nu știuse niciodată că timpul se poate curba așa, ca să-l ispitească pe el cu posibilitatea de-a ajunge la ea, doar ca să-i spulbere apoi speranțele. De-atunci, se bucurase de mai multe ori de această trăire bizară, magică, aici, pe teritoriul lui de noapte.

Lumea o să-l judece. O să spună că e dereglat, sărit de pe fix, dar morțile lor i s-au părut *corecte*. Era o reglare de conturi, era datoria unui tată. N-avea să ceară iertare, nici să plece capul și să se lase arestat. Nu-și făcuse niciodată planuri să fugă din calea justiției, să evite prețul sângeros, și era decis să facă acest lucru așa cum voia el.

Toată povestea asta tristă începuse în pădure cu mulți ani în urmă, iar în noaptea asta avea să se încheie tot acolo.

143.

Fără să ia în seamă piciorul care o durea, Charlie o luă la goană pe pistă, aplecându-se ca să evite frunzele. Helen ajunsese în pădure și luase legătura cu unitățile tactice de la fața locului, iar acum începea căutările. Însă înainte de asta o sunase pe Charlie și-i spusese să se îndrepte spre heliport. Se lăsa întunericul și zona în care trebuiau să caute era întinsă – aveau nevoie de un punct de observare la înălțime dacă voiau să-l scoată pe Winter din ascunzătoare.

Pilotul deschise ușa, iar Charlie se urcă greoi și-și puse centurile. Era doar a doua oară când se afla într-un elicopter al poliției, iar zgomotul, energia și forța aparatului erau înviorătoare. În mai puțin de cinci minute aveau să ajungă deasupra pădurii, aruncând raza reflectorului în beznă. Luminile elicopterului erau extrem de puternice și aveau să sperie viețuitoarele când vor scotoci prin străfundurile pădurii. Oare o să-l prindă pe Winter în raza luminoasă? Odată ce îl vor vedea și-i vor putea urmări din aer înaintarea, nu mai avea scăpare.

— Gata?

Charlie încuviință și-i dădu pilotului semnalul de pornire. Acesta tură motorul, cu elicea învârtindu-se asurzitor deasupra, și după câteva secunde se ridicară în aer, clătinându-se o clipă deasupra punctului de decolare, înainte să pornească pe cerul nopții.

144.

Mașina se hurduca pe pajiște și se opri chiar lângă marginea pădurii.

Motocicleta lui Helen era parcată în apropiere, lângă camioanele unităților tactice de sprijin, dar nu se vedea nici urmă de ea. Înjurând, Hudson trânti ușa și se duse spre Kawasaki. Făcuse tot ce putuse ca să se țină după ea, dar era o înfruntare inegală și o pierduse din vedere pe centură. Accelerase și mai tare, sperând s-o ajungă înainte să înceapă urmărirea, să fie în miezul acțiunii când va fi prins în cele din urmă Winter, dar Helen nu mai așteptase. Ce și-ar mai fi dorit să aibă motocicleta cu el când primise apelul, și nu mașina de serviciu greoaie!

Chiar atunci mai ajunse încă o mașină, iar Hudson o văzu pe McAndrew coborând, urmată de Osbourne. Ceilalți veneau și ei din urmă și curând aveau să ajungă toți și să pătrundă în cele mai adânci colțuri ale pădurii, în căutarea lui Oliver Winter. Hudson n-avea nicio îndoială că suspectul lor principal se afla prin zonă, pe undeva, ceea ce-l agita extrem de tare. Winter se retrăsese aici cu un motiv, știind foarte bine că are puține șanse să scape în lumea reală. Acolo, puteau fi folosite tot felul de mijloace ca să-l rețină, însă pădurea era teritoriul lui. Aici, el avea să fie în avantaj. Până și trăgătorii de elită ai poliției aveau să fie depășiți, nefiind familiarizați cu potecile ascunse și ascunzătorile secrete. Ce avea să însemne asta pentru ei? Și pentru Helen?

— Ce vrei să facem?

McAndrew și Osbourne veniseră lângă el.

— Vrei să așteptăm sau…?

Hudson se uită la McAndrew, apoi în spatele ei, la celelalte mașini care parcau. Era o decizie dificilă – toată echipa se afla aici, dar nu erau înarmați. La modul ideal, ar fi trebuit să aștepte până ajungea elicopterul, până când sosea și a treia unitate înarmată. Însă aceasta venea de la Bournemouth și avea să dureze aproape o oră până ajungea și de aceea Hudson spuse:

— Intrăm.

Le făcu semn celorlalți să-l urmeze și porni, cu McAndrew și Osbourne după el. Era riscant, probabil că era nesăbuit, însă nu vedea altă variantă.

Helen era în pădure, confruntându-se cu un pericol sinistru și nevăzut și n-avea în niciun caz s-o abandoneze.

145.

– Rămâneți lângă mine.

Ordinul șoptit avu efect imediat, polițiștii înarmați strângând din nou rândurile și înaintând în formație strânsă ca o săgeată, cu Helen în vârf. În condiții normale, ar fi rămas ei în față, pentru că aveau cele mai mari șanse să neutralizeze orice amenințare imediată, însă în seara asta situația era diferită. Helen se bucura de prezența lor, însă tinerii polițiști păreau nervoși, ba chiar un pic agitați, tulburați de bezna care-i învăluia din toate părțile și de mișcările ușoare, dar permanente din jur. Și deși trebuia să apeleze la ei dacă dădeau peste Winter, nu voia să fie ei la înaintare în cazul în care dădeau peste vreun turist rătăcit sau vreo vietate din pădure. Deocamdată, conducea ea, ca să poată detecta mișcări sau zgomote în urmărirea unui ucigaș brutal.

Porniseră de la Burgate, aflat la liziera dinspre vest a pădurii, și înaintau în adâncul desișului. Mergeau spre est, rămânând pe poteci și răsfirându-se din când în când, înainte să revină în formație, cercetând permanent întunericul în căutarea unor semne de viață. Era posibil ca Winter să dea ocol pe la lizieră, rămânând nevăzut, dar capabil să iasă dacă era necesar, însă ceva îi spunea lui Helen că se va afunda în pădure, adăpostindu-se în inima ei întunecată.

Avansau cu grijă peste crengi căzute și evitând multele gropi presărate prin pădure. Țineau lanternele îndreptate în jos, vrând să vadă ce era în fața lor, fără să-și trădeze înaintarea.

Privind razele discrete, niște punctulețe neînsemnate în comparație cu bezna copleșitoare a pădurii, era greu să nu ai senzația că erau în căutarea unui ac în carul cu fân. Dar era prea târziu să se mai răzgândească. Porniseră pe o cale și Helen știa că trebuiau să meargă până la capăt.

Mergea mai departe, scoțându-și stația de la centură. Apăsă butonul și reduse volumul. Distingea, în depărtare, huruitul înfundat al elicopterului poliției. Curând va fi momentul să ia legătura cu Charlie, ca să coordoneze căutarea, dar încă nu voia s-o facă. Orice zgomot l-ar fi putut avertiza pe Winter că se află în apropiere și nu îndrăznea să riște, când el avea deja un avantaj enorm.

Înaintau în tăcere, înghițind din când în când câte o înjurătură când nimereau cu piciorul în vreo rădăcină ascunsă sau o vizuină de iepure, și-și

căutau cu meticulozitate prada. Pădurea, care fusese deasă până acum, uneori chiar sufocantă, părea să se mai rărească și, spre surprinderea ei, Helen avu impresia că vede o lumină în față.

Grăbi pasul și se îndreptă spre ea, însă își dădu seama că era luna, care bătea într-o poieniță. Era lună plină și razele ei luminau strălucitor luminișul, care arăta straniu de frumos, dar și periculos – era teren deschis înconjurat din toate părțile de pădurea întunecată.

— Încet…

Helen ridică mâna și echipa încetini. Helen păși cu grijă în poiană. Însă nu provocă nicio reacție, niciun fel de mișcare, iar restul echipei veni cu prudență lângă ea. Rămâneau vigilenți, atenți la orice semn de amenințare, însă nevăzând nimic, înaintară și ieșiră în lumina puternică a lunii.

Instinctiv, Helen își dorea să plece – erau ținte perfecte aici. Porni în grabă spre partea cea mai îndepărtată a poienii. Era la vreo 6 metri de adăpostul întunericului, la 3 metri, la un metru și jumătate… Răsuflând ușurată, ridică din nou lanterna spre desiș. Unde dădu peste o pereche de ochi care o priveau.

— Aici.

Polițiștii își îndreptară armele în direcția pe care le-o indicase, cu razele lanternelor adunându-se asupra prăzii.

— Polițiști înarmați. Lasă jos…

Însă înainte să apuce comandantul să transmită avertismentul, bufnița își luă zborul, părăsindu-și creanga și dând cu putere din aripi în timp ce se îndepărta. Polițiștii ridicară țeava armelor și se întoarseră spre Helen, care se scuză și le făcu semn să meargă mai departe. Ceea ce făcură fără niciun comentariu, concentrați asupra misiunii.

Helen era încântată de profesionalismul lor, de hotărârea lor, dar oricâtă încredere încerca ea să transmită, incidentul nu prea reușise să-i ridice moralul sau măcar speranțele. Inima îi bătea cu putere, nervii erau încordați și, brusc, se simți foarte vulnerabilă. Pădurea era așa de întinsă, așa de plină de viață, așa de cufundată în beznă și mister, încât simți dintr-odată amenințări la fiecare pas. Poate că Winter se uita la ei chiar în clipa asta, pregătindu-se să atace. N-avea să existe niciun avertisment, niciun foc de armă trădător, doar lovitura sălbatică a săgeții care-i străpungea. Helen nu se simțise niciodată așa de lipsită de apărare, așa de expusă, temătoare că fiecare pas ar putea fi ultimul.

Însă n-aveau de ales, așa că merseră mai departe, căutând neobosit un

ucigaș-fantomă care refuza să se lase văzut.

146.

Întinse mâna, apoi o retrase brusc. Chiar și acum, când ajunsese așa de departe, când riscase așa de mult, nu era sigur dacă să meargă până la capăt. Era o imagine jalnică, un bărbat în toată firea care șovăia să intre într-o cabină telefonică veche, dar tot părea în neregulă, ca și cum s-ar fi trădat dacă o atingea.

Adunându-și curajul, Nathaniel Martin făcu un pas și deschise ușa grea de fier. Aceasta cedă lesne, dezvăluind un interior mizerabil care duhnea a urină. Se mai oprea din când în când și câte un turist ca să folosească această relicvă a epocii de dinaintea telefoanelor mobile – Martin îi văzuse de câteva ori –, dar era folosită în principal de fermieri și adolescenți beți care voiau să-și lase urmele pe mândrul simbol roșu.

Martin intră și lăsă ușa să se închidă. Mirosul era și mai puternic acum și se simți imediat cuprins de un val de claustrofobie și o greață tot mai puternică. Știa că dacă ezită acum o să-și piardă curajul, că o să se întoarcă și o să se retragă în pădure, așa că mai făcu un pas înainte și luă receptorul de plastic din furcă.

Auzi imediat torsul blând al tonului de apel. O clipă, fu transportat în zilele adolescenței, când o suna pe iubita lui în momentele furate când era departe de casă. Însă aceste amintiri plăcute intrau în conflict cu prezentul amar și se sili să revină la ce avea de făcut acum.

Se gândise mult și profund la ce avea de făcut. Jurase că n-o să mai aibă de-a face cu restul lumii și cu siguranță nu-și imaginase vreodată că o să mai folosească de bunăvoie vreun fel de tehnologie, dar care era alternativă? Știa deja de ceva vreme că în pădure se află ceva rău. Însă până în seara asta nu știuse ce – sau mai degrabă cine – era.

Plecase din tabără seara, profitând de întuneric ca să-și verifice capcanele. Pădurea fusese neobișnuit de tăcută în seara asta și în alte condiții nu l-ar fi auzit, așa de silențios îi era pasul. Dar avusese dintotdeauna simțurile ascuțite și acum era vigilent, ca să poată depista echipele de căutare. Își încordase auzul și era sigur că auzea sunetul slab – boc, boc, boc – al cuiva care se apropia. Se retrăsese imediat, ascunzându-se în frunzișul unei tise. Din motive pe care nu și le putea explica, inima începuse să-i bubuie și-l

cuprinsese spaima, însă rămăsese nemișcat, chiar când silueta se strecurase pe lângă el. Nathaniel nu reușise să-i vadă bine chipul – părea să poarte o mască –, dar nu putuse să nu vadă arbaleta pe care o ținea în brațe. Abia îndrăznind să respire, privise cum silueta mai mersese vreo 10-15 metri, după care se așezase să se odihnească lângă Lacul lui Cooper.

Nathaniel se pusese imediat în mișcare. Silueta era întoarsă cu spatele, iar el profitase, găsindu-și drumul prin pădure. Mersese aproape un kilometru, poate mai mult, mișcându-se iute, după care se întorsese și o luase spre marginea pădurii. De-acolo nu mai avea decât o plimbare scurtă până la cabina telefonică.

Scoase aerul din plămâni și duse receptorul jegos la ureche. Sperase să nu mai facă așa ceva niciodată, însă răul aflat în libertate nu putea fi ignorat, așa că scoase din buzunar cartea de vizită mototolită a detectivului-sergent Brooks și începu să formeze numărul.

147.

Ar fi trebuit să se simtă ca un zeu, dar de fapt îi era doar rău. Elicopterul se învârtea deasupra pădurii în cercuri largi, țintindu-și reflectorul puternic asupra copacilor. Charlie avea locul de onoare, care-i oferea o perspectivă asupra parcului național de care puțini aveau parte, însă nu era în dispoziția potrivită să se bucure de ea. În beznă, întinderea pădurii părea sinistră, ca o pată în peisaj, făcând-o pe Charlie să-și imagineze tot felul de amenințări care se ascund acolo. Și mai important, cel puțin pentru ea, vântul sufla cu putere în seara asta, lovind elicopterul ușor și făcându-l să trepideze și să salte. În general, Charlie nu suferea de rău de mișcare, dar o treceau valuri de greață, fără încetare, fără îndurare.

Se prinse de agățătoarea din plafon, sperând că o să reușească să treacă noaptea fără să verse. O asemenea scăpare n-ar fi numai jenantă, ci și extrem de neplăcută pentru ea și pentru pilot, înghesuiți cum erau în carlinga strâmtă. Așa că, învingându-și greața, încercă să se concentreze asupra misiunii, căutând în pădurea de dedesubt vreo urmă a suspectului.

Însă se dovedi mai dificil decât sperase ea. Când mai făcuse asta, urmăriseră un suspect care fugea pe șosea. Atunci fusese simplu să-l localizeze – un Vauxhall albastru-aprins ieșind în evidență în timp ce ocolea în viteză o proprietate din suburbii. Mai mult, fusese simplu de prezis încotro se îndrepta, pentru că de sus drumurile arătau ca o construcție din Lego.

Dar pădurea în cursul nopții era altceva. Zboară prea sus și nu poți să vezi suficient. Coboară prea mult și, brusc, coroanele copacilor se trezesc la viață, legănându-se violent în curentul palelor rotative. Chiar și când reușeau să se mențină la înălțimea potrivită – ceea ce nu era simplu în mijlocul rafalelor de vânt –, reflectorul nu era nici el fără greș. Raza lui arunca o lumină puternică, dar năștea și umbre. Nu o dată, Charlie avusese senzația că vede o siluetă care aleargă, însă aceasta se risipise ca un miraj când îndreptase raza direct spre ea. Acum se întreba dacă nu cumva încep să i se năzărească diverse lucruri, așa de întinși îi erau nervii în noaptea asta.

— Vrei s-o luăm de la capăt?

Încheiaseră un circuit complet al zonei mergând spre nord, iar pilotul avea nevoie de instrucțiuni. Charlie se gândea ce să facă mai departe – să se

îndrepte spre sud, către Helen, sau s-o ia spre est? –, când începu să-i vibreze telefonul. Îl scoase din buzunar și se uită la identitatea afișată pe ecran. Era un număr local pe care nu-l recunoștea, așa că respinse apelul, ca să nu țină linia ocupată. Se întoarse către pilot și-i spuse:

— Cred că ar trebui să ne îndreptăm…

Însă telefonul sună din nou. De data asta răspunse, deși destul de prost dispusă.

— Da?

— Detectiv Brooks, sunt Nathaniel Martin.

Charlie nu era sigură că a auzit bine în huruitul elicei.

— Poftim, cine?

— Nathaniel Martin, ne-am cunoscut acum câteva zile.

— Da, sigur…, răspunse Charlie șovăitor, nesigură cum să reacționeze.

— Îmi cer scuze că vă deranjez…

Vorbea rar și cu o politețe exagerată, ca și cum comunicarea cu altă ființă umană era fie periculoasă, fie exotică, fie ambele. Dar în glasul lui se simțea și o urmă de urgență când încheie:

— … dar am o informație care s-ar putea să vă fie utilă.

148.

– Ești sigură că el era?

Helen o pusese pe Charlie să repete de mai multe ori, însă tot nu-i venea să creadă.

— Da, cu siguranță. A vorbit despre întâlnirea noastră, știa cine sunt. Și m-a sunat pe mine doar pentru că avea cartea mea de vizită.

— Îl crezi?

— N-am niciun motiv să nu-l cred. Părea supărat și îngrijorat sincer. Iubește pădurea și caii.

— Și unde a zis că e Winter?

— L-a văzut ultima dată odihnindu-se la Lacul lui Cooper. E un lac mic, care se alimentează din pârâul Latchmere.

Helen mișcă raza lanternei pe hartă.

— L-am găsit, zise ea repede.

Se afla în cea mai izolată parte a pădurii, adică exact unde-și dusese ea echipa. Aici avusese loc prima crimă, poate că era locul unde se simțea Winter cel mai în siguranță – era logic să se fi retras aici.

— Sunt cam la cinci minute de lac. Menține poziția spre est până te anunț prin stație să vă mișcați. Nu vreau să-l sperii, dacă suntem noi în avantaj.

— Recepționat.

Helen închise stația și-i transmise informația lui Hudson, după care se întoarse din nou spre polițiștii înarmați.

— Bun. Lacul lui Cooper. Rapid și în liniște, vă rog.

Porniră în viteză prin pădure, trecând peste obstacolele din calea lor. Lanternele erau reglate pe luminozitate minimă, însă luna era atât de strălucitoare, încât drumul se vedea destul de bine. Până acum, totul fusese împotriva lor, însă dintr-odată părea că navighează cu vânt din spate.

Helen mări viteza, provocându-i pe ceilalți să țină pasul cu ea. Avusese sentimentul că se află în dezavantaj pe tot parcursul anchetei, mergând pe urma multor piste false și ajungând în fundături. Acum se simțea înviorată și entuziasmată. Winter le scăpase zile în șir, dar în cele din urmă aveau o pistă concretă, o șansă să-l rețină pe acest ucigaș violent și sadic. Se ruga să rămână pe loc, sau, dacă se punea în mișcare, să nu circule prea rapid. Dacă

le scăpa acum, putea dura ore, dacă nu chiar zile întregi, să-i prindă din nou urma. Se dovedise deja expert la camuflajul în pădure.

Țâșni înainte, minunându-se cum părea să i se deschidă în față pădurea. Înainte, încercase să i se împotrivească, sfâșiindu-i hainele și pielea și călăuzind-o pe căi care se înfundau. Însă acum părea să-i facă loc, arătându-i poteci curate, deschise și panorame bine luminate. Merse mai departe, fără mare efort, cu pas sigur și hotărât, dându-și seama abia acum că o luase mult înaintea restului echipei. Reduse ritmul și ridică raza lanternei ca s-o vadă și ceilalți, apoi își reluă asaltul grăbit prin pădurea întunecoasă.

Însă chiar atunci, piciorul i se prinse în ceva. Simți brusc cum cade în față, dezechilibrată și fără să se poată controla. Se aștepta să lovească pământul, însă, spre groaza ei, simțea cum tot cade. Dădu disperată din mâini, sperând să găsească ceva de care să se agațe, dar nu dădu decât de aer. După câteva clipe, umărul lovi în ceva tare și păru să se răsucească, smucindu-se violent într-o întoarcere amețitoare la 180 de grade. Acum *era* pe pământ, fără să încetinească deloc coborârea; cădea rapid cu spatele pe un fel de pantă. O loveau rugii, crengile o plesneau peste față, însă părea să accelereze și nu să încetinească, apoi se opri brusc, lovind cu ceafa ceva dur și rigid.

Rămase întinsă, prea amețită să se miște. O clipă, crezu că o să leșine – durerea de cap era insuportabilă –, dar se strădui să rămână conștientă. Nu îndrăznea să-și piardă cunoștința aici.

Încercă să se ridice și căzu imediat la loc, doborâtă de greață. Își duse instinctiv mâna la cap și fu îngrijorată când simți sânge. Oare mai avea răni și prin alte părți? Dezechilibrată, își roti mâinile, apoi labele picioarelor, după care își trecu mâna peste coaste. Nu credea să fie ceva rupt, însă o durea totul și nu era sigură că poate să se miște. Ceea ce o tulbura.

Văzu mișcare deasupra – niște luminițe care se deplasau încolo și încoace. Spre groaza ei, își dădu seama că trebuie să fie lanternele colegilor ei. Însă păreau să fie în cer, la kilometri distanță de ea. Miji ochii încercând să se concentreze asupra beznei din fața ei și abia acum își făcu o idee despre cât de departe căzuse. Probabil vreo 30 de metri sau mai mult, pentru că nu reușise să vadă panta abruptă din fața ei. Acum unitatea ei de sprijin era sus, căutând-o cu disperare, în timp ce ea zăcea grămadă în adâncitura cufundată în beznă.

Oare o văzuseră căzând? Știau că e aici, jos?

— Ajutor!

Glasul era slab și răgușit.

— Ajutor!

Încercă să strige, dar n-avea aer în plămâni. Deasupra ei, razele lanternelor se învârteau frenetic, ca și cum ar fi dansat nebunește.

— Sunt aici!

Asta fusese un pic mai tare, disperarea dându-i putere. Și preț de o clipă dătătoare de fiori, crezu c-au auzit-o, pentru că razele încetară brusc mișcarea necontrolată. Însă apoi, spre dezamăgirea ei, le văzu mișcându-se la unison și îndepărtându-se de ea.

— Stați…

Era prea târziu, plecaseră. O clipă, Helen rămase acolo, disperată, după care-și aduse aminte brusc de stație. Se simți plină de speranță și găsi de undeva energia să se ridice în mâini și în genunchi. Duse mâna la centură… și descoperi că stația nu mai era acolo. Nici bastonul. Intră în panică, băgă mâna în buzunar, dar nici harta nu mai era acolo. Și lanterna? Probabil că era îngropată sau stricată pe panta de deasupra, pentru că nu-i mai zărea raza.

Se strădui să se ridice în picioare și privi în jur. Însă nu distingea nimic, cu excepția copacilor care se legănau și a vântului care șuiera. Costumul ei rezistent de piele o salvase de răni grave, dar era cel mai bun lucru pe care-l putea spune în situația asta nefericită.

Era zguduită. Se rătăcise. Și acum era singură în pădure.

149.

Rămase neclintit, doar ochii mișcându-se în timp ce o privea făcându-și drum prin tufăriș. Era evident dezorientată, schimbând tot timpul direcția și încercând să se orienteze. La un moment dat, se îndreptase direct spre el, obligându-l să se retragă și mai adânc în umbră, dar apoi se răzgândise, găsind în altă parte o potecă mai bună.

Dacă soarta era de partea lui, avea să-i găsească pe colegii ei și să meargă mai departe, însă ea zăbovea, ca și cum ar fi fost sfâșiată de nehotărâre. Era clar că nu știa pădurea la fel de bine ca el, însă neștiința ei tot îl putea costa. Dacă se hotăra să rămână pe loc până o găseau colegii ei, ar fi fost efectiv prins în capcană, pentru că luna lumina prea tare ca să riște să fugă.

Cum de-l găsiseră așa de repede? N-avea nicio noimă. Se retrăsese în pădure de câteva ore, înfundându-se în adâncurile ei și ținându-se departe de cărările bătute. Menținuse ritmul, oprindu-se doar ca să-și tragă sufletul și să se înviorеze la Lacul lui Cooper, după care pornise din nou. Făcuse cel mult încă 800 de metri înainte să-i zărească – lanterne departe, în stânga, sus, pe culme. La început fusese una singură, care părea să se clatine, apoi să cadă, când nefericitul ei purtător căzuse peste margine. Apoi urmaseră și altele – șase, șapte, poate chiar opt punctulețe de lumină care dansau în vârful versantului. Acestea fuseseră mai prudente și se îndepărtaseră în cele din urmă, lăsând-o singură pe colega lor căzută.

Din ascunzătoarea aflată în umbra unui copac, Oliver Winter privise silueta prăbușită ridicându-se greoi în picioare. Își dădea seama, după strigătele răgușite, că era o femeie, însă abia când se ridicase își dăduse seama că era Grace. Îl impresionase când stătuseră de vorbă la spital – intelectul, hotărârea – și, în plus, o puteai recunoaște imediat, chiar și în bezna pădurii, după costumul de motociclist.

Îi dăduse cumva de urmă. Părea imposibil, ținând cont că nici el nu avusese idee că o să ajungă aici, dar iată că reușise. Probabil găsiseră Defenderul și presupuseseră că o să se îndrepte spre cel mai adânc punct al pădurii. Dacă așa era, avuseseră noroc. S-ar putea să nu știe că era locul unde, cu ani întregi în urmă, fusese atacată fiica lui iubită.

Totuși, femeia nu dădea semne că vrea să plece. De fapt, acum stătea

nemișcată, încordându-și auzul, poate sperând să prindă vreun sunet făcut de colegii ei, care să-i indice direcția spre care să se îndrepte. Și apoi i se păru și lui că-i aude. Un huruit lent, parcă făcut de zece picioare fugind prin pădure. Dar asta era o nebunie, părea o mică armată…

Sunetul deveni puțin mai clar și, pentru prima dată, își dădu seama că venea de *deasupra* pădurii. Nu era deloc un zgomot omenesc, era mecanic. Distingea *vrum-vrurn*-ul palelor rotative și, în depărtare, zări raza puternică de lumină orbitoare.

Ceea ce fu hotărâtor pentru el. Putea evita o unitate de polițiști dezorientați, dar n-avea cum să se ascundă de un elicopter. Întinse încet mâna pe lângă el și scoase o săgeată din tolbă. Fără zgomot, lin, o montă în încărcător și ridică arbaleta direct spre Grace.

Îl îngrijorase încă de când o văzuse prima dată. N-avusese nicio îndoială că era un adversar periculos și așa se și dovedise. Fie prin propriile strădanii, fie prin intervenția lui Alice, își dăduse seama că el era responsabil pentru crimele comise recent. După aceea, îl localizase aici, încolțindu-l în pădurea străveche, nelăsându-l să-și ia rămas-bun de la Julia. Planul lui fusese dintotdeauna să-i confirme Juliei că s-a făcut dreptate, apoi să nu mai facă altceva decât s-o îngrijească în ultimele ei câteva zile. Însă Helen Grace avea să-i stea în cale, așa că trebuia să moară, împreună cu oricare dintre colegii ei care încercau să intervină.

Privi prin tubul săgeții. Helen Grace era în vizor, fără să știe nimic de pericolul în care se afla. Nu se grăbi, își reglă respirația și coborî ușor linia de țintire, astfel încât vârful săgeții s-o lovească în spate. I-ar fi perforat plămânii, poate chiar și inima, și ar fi doborât-o. Apoi ar fi rămas doar simplul aspect al lichidării, înainte să-și îndrepte atenția asupra celorlalți agresori.

Grace se mișcă puțin, făcând un pas spre stânga, iar linia de tragere fu blocată o fracțiune de secundă. O clipă, simți cum îl străbate un fior de panică, dar apoi femeia făcu jumătate de pas înapoi în cealaltă direcție, ridicând capul să se uite la cer. Iar el nu mai ezită de data asta.

Făcu un pas mic în față, verifică încă o dată ținta și apăsă pe trăgaci.

150.

Instinctiv, Helen se trase în stânga. Chiar atunci, trecu ceva pe lângă ea, aterizând cu o bufnitură puternică într-un copac din apropiere. Helen se aruncă la pământ și se rostogoli, după care sări în picioare. Primul instinct era să vadă ce trecuse pe lângă ea – aruncă o privire în spate și zări vârful săgeții ieșind din trunchiul copacului –, apoi își îndreptă atenția spre atacator. Dar nu se vedea nicăieri.

Se trase rapid în spatele unui copac și se lipi de trunchiul lui. Fără să știe, o despărțiseră de moarte numai câteva clipe, cât fusese distrasă de lumina din cer. Se auzise doar cea mai mică și slabă trosnitură de crenguță – probabil când Winter se stabilizase înainte să tragă – care o avertizase despre pericolul iminent. N-avea cum să fie sigură că era Winter, însă avea simțurile ascuțite în noaptea asta, trupul încordat în așteptarea pericolului și, fără să se gândească, făcuse mișcarea de evitare. Fu recunoscătoare că avea reacțiile atât de rapide – dacă întârzia cu o secundă, ar fi putut să zacă pe burtă în pădure în momentul ăsta.

Cum o găsise Winter? Erau destul de departe de Lacul lui Cooper. Dăduse din întâmplare peste ea? O văzuse căzând? Sau o urmărise până aici? Indiferent cum fusese, ideea era că acum o țintuise în loc. Săgeata pătrunsese adânc în trunchiul copacului, ceea ce sugera că fusese trasă de-aproape. În spatele ei văzuse o perdea impenetrabilă de frunziș și câteva tise. Ceea ce însemna că Winter era la vreo 10 metri – ceea ce nu era o situație bună pentru ea, ținând cont că era neînarmată și n-avea unde să se adăpostească.

Mișcându-se încet în jurul copacului, își încordă auzul. Însă pădurea părea vie, gemea, șuiera, ba chiar și râdea. Mai mult, zgomotul elicopterului devenea tot mai puternic, făcând practic imposibil să audă foșnetul frunzișului și furișatul cumpătat al unui ucigaș. Riscă și se mai mișcă puțin, aruncând o privire spre ultimul loc unde știa că se aflase Winter.

Un icnet zgomotos în apropiere. Helen își trase brusc capul în spate, săgeata iute atingându-i părul când trecu pe lângă ea și se pierdu în beznă. Cu inima bătându-i nebunește, Helen se lipi de copac, rămânând la adăpostul lui. Nu mai încăpea nicio îndoială că era blocată. Nu putea decât să aștepte și să spere că elicopterul o să-l sperie înainte să aibă ocazia să tragă săgeata fatală.

Însă când aruncă o privire în sus, văzu că elicopterul se îndepărta de ea.

— Nu, nu, nu…

Bineînțeles că era perfect logic. Elicopterul se îndrepta spre Lacul lui Cooper, căutându-l pe Winter. Însă asta n-o ajuta defel pe Helen în situația ei nefericită. Privi cum ultima ei speranță de salvare pleca și fu cuprinsă de spaimă. Ce șanse avea acum, în fața unui ucigaș fără remușcări?

Un singur lucru era sigur – n-avea niciun rost să stea aici și să aștepte moartea. Dacă avea să piară în întinderea asta izolată de pădure, avea să moară cum voia ea. Chiar la picioarele ei era o crenguță căzută și o ridică atentă. Apoi, trăgând o gură enormă de oxigen, aruncă bățul în dreapta, înainte să țâșnească în cealaltă parte.

Ieși din adăpost, fugind ca să-și salveze viața. O secundă sau două totul rămase tăcut. Apoi auzi un șuierat. Încă o săgeată trecu pe lângă ea, căzând în tufăriș. Ratarea îi dădu un imbold și sprintă, aplecându-se după un gard viu, după care se repezi mai departe. Vedea în față o potecă nu foarte clară, care cotea și dispărea în spatele unui pâlc de tufe. Dacă putea ajunge acolo, ar fi ieșit din raza vizuală a lui Winter și apoi…

Impactul o doborî scurt din picioare. Pentru că alerga direct în față, acum se trezi zburând în lateral și căzând grămadă pe pământ. O clipă, rămase fără suflare și văzu stele, apoi fu cuprinsă brusc de durere. Ridicând capul, o văzu – o rană cumplită, plină de sânge, în umăr, din care ieșea coada săgeții.

În spate, auzea pași grăbiți, așa că se strădui să se ridice în picioare. Trebuia să plece. Încă putea fugi și dacă ajungea la adăpost…

Piciorul drept cedă, când o a doua săgeată îi intră în coapsă. De data asta, se dezechilibră, căzu și ateriză pe burtă. Scuipă, icni și încercă să se ridice, însă un bocanc dur îi lovi obrazul și o aruncă înapoi pe spate.

Și cum stătea acolo, neajutorată și plină de sânge, atacatorul veni deasupra ei. Oliver Winter era îmbrăcat într-un costum blindat de piele, iar o glugă îi ascundea masca metalică netedă cu două găuri pentru ochi uriașe și sinistre. Nu spuse nimic, doar încărcă ultima săgeată, după care ținti arbaleta spre gâtul ei.

151.

Alerga pe potecă, raza lanternei mișcându-se prin beznă. Zărea forme, crengi, când și când chiar și câte o clipire, ochi galbeni afundați în tufăriș, dar nu se vedea nici urmă de Helen sau Winter.

— Helen?

Hudson se opri alunecând și-i strigă numele.

— Helen, mă auzi?

Dar nu primi niciun răspuns în afară de vaietul vântului. Vremea era tot mai proastă, devenind nestăpânită și disperată – foarte potrivită cu dispoziția lui. Făcuse echipă cu McAndrew și-i trimisese pe Osbourne și Edwards într-o direcție și pe Bentham și Lucas în cealaltă. Alertați de Charlie, coborâseră spre Lacul lui Cooper din direcții diferite, așteptându-se să-i găsească acolo pe Helen și echipa ei, poate avându-l deja în custodie pe Winter. Însă când îi ajunseseră în cele din urmă pe polițiștii dezorientați, n-aveau niciun semn de la conducătoarea lor. O pierduseră pe Helen.

Hudson nu ezitase, pornind în trombă în direcția din care veniseră, cu McAndrew străduindu-se să se țină după el. Hudson n-o crușase, menținând un ritm neobosit și căutând cu disperare orice urmă a colegei lor dispărute. Helen era singură în pădure, cu un ucigaș brutal în apropiere, iar el era hotărât s-o găsească. Îi salvase viața și era decis să-i întoarcă serviciul.

— Helen? Helen, mă auzi?

Nu-i mai păsa cât de tare vorbea. Dacă o găsea pe Helen, foarte bine. Dacă-l avertiza pe Winter, cu atât mai bine. Singurul lucru de care nu-i păsa acum era propria siguranță. Câtă vreme Helen era în pericol, orice altceva era nesemnificativ.

Însă ea tot nu răspundea. Încetinind pasul, Hudson îi aruncă o privire chinuită lui McAndrew, dar ea nu făcu decât să clatine din cap, în mod evident la fel de disperată ca el.

— Helen? Te rog, dacă ești pe-aproape…

Vocea i se frânse, simțindu-se dintr-odată complet descurajat. Habar n-avea încotro s-o ia, nici ce i s-ar putea întâmpla lui Helen. Era oare posibil să n-o găsească la timp? Să devină ea următoarea victimă a lui Winter?

Era o idee prea îngrozitoare, așa că îi făcu semn lui McAndrew și-și reluă

vânătoarea, avântându-se din nou în beznă.

152.

– Te rog, Oliver, nu e nevoie să faci așa ceva.
Însă masca o privea tăcută și lipsită de expresie.
— Nu eu sunt inamicul aici…
Winter își coborî privirea spre arc, uitându-se la ea direct prin cătare.
— Știu că ai suferit, știu că a suferit și Julia. Dar acum s-a terminat. Oamenii care i-au distrus viața nu mai sunt. Nu mai e nevoie de vărsare de sânge.
Degetul lui strânse trăgaciul.
— Te rog, Oliver. Scoate-ți masca, să putem vorbi…
Helen auzi un chicotit ușor în spatele măștii inexpresive.
— Ai vrea tu, nu?
— Da, da, aș vrea.
— Să mai câștigi un pic de timp. Dar n-o să aibă nicio importanță. Fie te termin, fie pierzi sânge până mori.
Helen se uită la el, încercând să-și controleze spaima. Știa că din ambele răni curge mult sânge – îl simțea trecând prin pielea îmbibată a costumului – și era amețită de durere.
— Vreau doar să stăm de vorbă, asta-i tot, răspunse ea gâfâit. Înțeleg de ce ai considerat că trebuie s-o faci, de ce trebuiau pedepsiți Morgan și ceilalți…
— Chiar așa? ripostă Winter ucigător. Și mă rog, de unde știi?
— Pentru că știu ce i s-a întâmplat Juliei. Am vorbit cu ea azi.
Winter păru să șovăie.
— Cum adică ai vorbit cu ea? Spitalul nu permite…
— Le-am forțat mâna.
— Prostii.
— M-a ajutat doctorița Ellis. Am întrebat-o pe Julia despre tine, despre crime. Nu și-a dorit niciodată așa ceva, vrea să te oprești.
Winter nu răspunse, clătinând violent din cap.
— Și știu sigur că n-ar mai vrea vărsare de sânge. Cu siguranță *ea* e cea mai importantă persoană în toată povestea, nu?
— Sigur că e. Și știi de ce?
Helen ridică privirea spre atacator, care se aplecă spre ea.

— Pentru că ea e cea care a suferit. Știi cum e să suferi?

În timp ce vorbea, își puse vârful bocancului pe săgeata din piciorul lui Helen și apăsă cu putere. Helen icni, străbătută de o durere chinuitoare, și simți voma urcându-i în gât. Durerea era cumplită și-i prinse piciorul cu mâna, încercând să-l dea deoparte. Însă el apăsă, tot mai tare și mai tare… înainte să se oprească brusc. Helen icni ușurată, apăsând mâna pe rana deschisă. Dar Winter nu terminase încă.

— Habar n-ai prin ce a trecut. Ce i-a făcut animalul ăla.

— Știu că a violat-o. Că…

— A distrus-o.

Ranchiuna și supărarea se revărsau din el.

— Și-a lăsat jurnalul, știai?

Helen încercă să răspundă, dar durerea de la picior o lăsase fără suflare.

— Când mi-a scris biletul de rămas-bun, mi-a lăsat și jurnalul. L-am ținut lângă inimă de-atunci…

Spre surprinderea lui Helen, Winter ridică arcul și băgă mâna în haină ca să scoată din buzunarul de la piept o agendă.

— Citește.

Îi aruncă jurnalul, iar ea îl prinse cu mâna stângă, uitându-se la Winter ca să vadă dacă vorbea serios. El îi răspunse ridicând arcul. Ținând jurnalul în echilibru pe abdomen, Helen răsfoi primele pagini, străduindu-se să citească la lumina lunii. Erau note din octombrie, noiembrie și decembrie 2008 și erau presărate cu însemnări scurte, care arătau încântarea și nerăbdarea Juliei înainte să înceapă facultatea.

— Știi la ce dată să te duci, zise Winter încet.

Chiar în timp ce vorbea, aruncă o privire în jur, după elicopter sau potențiali salvatori, dar nu era nimeni. Erau singuri. Helen dădu paginile până la 30 aprilie și începu să citească. Imaginea începea să se încețoșeze, dar se concentra cât putu asupra cuvintelor care dansau, încercând să le priceapă înțelesul.

„Am fost în pădure. Petrecere de lună plină”.

Spre deosebire de însemnările dinainte, care fuseseră prolixe și debordante, asta era concisă și seacă. Helen își putea imagina de ce, tânăra fiind probabil încă în stare de șoc după nenorocirea care i se întâmplase. Dădu pagina mai departe.

„Caleb a fost atent toată noaptea. Imediat după miezul nopții, a propus să jucăm v-ați ascunselea, doar noi doi. Am fost de acord. Am spus «caută-mă

tu» și am fugit în pădure…”

Helen sări câteva rânduri. Era amețită și nu-și dorea să zăbovească asupra detaliilor.

„I-am spus că nu mă interesează. L-am împins. Dar m-a lovit în burtă. Apoi mi-aduc aminte că eram pe jos. Îmi împinge fața în pământ, am țărână în gură, simt gustul frunzelor uscate…”

Helen lăsă jurnalul să cadă, nedorindu-și să mai citească.

— Citește! răcni Winter.

— N-am nevoie să citesc. Sunt convinsă că Morgan a negat că s-ar fi întâmplat așa ceva. Iar ceilalți l-au acoperit…

— I-a spus *prietenei* ei…

Rostise cuvântul cu atâta furie, că Helen tresări.

— I-a spus lui Lauren ce s-a întâmplat. Și ce să vezi? Ea i-a spus iubitului ei.

— Care adusese drogurile pentru petrecerea de lună plină…

— Care adusese drogurile pentru petrecere, confirmă Winter pornit.

Helen nu putea decât să ghicească, dar dintr-odată totul părea logic. Campbell era îngrijorat de ce s-ar fi putut descoperi în timpul unei anchete de viol și fără îndoială că la fel gândea și Scott, care le jurase părinților ei obsedați de control că nu mai lua droguri.

— A doua zi, Lauren i-a spus Juliei că n-o crede. Că dacă ajunge la tribunal, ei o să spună că și ea voia, că a fost de comun acord, că ea se dăduse la el.

Winter practic țipa. Spre surprinderea lui Helen, ridică mâna pe neașteptate, își scoase masca și o aruncă în tufe. Era îngrijorată de ce scotea la iveală masca – chipul lui Winter era schimonosit de furie, toată mânia adunată în ani întregi ieșind la lumină.

— Au trădat-o, șopti el înverșunat.

Era adevărat, o trădaseră. Dar plătiseră un preț – Helen era convinsă acum că ura de sine a lui Lauren, prăbușirea ei în dependența de droguri de mare risc, fusese determinată de vinovăția față de Julia. Nu că Winter și-ar fi dorit să audă așa ceva acum.

— Au trădat-o în cel mai josnic mod cu putință, urmă el.

— Da, așa e.

— Exact cum ai făcut și *tu.*

— Nu e adevărat, Oliver.

— Cum o să mai pot să-mi iau rămas-bun de la ea acum? Cum o să-i spun

că o iubesc?

Furia încă mai era vizibilă pe chipul lui, însă acum se zărea și tristețe. Părea părăsit, chiar pustiit.

— Uite, Oliver, dacă o să cooperezi, sunt convinsă că putem aranja…

— Prostii. Ăsta-i punctul terminus.

Și cu siguranță așa părea. Vederea lui Helen era și mai încețoșată, începând să se întunece pe la margini. Simțea cum o părăsesc puterile, ca și cum era pe punctul să leșine din clipă în clipă.

Însă Winter nu arătă nicio milă, punând din nou degetul pe trăgaci.

— Timpul a expirat. Pentru amândoi.

Puse ochiul pe vizor. Helen încercă să-și țină ochii deschiși, încercă să se concentreze, uitându-se în jur după vreun mijloc de salvare. Și văzu că mâna dreaptă era tot pe coapsă, strânsă în jurul săgeții.

Instinctiv, o strânse mai tare.

— La revedere, Helen. Ne vedem pe lumea cealaltă, încheie Winter, făcând un pas în față.

Durerea fusese dintotdeauna prietena lui Helen, fusese ceva pe care-l putea folosi. Așa încât scrâșni din dinți și smulse săgeata din picior. Din coapsă țâșni imediat un val de sânge, care-i împroșcă pe amândoi. Winter încremeni, însă Helen nu, aruncându-se în față și înfigându-i săgeata în coapsă.

Winter urlă – un urlet prelung, care-ți îngheța sângele în vine. Se clătină ușor, uitându-se dezgustat la săgeată, apoi, înfuriat, ridică din nou arcul. Însă Helen fu mai rapidă și-și smulse săgeata din umăr. Atacatorul fu împroșcat din nou cu sânge, iar ea îi înfipse proiectilul în genunchi.

De data asta, răcnetul agonizant o asurzi. Winter căzu pe spate, scăpând arbaleta, și-și duse mâinile la genunchi. Helen se ridică greoi în picioare, clătinându-se ca beată spre inamic. Îngrijorat de apropierea ei, Winter încercă să se îndrepte, însă Helen înșfăcă arcul căzut, lovind cu patul în bărbia atacatorului. Se auzi un trosnet cumplit când se rupse maxilarul, apoi Winter căzu și rămase nemișcat.

Helen se clătina deasupra lui, rănită, dar victorioasă. Apoi se întoarse și-și duse mâinile căuș la gură ca să strige după ajutor. Însă chiar atunci lumea păru să înceapă să se învârtă violent și se prăbuși la pământ.

153.

– O să fie bine? Ce o să i se întâmple?

Întrebările pătrunseră în conștientul lui Helen, dar veneau de departe. Vocea părea să fie la kilometri distanță, în capătul unui tunel îndepărtat.

— Uite ce e, știu că nu-mi poți garanta nimic, dar vreau doar să știu cu ce-avem de-a face…

Vocea scăzută părea familiară. Cu un efort enorm, Helen se strădui să deschidă ochii. Lumina era orbitoare, dar nu se lăsă. Se așteptase să fie întinsă pe burtă pe pământ, în pădure, dar văzu că se deplasa cu viteză pe un fel de coridor, cu Charlie alături.

— Charlie? spuse ea răgușit.

Prietena ei îi aruncă imediat o privire disperată, dar plină de speranță.

— Helen, eu sunt. Ești la spitalul South Hants. Ai fost rănită, dar o să fii bine.

Nu părea prea convinsă. Lui Helen îi reveniră în minte imaginile – Winter, arbaleta, rănile cumplite. Știa că trebuie să fi pierdut mult sânge, dar întrebarea era dacă mai avea suficientă forță, dacă trupul ei mai avea suficientă putere să lupte, să treacă prin ce operații avea să sufere.

— Totul o să fie bine. O să te pui pe picioare rapid.

Vocea lui Charlie tremura, încordarea subminându-i încercarea de a părea curajoasă. Însă Helen nu mai avea putere să se îngrijoreze. Ce-o fi, o fi.

— Winter? întrebă ea în șoaptă.

— În custodie, o liniști Charlie. Deși s-ar putea să aibă nevoie de o vizită la dentist. Cred că i-ai spart vreo cinci-șase dinți…

Helen dădu să răspundă, când interveni o altă voce. Helen zări o tânără asiatică, amabilă, dar gravă, deasupra ei.

— O să te ducem în sala de operații acum, Helen. Așa că zi-i la revedere prietenei tale. O să ai nevoie să-ți păstrezi energia…

Helen ridică mâna, prea obosită să vorbească. În timp ce era trecută prin niște uși, mai privi o dată în urmă și o văzu pe Charlie urmărind-o agitată. Nu era nimic nou; ele două fuseseră de multe ori în situația asta, iar Helen recunoștea de pe chipul prietenei ei afecțiunea și îngrijorarea pe care ajunsese să le prețuiască. Îi privi fața o clipă, absorbind emoția. Apoi ușile se închiseră și Charlie dispăru din vedere.

154.

Deschise ușa, dând la iveală spațiul întunecos de dincolo de ea. Oliver Winter ezită, întorcându-se către Hudson ca și cum ar fi așteptat o invitație oficială să intre, dar polițistul n-avea dispoziția necesară pentru jocuri. Îl prinse pe deținut de guler, îl împinse în duba de poliție și-l urmă. În doar câteva clipe, ușile erau încuiate și porniseră deja.

Gonind prin pădure, lui Hudson îi stătuse inima când auzise un urlet care-ți îngheța sângele în vine răsunând în noapte. Fără să-i acorde nicio atenție lui Winter, căzuse în genunchi lângă Helen, căutându-i cu disperare pulsul. Îl găsise, slavă Domnului, și în scurt timp ea se afla deja în ambulanța aeriană, în drum spre spitalul South Hants.

Rănile lui Winter erau mai puțin grave. După ce fusese evaluat de medicul poliției, acesta suferise o intervenție stomatologică de urgență, după care fusese considerat apt pentru drumul până la Southampton Central. Hudson se oferise să-l însoțească, hotărât să nu-l scape din ochi pe ucigașul în serie până nu-l vedea în siguranță în spatele gratiilor. Provocase prea multă suferință, vărsase prea mult sânge ca să riște.

Detectivul-agent McAndrew se afla în cabină, cu șoferul, lăsându-l singur cu Winter. Hudson se așteptase să-l vadă pe ucigaș deprimat, chiar cuprins de remușcări, însă în realitate suedezul solid nu părea nici pe departe intimidat, refuzând să spună ceva și privindu-i – în special pe Hudson – cu un amestec de amuzament și dispreț. Ca și cum ar fi mers prea departe, ca și cum tatăl iubitor fusese înlocuit definitiv de ceva mai întunecat și mai tulburător.

Hudson îl simți uitându-se la el și ridică privirea. Winter se legăna pe bancheta din fața lui, cu trupul clătinându-se înainte și înapoi, sincronizat cu înaintarea dubei, privind peste intervalul dintre ei. Hudson îi susținu privirea, refuzând să se lase intimidat. Winter arăta groaznic, cu fața învinețită și picături de sânge încă prinse în barbă – un cadru bizar pentru implanturile dentare de un alb-strălucitor care-i împodobeau acum gura.

— Ce face prietena ta?

Vocea răgușită îl făcu pe Hudson să tresară. Abia dacă scosese un cuvânt în ultimele două ore.

— O să supraviețuiască?

— Taci din gură.

Fără îndoială, Winter părea *amuzat*. Lui Hudson îi clocotea sângele în

vine, însă își stăpâni furia.
— Știi, m-a surprins.
— Ajunge, Winter.
— Era mai puternică decât ceilalți, mai ingenioasă.
Winter îl privea atent pe Hudson, bucurându-se evident de stinghereala lui.
— Credeam că o să moară cum au murit și ceilalți. În genunchi, implorând mila.
— Dacă vrei să mărturisești, păstrează-te pentru la secție, Winter.
Însă bărbatul dădu din mână, indicând că trecuseră de mult de punctul acela.
— Dar Grace… a vrut să lupte. O prostie, de fapt, când era neînarmată și singură.
— Nu-ți mai spun o dată.
Dar Winter râse, arătându-și noii dinți.
— I-am băgat două săgeți. Aș fi tras-o și pe a treia. *Voiam* s-o trag și pe a treia.
Hudson se încruntă la el, fără să spună nimic.
— Totuși, poate că primele două o să fie de-ajuns. A pierdut o grămadă de sânge, arăta *rău*… Nu se știe niciodată, dacă ai noroc, poate că ai șanse de promovare înainte să se lumineze de ziuă.
Winter nu avu timp să reacționeze, pentru că Hudson străbătu spațiul dintre ei într-o fracțiune de secundă, înfigându-i un pumn în abdomen.
— Iisuse Hristoase…
În ochii lui Winter apăru brusc spaima, dar era prea târziu, pentru că Hudson îl trase de pe banchetă și-l aruncă pe podea. Se urcă peste victima lui căzută la pământ și o lovi din nou în abdomen, o dată, de două ori, de trei ori.
— Ce dracu’? icni Winter.
Dar nu avu ocazia să termine; Hudson îl ridică și-l trânti înapoi pe banchetă, lovindu-l cu spatele de caroseria dubei. Se apropie și trase spre el un Winter înspăimântat.
— Dacă i se întâmplă ceva, orice, o să ai de-a face cu *mine*…
Aveau fețele lipite, iar Hudson zări o picătură de sudoare prelingându-se pe chipul lui Winter.
— Și o să termin treaba.
Hudson îl mai ținu o clipă, delectându-se cu disconfortul lui, după care îi dădu drumul brusc și se întoarse pe cealaltă banchetă. Inima îi bătea nebunește și creierul îi zbârnâia – îi venea să țipe și să urle, să facă bucăți

duba –, dar n-avea să se compromită, n-o să-i ofere lui Winter satisfacția acestei mici victorii. Așa că rămase pe banchetă, privind drept în față.

Winter părea agitat și speriat, probabil temându-se că o să-l atace din nou. Însă deja începea să dispară din gândurile lui Hudson. El nu mai avea timp pentru ucigașul ăsta, pentru viermișorul ăsta jalnic, care bolborosea și gâfâia pe cealaltă banchetă.

Gândurile lui se îndreptau către Helen.

155.

Împinse ușa și își rezemă capul de suprafața ei rece. Fusese o noapte cumplită, iar Charlie se simțea complet extenuată.

Fusese hotărâtă să rămână cu Helen, însă inspectorul-șef Simmons venise s-o trimită acasă, preluând postul de paznic de noapte. Știa cât de apropiate erau Charlie și Helen, dar și ea avea o legătură specială cu protejata ei și, fără tragere de inimă, Charlie se lăsase convinsă. Noaptea asta fusese o experiență extenuantă – în elicopter, când încerca să-și înăbușe greața în timp ce îl căutau pe Winter, și se simțea de-a dreptul stoarsă: obosită, murdară și istovită emoțional. Cu toate acestea, rezistase rugăminților lui Simmons suficient cât să primească vești încurajatoare din sala de operații – Helen era stabilă și avea să supraviețuiască – înainte să se îndrepte către casă.

Acum, privind mediul familiar al casei, Charlie simți o ușurare enormă. Avusese o discuție satisfăcătoare cu Steve după mesajul ei de scuze și păreau să fie pe calea împăcării. Jessie fusese o idee mai bine și dormise fără întreruperi azi-noapte, așa că era posibil să poată să se odihnească și ea. Ceva de care avea mare nevoie.

Însă când se târa pe scară, fu surprinsă să găsească silueta micuță a fiicei ei așteptând-o.

— Hei, ce cauți trează? o întrebă îngrijorată, aruncând o privire la ceas. E aproape miezul nopții.

Îi era teamă că știe răspunsul și se întrebă de ce nu venise deja Steve, însă, spre surprinderea ei, Jessie răspunse:

— N-am putut să adorm.

— De ce nu?

— Mi-e cald…

— Păi, putem rezolva imediat, răspunse Charlie ducând-o înapoi în dormitor.

O ajută să se urce în pat și îi ridică pătura până în talie, după care porni ventilatorul de masă și-l îndreptă către ea. Adierea răcoroasă păru s-o mulțumească pe Jessie, care se ghemui cu ursuleții ei și închise ochii. Urmând sfatul lui Grace Simmons, Charlie se așeză lângă ea și o mângâie pe cap, începând să-i cânte.

— Șșșt, micuță Jessie, să nu plângi. Mami o să-ți cânte un cântec de leagăn…

Într-un minut, Jessica dormea, întruchiparea nevinovăției și a seninătății. Charlie se opri din cântat, privind-o cu lacrimi în ochi pe fiica ei. Dar nu erau lacrimi de tristețe sau de agitație, ci de fericire.

Poate că până la urmă nu era cazul să-i fie frică.

Epilog

156.

– Și cum te simți?

Helen Grace se gândi o clipă înainte să răspundă.

— Mă simt… bine.

— Mă bucur să aud. Ne-ai cam speriat.

Grace Simmons rostise cuvintele zâmbind, însă Helen știa că mentorul ei *fusese* îngrijorat și o vizitase în fiecare zi până fusese externată. Helen pierduse o grămadă de sânge în pădure și suferise două operații complexe pentru limitarea distrugerilor făcute de săgețile lui Winter. Din fericire, avuseseră succes și, deși Helen suferise vătămări de mușchi și se alesese cu niște cicatrici, doctorii o asiguraseră că, în timp, o să se refacă total. Și de aceea se întorsese la serviciu, chiar dacă făcea doar muncă de birou.

Trecuse o lună de la noaptea aceea întunecoasă din New Forest. Și deși visele îi erau încă presărate cu imagini din lupta cu Winter, Helen se simțea bine. Asta se datora în parte rezistenței ei naturale, dar în principal atenției grijulii a echipei sale. Simmons o dădăcea în continuare, venind la ea acasă de mai multe ori. Venise și Ellie McAndrew în vizită, cu cadouri din partea colegilor, ca și detectivul-sergent Hudson, care se prezentase cu un braț de flori. Dar bineînțeles Charlie fusese sprijinul ei de bază, apărând cu regularitate cu mâncare gătită, reviste, chiar și o carte poștală cu „Fă-te bine” de la Jessica, ce o făcuse pe Helen să plângă.

Nu era greu să te recuperezi cu genul ăsta de sprijin în jur. În realitate, principala problemă era s-o oprească pe Helen să se întoarcă la birou – nu știuse niciodată să aștepte. Totuși, Charlie reușise cumva s-o înduplece, convingând-o să-și lase măcar de data asta corpul să se odihnească. Cu toate astea, se simțea bine înapoi la Southampton Central, pregătită pentru muncă.

— Nu vreau să exagerezi. Situația e destul de liniștită pentru moment, așa că de ce nu profiți de ocazie să mai recuperezi din hârțogărie?

Helen ridică dintr-o sprânceană.

— Vorbesc serios, Helen, continuă Simmons ferm. Dacă e să te arunci și să urmărești băieți răi, o să ajungi să-ți distrugi definitiv umărul ăla. Și n-am de gând să-mi trimit la pensie cel mai bun ofițer.

— O să văd ce pot face. Poate există vreun caz vechi de care să pot să mă ocup, deși nu prea e genul meu…

— Sunt sigură că poți să găsești *ceva* interesant. Nu vreau să muncești

prea mult.

Era un refren constant al lui Simmons, iar Helen știa că nu e cazul s-o întrerupă.

— Știu că-ți place să conduci prin exemplu personal, dar într-o bună zi o să te bagi în fața pericolului și n-o să mai ai noroc. Știu că nu te pot împiedica să faci ce știi tu mai bine… dar, te rog, nu transforma locul ăsta, lucrurile pe care le faci aici, în moștenirea ta. În viață mai există și altele în afară de muncă.

Simmons aruncă o privire la fotografia fostului ei soț și a celor doi băieți solizi, expusă cu mândrie pe biroul ei. Se uită și Helen la ea – era o poză care-i aducea întotdeauna zâmbetul pe buze.

— Știu, cedă Helen. Și mă ocup…

— Mă bucur foarte tare să aud.

Simmons tăcu o clipă, întorcând din nou privirea spre Helen și cântărind-o din ochi.

— Tu, mai mult ca oricine, meriți un pic de fericire, Helen. Așa că nu fugi de ea, *bucură-te* de ea.

În timp ce pleca din biroul lui Simmons, se simți mai optimistă, mai hotărâtă decât fusese de multă vreme încoace. Temerile și îndoielile care o chinuiseră ani în șir păreau să dispară, dovedindu-se în cele din urmă năluci fără nicio însemnătate. O să urmeze sfatul lui Simmons – o să profite de prezent și o să încerce să fie fericită.

Dar mai trebuia să facă ceva înainte.

157.

Coridoarele erau tăcute în dimineața asta. Spitalul South Hants era de obicei haotic și zgomotos, cu asistente și brancardieri care stăteau la palavre și glumeau în timp ce-și transportau pacienții. Totuși, astăzi saloanele păreau pașnice și tăcute, ca și cum se instalase o liniște respectuoasă.

Helen străbătu etajul al șaselea pierdută în gânduri. În timp ce se recupera, urmărise îndeaproape starea Juliei Winter, sperând, deși n-avea motive, că o să apară vreo îmbunătățire, că fata o să reușească să învingă pneumonia care o dobora. Dar, spre uriașa ei tristețe și frustrare, starea fetei se înrăutățise. Doctorii nu mai puteau să comunice cu ea, funcțiile cerebrale încetând complet, și acum doar tuburile de dren și ventilatorul o mai țineau în viață. Doctorii îi ceruseră lui Alice Winter să ia în considerare varianta întreruperii suportului funcțiilor vitale și, după multe procese de conștiință, aceasta fusese de acord. Și de aceea se afla Helen aici. Nu era o sarcină pe care să și-o dorească, ci una pe care se simțea obligată s-o îndeplinească.

Charlie era deja în zona de observație, privindu-le prin geam pe mamă și fiică. Se întoarse scurt când veni și Helen, înainte să-și îndrepte din nou atenția spre Alice și Julia.

— Biata fată! Să sfârșești așa…

Helen încuviință, mângâind-o afectuos pe braț pe prietena ei.

— Pare crud, arbitrar, că unii înfloresc și alții, care-au dus o viață complet fără pată…

— Știu, spuse Helen când glasul lui Charlie se frânse. E mare păcat.

Se uitară mai departe la cele două femei, privind-o pe Alice cum dă deoparte o șuviță de păr de pe fața fiicei ei, după care schimbă câteva cuvinte cu doctorul care le asista. În momentul acela, Alice o văzu pe Helen și făcu un scurt gest semnificativ în direcția ei. Helen fu mișcată să vadă lacrimile prelingându-se din ochii mamei îndurerate.

— Nu sunt sigură că pot să mă uit, șopti Charlie cu glas tremurat.

— Ne uităm împreună, o liniști Helen. Alice o să aibă nevoie de sprijinul nostru după aceea.

Charlie încuviință, dar nu spuse nimic. Era adevărat – oricât de greu ar fi fost, Helen se bucura că e aici. Soțul și fiica lui Alice veniseră din Suedia ca

să-i fie alături, iar fata petrecuse ore prețioase cu sora ei vitregă, însă hotărâseră să nu asiste și ei azi, considerând că ar fi fost prea tulburător pentru micuța Lilly. Alice o să treacă printr-o mulțime de emoții contradictorii când avea să vină momentul – tristețe, pustiu, vinovăție – și o să aibă nevoie de cineva alături.

Alice și doctorul încheiaseră discuția, iar Helen își dădea seama, după expresia solemnă de pe chipurile lor, că venise momentul. Alice mai aruncă o privire scurtă spre Helen și Charlie, după care reveni la căpătâiul fiicei ei.

Helen încercă să-și țină în frâu propriile emoții când o privi pe Alice cum îi ia mâna Juliei și o mai sărută o dată. Mama îndurerată o ținu strâns și o mângâie cu blândețe, cu lacrimi curgându-i pe obraz. Instinctiv, Helen puse o mână pe umărul lui Charlie, trăgând-o mai aproape de ea. Și rămaseră acolo, privind tabloul tulburător din fața lor, reflectând la o viață care fusese întreruptă de tragedie și plângând tot ce ar fi putut fi.

158.

Plecară în tăcere, profund mișcate de scena la care tocmai asistaseră.

Julia se stinsese în pace, în brațele mamei, scăldată în dragoste și afecțiune. Tânăra își găsise acum liniștea, ceea ce era ceva, dar tot se simțeau amândouă pustiite.

Înăbușindu-și propria tulburare, se străduiseră s-o mângâie pe Alice, care făcuse față remarcabil, ținând cont de situație. Era vădit distrusă și plină de regrete, dar prețuia timpul petrecut cu fiica ei și era recunoscătoare că fusese alături de ea la sfârșit. Într-un gest de o generozitate uluitoare, luase legătura mai devreme cu fostul ei soț aflat în închisoare, întrebându-l dacă vrea să solicite o permisie din motive personale, ca să fie alături de fiica lui azi, dar el refuzase, probabil prea rușinat ca să dea ochii cu ea.

Alice ieșise din salon și vorbea la telefon cu soțul ei, discutând pe un ton grav, dar optimist despre aranjamentele care trebuiau făcute. Era o scenă mișcătoare – Alice voia în mod clar să compenseze pentru neglijarea din trecut asigurându-se că Julia va beneficia de ceremonia de adio pe care o merita –, dar nu era momentul să zăbovească, așa că Helen și Charlie se retraseră discret.

Pe drum spre motocicleta lui Helen, nu vorbiră mult, fiecare știind cum se simțea cealaltă. Astfel de ocazii erau întotdeauna triste, dar cu toate astea dădeau un sens meseriei lor, subliniind că oamenii contează, că fiecare viață în parte înseamnă ceva și merită apărată. Helen și-ar fi dorit doar s-o fi cunoscut pe Julia mai devreme, când ar fi putut face ceva semnificativ pentru ea, și bănuia că și Charlie simțea același lucru.

— Te întorci la secție? întrebă Charlie în cele din urmă, când se apropiaseră de motocicletă.

— Ar fi cazul, răspunse Helen ostenită. Trebuie să încep să caut un nou fotograf pentru locul crimei, dacă Graham Ross s-a hotărât să plece.

— Nu poate să dea vina pe altcineva, răspunse Charlie, scuturând tristă din cap. Dacă te bagi în troaca porcilor…

— Exact așa ziceam și eu. Și mai am și o lună de acte de recuperat, așa că…

— Nu exagera cu munca.

— Mă simt bine, sincer. Mănânc iar cum trebuie, dorm bine, totul e plictisitor de normal.

— Mă bucur să aud, răspunse Charlie zâmbind. Ți-ar prinde bine un pic de normalitate în viață.

— Și tu cum mai ești? întrebă Helen, schimbând subiectul. Ce mai face Jessica?

— Mult mai bine, mulțumesc de întrebare. Avem trei săptămâni de somn fără întreruperi, așa că să ținem pumnii…

— Și Steve? Toate bune între voi?

Charlie nu răspunse, părând nesigură, ceea ce o îngrijoră pe Helen. Dar, spre surprinderea ei, Charlie afișă un zâmbet și mai larg.

— De fapt, lucrurile merg bine. Foarte bine. Sunt însărcinată.

— Bine, răspunse Helen, năucită pe moment. Nu știam că…

— Nici nu încercam. N-am planificat, nu eram pregătită, dar se mai întâmplă și accidente.

— Atunci mă bucur foarte tare pentru tine.

— Mulțumesc. Suntem amândoi foarte mulțumiți, răspunse Charlie, râzând de nebunia cosmică a situației. Presupun că așa a fost să fie.

Helen o îmbrățișă, dându-i vechii ei prietene o sărutare pe obraz înainte să-i dea drumul. Helen o privi cum se îndepărtează, simțindu-se și încântată, și emoționată. Charlie trecuse prin multe în ultima vreme, ca și Steve și Jessica, și meritau și un pic de fericire. Pe Helen o înveselea enorm să se gândească la cel de-al patrulea membru al familiei, care avea să sosească în curând, aducând cu el distracție, zgomot, fericire și haos în căminul lor iubitor. Ultimele câteva luni fuseseră întunecate și solicitante, dar soarele începuse în sfârșit să strălucească și pentru ei, promițând lucruri mai bune în viitor.

Era un memento venit la momentul potrivit că, în mijlocul morții și suferinței, există întotdeauna și viață.

M.J.Arlidge
GHICI CINE PÂNDEȘTE
ÎN PĂDURE

